

Giới thiệu Thần Y Thế Tử Phi

Truyện Thần Y Thế Tử Phi của tác giả Ngô Tiểu Tiểu với một thế giới đầy màu sắc sinh động đến tột cùng.

Nữ chính là Đường Thâm, hậu bối của Đường Môn nổi danh trong giới y thuật, có tay nghề cao siêu, nhưng lại chết bởi chính vị hôn phu của mình.

Thật khó mà chấp nhận được chuyện này. Sống lại kiếp sau làm người mà nàng mang theo lời thề trả thù, trả bằng hết những gì nàng đã phải chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nguyên khiếu trở về

Giữa hè, trời nóng như thiêu như đốt, bên ngã tư đường hàng liễu xanh đứng yên bất động, trên cây tiếng ve kêu âm ỉ thực khiến người ta tâm phiền ý loạn(1).

Lúc này, có một hàng đội ngũ thật dài dừng lại sát bên đường cùng với khiếu hoa rực rỡ chói mắt, bốn khiếu phu chia ra hai bên khiếu, phía trước là một tiểu nha hoàn bên cạnh là bà mai đang ra sức dùng quạt Bát Bảo(2) trong tay phe phẩy mong làm giảm đi cái nóng, hai người chốc chốc lại dùng khăn lau mồ hôi trên mặt. Những người nâng đồ cưới ở phía sau khiếu dù đã để hở cả cánh tay cùng lồng ngực nhưng vẫn không chịu nổi mặt trời nóng rực trên đỉnh đầu, từng hạt mồ hôi rơi xuống "tí tách" chui vào nền gạch xanh, nháy mắt đã không thấy dấu vết.

Hôm nay chính là ngày thành hôn của đích nữ Quốc Công Phủ Sở Lưu Nguyệt với Tĩnh Vương người con thứ bảy của Đường Kim Hoàng Thượng.

Hôm nay, người được gả đi vốn chính là tỷ tỷ Sở Lưu Liên của nàng nhưng hai ngày trước Sở Lưu Liên bỗng dưng bị bệnh nặng, cuối cùng lại để muội muội Sở Lưu Nguyệt gả thay.

Nhưng mà, khiếu hoa chuẩn bị vào cửa, cửa lớn của Tĩnh vương phủ vẫn đóng chặt, một chút khí sắc vui mừng cũng không có, đến một bóng người cũng chẳng thấy, càng đừng nói đến cảnh khách khứa tấp nập, yên lặng không có lấy một tiếng động.

Đội đưa dâu nhất thời khó xử nhìn nhau thực không biết nên để mặc tân nương tại chỗ này hay là khiêng khiếu quay về a.

Hành động này của Tĩnh Vương phủ tuy là vô lễ nhưng trong lòng mọi người đều đồng tình, nhìn xem vị tân nương này chỉ là đích nữ Quốc Công Phủ nhưng vị Vương Gia này lại chính là dòng dõi thiên tử nhà.

Kinh thành Nam Ly Quốc người người đều biết đại tiểu thư Quốc Công Phủ, Sở Lưu Liên chẳng những tài mạo song toàn, thiện lương, thấu hiểu lòng người, mà còn là đệ nhất mỹ nhân của Kinh Thành, nam nhân thâm thương trộm nhớ nàng quả thực đếm không xuể. Nhưng muội muội Sở Lưu Nguyệt này thì cái gì cũng không có, nhất gan yếu đuối, là một nữ tử hết sức bình thường, nếu có đem nàng để trên đường lớn cũng không có người hỏi cưới, cho nên đường đường là người của Hoàng Thất sao có thể đồng ý cưới nữ nhân mà người khác không đếm xỉa chứ?

Cứ giằng co như vậy cũng không được a, mọi người thống nhất ý kiến bảo bà mối đi lên gõ cửa, trong lòng bà mối tuy có chút sợ hãi nhưng hôm nay thực sự quá nóng, kêu Tĩnh vương phủ ra mở cửa tốt xấu gì cũng có thể đi vào làm chén trà giải khát nha. Nghĩ xong bà ta liền lắc lắc thân hình mập mạp của mình, ho khan vài tiếng cho thông họng, bày ra bộ mặt tươi cười tiêu sái đi qua gõ cửa.

- Chi nha!

Cửa lớn Tĩnh vương phủ kêu lên một tiếng, mở ra.

Nghe thấy âm thanh này trong lòng bà mối lập tức nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có người mở cửa, xem ra không cần khiêng khiếu hồi phủ, thế nhưng suy nghĩ trong đầu vừa lóe, đưa mắt đến đại môn tìm kiếm chỉ thấy một cái đầu ló ra rất nhanh, vất ra một tờ giấy, vô cùng âm trầm nói.

- Vương gia nhà ta có chỉ, viết xuống hưu thư, nguyên khiếu quay về.

Một lời nói xong, "lạc chi" một tiếng đóng cửa đại môn.

Bà mối ngẩn ngơ hơn nửa ngày mới phản ứng lại, nhưng đợi cho nàng hiểu được thì đại môn nhà người ta đã sớm đóng chặt. Tờ giấy hưu thư phát pho rơi trước cửa, về mặt nàng đau khổ cúi xuống nhặt lên. Nàng làm mai mối nhiều năm như vậy thật đúng là chưa từng gặp qua khiếu hoa chưa vào cửa đã bị hưu. Đích nữ Quốc Công Phủ này cũng thật không may, nếu như là gia đình bình thường dù không sùng cũng sẽ không dám để nàng khiêng khiếu đẹp đường hồi phủ, nhưng người nàng gả cho chính là Hoàng Tử được sủng ái nhất, Tĩnh Vương, dù hấn có làm quá chỉ sợ Hoàng Thượng cũng không trách cứ hấn, đáng thương chỉ có Lưu Nguyệt tiểu thư.

Về mặt bà mối tràn đầy cảm thông chậm rãi cầm tờ hưu thư tới bên khiếu:

- Lư Nguyệt tiểu thư, cửa lớn Tỉnh vương phủ không mở, Tỉnh Vương Gia viết một phong hư thư, muốn chúng ta mang kiệu quay về.

Bên trong kiệu hoa, Sở Lư Nguyệt đang ngồi ngay ngắn, nàng đã sớm nghe thấy lời của tên hạ nhân khi nãy, thân mình không tự chủ được run run đứng lên. Không nghĩ tới nàng lại gặp chuyện nhục nhã tới mức này, hôm nay nếu khiêng kiệu quay về thì từ nay về sau nàng sẽ bị cả Kinh Thành chê cười, hơn nữa còn đánh mất hết mặt mũi của Sở gia. Nhưng hư thư cũng đã viết, nàng không quay về còn có thể đi đâu đây?

Từ khóe mắt tràn ra lệ châu nóng bỏng, không nghĩ tới trời đất bao la thế nhưng lại không có chỗ cho Sở Lư Nguyệt nàng dung thân, bỏ đi, bỏ đi...

Hôm nay vận mệnh nàng đã như vậy cũng không trách người khác, chỉ mong kiếp sau sẽ không gặp phải chuyện tương tự, trong lòng vừa quyết định. Nàng thả hư thư trong tay xuống, chạy như bay ra khỏi kiệu thẳng về phía cửa lớn.

Mọi người bên ngoài kiệu hoa chỉ thấy một bóng người đỏ rực như lửa chạy qua, đến khi nhìn kỹ mới rõ vị tiểu thư này là đang lao thẳng tượng sư tử đá trước cửa lớn.

Mọi người nhất loạt thay biến sắc, hô lớn:

- Lư Nguyệt tiểu thư, không nên...

Nhưng thân ảnh đỏ rực kia đã tới trước tượng sư tử đá, kiên quyết đập mạnh đầu lên.

Thân hình mảnh mai của nàng từ từ ngã xuống, xung quanh rơi vào một mảnh tối tăm. Nơi khóe mắt nhìn không được trào ra từng giọt lệ châu nóng bỏng, trời cao vẫn xanh như thế, đất vẫn cứ tĩnh lặng như vậy, nhưng lại không có một nơi nào cho Sở Lư Nguyệt nàng.

Trước cửa Tỉnh vương phủ, tất cả mọi người đều hóa đá.

Một lúc lâu sau một tiếng hét chói tai, tê tâm liệt phế vang lên, một bóng người mảnh khảnh lao thẳng tới đại môn Tỉnh vương phủ, ôm lấy thân thể đã sớm không còn phản ứng của Sở Lư Nguyệt thất thanh khóc lớn:

- Tiểu thư, người vì sao lại làm vậy, vì sao lại phải chết? Người mau tỉnh lại đi, trăm ngàn lần đừng để Thạch Lự lại một mình, Thạch Lự không thể không có người.

Con mê man nặng nề qua đi, Đường Thẩm không biết bản thân mình đang ở nơi nào, chỉ thấy bên tai không ngừng vang lên tiếng khóc nỉ non. Nàng cố gắng suy nghĩ là ai đang khóc thương tâm như thế, nàng có thể nghe ra tiếng khóc này thực sự xuất phát từ đáy lòng. Nhưng nghĩ mãi nàng cũng không nghĩ ra còn có ai thực tâm đau lòng cho nàng như vậy, nàng thực sự muốn nhìn xem người đó đến cuối cùng là ai.

Thân thể một chút sức lực cũng không có, mí mắt nàng cũng không thể nâng lên, nhưng những tin tức mạnh mẽ xuất hiện trong đầu trong nháy mắt bao phủ nàng, khiến nàng không khỏi khiếp sợ.

Kiếp trước nàng là truyền nhân thứ một trăm hai tám của Đường Môn Tứ Xuyên, y thuật lợi hại, độc thuật lại càng kinh người. Ngày trước nàng cả ngày chỉ biết nghiên cứu y thuật cùng độc thuật, ngay cả người thân nhất cũng không để ý, cuối cùng lại chết dưới âm mưu của vị hôn phu của mình, đáng cười nhất là nàng chết do độc nàng tạo ra, nhưng độc này nàng vẫn chưa kịp chế thuốc giải.

Nàng vẫn còn nhớ rõ trước lúc chết không cam tâm hỏi tên hôn phu kia vì sao đối với nàng như vậy, không ngờ được lại nhận được câu trả lời từ em gái cùng cha khác mẹ với mình.

- Tỷ tỷ a, người cho là nam nhân sẽ coi trọng người đầu gối như người sao?

Trong mắt người ngoài y thuật, độc thuật thì còn có cái gì, một chút tình thú cũng không có, nam nhân nào có thể chịu được?

Nàng ta nói xong còn trước mặt nàng cùng hôn phu nàng trao nhau một nụ hôn nóng bỏng, thị uy nói:

- Nam nhân chính là thích như vậy, như vậy..

Theo lời nói cánh tay nàng từ cổ nam nhân trượt một đường đi xuống, làm cho nam nhân bên cạnh từng trận run rẩy, miệng lắp bắp:

- Tiểu yêu tinh, ta chính là thích người như vậy.

Đường Thẩm đến chết không thể quên lúc nàng từ giả nhân gian cũng chính là lúc hai người kia trước mặt nàng mây mưa, nàng hận không thể tự tay giết chết chúng, nhưng cuối cùng vẫn là không có cơ hội.

Vốn nàng nghĩ mình đã chết không còn nghi ngờ nhưng hiện tại theo những gì nàng nghe được thì hình như không phải thế, nàng chưa chết, có lẽ là ông trời còn chút thương xót nàng, cho nàng xuyên qua, kiếp thứ hai làm người.

Nghe tiếng khóc ngày càng lớn Đường Thẩm cũng không có tâm trạng phân tích sự tình nữa, hơn nữa bên tai vang lên một câu nói tuyệt vọng.

- Tiểu thư, người chết rồi Thạch Lự cũng sẽ cùng chết với người, trên đường đi xuống âm tào địa phủ sẽ không để người phải cô đơn một mình.

Nàng nói xong liền buông thân thể Đường Thấm ra, dường như thực sự muốn đi tìm cái chết.

Đường Thấm quỳnh lên, người tốt như vậy nàng sẽ không để nàng chết đâu, xoay mình dốc hết toàn lực mở mắt hô lớn:

- Đừng chết, ta không sao.

Nàng nhìn bầu trời trên cao, trời trong xanh không có lấy một gợn mây đen, không khí tươi mát, còn sống thật là tốt.

Một tiểu nha đầu gầy yếu chạy tới, trên khoé mắt vẫn còn lưu lại những giọt nước, vẻ mặt vui mừng kích động:

- Tiểu thư, người không có việc gì, người không chết, người hù chết Thạch Lựu rồi.

Thạch Lựu một lời vừa dứt liền nhìn về phía bà mối cùng kiệu phu thông báo.

- Không có việc gì, tiểu thư sống lại rồi, tiểu thư không có việc gì.

Bà mối cùng đám người kia cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, Sở Lư Nguyệt tự sát dọa cho họ một phen hú hồn. Mỗi người trong lòng đều dành cho nàng một câu tán thưởng, không nghĩ tới nữ nhân này lại có cốt khí như vậy. Nhưng không ngờ nàng tự sát không chết, không biết có phải do ông trời thương xót không thu nàng hay không?

Tóm lại lúc này trên mặt mỗi người đều đổi thành vẻ mặt khinh thường, bà mối lắc lư thân hình mập mạp đi tới, phẩy phẩy khăn, lớn tiếng nói:

- Sở tiểu thư, đang yên đang lành sao lại muốn tự sát, chẳng phải chỉ là Tĩnh vương phủ từ hôn thôi sao, có gì ghê gớm chứ? Về sau hôn sự của tiểu thư cứ để ta lo, đảm bảo có người tới thú ngườ.

Lời bà mối vừa nói ra khiến cho không ít người bật cười.

Bởi vì trên đầu mắt máu quá nhiều, Đường Thấm có chút choáng váng, thân thể một chút khí lực cũng không có, đầu rảnh để ý tới lời nói của nữ nhân ngu ngốc này. Nàng nâng một tay này vịn vào cánh tay của Thạch Lựu suy yếu nói:

- Chúng ta, trở về đi thôi.

- Dạ, tiểu thư.

Thạch Lựu nhẹ nhàng nâng Sở Lư Nguyệt dậy, dìu nàng vào bên trong kiệu, sau đó quay sang ra lệnh cho kiệu phu:

- Tốt lắm, chúng ta trở về thôi.

- Dạ.

Kiệu phu lên tiếng trả lời, nâng kiệu lên, mở đường về phủ. Hôm nay quả đúng là được mở rộng tầm mắt, lại có tân nương chưa vào cửa đã bị hù, trực tiếp nâng kiệu mở đường hồi phủ. Lần này Sở gia quả thực là mang tai tiếng rồi, không biết Sở lão thái gia có nghe được chuyện này hay không?

Trong kiệu hoa, Đường Thấm, không, từ bây giờ nàng chính là Sở Lư Nguyệt, nàng khẽ tựa thân mình vào vách kiệu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên sàn kiệu có một tờ hưu thư, bên trên bốn chữ rồng bay phượng múa: “Nguyên kiệu quay về”.

Sở Lư Nguyệt không nhịn được cười lạnh, xoay người nhặt lên tờ hưu thư thì thảo tự nói:

- Ta đã chiếm dụng thân thể của ngươi, ngày khác sẽ giúp ngươi báo thù.

Nàng vừa nói xong, toàn bộ thân thể cùng linh hồn chợt hòa hợp đến kì lạ, giống như thân thể này chính là của nàng vậy.

- Thạch Lựu.

Sở Lư Nguyệt hướng ra phía ngoài khẽ gọi, Thạch Lựu đang đi bên cạnh, tiến lại gần hơn lên tiếng trả lời:

- Tiểu thư, người có chuyện gì xin cứ phân phó nô tì.

- Bảo bọn họ đi vào theo cửa phụ.

Chuyện hôm nay nàng bị từ hôn chỉ sợ Sở phủ đã sớm biết, hiện tại nàng đầu vầng mắt hoa không còn tinh lực đi đối phó những kẻ kia, đi vào từ cửa phụ vẫn là tốt nhất, phải nghỉ ngơi thật tốt mới có sức đối phó với những kẻ xấu xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồi phủ

Tĩnh Vương Phủ cách Sở Phủ nói xa thì không, nói gần cũng chẳng gần, cách ba dãy phố, đoàn người rẽ ngoặt vài lần, qua ba cái ngã tư đường, cuối cùng cũng đến Sở Phủ.

Dọc theo đường đi, mặc dù Sở Lưu Nguyệt nhắm mắt lại, nhưng cũng có thể nghe được người khác chỉ trò nghị luận ở ngoài kiệu hoa, trong lòng nàng biết rõ, từ nay về sau, Sở Lưu Nguyệt nàng xem như trở thành người nổi tiếng cả Kinh Thành rồi, chẳng qua là tiếng xấu vang xa.

Nhưng mà như vậy thì đã sao, sẽ có một ngày, nàng sẽ thay đổi cục diện này, khỏe mỗi ần ần nhếch lên nụ cười lạnh.

Cửa phụ của Sở phủ, kiệu hoa vừa dừng lại, Thạch Lự nhanh chóng đi lên gõ cửa, trong cửa có tiếng bà tử không kiên nhẫn lên:

- Ai a?

Thạch Lự nhẹ giọng trả lời:

- Nô tỳ là Thạch Lự, Liễu mẹ, xin hãy mở cửa.

Cửa vang lên một tiếng chi nha được người mở ra, một bà tử lớn tuổi nghiêng người tựa vào trên cánh cửa, miệng cắn hạt dưa, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười vui vẻ như đang xem kịch vui, liếc mắt nhìn kiệu hoa, trêu đùa nói:

- Hóa ra là Nhị tiểu thư của chúng ta, không phải hôm nay xuất giá sao? Làm sao lại khiêng kiệu quay trở lại?

Thạch Lự vừa nghe lời của nàng, trên mặt tràn đầy sự giận dữ, tiểu thư đã đau lòng như vậy rồi, mà Liễu bà tử này còn dám nói đến chuyện này, rõ ràng là cố ý phá đám, Thạch Lự nhìn không được muốn đi lên chất vấn, lại nghe được bà mối phía sau cười ha hả đi tới, lôi kéo Liễu bà tử, kéo sang một bên nói chuyện phiếm.

- Lão muội, người đừng làm khó Lưu Nguyệt tiểu thư, nàng cũng rất khó xử, trước hết lão tỳ tỳ xin chào hỏi người, mong người thông cảm nhiều hơn, thông cảm nhiều hơn a.

Bà mối vung tay lên, những kiệu phu nhắc kiệu lên, nhanh chóng đem kiệu hoa nâng vào cửa phụ. Liễu bà tử nhìn nhưng cũng chưa nói gì, sau đó mới vừa phun vỏ hạt dưa vừa khinh thường, chanh chua nói:

- Người cho Tĩnh Vương Phủ là nơi như thế nào, người nào muốn đi vào liền đi vào được sao? Cũng không nhìn lại xem thân phận của mình đi, đừng nói là làm Tĩnh Vương Phi, cho dù là tiểu thiếp của Tĩnh Vương Gia cũng không tới lượt người. Đại tiểu thư của chúng ta a, người không chỉ là tiểu mỹ nhân quốc sắc thiên hương mà còn có tấm lòng Bò Tát, nàng mới là Tĩnh Vương Phi chân chính.

Bà mối nghe xong Liễu bà tử, nhanh chóng hòa theo:

- Đúng vậy, khẳng định là như vậy, ai cũng biết, đại tiểu thư của Quốc Công Phủ ở Kinh Đô chính là nữ tử quốc sắc thiên hương, Bò Tát chuyển thế chân chính.

- Đúng rồi.

Liễu mẹ cuối cùng cũng vừa lòng nở nụ cười, kéo bà mối đến một bên nói bà mối giúp nữ nhi mình làm mối. Sở dĩ hôm nay nàng cho Triệu bà mối mặt mũi, chính là tự mình lưu lại một đường lui, làm cho Triệu bà mối nhận của mình một phần ân tình, ngày sau sẽ giúp nữ nhi của mình tìm một gia đình tốt.

Bên cạnh kiệu hoa, Thạch Lự nghe xong hai người nói, nhìn không được muốn khóc.

Sở Lưu Nguyệt ở trong kiệu hoa cũng nghe thấy nhưng không hề tức giận, bởi vì nàng thật sự không có sức mà đi tức giận, tuy máu trên đầu nàng đã ngừng chảy, nhưng bởi vì bị va chạm quá mạnh, mất máu quá nhiều. Hơn nữa thân thể này vô cùng yếu, mười ngón tay gãy gộc không khác già chân gà, cô tay thì mảnh mai giống như cành cây khô, dường như chỉ cần hơi dùng sức là có thể gãy lìa.

Nhìn hai bàn tay này, dù không thấy được mặt, nàng cũng đoán được khuôn mặt này không thể dễ nhìn, nhất định là vô cùng xanh xao, thiếu sức sống, khó trách lúc trước Liễu mẹ kia châm chọc nàng, nhìn thân hình nàng yếu như vậy, quả thật là không xứng với Hoàng Tử kia.

Sở Lưu Nguyệt ngẫm nghĩ rồi hướng ra phía ngoài mở miệng với Thạch Lự đang khóc lóc thút thít:

- Khóc cái gì, tiểu thư nhà người còn chưa có chết đâu, người nên vui mừng mới phải, về phần thái độ cùng những hành động của đám cầu nô tài này, sớm muộn gì cũng có một ngày ta trừng trị các nàng, nhưng trước hết hãy để các nàng sung sướng vài ngày đã.

Thanh âm của nàng thân nhiên nhưng làm cho người khác không dám nghi ngờ lời nàng nói, những kiệu phu bên ngoài không khỏi nghi hoặc nhìn lại. Sở tiểu thư tức giận nhưng không mất đoan trang, dường như có chút khác biệt với lúc trước, nhưng làm sao mà khác biệt thì họ lại không trả lời được.

Chẳng những kiểu phu mà ngay cả Thạch Lựu cũng ngầy ngẩn cả người, quên cả khóc.

Bởi vì nếu lời này là do tiểu thư nói, thì quả thật khiến người ta nói không nên lời, trước kia, tiểu thư bị Liễu mẹ ức hiếp rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ cũng không dám nói lời nào. Bởi vì Liễu mẹ có quan hệ với người hầu hạ thân cận bên người Đại phu nhân, bình thường hay ra về chỗ cây gần nhà, gà cậy gần chuồng, trừ những người ở trong viện của phu nhân cùng Đại tiểu thư, những người khác nàng đều rất coi thường.

Trong kiểu hoa, Sở Lưu Nguyệt không thèm nhắc lại, nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hiện tại nàng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, về phần những tiểu tốt không ngừng nhảy nhót giờ trò, sẽ có một ngày nàng tự tay trừng trị, điều quan trọng nhất lúc này chính là phải đem thân thể của nàng bồi dưỡng thật tốt, thân thể này thật sự quá yếu rồi.

Kiểu phu nâng kiểu hoa đi đến trước cổng vòm Thủy Hoa thì dừng lại, bởi vì bên trong là nội viện nên bọn họ không được phép đi vào.

Nhưng cũng may hôm nay Quốc Công Phủ tiếp rất nhiều khách khứa, tất cả nha hoàn đều bận rộn ở tiền điện rồi nên nội viện không có người nào. Thạch Lựu thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa tay nhắc rèm kiểu lên giúp tiểu thư của mình xuống kiểu. Nàng sợ nhất chính là những nha hoàn, bà tử chỉ trò chế giễu tiểu thư, làm tiểu thư không chịu nổi nhục nhã lại đi tìm chết. Tiểu thư đã chết một lần rồi, bây giờ nàng nhất định phải trông coi tiểu thư cẩn thận, không thể để người lại đi tìm cái chết. Tuy rằng Tĩnh Vương Gia hưu tiểu thư, nhưng nàng tin rằng, nhất định tiểu thư có thể gặp được phu quân chân chính, Tĩnh Vương Gia căn bản không phải là phu quân của tiểu thư.

Kiểu hoa được nâng ra ngoài, Sở Lưu Nguyệt được Thạch Lựu giúp đỡ tự mình quay về nơi ở. Nơi ở của nàng nằm ở vị trí khuất sâu trong Quốc Công Phủ, cách cửa phụ này khá gần, đi qua một hành lang, hai, ba lần rẽ ngoặt là đến. Nơi này không lớn, nhưng so với tưởng tượng của nàng thì tốt hơn nhiều, Sở Lưu Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi nàng nhìn thấy tình trạng thân thể này, còn tưởng rằng nơi ở của nàng dù không phải chuồng heo thì cũng không khác là mấy, nhưng hiện tại xem lại, Sở Gia này cũng không đến nỗi.

Tuy nàng có trí nhớ của thân thể này, nhưng do mất máu quá nhiều cho nên đầu óc nàng rất hỗn loạn, nhiều chỗ không rõ ràng, lộn xộn chưa sắp xếp lại được. Bây giờ nàng phải về phòng nghỉ ngơi trước, chờ khi nghỉ ngơi đầy đủ lại tính đến chuyện này.

Sở Lưu Nguyệt vừa vào đến sân của mình, còn chưa dừng chân, đã nghe được một âm thanh khó tin vang lên bên trong:

- Tiểu thư, người làm sao vậy?

Sau đó, khi Sở Lưu Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì một thân mình ấm áp đã vọt đến, ôm lấy nàng, thất thanh khóc lên:

- Tiểu thư của ta, người làm sao thế này? Đang yên đang lành sao lại chảy nhiều máu vậy? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

♥Hết chương 2♥

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đánh người

Thân thể Sở Lưu Nguyệt vốn đã suy yếu không chống đỡ được bao lâu, lúc này lại bị người khác ôm lấy, chân nàng liền mềm nhũn, cả người trực tiếp dựa vào trong lòng của người này, bên tai nghe thấy tiếng người nọ khản trương hỏi nàng:

- Tiểu thư, người là sao vậy, đừng dọa mụ mụ a.

Sở Lưu Nguyệt mơ mơ màng màng nghĩ, đây hẳn là Đồng thị, bà vú của nàng. Đồng thị đối xử với nàng rất tốt, chăm sóc nàng cẩn thận từ nhỏ đến lớn, đối với nàng không khác gì con ruột. Biết được người vừa đến là ai, Sở Lưu Nguyệt liền thả lỏng toàn thân tựa vào người Đồng thị, tranh thủ nghỉ ngơi chốc lát.

Đồng thị đau lòng nhìn Sở Lưu Nguyệt mặt mày tựa vào mình, liền quay ra Thạch Lựu đứng cạnh hung hăng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra với tiểu thư, lúc lên kiểu hoa vẫn lành lặn mà sao bây giờ cả người đều là thương tích, tóc cũng lộn xộn. Nói, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Thạch Lựu bị quát hỏi như thế cũng chỉ biết nhảy mất với Đồng mụ mụ, xua tay ý bảo nàng đừng hỏi. Nếu như nàng nói ra là tiểu thư chưa vào cửa đã bị Tĩnh Vương Gia từ hôn, có khi nào tiểu thư lại tự sát nữa không?

Đáng tiếc Đồng mụ mụ thường ngày vẫn thông minh hôm nay lại phạm phải sai lầm, thấy Thạch Lựu không trả lời mà lại làm những hành động kì quái, càng tức giận quát lớn:

- Thạch Lựu chết tiệt, tiểu thư đến tốt cùng đã xảy chuyện gì? Người muốn mụ mụ ta lo lắng muốn chết sao?

Thạch Lựu ảo não chau mày, mặt mũi tràn đầy khổ sở, nàng thật sự không biết trả lời thế nào a.

Ngoài cửa chợt có tiếng bước chân vang lên, ba thân ảnh mảnh khảnh uyển chuyển theo cửa ngoài tiến vào, vừa đi vào người đi đầu đã trào phúng cười rộ lên:

- Người muốn biết tiểu thư nhà người đã xảy ra chuyện gì sao? Bỏn tiểu thư đến đây nói cho người biết.

Lời nói mười phần vênh váo, vô cùng đắc ý, không đợi Đồng mụ mụ mở miệng, nàng liền tiếp tục đi tới.

- Hôm nay tiểu thư của các người còn chưa tiến vào đại môn Tĩnh Vương Phủ liền bị Tĩnh Vương Gia cho người vắt ra một tờ hưu thư, "Nguyên khiếu trở về".

Tĩnh thân Sở Lư Nguyệt vừa tốt lên một chút, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía ba người đang đứng trước cửa sân, trong đầu lập tức hiện ra câu hỏi, nữ nhân này là ai?

Nữ tử đi đầu dung mạo cũng coi như xinh đẹp, nhưng quanh thân lại bao phủ một cỗ tức khí, một thân áo đỏ, đeo đầy những chuỗi hạt màu xanh, trên đầu đội vàng bạc trăm ngọc, trên mặt tràn đầy sự cay nghiệt khiến người ta cảm thấy vô cùng chán ghét. Đây chính là nhị tỷ của nàng Sở Mộng Linh, trước đây cũng bắt nạt nàng không ít.

Hôm nay khi sự việc trước đại môn Tĩnh Vương Phủ vừa được truyền về phủ Quốc Công, Sở Mộng Linh liền đoán được Sở Lư Nguyệt nhất định sẽ đi vào từ cửa phụ, cho nên dẫn người tới mĩa mai đùa cợt nàng một phen. Khi tới đã thấy được cảnh Sở Lư Nguyệt chán nản, yếu đuối dựa vào người Đồng mụ mụ, Sở Mộng Linh liền cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ, sáng khoái, bao nhiêu bức tức hai ngày nay đều bay sạch. Nàng hận, hận Sở Lư Nguyệt đến tận xương tủy, dựa vào cái gì mà một kẻ vô dụng như thế lại có thể gả tới Tĩnh Vương Phủ, mà Sở Mộng Linh nàng lại không thể? Bây giờ nhìn thấy Sở Lư Nguyệt chưa vào cửa đã bị hưu, thật sự là hả lòng hả dạ mà.

Sở Mộng Linh càng nghĩ càng thấy vui vẻ, vỗ vỗ tay, hai tiểu nha hoàn đằng sau cũng theo chủ tử nhà mình vỗ tay, khỏi phải nói cũng thấy được ba người kia vui vẻ tới mức nào.

Sở Lư Nguyệt hít mắt lại, đáy mắt thoáng qua tia hàn ý, nàng không hề tức giận giống như trước kia.

Đáng tiếc hôm nay Sở Mộng Linh quá vui vẻ cho nên không phát hiện được điểm khác lạ này của Sở Lư Nguyệt, vẫn cười ha hả như vậy.

Tuy đầu óc của Sở Lư Nguyệt bị choáng váng, thân thể lại suy yếu vô lực, nhưng nàng cũng không ngại cố gắng chống đỡ thân thể dầy dộp mấy kẻ tiểu nhân rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi gây sự này, ý nghĩ trong đầu vừa lóe, nàng xoay mình hướng Thạch Lựu cùng Đồng mụ mụ kêu lên.

- Thạch Lựu, Đồng mụ mụ, đánh mấy kẻ tiện nhân bỉ ổi này cho ta.

Nàng nói xong chính mình liền vọt lên trước cạnh cánh cửa, vừa dùng sức đem chốt cửa kéo xuống dưới, sau đó hướng tới Sở Mộng Linh hung hăng đập xuống. Bởi vì Sở Mộng Linh không ngờ tới quả hồng mềm Sở Lư Nguyệt này hôm nay dám phản kháng, còn ra tay đánh nàng, nhất thời hóa đá, liên tục có thêm vài cú đá nữa vào người cho tới khi nàng phản ứng lại, Thạch Lựu cùng Đồng mụ mụ cũng đã phản ứng rồi chạy tới.

Trước kia hai người đi theo tiểu thư, vẫn thường chứng kiến tiểu thư bị bắt nạt, bản thân các nàng lại càng không tránh khỏi. Nhưng lúc này thấy tiểu thư phản kháng như vậy, hai người một trái một phải lập tức bỏ nhào vào hàng rào trúc bên sân nhỏ, rút lên gậy trúc hướng tới chủ tử ba người Sở Mộng Linh đánh xuống, cho dù sau này có bị trừng phạt các nàng cũng không hối hận.

Ba người giống như đang trút giận, mạnh mẽ đánh xuống, Sở Mộng Linh cùng hai nha hoàn không ngờ gặp phải trận đánh này, hơn nữa mục đích hôm nay các nàng tới đây chỉ là cười nhạo Sở Lư Nguyệt, càng không lường được Sở Lư Nguyệt sẽ phát điên như thế này cho nên không dẫn theo nhiều người. Lúc này chủ tử mấy người liên tiếp bị gậy đánh xuống, trên tay cùng thân thể loang lổ những vết xanh tím, ba người hoảng loạn chạy quanh, một bên chạy một bên hướng ra phía ngoài kêu to.

- Có ai không, Sở Lư Nguyệt nổi điên rồi, cứu mạng a, Sở Lư Nguyệt phát điên rồi.

Đang kêu to ba người liền bị đánh thêm vài cái nữa, Sở Mộng Linh sợ hãi ngã xuống, Sở Lư Nguyệt tiến lên ngồi lên người của nàng ta dùng gậy trúc trong tay không nề mặt mũi hung hăng đánh xuống, đánh cho Sở Mộng Linh khóc đến kêu cha gọi mẹ.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta không dám, lần sau không dám nữa.

Động tĩnh trong sân đã làm kinh động tới người bên ngoài, người tới chính là tỷ tỷ Sở Lư Liên đang được hai nha hoàn dìu đi. Khi vừa nghe thấy nha hoàn nói về sự việc hôm nay của Sở Lư Nguyệt nàng lập tức cố gắng chống đỡ thân thể đang mang bệnh đi tới. Ở rất xa đã nghe được trong sân có tiếng người hô cứu mạng, nàng không khỏi ngạc nhiên nhều mày.

Mọi người nhanh chân vội vàng tiến vào tiểu viện của Sở Lư Nguyệt, nhìn cảnh trước mặt tất cả mọi người đều hóa đá.

Chỉ thấy Sở Lư Nguyệt đang cười lên thân một người, người nọ bị đánh đến tóc tai bù xù, trên mặt chi chít vết thương, không tưởng tượng được sau lớp y phục kia còn có bao nhiêu dấu vết. Nhưng chỉ bằng vào những gì trước mắt cũng khiến cho người ta hít thở không thông rồi. Mà hình như người đang đánh người rất hăng say kia không có ý định dừng lại, giống như một kẻ đang phát điên vậy.

Trong sân còn có hai tiểu nha hoàn đang bị vây đánh, nhìn qua cũng thấy được là bị thương không ít a.

Sở Luru Liên khẽ gọi một tiếng:

- Tam muội, người mau dừng tay, còn đánh nữa sẽ xảy ra án mạng.

Lời vừa nói xong nàng cũng đã chạy vội tới bên cạnh Sở Luru Nguyệt, lúc này Sở Luru Nguyệt đã mệt tới nỗi đom đóm mắt, đỉnh đầu choáng váng, thân thể không chống đỡ nổi lung lay sắp ngã, Sở Luru Liên tiến lên một bước đỡ được nàng.

Ngã vào khuôn ngực mềm mại ấm áp, bên mũi truyền tới một mùi thơm thanh nhã nhàn nhạt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, bất tỉnh nhân sự. Một giọng nói ôn nhu như nước vang lên:

- Tam muội, tam muội người làm sao vậy? Người đâu, lập tức đi mời đại phu, nhanh chóng đưa Mộng Linh ra ngoài, mời đại phu tới nhìn xem.

♥Hết chương 3♥

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khởi binh vấn tội

Lúc Sở Luru Nguyệt tỉnh lại đã là nửa đêm, lần này nàng đã hôn mê mấy canh giờ.

Sau khi tỉnh lại, mắt còn chưa kịp mở, nàng đã nghe được tiếng Đồng mục mục nghẹn ngào nói ở trước giường:

- Tiểu thư tốt của mục mục a, sao mệnh người lại khổ như vậy, gặp phải người lừa dối người dạn dạn, một đám bắt nạt người. Nhưng mà, hôm nay mục mục thật sự rất vui, cuối cùng tiểu thư cũng biết phản kháng, về sau dù thế nào cũng phải bảo vệ bản thân, biết không? Về sau mục mục không thể ở bên chăm sóc người nữa.

Luru Nguyệt có chút mơ hồ, Đồng mục mục muốn đi đâu, sao lại nói là về sau không thể chăm sóc nàng? Nàng đang miên man suy nghĩ, lại nghe thấy một thanh âm khác vang lên:

- Đồng mục mục, nếu không hãy để cho nô tỳ đi nhận tội đi, nô tỳ sẽ nói hôm nay đánh Mộng Linh tiểu thư là chủ ý của nô tỳ, không liên quan đến tiểu thư và mục mục.

Đồng mục mục vừa nghe Thạch Lư nói đã lạnh lùng lên tiếng:

- Người cho là người đi ra nhận tội sẽ không có việc gì sao? Người không đủ tư cách, ta là bà vú của tiểu thư, nếu là ta đi ra ngoài phu nhân còn có thể cho Nhị phòng phu nhân một cái giá thích đáng. Nếu là người đi ra nhận tội, tiểu thư vẫn sẽ gặp chuyện, vì tiểu thư, bộ xương già này ta cũng không cần, chỉ hy vọng từ nay về sau người hãy dùng hết tâm huyết để chăm sóc tiểu thư, đừng để cho người ta bắt nạt nàng, mặc kệ như thế nào đều phải che chở nàng.

- Nô tỳ đã biết.

Thạch Lư khóc lên, Luru Nguyệt ở trên giường nghe hai người nói chuyện xong, trong lòng đau ê ẩm. Khi nàng ở kiếp trước, tuy là truyền nhân của Từ Xuyên Đường Môn, nhưng lại bởi vì mẫu thân mất sớm, Gia Gia nàng thấy nàng có thiên phú với y học, cho nên đã để cho nàng kế thừa vị trí truyền nhân Đường Môn. Từ đó trở đi, chẳng những thúc bá, huynh đệ, tỷ muội không quan tâm nàng, mà đến cả phụ thân cũng chán ghét nàng, bởi vì vị trí này vốn nên là của hắn nhưng lại bị nàng cướp mất.

Cho nên phụ thân chưa từng cho nàng cảm giác ấm áp của gia đình, người duy nhất khiến nàng cảm thấy ấm áp cũng chỉ có Gia Gia nàng. Nhưng đáng tiếc Gia Gia nàng còn quan tâm y thuật của nàng hơn là bản thân nàng, mỗi lần nàng phát minh ra được cái gì đó, ông liền vui vẻ khen nàng, đối xử với nàng cũng tốt hơn. Cho nên không biết bắt đầu từ khi nào, cả ngày nàng chỉ biết nghiên cứu y học cùng độc thuật, không để ý tới những thứ khác, cho đến cuối cùng cũng bị hại chết.

Không nghĩ tới kiếp này nàng lại có được hai người yêu thương mình như vậy, cho nên nàng tuyệt đối không để cho người khác làm thương tổn họ.

Lúc trước ba người đã đánh Sở Mộng Linh, khẳng định ngày mai người của Nhị Phòng sẽ tìm tới cửa, cho nên Đồng mục mục mới nghĩ đến việc giúp nàng gánh hậu quả. Sở Luru Nguyệt nghĩ đến đây, nhanh chóng mở mắt, nhìn Đồng mục mục cùng Thạch Lư đang ngồi trước giường.

Hai người vừa thấy nàng tỉnh lại, vội lau nước mắt, giống như sợ nàng phát hiện ra điều gì.

Sở Luru Nguyệt thần nhiên nói:

- Hai người đừng lo lắng sẽ có người trách phạt, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không để ai trong hai người gặp chuyện không tốt.

Ánh mắt của nàng hiền hòa, khỏe mỗi lần ra ý cười nhàn nhạt, đôi mắt to trong veo, ở dưới ngọn đèn nhìn càng mỹ lệ.

Đồng mù mù cùng Thạch Lự nhìn đến ngây người, trong lòng không khỏi nghĩ tiểu thư thật sự rất xinh đẹp, chỉ là quá gầy, nếu tiểu thư tắm bổ nhiều hơn, bồi dưỡng cơ thể thật tốt, tuyệt đối sẽ không kém hơn đại tiểu thư Sở Lư Nguyệt.

Nhưng mà lời này của tiểu thư là có ý gì a, hai người đều khó hiểu nhìn Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt muốn ngồi dậy, Thạch Lự lập tức tiến lên hầu hạ nàng ngồi lên, sau đó khăn trương nói:

- Tiểu thư, lúc trước đại tiểu thư mời thầy thuốc cho người, thầy thuốc nói người mất máu quá nhiều, ông ấy còn kê một đơn thuốc, nô tỳ đã đi lấy, vừa sắc xong vẫn đang còn nóng, người có muốn uống không?

Sở Lư Nguyệt nhũn mày, ánh mắt hướng đến Thạch Lự ý bảo Thạch Lự đem thuốc bùng lại.

Thạch Lự nghĩ Sở Lư Nguyệt muốn uống thuốc, liền xoay người đến trên bàn trong phòng bùng chén thuốc muốn tới định hầu hạ tiểu thư dùng.

Sở Lư Nguyệt cũng không muốn uống thuốc, nàng chỉ ngửi mùi thuốc, sau đó liền sai bảo:

- Mang đồ đi.

- Tiểu thư?

Thạch Lự sợ hãi kêu lên, đây chính là bát thuốc vất vả lắm nàng mới lấy được, nếu không phải đại tiểu thư sai người đi mời thầy thuốc, căn bản sẽ không có người nào gọi thầy thuốc giúp tiểu thư của nàng.

Đồng mù mù trừng mắt với Thạch Lự, hung hăng dạy bảo:

- Tiểu thư nói người không có nghe thấy sao? Lập tức đồ đi.

Thạch Lự không dám nói nữa, lập tức bùng chén thuốc rất vất vả mới lấy được đem đi đổ, nàng nghĩ mãi vẫn hiểu vì sao tiểu thư không uống thuốc, chỉ vừa ngửi mùi đã sai nàng mang đồ đi. Nàng cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng nếu tiểu thư cùng Đồng mù mù đều muốn nàng đổ thuốc này, nàng cũng không dám không nghe lời.

Kỳ thật Sở Lư Nguyệt cũng không muốn uống thuốc, nàng biết bản thân mình không có bệnh, nếu không bệnh thì sao phải uống thuốc? Nàng sai Thạch Lự bùng chén thuốc lại là muốn người xem thuốc kia có phải là thuốc bổ tốt hay không. Nếu là thuốc bổ tốt, tất nhiên nàng sẽ uống, dù sao thân thể nàng bây giờ cũng rất yếu, nhưng thật không may, chén thuốc kia là thuốc bình thường. Rõ ràng thầy thuốc kia chỉ kê đơn cho có lệ, cũng không đặt tâm vào.

Trong phòng, Đồng mù mù kéo tay Sở Lư Nguyệt, quan tâm nói:

- Tiểu thư, người muốn ăn gì không? Muốn ăn gì cứ nói với mù mù, mù mù sẽ đi làm cho người.

Ba người sống ở trong một tiểu viện độc lập, không có phòng bếp độc lập, cũng không có đồ ăn gì ngon, bình thường cũng chỉ có một ít rau dưa và trái cây do Đồng mù mù tự mình làm. Khi không có việc gì làm chút đồ ăn, cũng thiếu muối, không hợp khẩu vị, càng không cần bàn đến thịt, đã rất lâu rồi ba người đều không ăn món ăn có thịt.

Cho nên Đồng mù mù vừa hỏi, Sở Lư Nguyệt liền cảm thấy bụng vô cùng đói, hơn nữa lại nhớ đến hương vị của thịt, nhịn không được nói.

- Ta muốn ăn canh gà.

Bởi vì thân thể của nàng bây giờ rất yếu, cần bồi bổ, chỉ có như vậy, nàng mới có thể mau chóng khôi phục lại.

Nhưng Sở Lư Nguyệt vừa nói, trong đầu liền hiện ra tình cảnh cuộc sống của ba người lúc trước, trong lòng cũng hiểu được, vì sao thân thể của mình lại gầy yếu như thế. Không phải thiếu dinh dưỡng, mà là các nàng không có gì để ăn, đường đường là nữ tử con vợ cả của Quốc Công Phủ vậy mà không có gì để ăn, hàng năm đều phải dùng trà thô cơm trắng, khó trách nàng gầy yếu như thế, so với đời trước cũng kém hơn rất nhiều.

Nếu bây giờ không có những thứ kia, nàng sao có thể sai Đồng mù mù đi tìm gà hầm canh cho nàng uống a, vì vậy Sở Lư Nguyệt đang định nói với Đồng mù mù là nàng nói đùa:

Đồng mù mù đã đứng lên, cười nói:

- Vậy người đợi lát nữa, mù mù đi hầm canh gà cho người uống.

Vừa nói Đồng mù mù vừa chạy ra ngoài, Sở Lư Nguyệt vội gọi lại:

- Đồng mù mù, ta chỉ nói đùa thôi.

Đáng tiếc Đồng mụ mụ dường như không nghe thấy tiếng nàng gọi, bà đã nhanh chân chạy ra ngoài. Thạch Lựu cầm bát không từ bên ngoài đi vào, chỉ cảm thấy dường như có một con gió lửa qua, nhưng nhìn quanh lại không thấy Đồng mụ mụ đâu, nên nàng khó hiểu nói:

- Đồng mụ mụ đi đâu rồi ạ?

Sở Lưu Nguyệt bắt đầu đi mở miệng:

- Cũng trách ta lơ lửng nói muốn ăn canh gà, cho nên Đồng mụ mụ liền xông ra ngoài, người mau giúp ta ngăn bà ấy lại.

Sở Lưu Nguyệt dứt lời, Thạch Lựu cũng không đi ngăn Đồng mụ mụ lại mà ngược lại đi đến bên người Sở Lưu Nguyệt trấn an nàng.

- Tiểu thư, người đừng lo lắng, Đồng mụ mụ phải đi đến phòng bếp bên kia ăn trộm gà, người không biết ở trong phòng bếp lớn có rất nhiều đồ, trộm một con gà cũng không sao cả. Hơn nữa tiểu thư đã quên sao? Lúc trước cũng có một lần người muốn ăn gà, sau đó Đồng mụ mụ cũng đi trộm một con, cũng không có ai phát hiện ra.

Thạch Lựu không nói, Sở Lưu Nguyệt cũng không nhớ, vừa nhắc đến trong đầu nàng cũng hiện lên một đoạn ký ức. Nhưng mà, đó đã là chuyện xảy ra mấy năm trước, trong lòng nàng không khỏi chua xót, cũng ngậm hạ quyết tâm, từ nay về sau, phải làm cho bản thân mình và Thạch Lựu cùng Đồng mụ mụ muốn có gà ăn lúc nào cũng được.

Sở Lưu Nguyệt đưa tay kéo Thạch Lựu ngồi xuống bên cạnh:

- Thạch Lựu, nói chuyện cùng ta được không?

- Tiểu thư, người muốn cùng nô tỳ nói gì ạ?

Thạch Lựu ngồi xuống, nàng nhìn chằm chằm Sở Lưu Nguyệt, từ lúc trở về từ cõi chết dường như tiểu thư cũng thay đổi. Bây giờ tiểu thư khiến người khác có cảm giác nàng vô cùng tự tin.

- Người cùng Đồng mụ mụ đi theo ta chịu khổ, về sau ta sẽ không để cho các người chịu khổ nữa, hãy tin tưởng ta.

Nàng nhẹ nhàng nói, khoe môi lộ ra độ cong duyên dáng, ánh mắt lấp lánh làm cho người ta nhìn không được tin tưởng nàng.

- Tiểu thư, Thạch Lựu tin tưởng người nhất định có thể làm được.

- Sở Mộng Linh hôm nay bị chúng ta đánh, nhất định ngày mai sẽ có người đến đây làm ầm ĩ, cho nên sáng sớm người giúp ta chú ý hành động bên phía Nhị phòng, nếu bọn họ đến, người liền trở về bẩm báo ta, biết không?

- Nô tỳ đã biết.

Thạch Lựu không biết tiểu thư định làm gì, nên nhìn không được hỏi:

- Tiểu thư, người muốn làm gì vậy?

- Chuyện này người đừng hỏi, tóm lại không được để cho Đồng mụ mụ đi ra ngoài lĩnh tội, biết không? Ta đã có cách đối phó với người bên Nhị phòng, cam đoan làm cho bọn họ nói không ra lời, vừa không làm Đồng mụ mụ chịu tội, vừa không làm cho ta phải chịu tội.

- Thật vậy chăng tiểu thư?

Nếu thật như vậy, tiểu thư thật sự quá thông minh. Ánh mắt Thạch Lựu lộ ra vẻ mặt sùng bái, vì sao bây giờ nàng lại cảm thấy tiểu thư thông minh như vậy?

Sở Lưu Nguyệt gật gù đầu, sau đó lại hỏi Thạch Lựu một số việc khác, thời gian nhanh chóng trôi qua hơn nửa canh giờ.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, thanh âm của Đồng mụ mụ vang lên:

- Tiểu thư, canh gà đến đây.

Mùi canh gà truyền vào trong phòng, Sở Lưu Nguyệt liền nhìn không được nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu. Bây giờ nàng có cảm giác, một mình nàng có thể ăn hết cả con gà.

Thật sự là đã lâu không được ăn thứ gì thơm như vậy, nhưng nàng cũng không quên Thạch Lựu cùng Đồng mụ mụ cũng lâu rồi không được ăn gà, cho nên đợi Đồng mụ mụ đem canh gà vào, nàng liền sai Đồng mụ mụ mang ba cái bát đến.

Tất nhiên Đồng mụ mụ cùng Thạch Lựu không đồng ý ăn, hôm nay tiểu thư ăn không hết con gà này thì ngày mai cũng có thể ăn a.

- Tiểu thư, chúng ta không ăn. Người vừa mất máu, hôm nay ăn không hết thì ngày mai cũng có thể ăn tiếp, phải bồi bổ thân mình thật tốt.

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt trở nên lạnh lùng, nàng ra lệnh:

- Ngồi xuống, làm sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Hôm nay ta ăn nhiều một chút là được, các ngươi đừng lo ngày mai, ngày mai ta nhất định sẽ nghĩ ra cách cải thiện bữa ăn của chúng ta, tuyệt không còn ăn trà thô cơm trắng nữa.

Đồng mù mù cùng Thạch Lư không từ chối nữa, hai người ngồi xuống, khi Sở Lư Nguyệt đem hai chén canh gà để vào trong tay các nàng, hai người đều rơi lệ.

Tiểu thư thật sự quá tốt, về sau cho dù vì nàng mà chết, các nàng cũng không từ.

Trong phòng ba người vui vẻ ăn, bởi vì uống một chén canh gà, lại ăn thêm một chút thịt gà nên tinh thần Sở Lư Nguyệt cũng tốt hơn một chút. Nhưng vì suy nghĩ cho thân thể, uống canh gà xong, nàng lại đi ngủ, trước khi ngủ còn không quên dặn dò Đồng mù mù cùng Thạch Lư:

- Đem những thứ này thu dọn sạch sẽ, xương cốt cũng tìm nơi kín đáo mà chôn xuống.

- Vâng, tiểu thư.

Đồng mù mù cười trả lời, bây giờ tiểu thư đã cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Không phải Sở Lư Nguyệt sợ hải ma quỷ mà bởi vì bây giờ cơ thể nàng còn chưa hồi phục, vẫn nên cẩn trọng một chút thì hơn.

Đội hai người thu dọn xong rồi lui xuống, nàng mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, khi Sở Lư Nguyệt tỉnh lại, sắc trời đã không còn sớm, nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy Thạch Lư vội vàng chạy vào. Nhìn thấy Sở Lư Nguyệt tỉnh lại, Thạch Lư liền nhanh chóng bẩm báo:

- Tiểu thư, người của Nhị phòng thật sự tìm đến đây, chính là Nhị phu nhân, mẹ ruột của Sở Mộng Linh, bà ta mang theo rất nhiều người đến tìm người hỏi tội.

♥Hết chương 4♥

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Diễn kịch thất cổ

Trong phòng, Sở Lư Nguyệt nghe xong liền như có mây, hỏi Thạch Lư:

- Thạch Lư, hôm nay trong phủ có khách không?

Thạch Lư nghiêng đầu suy nghĩ một chút liền nhớ ra đúng là hôm nay trong phủ có khách, hơn nữa lại còn là khách quý, ngay lập tức hạ giọng bẩm báo :

- Có ạ, hôm nay có Huệ Vương Gia tới thăm lão gia, lão gia thiết đãi Vương Gia tại Lan Hoa đình.

Trước đây Thạch Lư chưa từng chú ý tới những việc như thế này, nhưng hôm nay do được tiểu thư căn dặn từ trước nên nàng vẫn luôn chú ý nghe ngóng tin tức, bây giờ mới có thể biết rõ tình huống trong phủ như vậy.

Sở Lư Nguyệt nở nụ cười, mặt mày sáng lạn:

- Thật là ông trời giúp ta, mau tới dìu ta đứng dậy.

Thạch Lư nhanh chân đi tới giúp đỡ tiểu thư nhà mình đứng lên, bên ngoài cửa, Đồng mù mù cũng vừa vào tới. Vốn là Đồng mù mù muốn đi ra ngoài lĩnh tội nhưng Thạch Lư nói tiểu thư có cách giúp cho cả ba người vô tội nên bà chọn tin tưởng tiểu thư, không tự mình đi nhận tội nữa. Nếu đến lúc đó cách của tiểu thư không có hiệu quả thì bà vẫn có thể đứng ra chịu toàn bộ trách nhiệm.

Sở Lư Nguyệt thấy Đồng mù mù đi tới liền mở miệng nói với bà:

- Đồng mù mù, lập tức đi tìm cho ta một miếng vải trắng.

Đồng mù mù cũng không hỏi tiểu thư nhà mình muốn làm gì, bà nhận ra tiểu thư bây giờ thông minh hơn lúc trước rất nhiều cho nên bà tin tưởng tiểu thư nhanh chóng đi tìm vải trắng. Rất nhanh bà đã tìm được vải trắng mang tới.

Lúc này Sở Lư Nguyệt đã mặc xong quần áo, Thạch Lư có ý muốn giúp nàng chải đầu liền bị nàng giơ tay ngăn lại:

- Không cần chải a, cứ để như vậy đi.

Sau đó khẽ vươn tay cầm lấy miếng vải trắng trên tay Đồng mụ mụ đưa lên vết thương trên đầu một vòng lại một vòng băng lại. Kỳ thật miếng vết thương của nàng đã kết một tầng vảy từ hôm qua, bây giờ băng lại hay không cũng không có gì khác biệt. Nhưng khi nàng vừa quần lớp vải trắng lên, cả người nàng liền lộ ra vẻ cô độc, yếu ớt, kết hợp với thân hình gầy gò ốm yếu của nàng lại càng khiến cho người ta nhìn thấy liền nảy sinh lòng thương tiếc.

Đồng mụ mụ nhìn thấy thế liền đau lòng không thôi, nhưng không để cho bà có thời gian đau lòng Sở Lư Nguyệt đã lên tiếng ra lệnh cho hai người:

- Mau đem màn lụa trên giường xuống xé rách lấy một mảnh, treo lên xà ngang cho ta.

Lời vừa nói ra liền dọa cho Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự thiếu chút nhảy dựng lên:

- Tiểu thư, người muốn làm gì a?

- Làm gì? Đương nhiên là diễn kịch- Sở Lư Nguyệt liếc nhìn sắc trời sau đó quay lại thúc dục hai người:

- Nhanh lên, nếu chưa kịp diễn mà người của Nhị phòng đã tới thì nguy.

Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự nghe xong cũng tranh thủ thời gian đem màn lụa trên giường kéo xuống dưới sau đó xé làm đôi, một người đứng lên ghé vắt ngang mảnh lụa qua xà ngang cuối cùng buộc lại một cái nút thông lọng.

Sở Lư Nguyệt lập tức lên tiếng:

- Buộc một cái nút chết, nút thông lọng sẽ bị người khác phát hiện.

- Tiểu thư, nhưng vạn nhất có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Trong lòng Đồng mụ mụ tràn đầy lo lắng, tuy nói là diễn kịch nhưng khi tiểu thư treo cổ, người ở bên ngoài không vào kịp thì chẳng phải tính mạng tiểu thư sẽ nguy hiểm sao?

Sở Lư Nguyệt nghe thế liền tròn to mắt, trời mới biết nàng yêu quý sinh mệnh này như thế nào, sao lại có thể để mình mất mạng chứ?

- Hai người tìm cho ta một cây kéo nhỏ, ta giấu trong tay áo. Nếu mọi người vào không kịp ta có thể dùng kéo cắt đứt dải lụa tự cứu chính mình, được rồi, thắt một nút nữa đi.

- Vâng.

Nhận cây kéo nhỏ từ tay Đồng mụ mụ, Sở Lư Nguyệt quan sát kỹ xung quanh một lượt, khi xác định mọi chuyện đều ổn mới sai hai người đi ra ngoài, trước đó còn kẻ sát lố tai hai người nhỏ tiếng dặn dò, hai người hiểu ý gật đầu sau đó đi ra.

Đợi cho bóng hai người khuất hẳn Sở Lư Nguyệt liền đóng cửa, cài lại chốt cửa sau đó thông thả đi đến bên bàn ngồi xuống, thành thoi uống trà. Dù sao người còn chưa tới, có tới cũng đã có Đồng mụ mụ ra ám thị, đến lúc đó diễn cũng chưa muộn.

Lúc này bên ngoài viện đã vang lên tiếng khóc tê tâm liệt phế của Đồng mụ mụ:

- Có ai không, tiểu thư nhà chúng ta thất cổ rồi, mau tới cứu mạng a.

Thạch Lự phía sau cũng gân cổ khóc theo:

- Có ai không, tiểu thư thất cổ rồi, mau tới a, tiểu thư thất cổ rồi.

Mà giờ này vị tiểu thư một mực đòi thất cổ mà hai người nói tới vẫn đang nhàn nhã uống trà dưỡng thần, hiện tại thân của nàng không tốt, phải nghỉ ngơi thật tốt lát nữa diễn mới có khí lực.

Lúc này bên chiếc bàn đá đặt chính giữa trong Lan Hoa Đình đang có hai người ngồi thưởng trà, nói chuyện phiếm, bên ngoài đình có vài người mặc áo cẩm y vệ mật không biểu tình quan sát bốn phía, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy tới họ.

Khách nhân trong đình cũng không phải khách quý bình thường mà chính là Hoàng Tử thứ sáu của Đương Kim Hoàng Thượng, Huệ Vương Gia, Phụng Trắc. Mẫu phi Hiền Phi của Phụng Trắc chính là người của Sở gia cho nên Sở gia không chỉ là Quốc Công Phủ mà xét ra còn là hoàng thân quốc thích, bình thường Hiền Phi đối với Sở gia rất hạn chế qua lại bởi vì cơ sở ngầm của Hoàng Thượng rất lớn, tai mắt nhiều chỉ một chút sơ xảy cũng có thể bị gán cho tội danh cấu kết làm phản.

Hôm nay Huệ Vương tới đây chính là phụng mệnh của mẫu phi tới trấn an người cậu này. Chuyện hôm qua Sở Lư Nguyệt chura vào cửa đã bị hru đã lan truyền khắp kinh thành, tất nhiên Hoàng Thượng cùng các vị nương nương trong cung cũng biết.

Hiện tại Sở Lư Nguyệt đã trở thành đối tượng mà mọi người bàn luận lúc trà dư tửu hậu*.

*trà dư tửu hậu: ý nói chuyện của Sở Lư Nguyệt trở thành chuyện phiếm để mọi người bình luận sau khi đã thưởng trà, uống rượu.

- Tam cữu*, sáng nay Phụ Hoàng đã triệu Thất Hoàng đệ tiến cung giáo huấn hần một trận cho nên người cũng dừng vì chuyện này mà phiền lòng nữa.

Huệ Vương Gia Phụng Trác ngũ quan tuần tú, quý khí bức người, khắp người mang theo một cỗ khí phách tôn quý của dòng dõi thiên tử, nhưng là người trong Hoàng Thất trong lòng đều tự có mưu tính cho bản thân chẳng qua là không thể hiện ra mặt mà thôi. Trong mấy người cậu của hần thì Tam cữu này chính là người mà Phụng Trác kính trọng nhất, bởi vì phụ thân của Sở Lưu Nguyệt sinh ra đứng hàng thứ ba, tước vị Quốc Công này cũng không tới lượt hần kế thừa, cho nên hần dựa vào thi cử cùng sự cố gắng nhiều năm đã lên chức tứ phẩm của nội các đại học sĩ, bên người Hoàng Thượng cũng có tiếng nói.

Sở Thiên Hạo có bộ dạng vô cùng nho nhã, tuy đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn là một nam nhân tràn đầy có mị lực, trong phủ không thiếu thiếp thân vì muốn tranh giành tình cảm của hần mà diễn trò, cũng có vô số nha hoàn muốn làm ám giương cho hần, thế nhưng những kia thường không có kết quả tốt, vì Sở Thiên Hạo có một phu nhân Diệp Thị rất khôn khéo dù chỉ là một chút gió thổi cỏ lay nàng sẽ đem kẻ có can đảm có vọng tưởng kia bán ra ngoài, vì thế nha hoàn trong phủ đều rất an phận làm việc của mình. Lúc này Sở Thiên Hạo nghe Huệ Vương Gia nói xong liền buông tiếng thở dài:

- Việc này không trách được Tĩnh Vương Gia, chỉ trách Lưu Nguyệt không có phúc khí được Tĩnh Vương Gia yêu thích, nếu Lưu Liên không đột nhiên mắc bệnh thì sự tình này cũng đã không xảy ra.

- Tam cữu có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, chỉ là không biết bên phía Ngoại Công thế nào?

Phụng Trác nói tới đây thì ngừng, đôi đồng tử thâm thúy chợt lóe, thổi một hơi, nhìn từng gợn lăn tăn trong chén trà.

Sở Thiên Hạo đương nhiên biết rõ ý của hần chỉ sợ người cha già của mình lần này sẽ thực sự nổi giận, xưa nay ông vốn là người luôn coi trọng thanh danh, mà chuyện của Lưu Nguyệt lần này đã làm ông mất hết thể diện, không biết ông sẽ tức giận tới mức nào, có khi sẽ không nhận người cháu Lưu Nguyệt này nữa cũng nên.

- Chuyện này chúng ta chỉ có thể từ từ khuyên ông ấy, không để ông tức giận làm hại tới thân thể.

Sở Thiên Hạo chỉ có thể nói thế, nâng chum trà lên uống.

Hai người trong đình im lặng uống trà, bỗng bên ngoài vang lên tiếng gào khóc chói tai:

- Không tốt rồi, có ai không, tiểu thư thất cổ rồi, mau tới cứu...cứu tiểu thư, mau tới.

Sở Thiên Hạo nghe thấy liền sầm mặt lại, hướng hạ nhân bên ngoài lạnh giọng quát:

- Đã xảy ra chuyện gì, một chút quy củ cũng không có, lại dám chạy tới chỗ này hô lớn, còn không mau đi thông báo cho phu nhân.

- Dạ, lão gia.

Hạ nhân bên ngoài Lan Hoa Đình lên tiếng nhận lệnh đang định đi bẩm báo phu nhân để phu nhân xử lý chuyện này.

Không ngờ trong đình Huệ Vương Gia lại đứng lên thần sắc nghiêm trọng, thúc dục:

- Cậu, mạng người quan trọng, nếu như mợ đến trễ chỉ sợ không cứu được biểu muội, hay là chúng ta qua đó xem chút đi.

Phụng Trác vừa nói xong Sở Thiên Hạo cũng không hai lời đứng dậy đi ra ngoài, Phụng Trác đi theo phía sau hần khoe môi cong lên một nụ cười vui vẻ, nghĩ đến vị tiểu thư thất cổ này có lẽ chính là Sở nhị tiểu thư mới bị hưu hôn qua chẳng lẽ vì không có mặt mũi gặp người thế nên mới tự tử sao?

Ngoài đình, Đồng mụ mụ trên mặt dàn dựa nước mắt, đôi mắt ửng hồng, Thạch Lự phía sau cũng có bộ dạng kinh hãi, nhìn qua vô cùng chật vật.

Sở Thiên Hạo nhìn thấy vô cùng tức giận:

- Còn ra thể thống gì? Còn không im miệng.

Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự nghe thế liền ngừng khóc, nhưng cơ thể vẫn run rẩy, khóc thút thít.

Sở Thiên Hạo sắc mặt đen lại hỏi:

- Nàng lại âm ỉ cái gì?

Ngữ khí thực sự không tốt, lại chọn thời điểm có khách quý tới nhà gây âm ỉ, thực khiến cho người ta tức giận.

Đồng mụ mụ nhanh chóng nói:

- Lão gia, xin người mau đi cứu tiểu thư a, tiểu thư hôm qua bị hưu trở về vốn đã chịu nhiều uất ức vậy mà Mộng Linh tiểu thư còn tới cười nhạo tiểu thư. Tiểu thư trong lúc nhất thời tức giận đã đánh Mộng Linh tiểu thư nhưng sau đó lại bị bắt tỉnh, ngày hôm nay tỉnh lại, nàng nghĩ tới hôm qua đã ra tay đánh Mộng Linh tiểu thư nên tự thấy nghiệp chướng nặng nề*, cho nên đem đuổi hết bọn nô tì ra ngoài, nói là muốn tự mình kiểm điểm. Nô tì lo lắng mới đến bên cửa sổ nhìn xem, nhưng lại thấy nàng xé rách màn lụa dường như là muốn thất cổ, nô tì sợ đến hết hồn cho nên mới không kịp suy xét đã chạy ra

ngoài cầu cứu.

(*nghịch chương nặng nề: nghĩa như tội lỗi chồng chất)

Sở Thiên Hạo nghe thực không hiểu ra sao, sắc mặt càng thêm đen, quát lạnh:

- Vô dụng, tất cả đều là phế vật, nhanh đi cứu người, một người cũng không để ở lại! Đánh người thì cũng đánh rồi, nhiều nhất chỉ là bắt phạt quỳ, chép nữ giới mà thôi, cần gì phải đi tìm cái chết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trách mắng

Trước Lan Hoa Đình, Huệ Vương Gia Phụng Trắc vừa nghe thấy việc này liên quan đến Sở Mộng Linh thì liền cảm thấy chán ghét. Mặc dù hắn không thích tính cách của Sở Lưu Nguyệt, nhưng người như Sở Mộng Linh lại càng không thích, dong chi tục phẩn* không nói, vậy mà còn muốn gả cho Hoàng Thân quốc thích, quả nhiên là mộng tưởng hảo huyền.

*dong chi tục phẩn: người bình thường, không có gì nổi bật.

- Tam cửu, có lẽ Lưu Nguyệt biểu muội quá hoảng loạn, bây giờ nên đi cứu người trước.

Sở Thiên Hạo không trả lời, sắc mặt âm trầm liền xoay người đi, Thạch Lựu cùng Đồng mụ mụ quỳ trên mặt đất cũng vội vàng đứng lên đuổi theo, phía sau còn có rất nhiều người đi theo, ngoài hạ nhân của Sở Phủ còn có thị vệ của Vương Phủ.

Mọi người còn chưa tới chỗ ở của Sở Lưu Nguyệt đã nhìn thấy một đoàn người đi đến từ hành lang bên kia. Đúng là người của Diệp thị đi đến, bên cạnh nàng là Nhị phu nhân, mẫu thân của Sở Mộng Linh, phía sau còn dẫn theo một đám người hầu.

Lúc trước, Nhị phu nhân hùng hổ mang theo người đến cáo trạng với Diệp thị muốn đòi công đạo, hai người còn chưa nói đến chuyện Sở Lưu Nguyệt đánh Sở Mộng Linh thì đã nghe thấy có người bẩm báo rằng Sở Lưu Nguyệt thất cổ tự sát, Diệp thị sùng sốt dẫn theo Nhị phu nhân vội vàng tới đây.

Giờ phút này vừa thấy lão gia nhà mình sắc mặt âm trầm đi tới, bên cạnh còn có Huệ Vương Gia, Diệp thị không khỏi ác độc trừng mắt hướng về phía Đồng mụ mụ và Thạch Lựu đằng sau, trong lòng thầm mắng một câu: "Hai điều nô, sau này nhất định trừng trị các người."

Khi Diệp thị ngừng đầu, đã bày ra vẻ mặt tươi cười, Diệp thị này vốn rất đẹp, ở trước mặt Sở Thiên Hạo cũng luôn thể hiện bộ dáng ôn nhu như nước, cho nên mặc dù Sở Thiên Hạo có mấy phòng tiểu thiếp nhưng vẫn rất thương bà ta.

Nhưng mà tâm trạng của ông ta hôm nay không tốt, rõ ràng là chuyện trong nhà lại kinh động đến người ngoài, nếu bị truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ bị chê cười.

Cho nên khi ông ta nhìn thấy Diệp thị tươi cười đi tới, mắt lạnh nhìn bà ta một cái, trầm giọng trách mắng:

- Nghe nói hôm qua khi Lưu Nguyệt bị hù hồi phủ, Mộng Linh tới cười nhạo nàng phải không?

Câu này hỏi Diệp thị nhưng trên thực tế cũng là chất vấn Nhị phu nhân. Nhị phu nhân sùng sốt muốn phản bác, nhưng lại do dự, bởi vì đi theo phía sau Sở Thiên Hạo còn có Lục Hoàng Tử Huệ Vương Gia, Huệ Vương Gia khá thân cận với Sở Thiên Hạo, cho nên bà ta không muốn tự tìm phiền toái.

Cuối cùng Nhị phu nhân nhịn xuống, không dám nói gì chỉ theo mọi người đi vào nơi ở của Sở Lưu Nguyệt.

Đồng mụ mụ vẫn đi theo phía sau đám người Sở Thiên Hạo, bỗng nhiên khóc lên:

- Lão gia, người nhanh chút a, nếu để thêm thời gian nữa chỉ sợ không cứu được tiểu thư.

Một tiếng kêu này đã dọa những người khác nhảy dựng lên, Sở Lưu Nguyệt ở trong phòng nghe thấy, không chút hoang mang bỏ chén trà trong tay xuống, sau đó đứng lên ghế, lỗ tai dựng thẳng lên nghe tiếng bước chân bên ngoài, trong lòng khẽ nhẩm: bốn, ba, hai, một.. nhìn thấy những người đó đến trước cửa, nàng mới bỏ đầu vào màn lụa, sau đó dùng lực đá ghế.

Người ở ngoài cửa vừa nghe thấy tiếng động, tất cả đều ngậy ngẩn cả người, Đồng mụ mụ kêu lên đầu tiên:

- Lão gia, không tốt, tiểu thư thật sự tự sát, người hãy cứu tiểu thư, xin người hãy cứu tiểu thư.

Tuy Sở Thiên Hạo tức giận hành vi của Sở Lưu Nguyệt, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi của ông, là đứa con duy nhất của ông và vợ cả Đỗ Vận Ninh nên trong lòng đã sớm sôi ruột, lập tức ra lệnh cho hộ vệ phía sau:

- Đem cửa phá ra.

- Vâng, lão gia.

Những hậu vệ của Sở phủ đi theo Sở lão gia đều là người có võ công, nên hai người tiến lên một cước đá toang cửa phòng Sở Lưu Nguyệt.

Mọi người từ ngoại đường vào nội đường, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Sở Lưu Nguyệt đang bị treo giữa không trung. Nàng thật sự tự sát, Sở Thiên Hạo không kịp nói gì, thân hình cao lớn đã vọt qua, nhanh chóng ôm lấy người Sở Lưu Nguyệt, đem nàng từ màn lụa bẻ xuống. Vừa ôm hân không khỏi kinh ngạc, thân thể nữ nhân này thật nhỏ nhắn, ôm ở trong tay hân, nhẹ như bông liễu*, dường như không hề có sức nặng, nhưng nhìn đôi mắt nhắm chặt của nàng, cả người giống như mất đi hơi thở. Sở Hạo Thiên không kịp suy nghĩ sâu xa, liền đem Sở Lưu Nguyệt đặt trên mặt đất, sau đó quay đầu hung hăng ra lệnh cho thủ hạ:

- Lập tức mời thầy thuốc lại đây.

*bông liễu: hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió.

Hai hộ vệ lên tiếng trả lời rồi vội đi ra ngoài, trong phòng lúc này, thần sắc mọi người bất định*, cùng nhìn Sở Lưu Nguyệt.

*bất định: không chắc chắn, không khẳng định.

Đồng mù mù cùng Thạch Lưu giống như thấy mẹ ruột mất xông đến, thương tâm khóc lên:

- Tiểu thư a, tiểu thư đáng thương của ta, sao người lại nghĩ đại như vậy? Nhị phu nhân tìm đến người hỏi tội là chuyện quan trọng, nhưng người đã quên người còn có lão gia a, người cũng là cốt nhục của Sở phủ, trước khi Phu nhân mất Lão gia vẫn rất thương người a, người đi cầu xin Lão gia, Lão gia làm sao có thể để cho người bị người ta ngược đãi? Người lại tự mình chịu đựng, nghĩ quần đi tự sát, như thế này thì mù mù sống làm sao được đây?

Sở Lưu Nguyệt vốn đang suy nghĩ sớm biết như thế này nàng đã không chọn thất cổ, chuyện này thật sự không phải người bình thường có thể chịu được, thiếu chút nữa đã đem nàng treo chết rồi. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng kêu khóc của Đồng mù mù, khóe miệng không khỏi co rút, nếu không phải cố gắng nhịn xuống, nàng thật sự muốn giơ ngón tay cái với Đồng mù mù. Nếu Đồng mù mù này đến thế kỷ hai mươi mốt tuyệt đối sẽ trở thành siêu sao a, hành động này thực không phải người thường có thể làm được, quả nhiên là cao thủ đấu đá trong nội viện, nàng thẹn không thể bằng.

Bên này Đồng mù mù gào xon, bên kia Thạch Lưu lại khóc theo:

- Tiểu thư a, sao người lại nghĩ quần như vậy? Tuy người đánh Mộng Linh tiểu thư, nhưng cũng là vì Mộng Linh tiểu thư tới đây cười nhạo tiểu thư, tiểu thư là thẹn quá hóa giận mới đánh nàng a.

Trong phòng, sắc mặt Sở Thiên Hạo xám xịt, đôi đồng tử giống như lưỡi dao sắc nhọn bắn thẳng đến Diệp thị đang đứng trong phòng, lại nhìn phía Nhị phu nhân Lăng thị, giọng nói giống như hàn băng cắt lên:

- Các ngươi cho rằng nếu chuyện Mộng Linh bức tử Lưu Nguyệt truyền ra ngoài, Sở Gia sẽ càng mất mặt hay không, Lão Thái Gia có thể sẽ lại tức giận hay không?

Lời vừa nói ra, Diệp thị cùng Nhị phu nhân chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh, đầu tiên là vì Sở Thiên Hạo tức giận, thứ hai là vì Sở Thiên Hạo nói đúng. Nếu hôm nay Sở Lưu Nguyệt chết, chuyện Mộng Linh bức tử Nhị tiểu thư có thể khiến nàng sau này khó lập gia đình, người Sở Gia ruồng bỏ nữ nhi bị hưu chi sợ cũng sẽ bị lan truyền ra ngoài.

Sở Gia chẳng những là một đại gia tộc của Nam Ly Quốc, mà còn là Hoàng Thân quốc thích, mỗi câu nói cử chỉ đều bị người khác chú ý, đối thủ của Sở Phủ đều chờ tìm thấy những nhược điểm như vậy, chỉ sợ Sở Gia sẽ bị điều tiếng không hay. Hơn nữa Hiền Phi nương nương ở trong cung sẽ vì chuyện nhà mẹ đẻ mà bị những nương nương khác chế giễu. Chuyện xảy ra liên tiếp như vậy, khiến cho tay chân Diệp thị cùng Lăng thị lạnh ngắt, Lăng thị vội vội hạ thân, sợ hãi nói.

- Hôm nay ta đến đây, chỉ muốn tìm em dâu nói chuyện trong nhà, cũng không phải đến hỏi tội nha đầu kia, ai biết nàng lại nghĩ quần đi thất cổ tự sát.

Diệp thị nhanh chóng gạt đầu:

- Đúng vậy, lão gia, nhị tâu cũng không có nói muốn xử lý nha đầu kia, không biết tại sao nha đầu kia lại nghĩ thất cổ, có thể là do nàng tự sợ hãi nên mới thất cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cơm heo

Trên mặt đất, Sở Lưu Nguyệt nghe hai người kia nói thể liền mừng thầm, nàng đoán được điều mà Sở Gia lo lắng nên mới giả bộ tìm đến cái chết, những gia tộc lớn kiêng kị nhất là những chuyện liên quan tới thể diện, chính vì vậy đã cho nàng cơ hội. Hơn nữa hôm nay Huệ Vương Gia lại tới thăm, nàng đoán chắc Huệ Vương Gia này nhất định sẽ làm cho phụ thân tới, bởi vì có Hoàng Tử nào lại không muốn mình có được một thanh danh, chẳng lẽ lại muốn mang tiếng là người thấy chết không cứu? Hiện tại nàng đã tỉnh, nếu như đã được đưa xuống mà không bị phát hiện thì thử thách này nàng qua chắc rồi, nhưng càng để lâu càng lộ sơ hở, có thể lát nữa đại phu cũng sẽ tới.

Sở Lưu Nguyệt lập tức ho khan vài tiếng, Đồng mục mục cùng Thạch Lưu liền vui mừng kêu lên:

- Tiểu thư, tiểu thư người đã tỉnh, người không có việc gì thật là tốt quá.

Vừa nghe Sở Lưu Nguyệt tỉnh người trong phòng đều âm thầm thở ra.

Chỉ có Huệ Vương Gia Phượng Trác là nhướng cao đôi lông mày đen, trong mắt hiện lên vẻ nghiến cứu. Hắn không như người của Sở phủ, vì sợ chuyện này liên quan đến bản thân mà bối rối, còn hắn thì khác, một chút liên quan cũng không có, tâm cũng vì vậy mà không loạn. Trước đó, khi bước vào phòng hắn đã để ý thấy trên bàn có đặt một ly trà, hiển nhiên là đã có người uống, thất cổ còn có thể nhân nhả uống trà sao? Trước giờ hắn chưa từng nghe thấy chuyện như vậy, còn về thời gian thất cổ chẳng phải quá trùng hợp sao? Đoàn người vừa đi tới cửa, nàng mới đá văng ghế, thời gian thật khóp.

Huệ Vương Gia khẽ nhếch môi cười, lông mày nhướng cao, nội tâm có chút nghiến ngấm.

Hắn thực không ngờ biểu muội Sở Lưu Nguyệt này lại thông minh như thế, lại dùng âm thanh làm ám hiệu. Vốn lần này vì chuyện của Mộng Linh nàng chắc chắn không thể thoát khỏi bị Nhị phu nhân xử trí, nhẹ cũng phải đến nhà thờ tổ diện bích* suy nghĩ chép Nữ Giới, nặng cũng là bị đánh hai ba mui roi. Thế nhưng nàng dựng lên màn kịch này lại đem vấn đề nhẹ nhàng giải quyết, còn ai có can đảm nhắc tới chuyện xử phạt nàng a?

* diện bích: đứng quay mặt vào tường tự kiểm điểm

Nàng chẳng những đánh Sở Mộng Linh, lại có thể khiến mình không có chuyện gì, tuyệt diệu a, thực sự là quá thông minh.

Sở Lưu Nguyệt vừa mở mắt liền cảm nhận được có ánh mắt không mấy thiện ý tìm tòi nghiến cứu trên đầu mình, nhanh chóng nhìn qua liền thấy bên dưới đôi mày rậm là một đôi mắt nhỏ đang nheo lại, một nam tử tuấn tú tràn đầy khí chất tôn quý, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu Sở Lưu Nguyệt người này chính là Hoàng Tử thứ sáu của Nam Ly Quốc, Huệ Vương Gia Phượng Trác, vị Huệ Vương Gia này cũng rất được Hoàng Thượng ưu ái, hơn nữa tính ra hắn chính là biểu ca của nàng, bất quá giờ phút này khóe môi hắn như cười như không, hai tay ôm trước ngực, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Trong lòng Sở Lưu Nguyệt thầm giật mình, chẳng lẽ Huệ Vương Gia này đã nhìn ra nàng giả vờ, thế nhưng biết được thì thế nào? Sở Lưu Nguyệt khẽ nhếch miệng cười, những việc nàng làm không hề ảnh hưởng tới vị Huệ Vương Gia này cho nên nàng có thể khẳng định, trong lòng hắn dù là hiểu rõ cũng sẽ không vạch trần nàng. Ngẩng đầu nhìn về phía Huệ Vương Gia liền thấy bên cạnh có thêm một vị đại thúc, vị này không cần hỏi cũng biết, đây chính là phụ thân của nàng rồi.

- Phụ thân.

Sở Lưu Nguyệt suy yếu gọi một tiếng, sau đó liền giả vờ muốn đứng lên hành lễ với Sở Thiên Hạo.

Sở Thiên Hạo nhìn Sở Lưu Nguyệt gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao, gầy tựa như chỉ còn da bọc xương. Thân hình nhỏ bé kia dường như một con gió cũng có thể thổi bay, Sở Thiên Hạo càng nhìn càng tức giận, tuy hai năm nay hắn không nhìn tới Sở Lưu Nguyệt nhưng hắn vẫn cho rằng Diệp thị sẽ chăm sóc tốt cho nàng, không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy nữ nhi hắn so với người dân chạy nạn không khác là mấy, đường đường là nữ nhi của Quốc Công Phủ mà lại gầy yếu như vậy, nếu truyền ra ngoài không phải là cho những kẻ luôn đối đầu hắn cơ hội rồi sao? Sở Thiên Hạo liếc ánh mắt sắc lạnh về phía Diệp thị, trong lòng Diệp thị cũng âm thầm tức giận, không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra sự tình này, nhưng có lão gia ở đây bà ta một chút cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Sở Thiên Hạo cũng bởi vì có Lục Hoàng Tử Huệ Vương Gia ở đây cho nên mới không thể hiện, nhìn thấy Sở Lưu Nguyệt đang định hành lễ, thanh âm không tự chủ được nhu hòa đi một chút.

- Nguyệt Nhi thân thể không tốt, không cần hành lễ nữa, hãy lên giường nằm nghỉ chút đã, đợi lát nữa đại phu tới khám xem có gì đáng ngại không.

Sở Lưu Nguyệt nghe xong lời Sở Thiên Hạo nói liền lên tiếng tạ ơn, sau đó nàng suy yếu hướng giường đi tới, khi đi qua bàn, thân thể đột nhiên mất lực hướng bên bàn ngã xuống, Đồng mục mục cùng Thạch Lưu kinh hãi kêu lên một tiếng thân thủ nhanh nhẹn chạy lên đỡ tiểu thư nhà mình, chiếc bàn do bị Sở Lưu Nguyệt va vào những thứ trên mặt bàn đều bị trượt xuống đất, có cả bữa sáng mà sáng nay Thạch Lưu lấy từ nhà bếp.

Mọi người đồng loạt chú ý tới vật rơi xuống kia, hết thảy đều kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mặt đất là một ít cơm thừa, hạt gạo mốc vàng, một nửa là không nhìn ra là gì, như đã được ngâm qua nước giống thức ăn cho heo, nhìn phía trên hình như là cơm thiu.

Đồng tử Sở Thiên Hạo co lại, nhìn về phía Đồng mục mục :

- Chuyện này là sao?

Lúc trước Đồng mục mục nhìn hành động của tiểu thư còn tưởng tiểu thư bị làm sao vậy, hiện tại nhìn chỗ cơm này liền hiểu rõ, liền quỳ xuống bầm bả.

- Lão gia, đây là đồ ăn sáng của tiểu thư.

- Đồ ăn sáng?

Mọi người trong phòng hít vào một ngụm khí lạnh, đường đường là nhị tiểu thư Quốc Công phủ mà đồ ăn sáng so với đồ ăn cho heo còn không bằng. Lúc này đây, ngay cả Nhị phu nhân Lăng Thị cũng âm thầm xem thường Diệp thị, bình thường trước mặt bọn họ đều tỏ ra duyên dáng ôn hòa, nói thân thiếp, thứ nữ trong phủ phải như thế nào mới tốt, không nghĩ tới đường đường là đích nữ lại cho ăn đồ ăn dành cho heo.

Sở Thiên Hạo lúc trước còn kiêng kị Huệ Vương Gia, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi mình ăn loại thức ăn mà so với cơm heo còn không bằng này, khó trách thân thể nàng lại gầy yếu như vậy, Sở Thiên Hạo không nhịn được nữa hướng Diệp thị quát lạnh:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Nguyên lai từ trước tới nay người đều đối đãi với con bé như vậy.

Diệp thị không biết hôm nay rốt cục làm sao vậy, sao lại liên tiếp có chuyện bất lợi với nàng xảy ra? Nhất là đồ ăn sáng của Sở Lưu Nguyệt kia, trong mắt liền hiện lên tia bối rối sau đó quỳ xuống thỉnh tội.

- Lão gia, là thiếp thân không nghĩ tới nô tài to gan lại dám cho Lưu Nguyệt ăn những thứ này, là lỗi của thiếp thân.

Lúc này Thạch Lự đã đỡ Sở Lưu Nguyệt nằm trên giường, lông mi dài hơi rũ xuống che đi sự khinh thường trong đáy mắt. Diệp thị này trước nay đều lợi dụng nàng làm hòn đá kê chân, khi có khách nhân sẽ đối xử với nàng vô cùng tốt sau đó lại buông tay mặc kệ cho nô bộc trong phủ chen ép nàng, mặc dù không phải nàng ta ra lệnh nhưng nô bộc trong phủ cũng chính là nhìn sắc mặt chủ nhân mà làm việc, nhất là người được nhất gia chi chủ* coi trọng, như vậy sao lại không nhìn ra lòng dạ của Diệp thị được chứ?

* nhất gia chi chủ: ý là người đứng đầu gia đình, là người có tiếng nói nhất.

Bà ta có nữ nhi là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, đại tiểu thư Sở Lưu Liên, nên lấy nàng ra làm bàn đạp để xây dựng mỹ danh* cho mình mà thôi. Nếu Sở Lưu Liên thực tâm thương cho người muội muội này thì tại sao nàng ta lại không biết muội muội mình ăn đồ ăn không bằng cả heo, chó này chứ?

* mỹ danh: danh tiếng tốt.

Cho nên ngày hôm nay nàng muốn đem trò hề của hai mẹ con họ vạch trần, để xem các nàng còn có thể lấy gì để khoe khoang.

Trong phòng, Diệp Thị đã hướng Sở Thiên Hạo thỉnh tội xong, liền hướng tới một người thân cận bên cạnh quát lớn:

- Lập tức đi điều tra, tìm xem là kẻ nào dám can đảm cho Nhị tiểu thư ăn thức ăn như vậy, tìm được lập tức đánh chết cho ta, người cần đánh liền đánh, người cần bán liền bán, tuyệt đối không cho phép loại nô tài to gan như vậy ở lại trong phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Biểu ca, biểu muội người một nhà tình thân

Người này chính là bà vú bên người Diệp Thị, mọi người thường gọi bà ta là Hạ mục mục. Bà ta là người vô cùng đáng ghét, bình thường thì cậy chủ làm càn, làm người chẳng những chanh chua, lòng dạ còn độc ác, xử phạt những hạ nhân trong phủ mà mắt cũng không thèm chớp, đem người rút gân lột da mà mày cũng không nhăn một chút. Trước kia khi Sở Lưu Nguyệt nhìn thấy Hạ mục mục này thì không khác gì gặp phải quỷ.

Đáng tiếc bây giờ Sở Lưu Nguyệt đã không phải Sở Lưu Nguyệt trước kia, cho nên nhìn thấy ánh mắt bà ta nhìn về phía mình thì cười nhạt một cái.

Hạ mục mục sừng sốt một chút, trong lòng chợt có chút bất an, nhưng bây giờ bà ta không có thời gian mà suy nghĩ nhiều, vội vàng lên tiếng trả lời:

- Vâng, Phu Nhân, nô tỳ sẽ đi điều tra, nhất định sẽ trừng trị những cậu nô tài này.

Sau khi Hạ mục mục rời đi, Sở Lưu Nguyệt nằm trên giường chợt lên tiếng, nhìn về phía Sở Thiên Hạo:

- Phụ thân, đừng trách mẫu thân, người là một đương gia chủ mẫu*, mỗi ngày phải xử lý rất nhiều việc, làm sao có thể bận tâm đến tất cả mọi chuyện được, đều là tại những nô tài xảo quyệt kia, che mắt mẫu thân làm ra những chuyện đáng giận như vậy. Cũng tại nữ nhi rất vô dụng, rõ ràng là tiểu thư con mẹ cả của Quốc Công Phủ vậy mà lại bị nô tài ức hiếp, sau này nếu chuyện như vậy còn xảy ra, nữ nhi sẽ là người đầu tiên không cam chịu.

*đương gia chủ mẫu: nữ chủ nhân trong gia tộc.

Lời nói của Sở Lưu Nguyệt không những thể hiện khí chất cao quý cùng ôn trọng mà còn thể hiện trí tuệ của đích nữ*. Sở Thiên Hạo nhìn kỹ lại nữ nhi, trước kia nữ nhi này của ông là người rất yếu đuối, nếu không cũng sẽ không để cho đám nô tài cười lên đầu lên cổ, khiến nàng ăn cơm không bằng cả cơm heo như thế này. Nhưng hôm nay nghe nàng nói vậy, quả thật đã thể hiện khí chất của đại gia tộc, nên ông mềm giọng dặn dò:

- Ngày sau nếu còn có cầu nô tài dám ức hiếp con, con phải hung hăng dạy bảo chúng, nếu bọn chúng có can đảm vô pháp vô thiên*, phụ thân nhất định sẽ giúp con mạnh tay trừng trị chúng.

*đích nữ: nữ nhi do vợ cả sinh thành.

*vô pháp vô thiên= coi trời bằng vung.

- Con cảm ơn phụ thân.

Sở Lưu Nguyệt vì Diệp thị cầu tình là vì nàng biết hôm nay muốn lật đổ Diệp thị là không có khả năng, ngược lại sẽ khiến Diệp thị cảnh giác. Diệp thị này cùng Sở Thiên Hạo có hai mươi năm tình nghĩa phu thê, nhất định Sở Thiên Hạo sẽ không vì chuyện này mà trở mặt với bà ta. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ của Diệp thị cũng là danh gia vọng tộc nổi danh của Nam Ly Quốc, huynh trưởng của bà ta là Đại tướng quân Diệp Nam, Diệp Gia cũng là một gia tộc có uy vọng, phụ thân sẽ không vì việc nhỏ này mà trừng phạt Diệp thị. Đã thế sao nàng không bán cho Diệp thị một cái nhân tình?

Diệp thị nghe xong Sở Lưu Nguyệt nói, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bà ta cũng không nghĩ ra chuyện hôm nay xảy ra vấn đề gì. Bà ta muốn nói là Sở Lưu Nguyệt giờ trở quý, nhưng nhà đầu chết tiệt này vẫn có bộ dạng yếu đuối giống như trước, dường như sắp không chịu nổi nữa. Nhưng nếu không phải nhà đầu kia giờ trở, thì có phải chuyện này quá trùng hợp rồi không? Tuy Diệp thị nghi ngờ nhưng cũng không thể hiện thái độ ra bên ngoài, hơn nữa Sở Thiên Hạo đã khiến cho nàng hiểu được, từ nay về sau đồ ăn của Sở Lưu Nguyệt không thể để xảy ra vấn đề. Hôm nay đã khiến cho Sở Thiên Hạo sinh ra cảm giác thương xót với Sở Lưu Nguyệt, ngày sau bà nhất định phải hủy đi tâm tưởng thương xót này, bằng không sẽ vô cùng bất lợi.

- Đúng vậy Lão Gia, ngày sau Thiếp thân sẽ chú ý bên này hơn, trước đây đều tại Thiếp thân sơ sót.

Sở Thiên Hạo không thêm nhắc lại, tuy ông biết Diệp thị có chút không thích Sở Lưu Nguyệt, nhưng nhà mẹ đẻ sau lưng Diệp thị cũng không phải là cửa nhỏ nhà nghèo*. Lúc trước khi Diệp Thị gả cho hắn, chính là lấy kiểu nhỏ năn vào, khi đó nhà mẹ đẻ của nàng cũng chỉ là một hộ quan thấp kém trong triều, cho nên Diệp thị lấy thân phận đích nữ gả vào Quốc Công Phủ làm thiếp. Nhưng ai có thể ngờ sau này Diệp Gia phát lên, huynh trưởng Diệp Nam của nàng lẫn lộn trong quân ngũ giành được quân công, giết địch vô cùng dũng mãnh, liên tục lập chiến công, cuối cùng lại được phong làm Đại tướng quân.

* Cửa nhỏ nhà nghèo= gia đình không có gia thế, nghèo hèn.

Khi đó vợ cả của ông là Đỗ Vận Ninh qua đời, ông liền lập Diệp thị làm thê, mượn sức cùng tạo quan hệ với Diệp Gia.

Nhất thời trong phòng không một tiếng động, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hộ vệ lúc trước bị Sở Thiên Hạo sai đi mời đại phu đã quay về.

Đại phu vào đến nơi vừa thấy Huệ Vương Gia thì vội hành lễ với Huệ Vương Gia trước, khi ông ta muốn hành lễ với Sở Thiên Hạo thì Sở Thiên Hạo đã xua tay.

- Làm phiền đại phu giúp tiểu nữ kiểm tra một chút, xem nàng có trở ngại gì hay không?

Người trong phòng không ai hé răng, họ cùng nhau nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt trên giường, nhìn thần sắc nàng ốm yếu, sắc mặt vàng nhợt, người thì gầy tong teo, trên đầu lại quấn vài bó, càng nhìn càng thấy điềm đậm đáng thương, giống như đứa nhỏ bị mẹ vứt bỏ.

Nhìn nàng như vậy, trong lòng Nhị phu nhân Lăng thị cũng dễ chịu không ít. Nhưng vừa nghĩ đến nữ nhi mình suýt chút nữa bị Sở Lưu Nguyệt đánh chết, trong lòng không khỏi trầm mắng một câu, đáng đời.

Tuy Nhị Phu Nhân tức giận nhưng nghĩ đến vừa rồi Diệp thị ném phải quả đắng thì bà ta lại vui vẻ một chút. Ở mặt ngoài tuy rằng Lăng thị cùng Diệp thị rất thân thiết, nhưng kì thực bà ta cũng rất ghét Diệp thị. Bởi vì Diệp thị xuất thân từ quan gia, huynh trưởng lại là Đại tướng quân, còn Lăng thị chỉ là nữ nhi thương hộ*, tất nhiên thân phận không thể bằng Diệp thị, địa vị cũng thấp hơn Diệp thị một chút. Mặc dù Diệp thị có bồi phận nhỏ hơn, nhưng lại luôn bày ra tư thái cao ngạo, khiến cho Lăng thị vô cùng căm tức, cho nên vừa rồi thấy Diệp thị bị trách cứ, tất nhiên Lăng thị sẽ vô cùng vui vẻ.

*thương hộ: gia đình buôn bán.

Đại phu đến trước giường nhanh chóng chần mạch, đứng dậy đáp lời.

- Hồi Sở đại nhân, hôm qua Nhị tiểu thư mất máu nhiều quá, thân mình bị hư hại, còn lại thì không có gì đáng ngại, chỉ cần đem những thuốc đại bổ như nhân sâm, hạt sen, long nhãn, linh chi hầm lên uống là sẽ không có chuyện gì.

Đại phu này chính là đại phu do Sở Gia chỉ định, người lần trước Sở Lưu Liên sai người đi mời cũng chính là ông. Lúc trước vì bản thân ông ta đối với chuyện trong Sở Gia cũng có chút hiểu biết nên mới lừa gạt Sở Lưu Nguyệt, nhưng bây giờ ông ta cũng không dám làm cản trước mặt Sở Thiên Hạo.

Sở Thiên Hạo vừa nghe thấy không có gì đáng ngại thì thở dài nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Diệp thị:

- Quay về đem nhân sâm, hạt sen trong phủ đưa tới đây.

- Vâng, Lão Gia.

Mặc dù Diệp thị không cam lòng, nhưng trong tình huống bất đắc dĩ, tất nhiên bà ta phải đáp ứng.

Huệ Vương Phụng Trác đứng bên cạnh Sở Thiên Hạo bỗng nhiên lên tiếng, ra lệnh cho hộ vệ phía sau:

- Tần Từ, trở về phủ đem một gốc cỏ linh chi trăm năm đến đây cho Lưu Nguyệt biểu muội tắm bổ thân mình.

Mọi người trong phòng kinh ngạc, ai cũng không ngờ đến Huệ Vương Gia vừa nói liền đem cỏ linh chi trăm năm tặng Sở Lưu Nguyệt.

Sở Thiên Hạo phản ứng đầu tiên, lập tức cảm tạ Huệ Vương Gia.

- Đa tạ Huệ Vương Gia.

Nét mặt Phụng Trác thản nhiên, khoe môi khẽ nhếch giống như tùy ý cười, nhưng đôi đồng tử thâm thúy lại nhìn sâu vào Sở Lưu Nguyệt.

Sở Lưu Nguyệt nhin không được hơi cau mày, nam nhân này có ý tứ gì? Trong trí nhớ của nàng hẳn cũng không hề thích nàng, không biết bây giờ tại sao lại đột nhiên thay đổi. Nhưng vì phối hợp thân phận của mình, nàng không quên hướng Phụng Trác nói lời cảm tạ:

- Cảm ơn Phụng Trác biểu ca.

- Biểu muội hãy an tâm bồi dưỡng thân thể đi, ngày sau gặp chuyện gì cũng có thể đến tìm biểu ca.

Sở Lưu Nguyệt nhìn hẳn đang diễn biểu ca biểu muội một nhà tương thân tương ái mà cả người lạnh toát. Chẳng qua là nam nhân này nhìn thấu kế sách của nàng cho nên trong lúc nhất thời cảm thấy thú vị, nhưng cỏ linh chi trăm năm mà có thể lấy ra tặng người thì quả nhiên là tài đại khí thô* a.

*tài đại khí thô= tiền nhiều như nước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Khảo nghiệm

Trong phòng, Phụng Trác nói xong liền quay người đi ra ngoài, Sở Thiên Hạo cũng nhanh chóng theo sau hẳn. Diệp thị ở phía sau, trong đôi mắt đẹp của bà ta tràn đầy vẻ hoài nghi cùng sự ghen ghét xuất phát từ nội tâm. Diệp thị hung hăng trừng mắt nhìn về phía người đang làm ra vẻ đáng thương vô hại nằm trên giường kia. Trong lòng bà ta thầm mắng: "tiểu tiện nhân này không ngờ lại có phúc khí* như vậy, lại có thể khiến cho Lục Hoàng Tử tặng cỏ linh chi trăm năm, nữ nhi mình Lưu Liên còn không được Phụng Trác đối xử tốt như vậy, thực không công bằng".

*phúc khí: vận may, gặp may mắn.

Diệp Thị mang đầy một bụng bức tức bước nhanh ra ngoài, Lăng Thị cũng đi theo, nha hoàn trong phòng đều đi theo chủ tử nhà mình.

Thấy mọi người trong phòng đều đã rời đi Sở Lưu Nguyệt phát tay ý bảo Đồng mục mục ra ngoài xem xét. Đợi cho tới khi bóng đoàn người khuất hẳn sau sân nhỏ nàng mới xoay người ngồi dậy lên tiếng phân phó Thạch Lự:

- Thật đối a, bây giờ em lập tức tới phòng bếp nơi người ở đó làm mấy món ăn mang tới đây, à thêm một nồi canh gà hầm thật lớn, trước mắt ta phải bồi bổ thân thể thật tốt a.

- Dạ, em lập tức đi.

Thạch Lự nhận lệnh tươi cười vui vẻ đi tới phòng bếp, sau sự việc vừa rồi tin chắc người của phòng bếp đã bị dọa sợ, sẽ không dám gây khó dễ cho tiểu thư.

Đợi cho Thạch Lự rời khỏi Đồng mục mục mới đi tới ngồi xuống bên giường của Sở Lưu Nguyệt, khó hiểu nói:

- Tiểu Thư, khi nãy tại sao người lại cầu tình cho Diệp thị, người biết rõ bà ta không phải người tốt.

- Mục mục, người cho rằng Diệp thị kia chỉ bằng một hai câu nói của ta mà có thể bị lật đổ được sao? Đừng quên bà ta còn có nhà mẹ đẻ phía sau, huynh trưởng Diệp thị chính là Đại tướng quân Diệp Nam, hơn nữa không có bằng chứng rõ ràng phụ thân cũng sẽ không làm khó Diệp thị, phải biết rằng Đại tướng quân Diệp Nam là quan nhất phẩm còn phụ thân chỉ đứng hàng tứ phẩm.

Đồng mục mục lập tức hiểu ra, gật đầu im lặng không nói, Sở Lưu Nguyệt tiếp tục nói:

- Đã biết rõ bây giờ không làm gì được bà ta, ta cần gì phải liều mạng chống đối? Chỉ bằng giữ lại cho Diệp thị chút thể diện, mặc kệ bà ta có thừa nhận nợ ta mối ân tình này hay không thì ít nhất trước mặt người ngoài ta chính là một đích nữ hiếu biết cùng rộng lượng. Mục mục, người yên tâm đi, sau này ta

nhất định sẽ nghĩ cách thu thập bà ta.

- Vâng, nô tài đã hiểu, tiểu thư có thể nghĩ thông suốt như vậy khiến mụ mụ rất vui mừng, còn có đại tiểu thư ?

Đồng mụ mụ nói đến Sở Lưu Liên liền ngừng lại cẩn thận quan sát sắc mặt của Sở Lưu Nguyệt. Lúc trước nếu như bà nói điều gì không hay về Đại tiểu thư trước mặt tiểu thư thì nàng nhất định tiểu thư sẽ phản đối, từ trước đến nay tiểu thư của bà vẫn luôn cho rằng đại tiểu thư là người tốt.

Thế nhưng lúc này Sở Lưu Nguyệt lại không hề có ý ngăn cản, chỉ mở to đôi mắt sáng như đã thấu hiểu tất cả nhìn bà, cuối cùng Đồng mụ mụ cũng yên tâm nói tiếp:

- Kì thực Đại tiểu thư kia cũng không phải loại người tốt gì.

Sở Lưu Nguyệt gật đầu:

- Điều này ta có thể nhìn ra, hai mẹ con họ đều chỉ lấy ta ra làm hòn đá kê chân để xây dựng thanh danh cho bản thân, người có tiếng dịu dàng thiện lương, kẻ thì được người đời ca ngợi độ lượng hiểu biết. Nhưng mà sau này ta sẽ khiến cho hai người đó phải lộ ra bản chất, không còn đường chối cãi, vì vậy nên người không cần lo lắng, mụ mụ.

Nước mắt Đồng mụ mụ rơi xuống, bà thật sự rất vui vẻ, tiểu thư tốt hơn trước rất nhiều, chẳng những thông minh mà còn nhìn thấu rất nhiều điều, chuyện này thực sự là quá tốt.

Sở Lưu Nguyệt vươn tay ra vỗ vỗ vào mu bàn tay của Đồng mụ mụ, sau đó lên tiếng phân phó nàng:

- Lấy gương mang tới cho ta.

Nàng bây giờ còn không biết mình lớn lên trông như thế nào rồi, thật muốn nhìn xem kiếp này nàng trông như thế nào.

Đồng mụ mụ cho rằng Sở Lưu Nguyệt muốn nhìn xem dung mạo có bị ảnh hưởng gì hay không, một bên đi lấy gương một bên an ủi nàng:

- Tiểu thư, người đừng quá lo lắng, vết thương trên trán sẽ mau chóng lành lại thôi, nhất định sẽ không để lại sẹo đâu.

- Ta không lo lắng chuyện này.

Sở Lưu Nguyệt nàng có y thuật cao siêu hơn người mà lại phải đi lo lắng vết sẹo còn con con này sao?

Đồng mụ mụ mang gương tới, Sở Lưu Nguyệt nhận lấy sau đó ý bảo Đồng mụ mụ thu dọn phòng một chút, trợn mắt loạn khí này đã khiến cho đồ vật trong phòng đều bị lộn xộn, Đồng mụ mụ lên tiếng nhận lệnh rồi đi sắp xếp lại đồ đạc.

Sở Lưu Nguyệt soi mình trong gương, chỉ thấy trong gương là một tiểu nha đầu gầy yếu, nàng hiện tại hẳn là đã mười lăm tuổi, nhưng nhìn thân thể này chỉ như mới mười ba, mười bốn tuổi, không có một chút sự nở nang của thiếu nữ. Sắc mặt nàng xanh xao vàng vọt, nhìn qua chỉ có da bọc xương, nhưng ngũ quan lại rất đẹp, đôi mắt to sáng ngời, cái mũi nhỏ đáng yêu, nhất là khuôn miệng kia khi cười lộ lên liền lộ ra vẻ xinh đẹp, cuốn hút. Xem ra cũng là một tiểu mỹ nhân a, nếu như nàng điều dưỡng tốt chỉ sợ khi so với Sở Lưu Liên kia cũng chưa biết ai xinh đẹp hơn. Sở Lưu Nguyệt yên lòng, nữ nhân mà, ai lại không muốn mình xinh đẹp chứ?

Sở Lưu Nguyệt nhìn bộ dạng chưa phát triển của mình mà lòng đầy thỏa mãn. Sau đó nàng dùng suy nghĩ của mình đem trí nhớ của thân thể này quan sát lại một lượt, lại ngoài ý muốn phát hiện ra bản thân mình còn có võ công, là được một ông lão lưng còng, đầu đội mũ lá có vài móng che kín trước mặt không nhìn rõ được hình dáng dạy cho nàng. Nhưng lão già cô quái kia chỉ dạy nàng một lần, sau đó liền không xuất hiện nữa, về sau Sở Lưu Nguyệt đều tự mình luyện tập, chỉ có điều thân thể nàng quá yếu nên thành tựu đạt được cũng chẳng ra sao, đoán chừng chỉ có thể làm mấy việc như trèo tường, leo cây mà thôi. Nhưng chuyện này rốt cuộc là như thế nào Sở Lưu Nguyệt cũng không hiểu, sau này nhất định phải tìm cơ hội thử xem.

Trong phòng, hai tay Sở Lưu Nguyệt chống cằm ai oán chu miệng, người ta xuyên việt đều là thành tựu đại mỹ nhân, sau đó có được tuyệt thế võ công, xung quanh đều là mỹ nam. Nàng thì ngược lại a, xuyên thành một con nhóc gió thổi liền bay, vừa mới xuyên qua liền bị người ta từ hôn, võ công kém đến đáng thương, quan trọng nhất là ngay cả cơm ăn đều là do mình dựa vào việc diễn kịch thất cổ đòi lấy, nàng đúng là mệnh khổ a.

Đang lúc Sở Lưu Nguyệt than thân trách phận* Thạch Lự đã về tới cửa trên tay cầm một cái khay, trong khay là những món ăn tinh xảo, còn có một bát canh gà mới hầm, vẫn còn đang bốc khói.

- Tiểu thư, người không biết đâu, hôm nay người phòng bếp đều rất biết điều, em vừa mới tới liền vây quanh hỏi hôm nay tiểu thư muốn ăn gì, sau đó liền nhanh chóng đi làm.

Đến khi lục tra lời Sở Lưu Nguyệt cũng không có, nàng chỉ cảm thấy rất đói, ngoác tay ý bảo Thạch Lự mang đồ ăn tới đặt ở trên bàn, sau đó liền ăn cho tới khi căng tròn cái bụng nhỏ, đồ ăn còn lại cũng không ít liền phân phó Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự đem xuống để hai người dùng, không nên lãng phí đồ ăn a.

Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự lập tức bụng đồ ăn còn lại xuống, để cho tiểu thư có thể yên tĩnh nghỉ ngơi. Ngửi thấy hương thơm của đồ ăn trong khay hai người cảm thấy những ngày sau này có hi vọng rồi.

Liên Viện, chính là sân nhỏ trong tiểu viện của Sở Lưu Liên, lúc này trong phòng của Sở Lưu Liên.

Diệp Thị sắc mặt khó coi, hơn nửa ngày không nói câu nào, sự việc xảy ra hôm nay ở chỗ Sở Lư Nguyệt, Sở Lư Liên đã được người dưới báo lại, nàng ta ôn nhu động viên khích lệ mẫu thân.

- Mẫu thân đừng vì việc này mà tức giận, sở dĩ Sở Lư Nguyệt thất cổ chính là vì sợ Nhị thẩm sẽ bức mẫu thân giao nàng ra, cho nên nàng quá hoảng loạn mới tìm đến cái chết.

- Thế nhưng mẫu thân luôn có cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Diệp thị không chỉ ra được chỗ nào không đúng mà chỉ là có cảm giác như thế, hơn nữa vừa nghĩ tới Huệ Vương Gia đem gốc cỏ linh chi trăm năm cho tiểu tiện nhân Sở Lư Nguyệt kia, bà ta liền tức đến nghiến răng nghiến lợi.

- Mẫu thân tức giận như thế là vì Phụng ca ca đem linh chi trăm năm cho Lư Nguyệt?

Sở Lư Liên nói thẳng ra nguyên nhân tức giận của mẫu thân mình, Diệp thị cũng không phủ nhận, hừ lạnh:

- Phụng Trác kia có phải bị nước vào đầu rồi hay không, sao lại đem cỏ linh chi trăm năm cho tiểu tiện nhân kia được chứ?

Lời Diệp Thị vừa nói ra, ánh mắt Sở Lư Liên liền lạnh, trừng mắt nhìn Diệp thị:

- Mẫu thân, về sau lời nhưng thế này ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, không cẩn thận sẽ mang họa vào thân, Phụng Trác có thân phận gì a?

Sắc mặt Diệp thị trắng bệch, Phụng Trác kia chính là Hoàng Từ, người trong dòng dõi Hoàng Thất. Lời vừa rồi không phải là lời mà bà ta có thể nói, nếu như lời này truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến Diệp thị gặp phải họa sát thân sao?

- Mẫu thân đã biết.

Diệp Thị liền biết khi nãy mình cả giận mất khôn, quay về phía Sở Lư Nguyệt nói.

- Liên Nhi, đến cuối cùng con có ý định gì? Con muốn gả cho Huệ Vương Gia hay là muốn gả cho người đã hưu Sở Lư Nguyệt, Tĩnh Vương gia kia? Lúc trước con nói không thấy rõ đâu mới là tấm chân tình của nam tử, trừ khi Tĩnh Vương Gia Phụng Ngâm kia viết hưu thư hưu Sở Lư Nguyệt ngay tại cửa phủ con mới đồng ý. Nay người ta thực sự đã làm như thế, qua được khảo nghiệm này, có thật con sẽ gả cho hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tâm kế

Trong phòng, Sở Lư Liên mỉm cười, quanh thân bày ra khí chất tao nhã, khuôn mặt xinh đẹp kết hợp một thân áo trắng càng thướt tha yếu điệu, phảng phất như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian. Khó trách nam tử ở Kinh Thành đều muốn cầu hôn nàng ta. Sở Lư Liên cũng có suy tính của mình, tại thời điểm này nàng sẽ không quyết định gả cho ai, bởi vì nếu gả thì nàng phải gả cho người có thân phận cao quý trong Hoàng Thất, người có thể trở thành Thái Tử trong tương lai, sau đó sẽ trở thành Hoàng Thượng, còn nàng nghiễm nhiên sẽ trở thành Hoàng Hậu. Tuy bây giờ Tĩnh Vương Gia đang được Hoàng Thượng coi trọng, nhưng chuyện trong Hoàng Thất có thể thay đổi trong chớp mắt, không ai có thể lường trước.

Ai biết được giây tiếp theo mọi sự sẽ thay đổi như thế nào, nếu nàng chọn sai quân bài thì chẳng phải đến lúc đó sẽ lỗ lớn sao? Sở Lư Liên nàng sẽ không làm chuyện mà bản thân mình không nắm chắc. Về phần lời nói với Tĩnh Vương Gia lúc trước, chẳng qua là nàng muốn tạo một đường lui mà thôi. Nhưng Sở Lư Liên cũng không ngờ tới Tĩnh Vương Gia vì thể hiện quyết tâm của hắn mà hưu Sở Lư Nguyệt ngay trước cửa Vương Phủ. Nghĩ đến đây Sở Lư Liên liền cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, mặt mày trở nên sáng lạn, tuy nàng còn chưa quyết định gả cho Tĩnh Vương Gia, nhưng đường đường là Quý Từ thiên gia* mà vì nàng làm được đến nước này thì đã chứng minh mị lực của nàng không ai có thể ngăn cản. Danh hiệu Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân cũng không phải là hữu danh vô thực*.

*Quý Từ thiên gia: Con trai của trời (ý nói Hoàng Từ của Hoàng Thất trong triều đại phong kiến).

* hữu danh vô thực: có danh mà không có thực.

Sở Lư Liên càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, nhưng lại không muốn nhiều lời, nàng vươn tay nắm lấy tay Diệp thị, ôn nhu nói:

- Mẫu thân yên tâm đi, chuyện này con sẽ lo liệu, bây giờ người vẫn nên để ý chuyện trong phủ, đừng để chuyện tương tự xảy ra. Trước mắt Sở Lư Nguyệt vừa bị hưu, chỉ cần có chút vô ý chúng ta sẽ gặp phải điều tiếng xấu, nói Sở gia ruồng bỏ người bị hưu, thanh danh không tốt này cuối cùng sẽ đổ lên đầu người.

- Mẫu thân biết rồi, về sau sẽ chú ý hơn.

Diệp thị nhìn nữ nhi của mình, càng xem càng vừa lòng, nữ nhi của bà chẳng những xinh đẹp như hoa mà còn thông minh vô cùng. Người như vậy vốn nên trở thành người vô cùng cao quý, cho nên đối với những chuyện nữ nhi làm bà ta đều ủng hộ.

Chuyện Sở Lư Liên sinh bệnh nặng chính là chuyện Diệp thị cấu kết với đại phu làm ra, trừ hai mẹ bà cùng đại phu thì không ai biết được, thật đúng đã làm cho Sở Lư Liên bị bệnh rất nặng.

Toàn bộ Kinh Thành, ai nấy nghe tin đều tiếc hận trong lòng, nhất là những nam tử chưa lập gia đình, thật sự là sợ hãi than rằng: thiên đồ hồng nhan*.

*thiên đồ hồng nhan: trời ghét hồng nhan.

- Mẫu thân, xem ra con khỏi bệnh rồi.

Sở Lư Liên đầy thâm ý mở miệng nói, vốn nàng già bệnh là để tránh phải gả đến Tĩnh Vương Phủ và khiến cho Sở Lư Nguyệt đi gả thay. Hiện giờ, Sở Lư Nguyệt bị hủ, cho dù Tĩnh Vương Gia muốn cưới lại nàng, nàng cũng có thể lấy lý do muối muối vừa bị hủ mà thoái thác. Mà nàng cũng nghĩ nói như vậy để từ chối hẳn, như vậy sẽ có hai kết quả có thể xảy ra, một là nam nhân kia sẽ càng muốn cưới nàng về, nam nhân đều cảm thấy những thứ không chiếm được mới là thứ tốt. Kết quả thứ hai chính là người trong Kinh Thành sẽ cho rằng nàng có tâm địa thiện lương, vì muối muối mà ngay cả Tĩnh Vương Gia cũng không gả.

Sở Lư Liên càng nghĩ ý cười trên khóe môi càng sâu, nhìn Diệp thị.

Diệp thị suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Được, chuyện này để mẫu thân làm, rất nhanh sẽ con sẽ khỏe lại.

Hai người đồng thời nở nụ cười, Diệp thị cùng nữ nhi nói chuyện một hồi, tâm tình không vui giờ đã tốt hơn nhiều nên đứng lên:

- Liên Nhi, con hãy tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, mẫu thân phải quay về rồi.

- Vâng, mẫu thân cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình.

Sở Lư Liên vô cùng hiếu thuận nói, trong mắt hiện lên tia sáng lấp lánh, đợi khi nàng gả cho thái tử chân chính, sau này trở thành Hoàng Hậu, mẫu thân sẽ trở thành quý Phu Nhân cao cao tại thượng*, ngày đó nhất định sẽ đến.

*cao cao tại thượng: ý nói người có thân phận vô cùng cao quý.

Diệp thị đi rồi, Sở Lư Liên gọi đại nha hoàn bên người mình vào.

- Thủy Tiên.

Thủy Tiên cùng Thục Dược chính là hai đại nha hoàn bên người Sở Lư Liên. Nơi Sở Lư Liên ở có tên là Liên Viện, trừ hai đại nha hoàn còn có bốn nha hoàn bậc hai, sau đó là nha hoàn bậc ba và hơn mười bà vú. Trong Liên Viện này cái gì cần đều có, ngay cả phòng bếp độc lập cũng có.

Sở Lư Liên giống như là công chúa Sở phủ, hưởng thụ sự sùng ái mọi người, so với đãi ngộ của Sở Lư Nguyệt quả thực là một trời một vực.

Nơi Sở Lư Nguyệt ở vốn không có tên, nhưng khi Sở Lư Nguyệt đến ở, nàng liền học theo Sở Lư Liên đặt cho tiểu viện một cái tên, Nguyệt Viện, sau lại bị Sở Lư Liên nói tên không hay, nên ban thưởng cho cái tên Đào Viện.

Vì sao lại gọi là Đào Viện? Sở Lư Liên tự nhận trên đời này đóa hoa cao nhã nhất, thánh khiết nhất, gần bùn mà không nhiễm mùi bùn chính là hoa sen. Nhưng đào thì sao? Thật sự là loại hoa rất tầm thường, Sở Lư Nguyệt tồn tại cũng giống như hoa đào này, cho nên nàng ta mới có thể ban thưởng cái tên Đào Viện cho tiểu viện của Sở Lư Nguyệt. Nhưng Sở Lư Nguyệt lại không hiểu tâm tư của nàng ta nên đã vui mừng một thời gian dài.

Liên Viện, Thủy Tiên ở ngoài cửa nghe thấy tiểu thư của mình gọi liền nhanh chóng đi vào.

- Tiểu thư có chuyện gì sai bảo ạ?

Sở Lư Liên nhếch mày, thân nhiên nói:

- Phải hai tiểu nha hoàn khôn khéo đến bên ngoài Đào Viện theo dõi, nếu phát hiện động tĩnh gì thì về bẩm báo cho ta.

Tuy lúc trước nàng khuyên mẫu thân đừng nghĩ nhiều, nhưng nàng tuyệt sẽ không để chuyện gì vượt ra khỏi lòng bàn tay của nàng, vì vậy mới có thể phái người đi theo dõi.

- Vâng thưa tiểu thư, nô tỳ đã biết.

Thủy Tiên lên tiếng rồi đi ra ngoài làm việc, ngoài cửa Thục Dược cầm bài thiếp đi đến:

- Tiểu thư, Tĩnh Vương Gia phái người đưa thiếp tới, ngài muốn gặp tiểu thư.

Khóe môi Sở Lưu Liên hiện lên ý cười, trong mắt hiện ra thần thái sinh động, vẫy tay ra lệnh cho Thục Dược:

- Người sai người chuyển lời với người của Tình Vương Phủ rằng, Lưu Liên cảm ơn ý tốt của Vương Gia, nhưng trước mắt chuyện của Vương Gia cùng nhị muội vẫn chưa qua đi, vậy nên mời Vương Gia đừng để người ta chê cười.

- Vâng, tiểu thư.

Thục Dược lên tiếng cảm bái tiếp đi ra ngoài, trong phòng, khóe môi Sở Lưu Liên cong lên nụ cười đắc ý, nàng hơi nhắm mắt lại tựa vào thành giường nghỉ ngơi, Sở Lưu Liên nàng đã muốn thì nhất định phải đạt được.

Đào Viên.

Bởi vì buổi sáng diễn kịch thất cổ làm cho Sở Lưu Nguyệt vô cùng mệt mỏi, nên nàng đi nghỉ ngơi trong chốc lát, đến khi nàng tỉnh lại đã thấy trong phòng có thêm vài thứ, Đồng mục mục và Thạch Lự tức giận trừng mắt nhìn những thứ đó.

- Làm sao vậy?

Sở Lưu Nguyệt vừa mở miệng, hai người cũng phục hồi lại tinh thần, chỉ chỉ đồ đó trên bàn, tức giận bất bình nói.

- Tiểu thư, người xem Phu Nhân quả nhiên là có thủ đoạn cao minh, rõ ràng đồng ý với Lão Gia sẽ mang nhân sâm, long nhãn, hạt sen đến đây vậy mà lại mang những thứ này đến. Người xem, những nhân sâm này đều là đồ không tốt, chỉ là một chút cận bã, long nhãn và hạt sen thì đều hong hết, cũng không biết đã để từ bao giờ, như vậy thì làm sao ăn được?

Sở Lưu Nguyệt liếc mắt nhìn đồ ở trên bàn, trừ nhân sâm có thể dùng còn lại đều không thể, không biết Diệp thị tìm được những thứ này ở đâu, quả thật là tốn không ít công sức rồi.

- Trừ nhân sâm này còn những thứ khác mang vất hết đi.

Kỳ thật nhân sâm này cũng không phải đồ tốt, nhưng thân thể nàng bây giờ quá yếu, nhân sâm tốt xấu gì cũng là thuốc bổ, vẫn có thể bồi bổ thân mình một chút.

- Nô tỳ đã biết, tiểu thư, không bằng đem những thứ này cho Lão Gia xem, nô tỳ tin tưởng nhất định Lão Gia sẽ trừng phạt Phu Nhân.

Thạch Lự tức giận, oán hận nói.

Sở Lưu Nguyệt mỉm cười:

- Em cho rằng Diệp thị là người đơn giản sao? Hôm nay bà ta làm như vậy chính là muốn ta đến cáo trạng* với phụ thân. Lúc trước phụ thân mới có một chút hảo cảm đối với ta, nếu bây giờ ta đi cáo trạng thì hẳn ông sẽ trách mắng Diệp thị một chút, nhưng là cũng chỉ là trách mắng mà thôi. Đến lúc đó Diệp thị chỉ cần nói những đồ đó trong kho không có sẵn thì phụ thân sẽ lại mặc kệ chuyện tình bên trong, ngược lại sẽ cho rằng ta thân làm đích nữ mà lòng dạ hẹp hòi. Diệp thị muốn chính là kết quả như vậy.

*cáo trạng: tố cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đem trâm cài tóc đi cầm

Trong phòng, khóe môi Sở Lưu Nguyệt khẽ câu lên một nụ cười lạnh, trong phủ này Diệp Thị chính là người nắm quyền, muốn trong một thời gian ngắn lật đổ bà ta là điều không thể, cho nên nàng không vội.

- Thực sự là mưu cao kế hiểm* a.

*mưu cao kế hiểm: âm mưu thủ đoạn nham hiểm.

Đồng mục mục và Thạch Lự đều không hẹn mà cùng đổ một thân mồ hôi lạnh, thế nhưng nếu như tiểu thư có thể nhìn ra được âm mưu trong chuyện này thì tiểu thư mới chính là người tài giỏi nhất, nghĩ đến đây hai người không khỏi cảm thấy tự hào.

Thạch Lự cầm một chiếc hộp gấm hoa văn tinh xảo trên bàn đi tới:

- Tiểu thư, đây là của Huệ Vương gia lúc trước lệnh cho thị vệ mang tới, em đã nhìn qua, đây đúng là cổ linh chi trăm năm, buổi tối em hãy cách thủy cho tiểu thư bồi bổ thân thể.

- Ân, cứ làm vậy đi.

Sở Lưu Nguyệt gật nhẹ đầu, chủ tớ ba người không hề nhìn tới đồng hồ hồng mà Diệp thị đưa tới.

.....

Hôm nay Diệp thị đưa tới Đào Viện nhân sâm, long nhãn cùng hạt sen hồng kia, đúng là có mục đích như lời Sở Lưu Nguyệt nói, muốn nàng đến trước mặt Lão Gia cáo trạng mình, đến lúc đó bà ta sẽ khiến cho Sở Thiên Hạo mất đi hảo cảm với Sở Lưu Nguyệt, cho rằng nàng làm đích nữ mà lòng dạ hẹp hòi, không có cốt khí. Nhưng bà ta đợi cả buổi tối cũng không thấy bên Đào Viện có động tĩnh gì.

Sắc mặt Diệp thị không khỏi đen lại, hơn nửa ngày không nói câu gì.

Hạ mụ mụ vẫn luôn ở một bên hầu hạ thấy thế không nhịn được nói:

- Phu nhân, có lẽ là tiểu tiện nhân kia quá sợ hãi, không dám đi tới trước mặt Lão Gia cáo trạng người.

Diệp Thị im lặng không nói, đưa tay lên vuốt lại mái tóc, có chút tiếc hận nói:

- Việc hôm nay đã không thành, ngày khác ta lại tìm cách a.

- Nô tỳ có chủ ý này, không biết có được hay không.

Hạ mụ mụ đưa ra chủ ý, bà ta nhớ tới ánh mắt của Nhị tiểu thư dường như khác trước kia rất nhiều, nhưng đến cuối cùng là khác ở chỗ nào thì bà ta lại không chỉ ra được, cho nên bây giờ bà ta cũng rất muốn biết Sở Lưu Nguyệt kia thật sự thay đổi ở đâu.

- Nói nghe thử xem!

- Trong Đào Viện kia duy chỉ có một bà vú và một nha hoàn, chỉ bằng phu nhân đưa vài kẻ tâm phúc qua đó như vậy chẳng phải có thể giám sát được nhất cử nhất động của ba người đó sao? Phòng khi các nàng có ý định trở mình* cũng sẽ không làm được gì, đây là thứ nhất, hơn nữa trước nay trong lòng Lão Gia phu nhân luôn có được hình tượng tốt, nhất định Lão Gia sẽ nghĩ rằng sự tình vừa rồi chỉ là do phu nhân quá hiền lành, tất cả chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

*trở mình: đứng dậy, đấu tranh, lật ngược tình thế.

Diệp Thị nghe xong thì hài lòng gật gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy, chủ ý này rất tốt, bất quá hôm nay trời đã tối, đợi tới ngày mai người chọn ra hai nha hoàn thông minh lanh lợi một chút đưa tới Đào Viện đi.

- Vâng, nô tỳ lĩnh mệnh.

Hạ mụ mụ tà ác cười, trong mắt hiện lên tia đắc ý.

Trăng sáng vàng vạc, ngàn sao lấp lánh, bầu trời trên cao như một tấm lụa mỏng ôm trọn lấy Đào Viện nho nhỏ. Chỉ là một tiểu viện bình thường vậy mà dưới bầu trời đêm lại mỹ lệ đến như vậy.

Trên thềm đá trước cửa, có hai người đang ngồi ngay ngắn ở đó, một người tay chống cằm ngắm nhìn ánh trăng sáng trên cao đến ngẩn người, người còn lại thì lại ngồi nhìn người bên cạnh đang ngắm trăng.

Thạch Lự nhìn chằm chằm vào người đang ngồi cạnh mình, tiểu thư ngồi ngắm trăng như vậy đã được một hồi lâu, nhưng nhìn tiểu thư lúc này tổng lại cho nàng cảm giác có gì đó rất khác lạ, nhưng không giống ở đâu lại không thể chỉ ra được, tóm lại tiểu thư thay đổi rất nhiều so với trước kia.

- Tiểu thư, người đã ngồi đây ngắm trăng ít nhất nửa canh giờ rồi.

Thạch Lự thực sự rất hiếu kỳ, nhìn không được cũng học theo bộ dạng của tiểu thư, hai tay chống cằm nhìn chằm chằm vào vầng trăng kia, nhưng nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra có gì kỳ lạ, ánh trăng này vẫn giống ánh trăng trước đây, không có gì khác biệt.

Sở Lưu Nguyệt nghe xong lời Thạch Lự nói mới phục hồi lại tinh thần, khoe miệng khẽ cong lên, bề ngoài nàng đang ngắm trăng, nhưng trên thực tế trong đầu lại đang suy nghĩ về chuyện khác.

Ngủ cả một buổi chiều, sau khi tỉnh lại dùng cơm linh chi trăm năm do Huệ Vương Gia đưa tới, tinh thần nàng đã khôi phục được hơn phân nửa, nhìn lại tình hình hiện tại của nàng, thân thể này tuy đường đường là đích nữ Quốc Công Phủ nhưng trên thực tế từ trước tới giờ đều không được người khác coi trọng, ngay cả nô tài, hạ nhân trong phủ cũng có thể bắt nạt nàng, không kể mấy người Diệp thị mà ngay đến nha hoàn cũng không để nàng vào mắt, Liễu mụ mụ trông coi cửa hồng kia chính là minh chứng rõ ràng nhất. Chỉ là một bà vú thấp kém nhất mà cũng có thể lên tiếng cười nhạo nàng, ánh mắt Sở Lưu Nguyệt chợt trở nên âm u, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

Chỉ là, bây giờ nàng muốn nhanh chóng lật đổ hai mẹ con Diệp Thị là không điều không thể, khắp nơi trong phủ đều có tai mắt của họ, cho nên nàng phải chậm rãi thực hiện từng bước một vạch trần bộ mặt giả dối của bọn họ, nàng phải cho cả Kinh Thành biết hai mẹ con họ đã làm những chuyện xấu xa gì.

Nhưng muốn thế thì điều quan trọng nhất bây giờ là nàng phải tự bảo vệ bản thân mình, lúc trước nàng gây ra trận náo loạn như vậy chắc chắn đã khiến Diệp Thị nổi lên lòng nghi ngờ vậy nên mới đưa đến nhân sâm, long nhân, hạt sen kia tới.

Xem ra ngày mai nàng phải ra ngoài một chuyến, ánh mắt Sở Lưu Nguyệt chợt lóe lên, dường như nhớ ra điều gì, nàng quay ra hỏi Thạch Lự.

- Thạch Lự, những vòng ngọc, trâm cài mẫu thân ta để lại đâu rồi?

Theo như trí nhớ của Sở Lưu Nguyệt thì những thứ mẫu thân nàng để lại đều là thứ đáng giá, trước đây vì muốn bảo hộ những đồ vật này nên nàng không hề nói cho ai biết, tự mình giữ lại làm kỉ niệm.

- Tiểu thư, là Đồng mục mục đem cất đi, tiểu thư có muốn lấy ra dùng không?

Sở Lưu Nguyệt gật đầu, Thạch Lự lập tức đi vào trong phòng, không lâu sau liền mang theo một chiếc vòng ngọc phi thúy* cùng một chiếc trâm cài đầu bằng vàng ra đặt vào tay của Sở Lưu Nguyệt, Sở Lưu Nguyệt nhẹ nhàng cầm lấy, trong lòng thì thầm nói nhỏ.

*Ngọc phi thúy: là một loại ngọc đẹp, quý thường có màu xanh, và có vân.

- Xem ra bây giờ chỉ có thể khiến người chịu ủy khuất* một chút, ta đem người vào tiệm cầm đồ, đợi đến khi ta có khả năng nhất định sẽ chuộc người ra.

*ủy khuất: oan uổng, thiệt thòi.

Thạch Lự nhìn sắc mặt Sở Lưu Nguyệt cho rằng nàng đang nhớ tới mẫu thân đã mất của mình, trong lòng lại cảm thấy chua xót lên tiếng khuyên bảo:

- Tiểu thư, người đừng quá đau lòng, nếu như phu nhân dưới Hoàng Tuyền* có linh thiêng cũng sẽ không muốn nhìn thấy tiểu thư luôn nhớ người rồi đau lòng như vậy.

*Hoàng Tuyền: Sông Hoàng Tuyền là con sông dưới Địa Phủ, nơi cây cầu Nại Hà bắc qua là giới hạn cuối cùng của địa phủ, vong linh người đã mất phải đi tới đây để đầu thai chuyển thế.

Sở Lưu Nguyệt giật giật khóe miệng, nàng nhớ tới người đã mất bao giờ? Nàng chỉ muốn dùng vòng ngọc cùng trâm cài này để đối phó với những nhu cầu bức thiết hiện tại. Nàng quyết định đem những đồ này đi cầm để đổi lấy chút ngân lượng mua thuốc làm một số thuốc bột để phòng thân, sau đó mua tú hoa châm* đem về luyện ám khí, tuy bản thân biết võ công nhưng lại rất kém nên nàng cần một phương thức nhanh gọn nhất để bảo vệ chính mình, không cho bất luận kẻ nào có thể làm tổn hại đến nàng.

* tú hoa châm: kim thép hoa, ám khí.

Sở Lưu Nguyệt vừa đứng lên vừa quơ quơ vòng ngọc và trâm vàng trong tay vừa hướng vào trong phòng đi đến:

- Ta quyết định ngày mai đem trâm cài tóc này đi cầm.

Trên thềm đá, Thạch Lự nhìn theo nàng ngần người, lời này của tiểu thư có ý gì, trâm cài tóc này chính là di vật của Phu Nhân để lại, từ trước tới nay tiểu thư vẫn luôn coi chúng như tính mạng mà cất giấu, sao bây giờ lại muốn đem đi cầm chứ? Thạch Lự nghĩ mãi mà không hiểu, nhìn không được hỏi với theo bóng lưng Sở Lưu Nguyệt:

- Tiểu thư, vì sao người lại đem trâm cài tóc này đi cầm ạ?

- Ta tự biết tính toán, được rồi, em đừng hỏi nữa, sáng mai chúng ta dậy sớm một chút, sau đó ra từ sân nhỏ lên chuồn ra ngoài một chuyến, ta muốn dùng cây trâm này đổi lấy một ít ngân lượng để dùng, về phần trâm cài tóc này sau này ta nhất định sẽ chuộc lại, em yên tâm đi.

Hai người vừa nói vừa đi vào gian phòng của Sở Lưu Nguyệt, tuy thân thể Sở Lưu Nguyệt đã hồi phục được rất nhiều nhưng nàng vẫn phải chú ý đi nghỉ sớm, như vậy sẽ có lợi cho việc điều dưỡng thân thể.

Sở Lưu Nguyệt rửa qua mặt liền đi lên giường đi ngủ, nhìn lại vòng ngọc cùng trâm cài tóc trong tay sau đó nở nụ cười nhắm mắt lại, trong lòng nói thầm, rồi sẽ có tất cả, sẽ có bánh bao, sẽ có ngân lượng, trâm cài tóc này cũng sẽ lấy lại được.

Ngoài phòng, Thạch Lự kéo Đồng mục mục ra ngoài, nhỏ giọng nói lại ý định của tiểu thư, thế nhưng Đồng mục mục lại hoàn toàn tin tưởng Sở Lưu Nguyệt, mặc kệ tiểu thư làm gì bà đều toàn lực ủng hộ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lời đàm tiếu.

Ngày thứ hai, Sở Lư Nguyệt tỉnh dậy từ rất sớm, bởi vì hôm nay muốn xuất phủ nên khi trời vừa sáng nàng đã thức dậy.

Đồng mụ mụ ôn nhu hỏi:

- Tiểu thư, hôm nay người muốn xuất phủ sao?

Sở Lư Nguyệt biết Thạch Lự nhất định sẽ đem chuyện nàng muốn xuất phủ nói cho Đồng mụ mụ, vốn nàng còn đang muốn giải thích một chút với bà nhưng không ngờ Đồng mụ mụ lại mở miệng trước:

- Tiểu thư, người phải cẩn thận, sức khỏe vừa mới không phục được một chút không nên quá sức.

Sở Lư Nguyệt hơi bất ngờ khi thấy Đồng mụ mụ tin tưởng mình như vậy, nàng vươn tay nắm tay bà, cười trả lời:

- Đồng mụ mụ, người yên tâm đi, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, ta còn phải bảo vệ người và Thạch Lự mà.

Một câu đã khiến Đồng mụ mụ dom dóm nước mắt, bà ôm lấy Sở Lư nguyệt ngào ngào mở miệng nói:

- Tiểu thư à, mụ mụ không cần người bảo hộ, nhưng nghe được người nói như vậy, trong lòng mụ mụ cảm thấy vô cùng ấm áp. Cả đời mụ mụ không có con, chỉ có một mình tiểu thư, nhìn tiểu thư thông minh như vậy mụ mụ thật yên tâm.

Sở Lư Nguyệt không nói, khóe môi kéo lên nụ cười rạng rỡ.

Ngoài cửa, Thạch Lự đi vào, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư?

Thạch Lự vừa vào đến đã nhìn thấy khóe mắt Đồng mụ mụ cùng tiểu thư hồng hồng, nhin không được dừng lại nhìn hai người, Đồng mụ mụ lập tức lau khô nước mắt, nhanh chóng giúp Sở Lư Nguyệt đứng lên.

Sở Lư Nguyệt mặc quần áo, nhìn Thạch Lự phía ngoài cửa đi vào:

- Làm sao vậy?

- Tiểu thư, sáng sớm nay nô tỳ đã đi tìm hiểu, chúng ta có thể từ sau viện trèo tường đi ra ngoài. Sau viện của chúng ta có một ngõ nhỏ, bình thường không có người qua lại, tiếp đến là tường cao, đó là tường bao của Sở Phủ, mặc dù hơi cao một chút, nhưng vẫn có thể trèo qua được.

- Được, đi, chúng ta theo nơi đó đi ra ngoài.

Sở Lư Nguyệt vừa nghe liền gật đầu, ý bảo Đồng mụ mụ giúp nàng búi một kiểu tóc giống nha hoàn, sau đó dặn dò bà:

- Nếu như có người tới tìm ta, người hãy nói thân thể ta không thoải mái nên đi ra ngoài tản bộ.

Trong trí nhớ của nàng, Sở Phủ có diện tích vô cùng lớn, khu lớn nhất chính là phía đông của phủ, là nơi ở của Đại bá Sở Thiên Hạ, người kế thừa tước vị Quốc Công, cũng chính là người đứng đầu của Quốc Công Phủ. Khu vực phía tây là nơi ở của cha nàng và Nhị Bá, chỉ khác nhau cửa vào nhưng ba phủ đệ lại nối tiếp nhau. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy Sở Gia có vẻ vô cùng đoàn kết, tuy bên trong mâu thuẫn không ngừng, nhưng Sở Gia cũng không ngại thể hiện sự đồng tâm hiệp lực cho người ngoài xem.

Trừ ba phủ đệ, Sở Phủ còn có Tứ phòng, là gia đình Tứ thúc của Sở Lư Nguyệt, chỉ là hiện tại bọn họ không ở Kinh Thành mà buôn bán ở Lang Thành của Nam Ly Quốc, mỗi năm vào dịp đầu năm mới về một lần, bình thường rất ít trở lại Kinh Thành.

Trong phòng, Đồng mụ mụ nhanh chóng giúp Sở Lư Nguyệt vấn tóc, nhìn nàng rất dễ khiến người ta nhầm tưởng thành một nha hoàn, thật sự khó nhận ra nàng là một tiểu thư thế gia*. Người gầy teo, sắc mặt vàng nhợt, ngay cả quần áo trên người cũng sờn cũ. Nhìn nàng như vậy trong lòng Đồng mụ mụ không khỏi chua xót, nhưng lúc này Sở Lư Nguyệt đã đứng lên muốn đi ra ngoài, nàng sai Thạch Lự đi trước dẫn đường.

*thế gia: gia đình quyền thế.

- Chúng ta đi thôi.

- Vâng, tiểu thư.

Hai thân ảnh mảnh khảnh tiến thẳng đến tường phía sau Đào Viện, tường hậu viện này không cao, cho nên hai người cũng không cần quá tốn sức là có thể ra bên ngoài. Nhưng tường cao bao quanh phủ thì hơi phiền phức, lần này Sở Lư Nguyệt quyết định thử thân thủ của mình nên dùng một chút lực, sau đó nhảy tới trên tường cao. Không ngờ nàng có thể nhảy lên tường cao này thật, mặc dù loạng choạng thiếu chút nữa ngã xuống dưới, nhưng may mắn vẫn trụ được, điều này khiến nàng vô cùng vui vẻ. Xem ra chờ khi thân thể nàng khỏe lại, nàng sẽ chăm chỉ luyện võ công hơn.

Dưới tường cao, Thạch Lự vui mừng nhìn Sở Lư Nguyệt:

- Tiểu thư, không ngờ người còn có công phu này.

- Nhanh chút, ta kéo người lên, nơi này có người qua lại, đừng để cho người ta phát hiện.

May mắn hai người chọn vị trí có một gốc cây lớn ở ngoài nên trong thời gian ngắn không bị người khác phát hiện.

Thạch Lư không nhiều lời, nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay Sở Lư Nguyệt, Sở Lư Nguyệt dùng lực kéo Thạch Lư lên tường, sau đó cùng Thạch Lư nhảy xuống tường.

- Đi thôi, đi đến hiệu cầm đồ.

Hai người vừa xuống đến mặt đất, Sở Lư Nguyệt liền nói. Thạch Lư gật đầu, nhanh chân dẫn Sở Lư Nguyệt theo hướng đến hiệu cầm đồ.

Hiệu cầm đồ là nơi làm ăn thu được lợi nhuận rất lớn, đối với điểm này Sở Lư Nguyệt đã sớm biết, nhưng nàng không nghĩ tới trăm cái bằng vàng ròng này chỉ đáng giá hai lượng bạc, hơn nữa còn ra kỳ hạn một tháng, nếu trong một tháng hai người không đến chuộc thì trăm cái này sẽ thuộc về Hiệu Cầm Đồ. Quả nhiên hiểm độc a, sắc mặt Sở Lư Nguyệt có chút âm trầm. Bên trong quầy, về mặt chương quầy âm hiểm nhìn hai người, trên mặt khinh thường, ý nói cho hai người hai lượng bạc là tốt lắm rồi, đây chính là đồ bất chính, ăn trộm của chủ từ bán được hai lượng bạc rồi còn muốn như thế nào?

Thạch Lư tức giận, lôi kéo ống tay áo Sở Lư Nguyệt, thấp giọng thì thầm:

- Tiểu thư, quên đi, chúng ta không lo, của hiệu này là hắc điểm.

Sở Lư Nguyệt cũng biết đây là điểm hắc*, nhưng bây giờ không có bạc không được a, nàng phải bảo vệ mình, Đồng mụ mụ và Thạch Lư, nên muốn làm vài thứ để phòng thân.

*hắc điểm: cửa hiệu làm ăn phi pháp.

- Quên đi, ta cảm.

Sở Lư Nguyệt hung hăng nói, đem trăm cái ra, nàng cũng không tin trong một tháng, nàng không kiếm được mấy lượng bạc. Đến lúc đó sẽ đem thứ này chuộc lại cũng được, hôm nay lấy ít, sau này cuộc lại cũng mất ít.

Thạch Lư không nói nữa, tóm lại cho dù tiểu thư làm gì, nàng đều sẽ ủng hộ, Đồng mụ mụ đã cố ý dận dò nàng rồi.

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi, bây giờ người muốn đi đâu?

Thạch Lư biết chủ tử nhà mình kiên trì đem trăm cái đi cầm là vì phải mua đồ gì đó.

- Dẫn ta đến hiệu thuốc.

Sở Lư Nguyệt nhìn hai lượng bạc trong tay, khóe môi cong lên nụ cười u ám. Nàng chỉ cần một lượng bạc là có thể điều chế ra vài phương thuốc, một lượng bạc còn lại trước hết sẽ mua một ít tú hoa châm, sau đó để lại một chút bạc vụn bên người, phòng khi cần dùng đến.

Thạch Lư vừa nghe nàng muốn đi hiệu thuốc, liền nghĩ chủ tử của mình cảm thấy không thoải mái, nàng biến sắc, vội hỏi:

- Tiểu thư, người bị bệnh sao? Người không thoải mái ở đâu?

- Ta không sao, đi thôi.

Sở Lư Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời, thúc giục Thạch Lư, hai người lén lút xuất phủ, cho nên trở về sớm một chút vẫn tốt hơn.

Thạch Lư không hỏi nữa, dẫn Sở Lư Nguyệt đi đến một hiệu thuốc. Sở Lư Nguyệt mua mấy vị thuốc rồi đi ra, hai người tiếp tục đi đến sạp hàng trên ngã tư đường để mua tú hoa châm. Sở Lư Nguyệt quyết định đem tú hoa châm trở thành ám khí để luyện, dù võ công không bằng người, cũng có thể bất ngờ không chế đối thủ.

Thượng Kinh chính là kinh đô của Nam Ly quốc, nên không khí vô cùng náo nhiệt, trên ngã tư đường kẻ đến người đi tấp nập, người bán hàng rong cũng rất nhiều. Sở Lư Nguyệt dẫn Thạch Lư đến một quán nhỏ tú hoa châm, nàng chuẩn bị mua mấy bao tú hoa châm về luyện tập.

Sở Lư Nguyệt đang cúi đầu chọn tú hoa châm, bên tai lại nghe thấy rất nhiều lời bàn luận, không ngờ những người ở đây đang nói về nàng.

- Đúng rồi, các người biết không? Xem ra Sở nhị tiểu thư một lòng đi tìm cái chết, lúc trước ở trước cửa Tỉnh vương Phủ đập đầu tự sát không thành, nghe nói về phủ lại tự sát lần nữa.

- Cái gì, về phủ lại tự sát, người nghe ai nói vậy?

- Hạ nhân của Sở Gia vụng trộm nói ra, nhưng chuyện này chúng ta chỉ nên nói chuyện phỉếm, trăm ngàn lần không thể truyền ra ngoài, không thể đắc tội với Sở Gia, tự tìm phiền toái.

- Biết, biết.

Người xung quanh liên tục gật đầu, sau đó lại có người hiểu chuyện nói:

- Đúng rồi, lúc trước ta nhìn thấy xe ngựa Tĩnh Vương Phủ hướng đến Sở Phủ, sợ là Tĩnh vương gia này đến thăm Lư Liên tiểu thư, nghe nói Lư Liên tiểu thư bị bệnh rất nặng, Tĩnh Vương Gia quả thật là người si tình.

- Nếu Lư Liên tiểu thư hết bệnh, các người nói xem Tĩnh Vương Gia có cưới Lư Liên tiểu thư làm Tĩnh Vương Phi hay không?

- Nhất định, lần này Tĩnh Vương Gia từ hôn không chừng là vì cưới Lư Liên tiểu thư, nhất định là người đang đợi Lư Liên tiểu thư. Nếu Lư Liên tiểu thư hết bệnh rồi, hai người thật sự là có thể trở thành một đôi trai tài gái sắc.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Một đám người ta nói chuyện âm ỉ, sắc mặt Thạch Lữ đã trở nên khó coi, ngẩng đầu liếc nhìn chủ tử nhà mình, sợ hãi chủ tử bị thương tổn. Nàng há miệng muốn quát bảo những người kia ngừng bàn luận lại, một đám chỉ biết nói xấu sau lưng người khác, thật đáng giận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Túc Vương Thế Tử

Thấy vậy Sở Lư Nguyệt liền đưa tay ngăn cản Thạch Lữ lại, nàng không muốn tìm thêm phiền phức, nếu như hôm nay âm ỉ ở chỗ này thì sau này nhất định sẽ có thêm những tin đồn không tốt về nàng.

Nàng vội tay cầm lên mấy bao tú hoa châm lên rồi hỏi người bán hàng:

- Cái này...?

Lời còn chưa nói hết, liền nghe thấy một tiếng hô lớn vang lên trên đường cái:

- Mọi người mau tránh ra, là xe ngựa của Túc Vương Phủ, Túc Thế Tử đang tới.

Tiếng hô vừa dứt, liền thấy người đi đường trên đường lớn nhanh chóng dạt về hai bên, những gánh hàng rong cũng tự giác đem hàng hóa của mình kéo về ngay ngắn, ngay cả những xe ngựa đang đi trên đường cũng nhanh chóng điều khiển ngựa lui vào một bên, tất cả động tác đều thuần thục đầu vào đây, cho thấy sự việc này thường xuyên xảy ra. Đợi đến lúc chủ tớ hai người Sở Lư Nguyệt phản ứng lại thì trên đường lớn chỉ còn lại hai người, mọi người hai bên đường kinh hãi nhìn các nàng, bên cạnh có người lo lắng kêu lên:

- Cô nương, mau qua đây a.

Sở Lư Nguyệt khó hiểu quay đầu hỏi Thạch Lữ:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thạch Lữ là nha hoàn, bình thường cũng nghe được chuyện bên ngoài nhiều hơn tiểu thư, vốn nàng còn ngại người không kịp phản ứng, nhưng ngay sau đó như nhớ ra điều gì sắc mặt nháy mắt trắng bệch liền đưa tay muốn kéo Sở Lư Nguyệt vào bên đường, nhưng đã không kịp, chỉ nghe trên đường cái tiếng vó ngựa rầm rập chính tề vang lên, nháy mắt đã thấy xe ngựa từ phía xa chạy đến.

Sở Lư Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn xe ngựa chạy nhanh như chốn không người, không khỏi nhú mày, Thạch Lữ nghiêng người nhanh chóng nhẹ giọng bẩm báo cho Sở Lư Nguyệt.

- Tiểu thư, đây là xe ngựa của Túc Vương phủ, nghe nói người ngồi trong xe chính là Túc Vương Thế Tử Túc Diệp.

Sở Lư Nguyệt không có ấn tượng gì đặc biệt đối với Túc Vương phủ này, hơn nữa đối với những hành vi ngông cuồng coi trời bằng vung này từ xưa tới nay nàng đều rất khinh thường, nhin không được trào phúng nói:

- Là Túc Vương Phủ thì thế nào, nơi đây là Kinh Thành dưới chân Thiên Tử, còn có vương pháp nữa hay không?

Thanh âm Sở Lư Nguyệt vốn không lớn nhưng lúc này xe ngựa đã chạy đến chỗ hai người đứng, người trong xe ngựa võ công cao cường thính lực so với người khác cũng miễn cảm hơn rất nhiều, cho nên lời Sở Lư Nguyệt nói khi này đều đã nghe được.

Đôi mắt đang nhắm hơi mở ra khẽ nheo lại, con ngươi thâm thúy ẩn chứa ngạo khí, tràn đầy âm lãnh cùng sát khí, tựa như mây đen trên trời đang cuộn cuộn gào thét làm cho người khác cảm thấy như đang bị một sức mạnh vô hình đè nén, hít thở không thông. Trên môi khẽ nhếch lên một nụ cười mím chỉ

có điều nụ cười kia không hề có độ ấm, chỉ có kiêu ngạo cùng trào phúng, thú vị, thực sự rất thú vị, không nghĩ tới trong Kinh Thành còn có người nói chuyện Vương pháp với hần, đã rất nhiều năm hần chưa nghe người khác lên tiếng chê cười mình.

Người lúc này đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa đích thị là Túc Vương Thế Tử Túc Diệp, nói đến vị Thế Tử gia này người trong kinh thành không ai không biết sắc.

Vị Thế Tử này chẳng những thân phận tôn quý, xuất chúng hơn người mà quan trọng nhất là hần tuổi còn trẻ đã nắm trong tay toàn bộ mạch máu kinh thương của cả nước, trở thành người giàu có nhất Nam Ly quốc. Nghe nói hàng năm hần đều cung cấp miễn phí lương thảo cho quân đội vùng biên giới phía Tây Bắc, cho nên Hoàng Thượng đối với những việc làm của hần đều là nhắm một mắt, mở một mắt cho qua, âm thầm dung túng, cũng vì thế mà vị Thế Tử gia này có thể ngang nhiên lộ hành, vô pháp vô thiên* như thế.

*vô pháp vô thiên= coi trời bằng vung.

Không chỉ thế, vị Thế Tử này còn là một chủ tử tâm ngoan thủ lạt*, nghe nói hạ nhân chỗ hần nếu làm sai bất kể có thân phận gì đều bị rút gân lột da, chết không toàn thây, tóm lại tốt nhất đừng trêu chọc đến vị Thế Tử này mới là sáng suốt, ở kinh thành không ít người vụng trộm gán cho hần danh hiệu "Lãnh huyết Diêm Vương"

* tâm ngoan thủ lạt: ra tay ác độc, bụng dạ nham hiểm.

Trước đây còn có tin đồn nói vị Túc Vương Thế tử này lúc mười ba tuổi từng tận mắt chứng kiến một tiểu thiếp của Vương gia cùng mấy kẻ hạ nhân tấn mình trong biển lửa, mà hần chẳng những không hề sợ hãi còn khen mùi thịt cháy khét lẹt kia thật thơm, thế nên hiện tại hạ nhân trong Vương Phủ nhìn thấy hần như nhìn thấy quỷ.

Bên đường phố, mọi người đều đứng tránh xa Sở Lưu Nguyệt, lời nàng vừa nói ra đều khiến mọi người khiếp sợ, trong lòng không hận mà thay tiểu cô nương này cầu nguyện, người nào không chọc lại đi chọc vào Lãnh huyết Diêm Vương này, không muốn sống nữa sao?

Chỉ thấy xe ngựa xa hoa tráng lệ đang chạy hết tốc lực, trong xe một tiếng nói lạnh như băng vang lên:

- Dừng lại.

Tuần mã toàn thân trắng muốt cao giọng mạnh mẽ hí vang giờ hai móng trước lên sau đó vững vàng đạp xuống đất, một cơn gió thổi qua nâng lên một góc rèm xe ngựa, ánh sáng theo đó đi vào, đồ vật bên trong liền tỏa ra ánh sáng lung linh nhiều màu sắc, một ngón tay dài nhỏ, trắng đẹp như ngọc không nhiễm một chút bụi bẩn nhẹ nhàng nâng lên màn xe nhìn sang.

Đứng ngay gần đó Sở Lưu Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt thâm sâu kia, vạn vật xung quanh như ngừng lại, chỉ phút chốc thời gian dường như đã trôi qua cả ngàn năm, vạn năm. Nhưng dù chỉ là một cái liếc mắt cũng khiến kẻ đối diện cảm nhận được một cỗ áp lực, hàn khí thấu xương tựa như đang trôi nổi vùng vẫy giữa hồ băng lạnh giá. Trong khoảnh khắc kia Sở Lưu Nguyệt có cảm giác bất an, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, ngay lập tức trong lòng nàng đối với người ngồi trong xe ngựa kia đề phòng. Xem ra hần quả thực là người có bản lĩnh, chỉ là một cái liếc mắt đã khiến cho lòng người lo sợ như vậy, thủ đoạn làm việc chắc chắn cũng sẽ rất ngoan độc, khó trách người trong kinh thành lại kính sợ hần, sợ như Quỷ Thần.

Thế nhưng Túc Vương Thế tử này lại cực kỳ tuấn tú, ngũ quan hài hòa, đôi mắt phượng lạnh lùng, tinh tế, giờ phút này đôi môi mỏng khẽ nhếch hiện rõ sự mỉa mai, khinh thường, vẻ lãnh đạm trong ánh mắt không hề che giấu, hần liếc mắt đánh giá Sở Lưu Nguyệt, chẳng qua chỉ là một con nhóc vất vả mới chưa sạch mà lại dám nói chuyện về Vương pháp với hần, thực mực cười, chậm rãi buông màn xe xuống, phân phó thị vệ phía trước:

- Đi thôi.

Thị vệ phía trước nhận lệnh, xe ngựa lập tức rời đi, chẳng mấy chốc đã mất dạng, đợi đến lúc chạy tới nơi không có người, âm thanh lãnh khốc trong xe ngựa vang lên:

- Túc Phong, đi thăm dò lai lịch của nha đầu kia cho ta.

- Vâng, Thế Tử Gia.

Túc Phong lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi.

Xe ngựa xa hoa giống như thường ngày trở về Túc Vương Phủ.

Túc Phong, Túc Trúc, Túc Tùng, Túc Hòa chính là bốn trợ thủ đắc lực của Túc Vương Thế Tử Túc Diệp, chẳng những võ công cao cường mà dung mạo bốn người đều cực kỳ tuấn tú, nơi nào bọn họ cùng Túc Vương Thế Tử xuất hiện thì phong cảnh nơi đó liền trở nên rực rỡ hoa lệ. Túc Vương Thế Tử đối với bốn người này vô cùng hài lòng, cho nên ban cho bọn họ họ "Túc", toàn bộ người trong Kinh Thành nhìn thấy bọn họ giống như gặp Túc Vương Thế Tử, đều muốn dùng trăm phương ngàn kế lấy lòng, nhưng bốn người này đều là những người vô cùng trung thành, tận tâm.

Lúc này, trên đường cái, Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lự đang bị đoàn người vây quanh, quan tâm nhìn các nàng.

Chủ tiệm của hàng bán rong khi này không nhịn được lo lắng nhắc nhở hai người:

- Tiểu cô nương, về sau những lời như vậy không thể nói bừa được, không chừng gặp phải họa sát thân*.

*họa sát thân: tai họa chết người.

- Đúng vậy a, khi này thật nguy hiểm, nếu Túc Vương Thế Tử tức giận chỉ sợ cái mạng nhỏ của ngươi cũng không giữ được.

- Đúng a, có điều hôm nay Túc Vương Thế Tử không có nổi giận, xem ra tâm tình của hắn rất tốt.

Sở Lưu Nguyệt nghe những lời nói xung quanh mà khỏe miệng giật giật, sau đó cầm mấy bao tú hoa châm hỏi chủ sạp hàng giá cả, sai Thạch Lự trả tiền xong liền nhanh chóng đi ra khỏi đám người này, sau lưng mọi người vẫn còn bàn tán việc vừa rồi.

Dưới ánh mặt trời khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Lự vẫn không chút huyết sắc, lo lắng nói:

- Tiểu thư, vừa rồi thực sự là quá nguy hiểm a, em nghĩ lại mà vẫn còn thấy sợ, nếu như Túc Vương Thế Tử thực sự tức giận, chỉ sợ chúng ta gặp phải phiền phức lớn rồi.

- Em nghĩ quá nhiều rồi, Túc Vương Thế Tử kia cao cao tại thượng*, làm sao có thể vì những nhân vật nhỏ bé như chúng ta mà làm bẩn tay mình chứ, chúng ta mau trở về thôi.

*cao cao tại thượng: người có thân phận cao quý.

Nàng không lo lắng Túc Vương Thế Tử kia tìm nàng trả thù, bởi vì nàng là người quá đỗi bình thường không đáng chú ý đến, câu nói kia tuy có mạo phạm nhưng cũng không đến mức phạm phải chịu tội chết, mặt khác, nàng còn sợ hắn không tới.

Thạch Lự cũng không nói gì nữa, theo nàng hồi phủ.

Trong Liên Viện Quốc Công Phủ, lúc này đang tiếp đón một vị khách tôn quý.

Vị khách tôn quý này không ai khác mà chính là người đã viết thư hù Sở Lưu Nguyệt mấy ngày trước, Tĩnh Vương gia Phụng Ngâm. Đôi mắt hoa đào, chiếc mũi xinh đẹp, đôi môi mỏng nhưng tinh tế, ngũ quan cực kỳ tuấn tú có điều lại có chút vẻ đẹp của nữ tử, nhưng mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất tôn quý, khí chất này thành công đem phần âm nhu của hắn giấu đi, nên khi nhìn đến hắn chỉ thấy sau hắn tỏa ra một tầng hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cao thủ nguy trang.

Trong phòng, sau khi dâng trà, nha hoàn Thục Dược bên người Sở Lưu Liên liền im lặng tiến đến hầu hạ trước giường tiểu thư.

Lúc này Sở Lưu Liên nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, trên thân mặc một kiện trung y* màu trắng có viền vàng, tóc đen rối tung buông xõa, nhìn qua thật sự mang vài phần ốm yếu. Nàng nâng tay che miệng ho khan hai tiếng, ngẩng đầu liền nhìn Phụng Ngâm cười nhẹ, thần nhiên nói.

*trung y: quần áo trong, quần áo ngủ thời cổ đại.

- Hôm qua Tĩnh Vương Gia phái người đưa thiệp tới nói muốn thăm Lưu Liên, không phải Lưu Liên đã sai hạ nhân thông báo cho người rồi sao? Vương gia vừa mới hừ nhị mũi mũi, người vẫn không nên đến Sở Quốc Công Phủ tránh cho nhị mũi lại thương tâm, nàng đã tìm chết hai lần rồi, nếu bây giờ nàng biết Vương Gia tới thăm Lưu Liên, chỉ sợ nàng... nàng sẽ lại nghĩ quần thì sao?

Sở Lưu Liên nói liền một hơi dài sau đó lại ho khan, Thục Dược đứng trước giường tay chân nhanh nhẹn bưng đến cho nàng một chén nước, cẩn thận hầu hạ chủ tử của mình ngồi xuống, sau đó giúp nàng uống hai ngụm nước.

Tĩnh thần Sở Lưu Liên dường như tốt hơn một chút, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Tĩnh vương gia ở phía đối diện cười khỏ:

- Người xem thân thể này của ta.

Đôi mắt hoa đào của Phụng Ngâm híp lại, trong đôi mắt ẩn chứa sự đau lòng, tiếng nói không tự giác mà dịu dàng hơn:

- Lưu Liên, thân mình nàng làm sao vậy? Vì sao đang khỏe mạnh lại sinh bệnh nặng, hay Bôn Vương tiến cung đem ngự y tốt nhất đến khám cho nàng, nhất định bọn họ sẽ có cách chữa khỏi bệnh cho nàng.

Phụng Ngâm, thân là Thất Hoàng Tử, là người con Hoàng Đế thương yêu nhất, từ trước đến nay luôn cao ngạo lạnh lùng, không để bất cứ việc gì vào trong mắt. Sở dĩ lúc trước hắn muốn kết hôn với đích nữ của Quốc Công Phủ chính là vì nàng là nữ tử nổi danh ở Thượng Kinh. Hắn tự cho rằng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng được đứng bên cạnh hắn, cho nên hắn mới đi xin ý chỉ của Phụ Hoàng, đem Sở Lưu Liên chỉ hôn cho mình. Như vậy chẳng

những hấn có được thế lực sau lưng Mẫu Phi mà còn đặt lên quan hệ với Quốc Công Phủ. Bởi vì Sở Quốc Công là thế lực sau lưng Huệ Vương, nếu hấn cưới Sở Lưu Liên thì Sở Gia sẽ hành động như thế nào? Bọn họ sẽ đứng về phía ai, hay là không đứng về bên nào, sáng suốt giữ vị trí trung lập nhìn Tình Vương cùng Huệ Vương đấu đá. Chỉ cần Sở gia không nhúng tay thì phần thắng của hấn sẽ lớn hơn Huệ Vương.

Hai năm trước, sau khi Hoàng Hậu bị ban cái chết, thái tử bị phế truất ra khỏi Kinh Thành, trong hai năm này sự tranh đấu vẫn không ngừng diễn ra, thế lực khắp nơi đều âm thầm cố gắng xây dựng lực lượng, thử hỏi Hoàng Tử Hoàng thất nào lại không nghĩ đến việc giành lấy ngôi vị Thái Tử?

Nhưng Phụng Ngâm quen biết Sở Lưu Liên càng lâu, hấn lại càng bị nàng hấp dẫn. Lưu Liên chẳng những có tướng mạo xuất chúng* mà tâm lòng lại vô cùng lương thiện. Một nữ tử tuyệt sắc lại hiền lương thực đức như vậy đúng là người Phụng Ngâm hấn nên cưới về làm Tình Vương Phi, sau này sẽ trở thành Hoàng Hậu, làm mẫu nghi thiên hạ. Nhưng ai ngờ rằng khi bọn họ sắp thành hôn thì Lưu Liên lại sinh bệnh nặng, bây giờ trong lòng Phụng Ngâm không biết là đau lòng hay vẫn là thất vọng, tóm lại hấn cảm thấy vô cùng khó chịu.

*tướng mạo xuất chúng: xinh đẹp hơn người.

Trong phòng, Sở Lưu Liên hoảng hốt, nếu để cho ngự y đến kiểm tra thì chỉ sợ chuyện nàng không bị bệnh sẽ bị lộ ra ngoài, kế hoạch bao lâu nay nàng xây dựng có thể bị sụp đổ, cho nên bằng bất cứ giá nào nàng cũng không thể để cho Phụng Ngâm làm việc này. Trong lòng suy tính, nàng nhìn không được lại ho khan vài tiếng, sau đó dùng khăn Cẩm Tú màu tuyết trắng che miệng, nói từng tiếng đứt quãng.

- Không... không cần... Sở Gia cũng có đại phu riêng, ông ta nói bệnh của Lưu Liên cũng không phải bệnh nan y không thể chữa trị, nhưng bởi vì thiếu một vị thuốc cho nên...

Tình Vương Gia nóng vội hỏi:

- Được gì?

- Tuyết Sơn Xích Long quả.

Sở Lưu Liên thân nhiên nói, sở dĩ nàng nói ra loại dược này là vì từng nghe Lâm đại phu nói Tuyết Sơn Xích Long quả này vô cùng quý hiếm, sống ở trên đỉnh Tuyết Sơn, chịu đủ sương tuyết lạnh giá nhưng vẫn kiên trì sinh trưởng, vài chục năm mới nở hoa kết quả, hơn nữa khi quả chín phải hái xuống trong vòng một canh giờ nếu không Xích Long quả sẽ mất đi tác dụng. Chính vì lý do này mà Xích Long quả là dược phẩm thế gian khó cầu, cho nên Sở Lưu Liên mới có thể nói ra quả này để cho Tình Vương Phụng Ngâm biết khó mà lui.

Về phần bệnh của nàng, đến lúc đó chỉ cần tùy tiện viện một lý do, nói rằng có cơ may lấy được Xích Long quả, sau đó sẽ tuyên bố với bên ngoài nàng hết bệnh là được rồi.

Trong phòng, sắc mặt Phụng Ngâm hơi u ám, Sở Lưu Liên biết vì sao vẻ mặt của hấn lại như vậy nên há miệng muốn khuyên hấn từ bỏ, nhưng không ngờ đúng lúc này thanh âm trầm thấp của Phụng Ngâm vang lên.

- Không ngờ lại là Tuyết Sơn Xích Long quả, Bôn Vương biết có người sở hữu vật này.

Sở Lưu Liên sững sốt, nàng há miệng thờ đốc, nhất thời không nói được lời nào. Không ngờ thật sự có người sở hữu Xích Long quả, người đó là ai? Trong mắt hiện lên tia nghi vấn, nàng chậm rãi hỏi:

- Người đó là ai?

Phụng Ngâm nghe được câu hỏi của nàng, chỉ nghĩ rằng nàng đang vui vẻ, hấn vươn cánh tay thon dài cầm lấy tay Sở Lưu Liên khẽ vuốt, dịu dàng chân thành nói:

- Liên Nhi, nàng không cần lo lắng Xích Long quả này ở trong tay ai, yên tâm đi, nhất định Bôn Vương sẽ vì nàng mà lấy được Xích Long quả, cứu nàng mới chính là chuyện quan trọng nhất, đợi khi bệnh tình của nàng khỏi hẳn, chúng ta lại thành thân.

Sắc mặt Sở Lưu Liên trở nên mơ hồ, trong mắt chợt lóe lên tia u ám, không nghĩ tới Tình Vương Gia lại nhắc lại việc này, hấn muốn thành thân với nàng? Thời điểm này làm sao nàng có thể gả cho hấn? Nghĩ vậy, Sở Lưu Liên ho khan một tiếng mở miệng nói:

- Được Vương Gia ưu ái trong lòng Lưu Liên vô cùng cảm động, nhưng Vương gia vừa mới hưu Nguyệt Nhi, nếu bây giờ Lưu Liên gả cho người, chỉ sợ nhị muội...nàng...nàng sẽ không chịu nổi.

Sở Lưu Liên nói xong chậm rãi cúi đầu khóc, một giọt lệ trong suốt lăn trên khuôn mặt đẹp như hoa khiến cho Phụng Ngâm càng thêm đau lòng thương tiếc. Hấn lấy ra khăn tay từ trong tay áo, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt:

- Không có việc gì, việc thành thân của chúng ta cũng không cần vội, chờ phong ba* này trôi qua, Bôn Vương lại cưới nàng cũng không sao.

*phong ba: sóng gió.

- Lưu Liên thay nhị muội tạ ơn Vương Gia.

Sở Lưu Liên nghe được Phụng Ngâm nói như thế, trong lòng cuối cùng cũng vui vẻ, khóe môi kéo lên nụ cười như vô ý, sau đó nàng ngẩng đầu, mở to đôi mắt nh้ม hơi nước nhìn Phụng Ngâm:

- Vương gia, kỳ thật lúc trước Lư Liên chỉ nói đùa thôi, không nghĩ tới Vương Gia lại vì Lư Liên mà hưu nhị muội. Lư Liên không nghĩ tới sự việc sẽ như vậy, nếu biết thế, Lư Liên nhất định... nhất định sẽ...

Sở Lư Liên nói không được nữa, Phượng Ngâm càng nắm chặt tay nàng, nói nhẹ:

- Liên Nhi nàng suy nghĩ nhiều rồi, kể cả không có câu nói đùa kia của nàng Bôn Vương cũng sẽ không cưới loại nữ nhân vô dụng như Sở Lư Nguyệt. Một nữ nhân ngu ngốc hay hoang tưởng mà thôi, lúc trước Bôn Vương chấp nhận cưới nàng ta là vì muốn giáo huấn* nàng ta một chút. Vậy mà dám ảo tưởng đến việc gả cho Bôn Vương, hậu quả hôm nay chính là do Sở Lư Nguyệt tự tìm.

*giáo huấn: dạy bảo.

Phượng Ngâm nói xong lời cuối, trong thanh âm mang theo tia ngoan lệ*.

* ngoan lệ= độc ác, hung ác.

- Vậy lúc trước người không cho mẫu thân chuẩn bị nhiều đồ cưới cho nàng ta là đã quyết định hưu nàng sao?

Sở Lư Nguyệt ôn nhu hỏi, Phượng Ngâm trầm ổn gật đầu:

- Đúng vậy, sở dĩ ta không cho Sở Phu Nhân chuẩn bị nhiều đồ cưới là vì đồ cưới quý giá như vậy chỉ nàng mới xứng có được, nữ nhân khác đều không có tư cách đó.

- Nhưng Vương Gia tự mình làm chủ, đồng ý để nhị muội muội gả đến Tĩnh Vương Phủ, lại tự hưu nàng, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ trách tội người. Trong lòng Lư Liên cảm thấy vô cùng bất an.

- Phụ Hoàng đã triệu Bôn Vương tiến cung dạy bảo rồi, Bôn Vương cũng đã nhận sai với Phụ Hoàng, nói về sau sẽ không làm những chuyện hoang đường như vậy, Phụ Hoàng sẽ bỏ qua cho Bôn Vương, Liên Nhi đừng lo lắng.

Phượng Ngâm nói đến đây, trong lời nói dâng lên vài phần ngạo khí. Những chuyện xảy ra với hần đến nay, đã nói cho người trong Hoàng Thất biết, chỉ có hần mới nhận được vinh quang như vậy. Có thể khiến Phụ Hoàng tha thứ cho hần những chuyện như vậy, nếu là hoàng tử khác, chỉ sợ đã bị Phụ Hoàng phạt nặng.

Khóe môi Sở Lư Liên hiện lên ý cười khó nhận ra, nam nhân thôi, quả nhiên đều cho là thứ không chiếm được mới là thứ tốt, đồ từ đưa đến tận cửa đều là đồ bỏ đi. Buồn cười nhất là Sở Lư Nguyệt đồng ý gả cho hần, chẳng qua là tự mình tìm đường chết mà thôi.

- Vương Gia, người có thể đáp ứng Lư Liên một việc không?

Sở Lư Liên thu hồi ý cười trên khóe môi, dịu dàng hỏi Phượng Ngâm. Phượng Ngâm nghe xong lời của nàng, thu lại tia hung ác, ôn nhu hỏi:

- Liên Nhi muốn cho ta đáp ứng chuyện gì?

- Về sau người hãy cùng nhị muội chung sống hoà bình được không? Những chuyện không hay trước đây đều bỏ qua?

Sở Lư Liên nhìn Phượng Ngâm, đôi mắt to khẩn cầu, trên mặt lại lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu.

Phượng Ngâm nhìn không được thờ dài:

- Nàng a, chính là tâm địa quá lương thiện, quên đi, về sau Bôn Vương sẽ khách khí với nàng ta một chút.

Sở Lư Liên nghe xong thờ dài nhẹ nhõm một hơi, khóe môi mỉm cười ngọt ngào, hướng đến ngoài cửa gọi:

- Thủy Tiên, lập tức đi gọi nhị tiểu thư đến.

- Vâng thưa tiểu thư.

Thủy Tiên ở ngoài cửa lên tiếng trả lời rồi rời đi, đến Đào Viện gọi Nhị tiểu thư qua đây. Nghĩ đến lời nói của tiểu thư, trên mặt Thủy Tiên nhìn không được mà lộ ra ý cười. Tiểu thư của các nàng mới chân chính là một cao thủ, ngay cả Tĩnh Vương Gia, nàng nói gì cũng nghe, ngoan ngoãn phục tùng, việc này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Trong phòng, Sở Lư Liên thẹn thùng rút tay ra khỏi tay Phượng Ngâm, trên ngũ quan xinh đẹp không tự giác nhiễm hồng, cúi đầu nói:

- Vương Gia, khi Nhị muội qua đây người nhất định phải đối với nàng ôn hoà một chút, ngày sau nếu là Lư Liên gả cho Vương Gia, nhị muội chính là người nhà của chúng ta.

Vừa nghe Sở Lư Liên nói chuyện này, Phượng Ngâm liền vui mừng, cười đáp ứng:

- Được.

Chương 15: Phát uy

Trong Đào Viện lúc này đã rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng, sau khi Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lựu vừa rời khỏi Đào Viện không lâu thì Hạ mụ mụ dẫn theo một đám người tiến vào. Đồng mụ mụ nhìn thấy thế liền đau đầu, không nghĩ tới tiểu thư vừa rời đi Hạ mụ mụ liền tới, còn nói Phu Nhân ban thường hai nha hoàn để sau này tiểu thư tùy ý sai bảo, trong việc này rõ ràng là có âm mưu, nhưng Đồng mụ mụ không thể có ý kiến gì, đành phải chờ tiểu thư về giải quyết.

Chỉ là bây giờ tiểu thư đã ra ngoài làm việc, trong thời gian ngắn không thể quay lại, Đồng mụ mụ nghe theo lời dẫn dò của Sở Lưu Nguyệt, bà nói với mấy người này rằng trong người tiểu thư khó chịu nên đã đi ra ngoài tản bộ.

Hạ mụ mụ nghe thế trên mặt bùng lên lửa giận nhưng lại không thể bộc phát ra, bà ta lập tức sai hai bà vú đi ra ngoài tìm người.

Hai bà vú lên tiếng lĩnh mệnh đi tìm, Đồng mụ mụ cũng nhanh nhẹn đem ghế đến mời Hạ mụ mụ ngồi, sau đó tự tay châm trà dâng lên, đứng một bên giải thích.

Nửa canh giờ trôi qua, hai bà vú cũng đã tìm một vòng xung quanh phủ nhưng lại trở về bẩm báo là không thấy bóng dáng của Nhị tiểu thư đâu. Hạ mụ mụ nghe xong không kìm được tức giận, cầm chén trà trong tay hung hăng đập xuống bàn, đôi mắt ác liệt trừng về phía Đồng mụ mụ quát lớn:

- Nói, Nhị tiểu thư đi đâu.

- Tiểu thư ra ngoài đi dạo a.

Đồng mụ mụ tỏ vẻ không biết, vẻ mặt mờ mịt ngạc nhiên nhìn Hạ mụ mụ, sau đó nhìn qua hai bà vú khi này nói:

- Các người đã tìm những nơi khác chưa, hay là các người tìm nhầm chỗ?

Hai bà vú kia tuy có thân phận thấp nhưng lại là người của Hạ mụ mụ cho nên cũng có chút kiêu ngạo. Khi hai người nghe Đồng mụ mụ nói xong liền trừng mắt nhìn về phía bà, sau đó hướng tới Hạ mụ mụ cười nịnh nọt:

- Hạ mụ mụ, chúng ta thật sự đã tìm khắp phủ nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nhị tiểu thư.

Hạ mụ mụ gật đầu một cái, những người này đều là thân tín* của bà ta, bọn họ không có gan cũng không có can đảm nói dối, nếu có thì chính là tự tìm đường chết, cho nên Đồng mụ mụ phải là người chịu trách nhiệm cho việc này. Thân là bà vú của Nhị tiểu thư mà lại không biết Nhị tiểu thư đi đâu, rất đáng phạt, hơn nữa bà ta dám vì việc Sở Lưu Nguyệt tự tử mà quấy rầy lão gia, đến bây giờ Phu nhân vẫn còn rất tức giận chuyện này. Sao không nhân cơ hội này giải quyết Đồng mụ mụ đi để tránh những phiền phức sau này? Hạ mụ mụ nghĩ đến đây sắc mặt liền trở nên thâm trầm, đôi mắt xẹt qua tia ác độc, bà ta ra lệnh cho hai bà vú phía sau:

*thân tín: người gần gũi đáng tin tưởng.

- Người tới, đem Đồng mụ mụ này bắt lại cho ta, không ngờ lại dám to gan nói dối.

- Dạ.

Mấy bà vú lĩnh mệnh hùng hổ đi tới bên người Đồng mụ mụ chuẩn bị dẫn người đi. Đồng mụ mụ không hề phản kháng, trong lòng bà hiểu rõ Hạ mụ mụ muốn lợi dụng chuyện này để trả thù, cho nên bà có muốn tránh cũng tránh không được.

Mấy người kia đang định đưa Đồng mụ mụ đi thì đột nhiên một tiếng nói lạnh như băng mang theo vài phần lười biếng vang lên.

- Xảy ra chuyện gì, các người coi nơi này là chợ rồi sao? Lộn xộn.

Theo tiếng nói, một thân ảnh mảnh mai xinh đẹp đi vào, đây đúng là người mà mọi người đang tìm kiếm, Sở Lưu Nguyệt.

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt chất chứa hàn ý, nàng trực tiếp đi đến trước mặt Hạ mụ mụ, đứng đó nhìn xuống, ánh mắt kia lạnh buốt tựa như băng hàn ngàn năm, khiến cho Hạ mụ mụ không nhìn được nuốt nước miếng. Bà ta nhanh chóng đứng dậy lùi về sau vài bước, có chút gian nan mở miệng, cứng ngắc nói:

- Nhị tiểu thư?

Sở Lưu Nguyệt cũng không để ý tới bà ta, đi đến chiếc ghế mà Hạ mụ mụ vừa ngồi, lấy khăn tay lau mặt ghế vài lượt, giống như trên mặt chiếc ghế kia

rất bẩn, lau tới khi mặt ghế sạch bóng mới ngồi xuống, lại lấy khăn lau qua thành ghế một lần, sau đó ném chiếc khăn về phía Thạch Lựu:

- Thực bẩn, cầm ném đi.

- Dạ, tiểu thư.

Thạch Lựu nhẹ nhàng lên tiếng, nhận lấy khăn tay rồi quay người mang ra ngoài ném, rất nhanh đã quay trở lại.

Hành động này nhìn qua rất đơn giản nhưng lại khiến cho sắc mặt Hạ mụ mụ khó coi đến cực điểm, nha hoàn cùng mấy bà vú phía sau bà ta đều là khó hiểu đưa mắt nhìn nhau. Nhị tiểu thư dường như có chút khác trước, không phải, không phải, là thay đổi hoàn toàn. Trước đây Nhị tiểu thư nhìn thấy Hạ mụ mụ thì giống như thấy quỷ, nhưng tình huống bây giờ lại là đối ngược lại a.

Sở Lưu Nguyệt ngồi xuống ghế, chọn cho mình tư thế ngồi thoải mái mới quay lại nhìn về phía Hạ mụ mụ:

- Hạ mụ mụ dẫn người tới Đào Viện của ta ầm ỹ việc gì vậy ? Chẳng lẽ là bởi vì gần đây quá nhàn rồi?

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người nghe tức điên người. Hạ mụ mụ tức giận đến mức suýt chút nữa cắn nát môi dưới của mình. Bà ta thân là bà vú của Diệp Thị, tuy chỉ là người hầu nhưng trong phủ này không ai không nể mặt bà ta. Cho dù người từ bên Phu Nhân Quốc Công tới truyền lời cũng đối với bà ta ba phần khách khí, bởi vì Phu Nhân Diệp Thị của bà ta không chỉ là Tam Phu nhân của Sở Quốc Công, mà sau lưng còn có Diệp gia chống đỡ, cho nên ngay cả Phu Nhân Quốc Công cũng không dám coi thường Diệp Thị, cũng không dám coi thường bà ta. Không ngờ hôm nay bà ta lại bị tiểu nha đầu này đem thành trò cười như vậy, đáng giận nhất là, vừa nãy khi bị ánh mắt lạnh lùng của tiểu tiện nhân kia nhìn tới, trong tâm bà ta liền nảy sinh cảm giác sợ hãi, tự mình ngoan ngoãn đứng lên nhường lại vị trí chủ thượng* cho nàng.

*chủ thượng: chỗ trên (vị trí của người bề trên, người làm chủ).

Hạ mụ mụ tức giận một cục trong lồng ngực không thể nuốt vào cũng không thể nói ra, một câu cũng không nói lên lời, những nha hoàn cùng bà vú phía sau càng không dám lên tiếng.

Hiện tại, tâm tình Hạ mụ mụ không tốt, nếu bây giờ bọn họ liều lĩnh nói lung tung thì chính là tự tìm đường chết, lại thêm việc Nhị tiểu thư đã thay đổi, cho nên bọn họ vẫn nên thông minh một chút, im lặng thì hơn.

Sở Lưu Nguyệt thấy Hạ mụ mụ không nói gì, mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Hạ mụ mụ tới là để đùa giỡn uy phong của ta sao?

Cuối cùng Hạ mụ mụ cũng tỉnh táo lại được một chút, đè nén sự tức giận trong lồng ngực, bà ta vẫn là người thông minh biết được bây giờ không phải lúc thích hợp để tức giận, việc mà Phu Nhân giao cho vẫn còn chưa làm xong. Hạ mụ mụ điều chỉnh lại hô hấp nói:

- Là nô tài phụng mệnh của Phu Nhân mang tới cho Tiểu thư hai tiểu nha hoàn, Phu Nhân nói trước kia quá bận nên đối với tiểu thư có chút sơ sót. Bên người Nhị tiểu thư chỉ có hai người hầu hạ sợ là không được chu đáo nên Phu Nhân đã lệnh cho nô tài tuyển chọn hai nha đầu chân tay nhanh nhẹn đến để Nhị tiểu thư sai bảo.

Hạ mụ mụ nói xong liền hướng về phía sau ra lệnh:

- Tiểu Hà, Tiểu Cúc còn không mau qua đây bái kiến Nhị tiểu thư.

Trong đám nha hoàn cùng bà vú có hai nha hoàn xinh đẹp đoan trang đi lên. Có điều Sở Lưu Nguyệt liếc mắt qua liền biết được đây đều là những kẻ tâm cao khí ngạo* sao có thể thật tâm coi nàng là chủ tử, đây là do bọn họ bị ép buộc, Đào Viện không bằng những Viện khác, ai lại muốn tới đây làm nha hoàn chứ? Chẳng qua là lệnh của Phu Nhân nên bọn họ mới không thể không theo mà thôi.

* Tâm cao khí ngạo: người kiêu ngạo, không luôn cúi.

Hai người bước lên, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh* hành lễ:

- Nô tài Tiểu Hà, Tiểu Cúc bái kiến Tiểu thư.

* Không kiêu ngạo, không siểm nịnh: đúng mực, thỏa đáng, không tự ti cũng không kiêu ngạo.

Sở Lưu Nguyệt nhìn hai người quý gối hành lễ cũng không vội cho hai người đứng dậy, chỉ là âm thầm quan sát đánh giá bọn họ, sau đó liền làm như vô ý nói:

- Thực là hai nha đầu xinh đẹp a, sợ là còn đẹp hơn chủ tử là ta đây, thật làm người khác đố kỵ* nha. Hạ mụ mụ, người nói là mẫu thân đem bọn họ cho ta, có phải sau này bọn họ chính là người của ta không?

*đố kỵ: ghen tị, ghen ghét.

Lời nàng như vô tình, tùy ý mà nói ra nhưng lại thành công khiến cho sắc mặt của Tiểu Hà cùng Tiểu Cúc nháy mắt trắng bệch, lời Nhị tiểu thư vừa nói là có ý gì a? Rõ ràng là khen bọn họ xinh đẹp nhưng sau đó lại nói đố kỵ, Tiểu thư sẽ không hủy đi dung mạo của bọn họ chứ? Nghĩ đến đây trên trán hai

người liền xuất hiện một tầng mờ hôi lạnh, đầu gối đang quỳ cũng trở nên vô lực, bọn họ không muốn bị hủy dung a.

Hai người lo sợ không nhìn được nghẹn ngào đồng thanh kêu lên:

- Nhị tiểu thư

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sỡn tóc gáy

Bên kia Hạ mụ mụ đã lấy lại được bình tĩnh, lạnh giọng nói:

- Nếu Phu Nhân đã đem họ cho Nhị tiểu thư sai bảo thì tiểu thư cứ việc sai bảo, nếu họ không nghe lời thì người cứ tùy tâm đánh giết, Phu Nhân tuyệt đối sẽ không bao che cho những nô tài xảo quyệt*.

*Xảo quyệt: gian dối.

Trong mắt Hạ mụ mụ hiện lên một tia âm độc, nếu như Sở Lư Nguyệt thật sự vì ghen ghét dung mạo của hai nha hoàn này mà ra tay giết hại thì các nàng có thể lợi dụng cơ hội này để loan truyền khắp nơi, để cho tất cả mọi người trong Kinh Thành đều biết Sở Lư Nguyệt là một chủ tử đồ kị hẹp hòi, ra tay với hạ nhân.

- Cảm ơn Hạ mụ mụ.

Khóe môi Sở Lư Nguyệt kéo lên nụ cười, nàng nhìn về phía hai người Tiểu Hà và Tiểu Cúc, cười tủm tỉm nói:

- Lời Hạ mụ mụ vừa nói các người cũng đã nghe thấy rõ, về sau hai người chính là người của bốn Tiểu thư, nếu dám làm ra chuyện gì bất lợi với ta thì ta có toàn quyền đánh giết. Nếu dám có ý nghĩ phản chủ, ta sẽ đem các người bán cho bọn buôn người, dựa vào tư sắc của các người mà rơi vào trong tay mấy người kia... chắc hẳn sẽ rất thích hợp.

Lời vừa nói ra liền khiến sắc mặt Tiểu Hà cùng Tiểu Cúc trắng bệch, hai người bịch một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu cam đoan nói:

- Nô tài tuyệt đối không dám phản bội Nhị tiểu thư, xin người đừng bán chúng nô tài cho bọn buôn người kia.

Nếu như các nàng rơi vào tay lũ người kia chỉ sợ sẽ phải đến Thanh Lâu, như vậy chẳng khác nào nhảy vào hố lửa.

Lúc trước hai người được lệnh của Hạ mụ mụ tới đây để giám sát hành động của Nhị tiểu thư, trong lòng còn có chút khinh thường tiểu thư. Nhưng bây giờ các nàng đã biết thủ đoạn của Nhị tiểu thư cao minh cỡ nào, hơn nữa tiểu thư dường như cũng không còn nhu nhược như trước nữa.

Hạ mụ mụ nheo mắt lại đánh giá Sở Lư Nguyệt, tuy lúc trước bị Sở Lư Nguyệt làm cho tức đến nghiến răng, nhưng trong nội tâm đã bắt đầu nổi lên nghi kị* đối với Sở Lư Nguyệt. Đã có chuyện gì xảy ra? Một người luôn nhu nhược yếu đuối lại đột nhiên thay đổi như biến thành người khác vậy.

nghi kị*: nghi hoặc, kiêng kị.

Hạ mụ mụ nhìn không được mở miệng hỏi:

- Nhị tiểu thư, tại sao người lại có điểm khác trước kia?

- Trước kia?

Sở Lư Nguyệt cười lạnh một tiếng, sau đó đứng lên nhìn thẳng vào Hạ mụ mụ:

- Người đang nói đến lúc bị các người khi dễ, đánh chửi mà không phản kháng sao? Từ nay về sau tuyệt đối sẽ không có chuyện như thế nữa, Sở Lư Nguyệt ta đường đường là đích nữ của Quốc Công Phủ, là một chủ tử chân chính, nếu sau này còn có kẻ nào cả gan đụng đến ta thì đừng trách ta gộp cả thù mới nọ cũ tính một lượt. Đến lúc đó có bị rút gân lột da cũng đừng trách ta không báo trước.

Lời nói Sở Lư Nguyệt mang theo hàn khí và kiêu ngạo, vừa nói xong liền khiến cho vài bà vú, nha hoàn sau lưng Hạ mụ mụ trợn mắt nhìn nhau. Nhị tiểu thư thật sự đã thay đổi, không ngờ đi qua Quý Môn Quan một lần đã khiến đầu óc nàng trở nên thông suốt.

Trong phòng Sở Lư Nguyệt đang nói, bên ngoài cửa viện có mấy nha hoàn xinh đẹp tiến vào, người đi đầu chính là nha hoàn bên cạnh Sở Lư Liên, Thủy Tiên cô nương, đi theo sau Thủy Tiên là mấy nha hoàn nhị đẳng. Bọn họ vừa tiến vào liền nhìn thấy sắc mặt của mấy người Hạ mụ mụ rất khó coi,

không khỏi cảm thấy kì quái mở miệng hỏi:

- Hạ muội muội, sao các người lại ở đây?

Hạ muội muội thấy có người đến, cuối cùng cũng thở ra một hơi, trong nội tâm âm thầm nghĩ, mình phải nhanh chóng trở về bẩm báo với Phu Nhân sự thay đổi của Sở Lưu Nguyệt. Cả người Nhị tiểu thư phát ra hàn khí, âm lãnh, xem ra bọn họ phải đề tâm coi chừng nàng một chút mới được.

- Nô tài phụng mệnh của Phu Nhân đưa tới cho Nhị tiểu thư hai nha hoàn, Nhị tiểu thư đang dạy bảo bọn họ, nô tài đứng một bên học hỏi. Thời gian cũng không còn sớm nữa nô tài cũng nên trở về rồi.

Hạ muội muội nói xong với Thủy Tiên liền hướng tới Sở Lưu Nguyệt hành lễ cáo lui, dẫn theo nha hoàn cùng rời khỏi Đào Viện.

Sở Lưu Nguyệt lúc trước bà ta dẫn theo nhiều người như vậy là vì muốn đánh đòn phủ đầu thị uy với Sở Lưu Nguyệt, nhưng kết quả lại không làm cho Sở Lưu Nguyệt sợ hãi mà ngược lại bà ta lại khiến chính mình phải kinh hãi.

Thủy Tiên nhìn sắc mặt mấy người Hạ muội muội có chút tái, nhất thời không hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng đi tới hành lễ với Sở Lưu Nguyệt.

- Thủy Tiên bái kiến Nhị tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt quay đầu lại nhìn Thủy Tiên, thấy một nữ nhân vận áo ngoài màu hồng, áo trong thêu hoa mẫu đơn từ trên xuống tận chân váy. Chiếc áo hoàn mỹ đem dáng người của nàng ta phô bày ra, ngực cao, lưng thẳng, eo thon nhỏ, quả là một mỹ nhân dung mạo như hoa, mềm mại như nước.

Đồ nàng ta mặc trên người, bất kể thứ gì đều đáng giá, tính xảo hơn đích nữ là nàng, nhìn qua cũng có thể biết được đây là một nha hoàn có chút địa vị.

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt chợt lóe hàn quang: "Sở Lưu Liên, người cũng chỉ thường thôi, người hại chết Sở Lưu Nguyệt đời trước, ta nhất định sẽ thay nàng đòi công đạo." Trong lòng Sở Lưu Nguyệt âm thầm nghĩ, trên mặt lại vẽ ra nụ cười ôn nhu vui vẻ.

- Đứng lên đi, không biết Thủy Tiên cô nương tới đây là có chuyện gì?

Thủy Tiên có chút bất ngờ, sao hôm nay Sở Lưu Nguyệt lại gọi nàng là cô nương, trước kia mỗi lần thấy nàng đều gọi nàng là "Thủy Tiên tỷ tỷ" mà. Tuy nàng là một hạ nhân, nhưng vì Nhị tiểu thư lại tự gọi nàng là tỷ tỷ nên Đại tiểu thư cũng không có ý kiến gì.

Không ngờ hôm nay Nhị tiểu thư lại đổi gọi nàng một tiếng "cô nương", nghe vào chợt cảm thấy không quen, nhưng bây giờ trong Viện còn có Tiểu thư và Tĩnh Vương Gia đang chờ, Thủy Tiên cũng không dám chậm trễ, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó dịu dàng ôn nhu mở miệng:

- Bẩm Nhị tiểu thư, Thủy Tiên phụng mệnh Đại tiểu thư tới mời Nhị tiểu thư tới Liên Viện một chuyện.

Thủy Tiên cũng không nói đến việc Tĩnh Vương Gia đang ở đó, nàng sợ khi mình nói ra Nhị tiểu thư sẽ không chịu đi, như vậy chuyến đi này của nàng sẽ uổng công. Bản thân nàng cũng muốn biết khi gặp Tĩnh Vương Gia ở đó Sở Lưu Nguyệt sẽ có phản ứng như thế nào, nghĩ đến đây trong lòng Thủy Tiên không khỏi cười thầm.

Thật ra Sở Lưu Nguyệt cũng muốn gặp trực diện Sở Lưu Liên một lần, tuy lần trước nàng ta có đến giúp đỡ, cũng gọi đại phu cho nàng nhưng trên thực tế nàng chưa chính thức gặp mặt Sở Lưu Liên, ấn tượng trong trí nhớ cũng không còn rõ ràng, nàng rất muốn nhìn xem Sở Lưu Liên này bệnh thật hay giả bệnh.

- Thạch Lựu, chúng ta đi tới Liên Viện thăm Đại tiểu thư.

Thạch Lựu đi tới lên tiếng trả lời:

- Dạ, Tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt quay lại nói với Đồng muội muội:

- Trước tiên dẫn hai người họ xuống dưới làm chút việc, không phải hôm trước muội muội có nói đồng quần áo không có ai giặt, cái đó cũng không có người cọ sao? Những việc này giao cho các nàng làm đi.

- Dạ, Tiểu thư.

Tiểu Hà, Tiểu Cúc đang quỳ trên đất nghe thấy sắc mặt liền đen lại, lồng ngực phập phồng tức giận. Dù sao các nàng cũng là nha hoàn nhị đẳng, sao có thể đi làm những việc như giặt đồ, cọ bộ chứ? Nhưng nhớ lại những lời nói khi nãy của Nhị tiểu thư, hai người không dám có ý kiến, nhanh chóng đứng dậy, Đồng muội muội thấy thế cười thành tiếng dẫn người xuống phía dưới làm việc.

Sở Lưu Nguyệt an bài xong mới xoay người đi theo Thủy Tiên và các nha hoàn đi tới Liên Viện.

Thủy Tiên vẫn luôn dẫn đường ở phía trước, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, nhớ lại những lời nói khi nãy của Nhị tiểu thư, nàng có cảm giác như Nhị tiểu thư đã khác trước, phong thái khi nói chuyện giống như một chủ tử làm cho kẻ dưới không dám có ý chống đối.

Đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Thủy Tiên âm thầm suy đoán, một bên cẩn thận mở miệng:

- Nhị tiểu thư hình như đã thay đổi ?

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt hiện lên lãnh ý, ý cười trên mặt không hề giảm, nhàn nhạt đáp:

- Đúng vậy, trải qua một lần sinh tử còn có thể giống trước sao? Lần tự vẫn trước cửa Tĩnh Vương Phủ kia ta thực sự đã chết, hồn lìa khỏi xác đi xuống Địa Phủ, ai biết Diêm Vương vừa nhìn tới mặt ta liền khinh thường tức giận mắng: " Ngươi chính là đồ vô dụng, cho ngươi thân phận chủ tử, vậy mà ngay cả một nô tài người cũng không bằng, thật làm bản Diêm Vương ta mất mặt. Phạt đánh nốt ngươi vào mười tám tầng địa ngục chịu nỗi khổ bị liệt hỏa ngày ngày thiêu đốt ". Ta nghe xong vô cùng sợ hãi liều mạng đi tới cầu xin Diêm Vương để cho hồn ta quay về, sau này nhất định sẽ không làm người yếu đuối nhu nhược nữa, ta sẽ trở thành một chủ tử chân chính, tuyệt không làm Diêm Vương mất mặt. Thật không ngờ Diêm Vương lại thả ta đi thật, cho nên Sở Lưu Nguyệt ta đã chết đi lại sống lại. Ngươi nói xem ta còn có thể giống như trước kia sao?

Sở Lưu Nguyệt nói xong còn khanh khách cười rộ lên khiến Thủy Tiên và các nha hoàn đang đi trên hành lang không hẹn mà sờn tóc gáy, cực kỳ kinh hãi. Mặc dù lời nói của Sở Lưu Nguyệt còn nhiều nghi vấn nhưng thực tế Nhị tiểu thư đã khác đi rất nhiều.

Thủy Tiên cũng không dám nói nữa, xem ra lát nữa trở về phải bẩm báo chuyện này cho Tiểu thư.

Lúc trước Phu Nhân phải chịu thiệt thòi không chừng là do chính Nhị tiểu thư này âm thầm dở trò.

Đào Viện cách Liên Viện khá xa, chỗ ở của Sở Lưu Liên là phủ đệ rộng rãi hoa lệ nhất mà nơi ở của Sở Lưu Nguyệt lại là tiểu viện hẻo lánh tồi tàn nhất, khoảng cách tất nhiên sẽ có chút xa, cho nên đoàn người phải đi một lúc lâu mới tới được Liên Viện.

Sở Lưu Nguyệt đi theo sau Thủy Tiên tiến vào, chỉ nhìn qua một vòng liền thấy được ngàn hoa nở rộ khoe sắc, trong không khí hương hoa ngào ngạt, khắp nơi đều có thể thấy được bà vú và nha hoàn đi lại, xa xa là dãy nhà gồm năm gian phòng. Cột trụ ngoài hành lang đều được trạm trổ công phu, bên ngoài hành lang dài còn treo một chiếc lồng chim nhỏ, trong lồng có một chú chim lục sắc đang nhảy nhót, phía dưới có hai tiểu nha hoàn đang nhỏ giọng trêu chọc nó.

Liên Viện này, quả thật cái gì cũng tốt.

Khi Thủy Tiên dẫn chủ tử Sở Lưu Nguyệt đi tới hành lang thì có một tiểu nha hoàn đi tới có vẻ rất sốt ruột đến bên Thủy Tiên nói:

- Thủy Tiên tỷ tỷ trở về rồi, Tiểu thư và Tĩnh Vương Gia đã đợi trong phòng rất lâu, Thục Dự tỷ tỷ đã ra hỏi mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đôi mắt hoa đào

Thủy Tiên vừa nghe cũng không nói gì với tiểu nha hoàn nọ mà nâng tay mời Sở Lưu Nguyệt phía sau:

- Nhị tiểu thư, chúng ta vào thôi.

Sở Lưu Nguyệt đem ánh mắt nhìn tiểu nha hoàn kia thu hồi, trong lòng cảm thấy hơi bất ngờ, nàng không nghĩ tới Phụng Ngâm lại ở đây. Nhưng Sở Lưu Liên sai người gọi nàng tới để làm gì? Trong mắt Sở Lưu Nguyệt nổi lên ngọn sóng ngầm*, nhưng nàng vẫn bất động thanh sắc* đi theo phía sau Thủy Tiên.

*nổi lên ngọn sóng ngầm: ý nói SLN đang âm thầm suy nghĩ nguyên do SLL gọi nàng đến.

*bất động thanh sắc: mặt không đổi sắc.

Thạch Lưu Nhị không được lo lắng, nàng vươn tay muốn giữ tiểu thư nhà mình lại vì sợ tiểu thư sẽ bị kích thích, nhưng nàng vẫn chậm một bước, tiểu thư đã đi vào rồi nên nàng chỉ còn cách chạy theo.

Thủy Tiên đi phía trước thấy vậy thì thở dài nhẹ nhõm, nàng còn sợ Nhị tiểu thư nghe thấy lời của tiểu nha hoàn kia sẽ không chịu đi vào trong, nhưng không ngờ Sở Lưu Nguyệt lại làm như không nghe thấy gì.

Một hàng mấy người đi vào phòng của Sở Lưu Liên, Thủy Tiên còn chưa đi qua bình phong đã háng giọng:

- Tiểu thư, Nhị tiểu thư đến rồi.

Trong phòng, một thanh âm ôn nhu, trong veo như chuông bạc vang lên:

- Mau mời Nhị muội muội vào.

Thanh âm êm tai của Sở Lưu Liên vừa truyền đến, Thủy Tiên liền nghiêng người tránh sang một bên rồi giờ tay mời Sở Lưu Nguyệt đi vào.

Sở Lưu Nguyệt dẫn Thạch Lưu vòng qua bình phong đi vào phòng, liếc mắt một cái nàng đã nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp thoát tục dựa vào trên giường. Một thân áo trung y trắng viền vàng, tóc đen tùy ý để xõa tung trên vai. Tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng lại dường như không hề tổn hại đến vẻ đẹp của nàng. Ngược lại lại khiến người ta tăng thêm cảm giác thương tiếc, làm cho người ta vô thức thương yêu nàng.

Sở Lưu Liên quả nhiên là một nữ tử xuất sắc, Sở Lưu Nguyệt thân nhiên nghĩ, nàng đã đi giữa phòng nhìn Sở Lưu Liên trên giường, cười nhạt nói:

- Không biết đại tỷ cho người gọi Lưu Nguyệt lại đây là vì chuyện gì?

Câu này vừa nói ra lại khiến Sở Lưu Liên kinh ngạc, nàng vốn nghĩ gọi Sở Lưu Nguyệt đến đây để nhìn trò hay, xem Sở Lưu Nguyệt gặp Phụng Ngâm sẽ bị kích động đến mức nào, sau đó nàng sẽ làm bộ rộng lượng khuyên giải an ủi một phen. Nhưng nàng không nghĩ tới Sở Lưu Nguyệt nhìn thấy Phụng Ngâm lại chẳng có biểu hiện gì làm nàng không khỏi thất vọng, đồng thời cũng vô thức nhíu mày khó hiểu chăm chăm Sở Lưu Nguyệt.

Ý cười Sở Lưu Nguyệt trên mặt càng sâu, nàng đón nhận ánh mắt của Sở Lưu Liên nhìn mình rồi lại mở miệng:

- Tỷ tỷ làm sao vậy? Ngay cả muội muội cũng không nhận ra sao, chẳng lẽ bệnh quá nặng?

Lời của nàng vừa nói ra, Tĩnh Vương Gia Phụng Ngâm đang ngồi trên giường cạnh Sở Lưu Liên chợt xoay người quay đầu tức giận trừng mắt Sở Lưu Nguyệt, lạnh lùng trách cứ.

- Vậy mà ngươi dám can đảm đi rủa tỷ tỷ của mình.

Tĩnh Vương Gia vừa quay lại, tầm mắt Sở Lưu Nguyệt liền rơi trên mặt hắn. Nàng nhìn chăm chăm người trong truyền thuyết đã hưu nàng. Khi nàng nhìn rõ mặt Tĩnh vương gia, lửa giận trong lòng ngực chợt dâng lên, sau đó càng bùng phát mạnh mẽ, nàng hận không thể tiến lung hăng bề gãy tay nam nhân bàn tay. Nàng tức giận đến mức này, cũng không chỉ vì Phụng Ngâm đã hưu nàng, mà là vì đôi mắt hoa đào dài nhỏ của y, đôi mắt ấy nàng đã từng gặp qua ở kiếp trước, vị hôn phu mưu hại tính mạng nàng cũng có một đôi mắt như vậy. Lúc trước bản thân nàng đã phải chịu thiệt cũng vì đôi mắt hoa đào khiến nữ nhân mê đắm này cho nên khi vừa thấy ánh mắt của Phụng Ngâm, thù hận trong lòng nàng liền dậy lên.

Hơn nữa Phụng Ngâm còn hưu Sở Lưu Nguyệt đời trước, hại nàng ấy mất đi một mạng. Từ ngày nàng xuyên qua đã từng nói, nhất định sẽ thay Sở Lưu Nguyệt trước kia báo thù, cho nên bây giờ trong lòng ngực nàng tràn đầy lửa giận không ngừng thiêu đốt, như ngọn lửa cháy lan ra khắp cánh đồng khô.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Sở Lưu Liên nằm trên giường thấy Sở Lưu Nguyệt nhìn Phụng Ngâm mà mãi không phản ứng, trong lòng không khỏi thắc mắc. Xem ra Sở Lưu Nguyệt vẫn chưa tỉnh ra, không ngờ lại nhìn Phụng Ngâm đến ngây ngẩn. Khóe môi Sở Lưu Liên kéo lên ý cười như đang xem kịch vui.

Trong đôi mắt hoa đào của Tĩnh Vương Phụng Ngâm rất nhanh nổi lên sự nghi ngại. Hắn thấy Sở Lưu Nguyệt theo nhìn chăm chăm mình hắn, lại cho rằng nữ nhân này vẫn đang mơ tưởng gã cho hắn cho nên cảm thấy vô cùng tức giận. Nếu không phải đã đồng ý với Lưu Liên thì hắn đem nữ nhân này đuổi ra ngoài rồi.

Nữ nhân này quả thật không có cách nào có thể so với Lưu Liên, một người là bùn lầy dưới đáy một người là trăng sáng trên trời, một người tâm tính ác độc, một người lại thiện lương tựa tiên tử.

Sở Lưu Nguyệt cũng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nàng điều chỉnh hô hấp. Sau khi bình tĩnh, nàng thấy Thạch Lưu phía sau sợ tiểu thư bị quá khích làm ra chuyện không hay mà nhìn không được giờ tay kéo ống tay áo mình thì Sở Lưu Nguyệt quay đầu khẽ mỉm cười với nàng. Sau đó, khi nàng quay lại nhìn Phụng Ngâm, ánh mắt đã trở nên tĩnh lặng rất nhiều, nàng dịu khẽ nhún người:

- Hóa ra là Tĩnh Vương Gia, Lưu Nguyệt xin thỉnh an Tĩnh Vương Gia.

Phụng Ngâm nhướng mày sau đó phát phát tay, không kiên nhẫn nói:

- Đứng lên đi, về sau nhớ chú ý lời nói.

Sở Lưu Nguyệt lạnh nhạt đứng dậy, nàng không nói gì thêm nhưng sự lạnh lùng trong mắt ngày càng nồng đậm. Bây giờ nàng đã có thể đoán ra mấy phần lý do vì sao Sở Lưu Liên sai người gọi nàng tới đây. Nàng ta muốn lợi dụng nàng đến để biểu diễn tâm lòng bao dung nhân hậu của mình. Sở Lưu Liên, người cho rằng ta còn là Sở Lưu Nguyệt trước kia để người tùy tâm điều khiển sao?

- Không biết tỷ tỷ gọi Lưu Nguyệt đến đây là vì chuyện gì?

Sở Lưu Nguyệt lại nhìn Sở Lưu Liên, trong mắt Sở Lưu Liên chợt lóe lên tia thất vọng, không nghĩ tới hôm nay Sở Lưu Nguyệt lại không làm âm lên, làm hại nàng muốn thể hiện ôn nhu thiện lương cũng không có chỗ thể hiện. Sở Lưu Liên vừa nghĩ vừa mở miệng cười hỏi:

- Nhị muội muội, sao muội lại ăn mặc như vậy?

Sở Lưu Liên vừa mở miệng, người trong phòng liền chú ý tới sự khác thường của Sở Lưu Nguyệt. Trên đầu nàng vẫn vấn búi tóc của nha hoàn, bây giờ nhìn qua chẳng khác nào một tiểu nha hoàn.

Tĩnh Vương Phụng Ngâm lạnh lùng liếc mắt đánh giá nàng một cái, trong lòng liền cảm thấy nữ nhân này càng khó coi. Người nói người sinh ra đã xấu xí còn có thể chấp nhận được, nhưng người thân là đích nữ của Quốc Công Phủ, đường đường là một chủ tử, vậy mà một chút ý thức cũng không có lại tự biến mình thành bộ dáng giống như nha hoàn hạ đẳng. Khó trách hạ nhân trong phủ đều chẳng coi nàng ta ra gì, đây hoàn toàn là do nàng ta tự làm tự chịu.

Sở Lưu Nguyệt thu hết ánh mắt của những người trong phòng vào đáy mắt, nàng không để ý nói:

- Tỷ tỷ không thấy kiểu tóc này rất hợp với muội sao? Người xem bây giờ không phải hợp hơn trước sao, lúc trước tuy búi tóc rất đẹp nhưng không có quần áo đẹp để phối hợp, nhìn qua có vẻ kệch cỡm, nhưng bây giờ từ trên xuống dưới đều vô cùng hài hòa, chẳng lẽ tỷ tỷ không cảm thấy sao?

Trên giường, sắc mặt Sở Lưu Liên đột nhiên thay đổi, lời này của Sở Lưu Nguyệt nếu chú tâm suy xét thì có thể thấy rõ bên trong có thâm ý. Đường đường là đích nữ Quốc Công Phủ mà ngay cả một bộ quần áo tốt đều không có, lại phải làm kiểu tóc tiểu nha hoàn kiểu tóc để tương xứng với quần áo trên người. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ mẹ con nàng sẽ bị đàm tiếu.

Cuối cùng Sở Lưu Liên cũng cảm giác thấy hôm nay Nhị muội có điểm gì đó không giống với trước kia, Sở Lưu Nguyệt đã không còn là người chỉ biết vâng vâng dạ dạ như trước. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sở Lưu Liên hơi nheo mắt suy nghĩ.

Trong phòng, đôi mắt dài nhỏ của Phụng Ngâm cũng hơi mơ hồ. Lời nói của nữ nhân này có ý tứ gì? Không phải nàng đang nói mình không có quần áo tốt mặc đi? Đường đường là đích nữ Quốc Công Phủ vậy mà không có quần áo hẳn hoi mà mặc, làm sao có thể có chuyện này, chắc chắn là do nàng ta tự mình thiếu dè dặt lên.

Sở Lưu Liên nhìn Phụng Ngâm đánh giá Sở Lưu Nguyệt, trong lòng lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì không hay, nàng vội vàng cười nói:

- Đầu tại tỷ tỷ không chăm sóc tốt muội, gần đây tỷ tỷ bị bệnh, không thể hỏi thăm đến chuyện của Nhị muội muội, không nghĩ tới hạ nhân lại làm ra chuyện như vậy với nhị muội muội, thật đáng giận.

Phụng Ngâm nghe Sở Lưu Liên nói, thấy vẻ mặt ảo não của nàng liền vội nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Liên Nhi, nàng đừng vội, chuyện này không liên quan đến nàng, một người đến phong thái chủ tử đều không có thì người khác làm sao có thể coi nàng là chủ tử? Uy thế của chủ tử phải tự mình xây dựng, cứ trông chờ vào người khác giúp mình thì cũng không được lâu dài.

Sở Lưu Nguyệt vừa nghe Phụng Ngâm nói liền cười lạnh một tiếng, thản nhiên tiếp lời:

- Tĩnh Vương Gia nói đúng, quả thật lúc trước ta vô dụng nên mới để lũ nô tài gian xảo đề lên đầu, lên cổ, về sau ta sẽ không thế nữa.

Tiếng nói nàng vừa dứt, Sở Lưu Liên lại khẳng định, nhị muội muội đã thay đổi. Sao Sở Lưu Nguyệt lại thay đổi như vậy, không phải là...? Sở Lưu Liên giật mình nghĩ đến, lúc trước nhị muội đắm đầu vào tượng sư tử trước của Tĩnh Vương Phủ không chết, không phải là trúng tà rồi chứ? Đúng, nhất định là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm toán.

Sở Lưu Liên vừa nghĩ vậy, trong lòng không khỏi kinh hoàng đến mức ứa cả mồ hôi lạnh. Sau đó nàng liền đưa ra quyết định sẽ nói mẫu thân đi mời đạo sĩ đến phủ ở, nhất định phải trừ bỏ nghiệp chướng* trên người Sở Lưu Nguyệt. Sở Lưu Liên cảm thấy nếu muốn kiếm được lợi ích gì trên người Sở Lưu Nguyệt hôm nay là không có khả năng, vì vậy nàng liền nói ra mục đích mình cho người gọi Sở Lưu Nguyệt tới.

*nghiệp chướng: tội nghiệp.

- Nhị muội, hôm nay tỷ tỷ gọi muội lại đây là vì không muốn muội cùng Tĩnh Vương Gia vì chuyện lúc trước mà không vui, cho nên tỷ tỷ hy vọng sau này hai người có thể chung sống hòa bình.

- Chung sống hòa bình?

Sở Lưu Nguyệt cảm thấy nực cười, việc này còn quan trọng sao? Nàng cùng người như Phụng Ngâm vốn không hay đụng mặt nhau, muốn nàng và hẳn chung sống hòa bình sao? Đây hẳn là nàng ta đang tự tìm cho mình một đường lui mà thôi. Nhưng nếu Sở Lưu Liên muốn gả cho Phụng Ngâm thì vì sao lúc trước lại muốn nàng gả thay? Sở Lưu Nguyệt chăm chú nhìn Sở Lưu Liên, nhìn sắc mặt này, tinh thần này, liền dễ dàng nhận ra Sở Lưu Liên

không hề bị bệnh, giống như phán đoán của mình lúc trước, nàng ta đang giả bệnh. Nhưng vì sao Sở Lư Liên lại muốn giả bệnh? Điểm này Sở Lư Nguyệt nghĩ mãi vẫn không hiểu, Phụng Ngâm thân là Hoàng Tử của Hoàng Thất, đường đường là Tĩnh Vương Gia, vì sao Sở Lư Liên lại không muốn giả, thậm chí không tiếc giả bệnh để thoái hôn?

Sở Lư Nguyệt không nói gì, Phụng Ngâm lại vênh vác hung hăng nói:

- Bỏ Vương nể mặt Liên Nhi, từ nay về sau sẽ chung sống hòa bình cùng ngươi.

Sở Lư Nguyệt trừng mắt nhìn, nàng cảm thấy mình sắp trúng gió đến nơi rồi. Người bị hù là nàng, vậy mà kẻ hù nàng lại vênh mặt nói muốn chung sống hòa bình với nàng, chẳng lẽ hẳn chấp nhận chung sống hòa bình với nàng thì nàng phải hòa nhã với hẳn sao? Sở Lư Nguyệt hừ lạnh trong lòng, nhưng sắc mặt không có biểu hiện gì, thân nhiên mở miệng:

- Nếu Tĩnh Vương Gia đã mở miệng, Lư Nguyệt tuân mệnh cũng được.

Nói xong nàng lại tiến lên thi lễ với Tĩnh Vương Phụng Ngâm, chậm rãi mở miệng nói:

- Từ nay Lư Nguyệt sẽ cùng Tĩnh Vương Gia chung sống hòa bình, chuyện quá khứ coi như chưa từng xảy ra.

Có khả năng sao? Trong lòng Sở Lư Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sở dĩ nàng khách khí với tên Tĩnh Vương Gia này, chẳng qua là vì nàng muốn tới gần hẳn để thuận lợi ra tay với hẳn mà thôi.

Lúc này Sở Lư Nguyệt cách Phụng Ngâm rất gần, trong mắt Phụng Ngâm hiện lên sự khinh thường, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó vẫy tay như đuổi ruồi bọ:

- Cách xa Bỏ Vương một chút.

Bình sinh hẳn ghét nhất là nữ nhân xấu xí đến gần mình, đến tỳ nữ hầu nữ bên cạnh hẳn cũng là những người rất xinh đẹp, Thị thiếp trong Tĩnh Vương Phủ thì càng sắc nước hương trời. Nữ nhân xấu xí này thật sự khiến hẳn phát giận.

Khóe môi Sở Lư Nguyệt hơi nhếch, tia giảo hoạt trong mắt chợt lóe, hai cây tú hoa châm đã được nàng lấy ra từ trong tay áo, rồi nhanh chóng bị phóng ra ngoài. Tuy võ công của nàng không cao, nhưng vì khoảng cách quá gần, hơn nữa tên Tĩnh Vương này quá mức tự phụ, lại ghét cay ghét đắng nàng nên không chú ý đến việc khác. Còn về những người trong phòng, chẳng ai có thể nghĩ rằng Sở Lư Nguyệt dám ra tay với Tĩnh Vương Gia, cho nên không ai chú ý đến hành động nhỏ của nàng.

Hai cây tú hoa châm nhỏ đâm vào người Phụng Ngâm, hẳn chỉ cảm thấy người mình có chút ngứa. Khi hẳn còn chưa kịp phản ứng, đầu óc hẳn đã không thể tự khống chế. Hai cây tú hoa châm đâm đúng vào hai huyệt đạo trên người Phụng Ngâm, khiến thần trí hẳn đảo loạn, sắc mặt chợt trở nên điên cuồng, điệu bộ lưu luyến si mê nhìn chằm chằm Sở Lư Liên đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong mắt lóe lên quang mang rực rỡ.

Sở Lư Liên không khỏi kinh ngạc, tuy nàng cùng Phụng Ngâm rất thân cận*, nhưng là hai người vẫn luôn cư xử hợp đạo lý. Trước khi xác định giả cho ai, nàng sẽ không để hẳn chiếm tiện nghi. Trình tiết của nữ tử luôn rất quan trọng, hơn nữa Phụng Ngâm cũng vô cùng tôn trọng nàng, hẳn chưa từng bắt nàng làm những chuyện quá đáng, từ trước đến nay vẫn đối với nàng rất ôn nhu, nhưng biểu hiện bây giờ của hẳn có chút... không giống trước.

*thân cận= thân quen, gần gũi.

Sở Lư Liên đang khó hiểu thì Phụng Ngâm chợt bỏ nhào lên giường, đem nàng ôm lấy, rồi bắt đầu thổ lộ những câu yêu thương trong lòng.

- Liên Nhi, Bỏ Vương rất thích nàng a, Bỏ Vương thực yêu nàng a, nàng gả cho Bỏ Vương nha.

Hắn vừa nói xong, đôi tay to lớn bắt đầu hướng đến trên người Sở Lư Liên sờ soạng, đôi môi cũng hướng đến môi Sở Lư Liên.

Hành động bất ngờ của hẳn khiến cho sắc mặt những người trong phòng đại biến. Thủy Tiên cùng Thục Dục không nghĩ tới Tĩnh Vương Gia đột nhiên nổi thú tính, ở trước mặt nhiều người thế này khinh bạc tiểu thư. Hai người nhịn không được vội vàng chạy tới kêu to:

- Tĩnh Vương Gia, Tĩnh Vương Gia, người làm cái gì vậy?

Hai tỳ nữ hợp lực kéo Phụng Ngâm ra. Phụng Ngâm vừa thấy có người kéo mình liền xoay người vung mạnh tay đem Thủy Tiên cùng Thục Dục ngã văng ra ngoài, sau đó hẳn lại quay lại nhào lên giường Sở Lư Liên. Sắc mặt Sở Lư Liên tái nhợt, nàng vừa xoay người muốn lùi vào trong vừa không ngừng kêu lên thất thanh:

- Vương Gia, người muốn làm gì? Người muốn hủy đi trong sạch của Lư Liên sao?

Sở Lư Liên nói xong liền khóc lên, nước mắt chảy xuống từ trên gương mặt đẹp tựa hoa sen, bị thương động lòng người. Nếu là lúc bình thường, Phụng Ngâm nhìn thấy vậy nhất định sẽ buông tha cho nàng, nhưng hôm nay hẳn như bị che mắt, mất đi thần trí chỉ còn lại thú tính. Phụng Ngâm không hề để ý tới Sở Lư Liên, lại tiếp tục bỏ nhào đến. Sở Lư Liên vội vàng tránh ra, chỉ trong chớp lát động tác của hai người đã khiến chiếc giường trở nên vô cùng lộn xộn.

Sở Lư Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe môi khẽ động tràn ra sự lạnh lùng cùng trào phúng, nhưng biểu hiện này đã được nàng giấu đi rất nhanh. Nàng giả bộ nóng vội kêu lên:

- Tĩnh Vương Gia, người đừng làm tỷ tỷ sợ hãi, tỷ tỷ bị bệnh nặng, nếu người ép buộc như vậy sợ rằng tính mệnh của tỷ tỷ sẽ gặp phải nguy hiểm.

Sở Lưu Nguyệt vừa nói xong, Sở Lưu Liên liền hốt hoảng. Nàng chợt nhớ tới mình vẫn đang bị bệnh nặng, những động tác né tránh vừa rồi quá linh hoạt, nếu hành động này rơi vào mắt người hữu tâm thì chỉ sợ sẽ bị nghi ngờ. Trong lòng Sở Lưu Liên không ngừng suy tính, cuối cùng động tác cũng có chút dừng lại.

Sở Lưu Liên vừa do dự liền bị Phụng Ngâm đẩy ngã, hân đem nàng đè xuống giường, bàn tay không yên phận bắt đầu chu du khắp nơi.

Trong phòng, Thủy Tiên cùng Thục Dược bất chấp mặt mũi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ trong sạch của tiểu thư sẽ bị hủy trong tay Tĩnh Vương Gia mất. Thủy Tiên và Thục Dược nhìn nhau, một người chạy đến kéo Phụng Ngâm, một người xông ra ngoài gọi hai thị vệ của Tĩnh Vương Gia tiến vào.

Hai thị vệ không biết đã xảy ra chuyện gì, đợi đến khi họ vào phòng mới phát hiện Vương Gia nhà mình nổi lên thú tính, không ngờ người lại đem Sở đại tiểu thư đang bị bệnh nặng đè trên giường mà giờ trò đùa. Bên giường còn có một nha hoàn liều mạng kéo Vương Gia, tình thế trong phòng vô cùng hỗn loạn.

Hai thị vệ nhìn nhau, trong mắt đồng thời dâng lên sự nghi hoặc. Vương Gia làm sao vậy? Hai người động thân chạy vọt qua.

Sở Lưu Nguyệt chợt chạy đến kéo Tĩnh Vương Gia, Thạch Lữ vừa thấy chủ tử của mình làm vậy cũng chạy theo túm lấy một bên Tĩnh Vương Gia.

Sở dĩ Sở Lưu Nguyệt làm vậy là vì hai tên thị vệ này vô công không hề tâm thương, nếu bị bọn họ phát hiện Vương Gia nhà mình bị trúng tú hoa châm thì kết cục của nàng sẽ không hay ho gì, cho nên nàng muốn tiên hạ thủ vi cường*, đem hai cây tú hoa châm lấy ra.

*tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước chiếm tiện cơ.

Tuy Thạch Lữ không biết rõ sự tình nhưng nhìn thấy Đại tiểu thư luôn giả nhân giả nghĩa bị Tĩnh Vương khinh bạc thì trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Một bên nàng giả ý túm lấy Tĩnh Vương, một bên thì kêu lớn làm người bên ngoài biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

- Tĩnh Vương Gia, người đừng khinh bạc Đại tiểu thư nhà chúng nô tỳ. Thân mình Đại tiểu thư là thứ quý giá a, người làm điều này với nàng thì về sau nàng sống như thế nào a! Nếu nàng nghĩ quần trong lòng mà thất cổ tự sát thì danh dự Tĩnh Vương Gia cũng sẽ tồn tại hại nha.

Nhất thời, trong phòng càng rối loạn, hai gã thị vệ đã đẩy những người khác ra, tiến lên đem Vương Gia nhà mình giữ lấy, mà lúc này Sở Lưu Nguyệt cũng đã đem hai cây tú hoa châm thu về.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Không gả

Hồi lâu sau Tĩnh Vương Gia Phụng Ngâm mới dần tỉnh táo lại, hân nhìn đồng chăn chiếu hỗn độn trên giường và đáng về thê thảm, đang ôm vai khóc cực kỳ thương tâm của Sở Lưu Liên, trong lòng đầy đau xót, giận dữ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Liên Nhi nàng làm sao vậy?

Phụng Ngâm vừa nói xong, tất cả những người trong phòng đều nhìn qua hân, hai gã thị vệ cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn chủ tử nhà mình.

Gia làm sao vậy? Hai người khó hiểu bốn mắt nhìn nhau, sau đó một người tiến tới trầm giọng nói nhỏ mấy câu vào tai Phụng Ngâm. Sắc mặt Phụng Ngâm nháy mắt trầm xuống tựa như bầu trời bị mây đen che phủ, cả người tỏa ra hàn khí vô cùng lạnh lẽo. Không ngờ mình lại làm ra chuyện này với Liên Nhi, nhưng hân lại không hề có ấn tượng gì, nguyên nhân là do đâu? Ánh mắt âm lãnh đảo qua những người trong phòng, khi nhìn tới Sở Lưu Nguyệt dừng lại chốc lát cuối cùng vẫn là rời đi, bộ dạng yếu ớt vô hại của Sở Lưu Nguyệt khiến người ta không thể nổi lên nghi ngờ.

Phụng Ngâm đau đầu không nghĩ ra mấu chốt của vấn đề nằm ở đâu, cũng lười suy nghĩ thêm, nên trầm giọng ra lệnh:

- Nếu có người nói ra chuyện xảy ra ngày hôm nay, đừng trách Bôn Vương không khách khí.

Lời Phụng Ngâm vừa nói xong, Thủy Tiên, Thục Dược cùng những người trong phòng đều đồng thời lên tiếng:

- Dạ, Tĩnh Vương gia.

Phụng Ngâm nghe được gật đầu, đi tới trước giường trong mắt tràn đầy ôn nhu nhìn về phía Sở Lưu Liên nói:

- Liên Nhi, Bồn Vương....

Sở Lưu Liên nghe thấy tiếng của hân liên tỉnh táo lại, thiếu chút nữa mình đã bị nam nhân này khinh bạc*, lại ảm ức khóc, xoay người về phía Phụng Ngâm kêu to:

*khinh bạc: cợt nhả, giở trò.

- Người đi ra, lập tức đi ra...ta không muốn nhìn thấy người nữa....người đi ra.

Nàng nói xong đưa mắt nhìn về phía Thủy Tiên và Thục Dược:

- Đuổi tất cả mọi người ra ngoài, ta muốn được yên tĩnh một mình.

- Vâng, Tiểu thư.

Tiểu thư bị người ta ức hiếp, tuy người này là Tĩnh Vương Gia nhưng Tiểu thư còn chưa quyết định sẽ lấy hân, nếu sau này Tĩnh Vương Gia không ngồi được vào ngôi vị Thái Tử thì chỉ sợ Tiểu thư cũng sẽ không chịu gả. Nếu như chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài thì sau này nàng có thể gả cho ai a.

Hai người đi tới trước mặt Phụng Ngâm cung kính nhỏ giọng nói:

- Mời Tĩnh Vương gia trở về đi, bây giờ Tiểu thư rất hoảng sợ, đợi sau khi người bình tĩnh lại sẽ ổn thôi.

Phụng Ngâm lưu luyến nhìn nữ tử yếu đuối trên giường cuối cùng vẫn quay người dẫn theo thị vệ của mình rời đi.

Trong phòng, chỉ còn lại chủ tớ Sở Lưu Nguyệt và hai nha hoàn của Sở Lưu Liên, Sở Lưu Nguyệt nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Sở Lưu Liên, ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, Lưu Nguyệt xin cáo từ về Đào Viện trước, tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi một chút, đừng làm việc đại đột, muội muội đã hai lần tìm đến cái chết, cảm giác kia tỷ tỷ vẫn là đừng nên thử qua thì hơn.

Trong phòng, Thủy Tiên, Thục Dược bốn mắt nhìn nhau, có kiểu an ủi người khác như vậy sao? Người không biết nội tình còn tưởng đây là đang khuyến khích người ta đi tìm cái chết, hai người đồng thời trợn cặp mắt trắng dã nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt.

Sở Lưu Nguyệt quay người bước đi còn chưa tới cửa thì nghe được tiếng gọi của Sở Lưu Liên.:

- Nhị muội chờ một chút.

Sở Lưu Nguyệt dừng lại, qua bức bình phong nhìn về phía giường, chỉ thấy Sở Lưu Liên này giờ vẫn ôm vai gục đầu trên giường từ từ ngồi dậy. Hiện tại nàng ta đã tỉnh táo lại, bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng chỉnh lại quần áo và tóc, cũng không ngẩng lên nhìn về phía bức bình phong nơi Sở Lưu Nguyệt đang đứng, nhẹ nhàng mở miệng mang theo một tia oán, đe dọa nói:

- Chuyện ngày hôm nay, tỷ tỷ không muốn có kẻ lan truyền ra bên ngoài.

Sở Lưu Nguyệt khẽ nhíu mày, thì ra gọi nàng lại là muốn nàng ngậm miệng không nói ra chuyện làm ảnh hưởng tới thanh danh của nàng ta.

Nàng cũng không ngờ đến nỗi tại thời điểm này lại loan truyền ra ngoài, nếu như nói ra chỉ sợ Tĩnh Vương Gia kia sẽ không tha cho nàng, có điều hôm nay không nói không có nghĩa sau này sẽ không nói nha: " Sở Lưu Liên, hôm nay mới chỉ là bắt đầu, sau này còn nhiều chuyện tốt chờ ngươi", khỏe mới Sở Lưu Nguyệt khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Tỷ tỷ yên tâm, Lưu Nguyệt tuyệt sẽ không nói nửa lời.

Nàng nói xong rồi đi ra ngoài, trong phòng, Sở Lưu Liên nâng mắt nhìn lên, trong đôi đồng tử* đen láy tràn đầy vẻ tàn nhẫn, ngoan lệ nhìn chăm chăm về hướng mà Sở Lưu Nguyệt vừa rời đi. Chuyện xảy ra hôm nay thực sự rất kì lạ, từ trước đến nay Tĩnh Vương Phụng Ngâm luôn thật tâm yêu thương nàng sao lại có thể gây thương tổn cho nàng được, hân như đã bị trúng tà vậy. Người nào có thể giở trò với Tĩnh Vương Gia hay là trong lòng hân vốn đã có ma quỷ*. Chẳng lẽ trên người Sở Lưu Nguyệt có thứ âm tà gì thật sao?

* Đồng tử: con ngươi, tròng mắt.

*có ma quỷ: ý nói trong lòng PN đã có suy nghĩ xấu.

Sở Lưu Liên sợ hãi ứa ra một thân mồ hôi lạnh, xem ra mình phải bảo mẫu thân mời đạo sĩ vào phù.

Trong phòng, Sở Lưu Liên đang suy nghĩ, ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói có chút nôn nóng của Diệp Thị:

- Đại tiểu thư thế nào rồi?

- Bẩm Phu Nhân...nô tài cũng không rõ tình hình của Đại tiểu thư.

Tiểu nha hoàn này nào dám nói điều gì, lúc trước nghe tiếng kêu của Thạch Lự thì hình như là Đại tiểu thư của các nàng bị Tĩnh Vương Gia khinh bạc,

có điều tiểu nha hoàn này cũng không dám nhiều lời, nói ra lời không nên nói.

Là các nàng phái người đi thông báo cho Diệp thị, nếu Đại tiểu thư xảy ra chuyện gì thì người trong nội viện chắc chắn sẽ bị xử phạt, bây giờ Phu Nhân đã tới thì đó là chuyện của Phu Nhân.

Diệp Thị cũng không tiếp tục hỏi tiểu nha hoàn kia nữa mà dẫn theo bà vú và nha hoàn của mình tiến vào, vừa vào cửa đã nhìn thấy Sở Lưu Liên quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, khóe mi còn ướt đang ngồi trên giường, bộ dạng kia rõ ràng là vừa bị người khác ức hiếp. Diệp Thị kinh hãi lao nhanh tới bên giường hỏi:

- Liên Nhi, con không sao chứ, không bị sao chứ?

Sở Lưu Liên lắc đầu:

- Mẫu thân yên tâm, con không sao.

Nàng giơ tay chỉnh lại mấy lọn tóc rũ xuống, trong lòng cảm thấy ủy khuất anh anh khóc lên, đem sự tình vừa rồi kể lại.

Diệp Thị ôn nhu dịu dàng vươn tay ôm nữ nhi vào lòng an ủi, cảm thấy không đúng nghi hoặc nói:

- Tình Vương Gia này trước nay với con đều là thật tâm, không nỡ làm con chịu nửa điểm ủy khuất, sao hôm nay hôm nay hấn lại vậy? Giống như đã trở thành người khác.

Sở Lưu Liên yên lặng không nói, Thủy Tiên này giờ vẫn im lặng đứng bên giường hầu hạ bỗng nhiên lên tiếng:

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay rất có thể có liên quan tới Nhị tiểu thư.

Lời Thủy Tiên vừa dứt, Diệp Thị và Sở Lưu Liên đồng thời ngẩng đầu lên nhìn nàng, Thủy Tiên thấy hai người muốn mình nói tiếp thì lại nói:

- Lúc trước nô tỳ theo lệnh của Tiểu thư đến mời Nhị tiểu thư đã thấy Nhị tiểu thư rất khác lạ, cho nên mới hỏi thử không ngờ Nhị tiểu thư lại nói, nói ...

Thủy Tiên nhớ lại những lời của Sở Lưu Nguyệt thì lại cảm thấy sợ, không biết lời kia là thật hay giả.

Diệp Thị, Sở Lưu Nguyệt nóng lòng lên tiếng thúc dục Thủy Tiên:

- Nàng ta đã nói gì hả?

- Nàng nói, thật ra lần trước tự vẫn tại Tình Vương Phủ nàng đã chết, linh hồn đi xuống Âm Tào Địa Phủ, Diêm Vương nói: "Nàng thân là chủ tử mà ngay cả nô tài cũng không bằng, làm hấn thật mất mặt" cho nên Diêm Vương muốn đem nàng nhốt vào mười tám tầng địa ngục chịu nỗi khổ liệt hỏa ngày ngày thiêu đốt, nàng quá sợ hãi đành đi cầu xin Diêm Vương cho nàng trở về.

Trong phòng nhất thời im lặng, mẹ con Diệp Thị nghe lời của Thủy Tiên thì vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng Hạ mụ mụ ngược lại có chút tin tưởng với lời của Thủy Tiên, nói:

- Nô tỳ cũng cảm thấy trên người Nhị tiểu thư nhất định có nghiệp chướng gì đó nên mới thay đổi như vậy, Phu Nhân, ngài nhất định phải điều tra kỹ chuyện này.

Hạ mụ mụ nói xong, Sở Lưu Liên khẽ nhắm mắt lại suy nghĩ, mắt hạnh xinh đẹp rất nhanh mở ra, nhìn về phía Diệp Thị.

- Mẫu thân, ngày mai người đi tìm một đạo sĩ đến phủ làm lễ an trạch trừ tà* đi.

*An trạch trừ tà: Lễ tế xua đuổi những âm hồn hay những điều rui, cầu may mắn.

- Được.

Diệp Thị gật đầu, nếu nữ nhi đã cho rằng Sở Lưu Nguyệt có chỗ bất thường, thì rất có khả năng là sự thật:

- Ngày mai mẫu thân sẽ cho người đi tìm, chuyện này con cũng đừng nghĩ tới nữa, chỉ là con?

Diệp Thị nói đến đây thì ngừng, vung tay lên ý bảo hai người Thủy Tiên và Thục Dược ra ngoài, Hạ mụ mụ cũng dẫn nha hoàn theo ra.

Trong phòng, Diệp Thị nghĩ tới nữ nhi đã bị Tình Vương Phụng Ngâm khinh bạc, loại sự tình này nếu truyền ra ngoài sẽ rất bất lợi, xem ra nữ nhi chỉ có thể gả cho Tình Vương Gia thôi.

- Liên nhi, Tình Vương Gia đã làm chuyện như vậy đối với con, chỉ bằng con gả cho hấn đi.

Diệp Thị vừa nói xong, Sở Lưu Liên liền lạnh mặt, không cam lòng nói:

- Mẫu thân nói gì vậy? Con sẽ không lập gia đình vào lúc này, huống chi Phụng Ngâm vừa mới hưu Sở Lư Nguyệt, nếu bây giờ con gả cho hán thì người ngoài sẽ nghĩ hai mẹ con ta như thế nào? Hơn nữa Phụng Ngâm có thể trở thành Thái Tử hay không còn chưa biết.

Diệp Thị sừng sốt một chút nhìn Sở Lư Liên nói:

- Chỉ cần con gả cho Tĩnh Vương thì hán nhất định sẽ trở thành Thái Tử. Con nghĩ xem, sau lưng Tĩnh Vương có thể lực của nhà Mẫu Phi hán, Sở Phủ chúng ta tuy có quan hệ ngoại thị* cùng với Hiền Phi và Huệ Vương Gia, nhưng nếu con gả cho Tĩnh Vương, Sở phủ sẽ không thể ra tay ủng hộ Huệ Vương mà ngược lại mẫu thân có thể ra mặt ủng hộ Tĩnh Vương giúp con, như vậy lực lượng hai bên trong triều sẽ có sự chênh lệch, Hoàng Thượng nhất định sẽ phong Tĩnh Vương Gia làm Thái Tử.

*quan hệ ngoại thị: quan hệ bên mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tra tìm

Sở Lư Liên nghe xong lời Diệp Thị nói, ngẫm nghĩ rồi sau đó lắc đầu:

- Mẫu thân, lời người nói tuy có lý nhưng đừng quên Thánh ý khó dò, ý tứ của Hoàng Thượng như thế nào không ai có thể đoán được. Nếu hôm nay Diệp Gia ủng hộ Tĩnh Vương thì rất có thể Hoàng Thượng sẽ nghi ngờ Diệp Gia, đến lúc đó chẳng những Diệp Gia gặp nạn mà còn liên lụy tới Tĩnh Vương, như vậy thì chẳng phải những gì chúng ta gây dựng bấy lâu nay sẽ tan thành mây khói sao?

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Diệp Thị nhíu mày nhìn về phía nữ nhi, Sở Lư Liên suy nghĩ một chút rồi nhân nhạ mở miệng:

- Coi như hôm nay chưa hề xảy ra chuyện gì, người trong nội viện của con sẽ không dám nói ra chuyện này, người bên phía Tĩnh Vương Gia cũng sẽ không nói, cuối cùng chỉ còn chủ tớ hai người Lư Nguyệt biết rõ chuyện này nhưng con nghĩ hai người đó cũng sẽ không dám nói chuyện này ra bên ngoài. Mặt khác đối với những việc tranh đua trên triều đình tạm thời Sở Phủ cùng Diệp Gia không nên tham gia nếu không sẽ là đi vào tử lộ*, tốt nhất cứ để cho các Hoàng Tử cạnh tranh, đến lúc bọn họ phô diễn hết tài năng, chúng ta mới xem ai có thể trở thành Thái Tử.

*tử lộ: đường chết.

Sở Lư Liên nói xong, sắc mặt dừng đọng, tựa như việc nàng bị Tĩnh Vương ức hiếp khi nãy chưa từng xảy ra, tuy Phụng Ngâm có hành động khinh bạc nàng nhưng chung quy vẫn chưa hủy đi sự trong sạch của nàng.

- Con đã nói thế thì cứ vậy mà làm đi.

Diệp Thị tán thành ý kiến của Sở Lư Liên, sau đó ở lại cùng nàng nói chút chuyện mới đứng lên:

- Mẫu thân trở về đây, phải sai người đi tìm đạo sĩ vào phủ để ngày mai làm lễ an trạch trừ tà.

Sở Lư Liên gật đầu, nhưng chợt nhớ tới một việc liền gọi Diệp Thị lại:

- Mẫu thân, về bệnh tình của con, con đã nói với Tĩnh Vương Gia là đã có biện pháp chữa trị nhưng thiếu một vị thuốc là Tuyết Sơn Xích Long Quả. Tĩnh Vương Gia nói là biết người có thuốc này, hán sẽ thay con nghĩ cách có được thuốc, đến lúc đó con ăn vào thì bệnh sẽ tự nhiên hết.

Diệp Thị nghe xong vui vẻ cười gật đầu:

- Tốt.

Bà ta vốn còn đang vất hết óc suy nghĩ xem phải giải quyết chuyện bệnh tình của nữ nhi như thế nào, không ngờ nữ nhi của mình đã thu xếp ổn thỏa, bây giờ chỉ cần Tĩnh Vương Gia lấy được Tuyết Sơn Xích Long Quả thì cơ thể Liên Nhi liền khỏe mạnh trở lại.

Diệp Thị rời khỏi, Sở Lư Liên gọi Thủy Tiên cẩn thận hỏi nàng những chuyện từ khi tiến vào Đào Viện đến những lời mà Lư Nguyệt nói. Sở Lư Liên vẫn không nghĩ ra, Sở Lư Nguyệt bị quỷ nhập vào hay là đã thực sự thông suốt, nhưng dù thế nào nàng cũng có thể khẳng định một việc, Sở Lư Nguyệt đã không còn là muội muội ngu ngốc mà nàng có thể tùy ý đùa bỡn nữa. Xem ra sau này nàng phải cẩn thận một chút, có điều Lư Nguyệt muốn đầu với nàng, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Đôi mắt Sở Lư Liên xẹt qua tia lạnh lùng, lệnh cho Thủy Tiên:

- Đi mời tam muội Thêu Nghiên và tứ muội Thêu Ngọc đến đây, nói là ta có chuyện muốn nói với các nàng.

Dù Sở Lưu Liên nàng không ra tay thì vẫn sẽ có người đến đối phó với Sở Lưu Nguyệt.

- Dạ, tiểu thư.

Thủy Tiên lĩnh mệnh đi gọi Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc, hai người này đều là nữ nhi của Sở Thiên Hạo nhưng lại là con của vợ lẽ, thân phận và địa vị kém xa so với Sở Lưu Liên. Có điều mẫu thân của hai người đều là người rất biết nhìn sắc mặt người khác làm việc* nên cuộc sống của hai người ở trong phủ cũng khá thoải mái. Thình thoảng hai người sẽ nhận được ám thị* từ Sở Lưu Liên bảo các nàng đi ức hiếp Lưu Nguyệt, nếu không có những người này thì làm sao Sở Lưu Liên có thể ở ngay thời khắc mấu chốt đi giúp đỡ Lưu Nguyệt muội muội được chứ? Như vậy mới lấy được mỹ danh ôn nhu lương thiện.

*ám thị: ra hiệu ngầm, ngầm thông báo.

*biết nhìn sắc mặt của người khác để làm việc: người biết luôn cúi, nịnh bợ người bề trên.

Đào Viện.

Khi Lưu Nguyệt và Thạch Lựu trở về Đào Viện thì đã đến giờ dùng bữa, chủ tớ ba người ăn cơm xong Lưu Nguyệt gọi Đồng mụ mụ lại hỏi chút chuyện:

- Tiểu Hà, Tiểu Cúc kia thế nào? Có nghe lời không?

- Tiểu thư yên tâm đi, bây giờ hai người đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, chỉ là để họ ở lại Đào Viện thì không thích hợp cho lắm.

Dụng ý Phu Nhân đưa hai nha hoàn này tới quá rõ ràng, hơn nữa Tiểu Hà, Tiểu Cúc đều sinh ra lớn lên trong phủ, người nhà đều làm việc ở đây nên không thể không nghe lệnh của Phu Nhân.

Lưu Nguyệt gật gật đầu, trên danh nghĩa Diệp Thị là vì thương xót nàng nên mới đưa hai nha hoàn đến, nếu bây giờ nàng đem người trả về sẽ mang tội bất kính, chỉ tự rước thêm phiền phức cho mình, chỉ bằng trước hết cứ giữ họ lại sau này sẽ nghĩ cách đuổi ra khỏi Đào Viện. Hơn nữa Thạch Lựu luôn phải theo sát hầu hạ mình nên không giúp được Đồng mụ mụ được việc gì, từ những việc nhỏ nhặt như vẩy nước, quét nhà, giặt đồ đều đến tay Đồng mụ mụ, nhất định là rất vất vả, hai nha hoàn này đến vừa hay giúp đỡ Đồng mụ mụ.

- Trước hết mụ mụ hãy cho các nàng ở cách xa chúng ta một chút, giao những việc trong Viện cho họ làm, cho dù chúng ta có hành động gì thì họ cũng không thể nào biết được.

Hai mắt Đồng mụ mụ sáng lên, gật gật đầu.

- Nô tài biết phải làm thế nào rồi.

- Ân, mụ mụ đi xuống phân phó các nàng làm việc, nhớ kỹ, người không cần động tay vào bất cứ việc gì mà chỉ cần giám sát, nghiệm thu kết quả là được.

Đồng mụ mụ lên tiếng đáp ứng, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Thạch Lựu và Lưu Nguyệt. Thạch Lựu đi tới hầu hạ Lưu Nguyệt súc miệng, rửa tay sau cùng đưa nàng khăn tay để lau khô, vừa làm vừa quan tâm nói:

- Tiểu thư, người đi ngủ một chút đi, thân thể người vẫn còn rất yếu.

- Bây giờ ta chưa buồn ngủ, ta muốn làm mấy vị thuốc, em đi ra cửa canh chừng giúp ta, không cho ai tiến vào.

- Dạ, em biết rồi.

Thạch Lựu không biết tiểu thư nhà mình làm cái gì, nhưng bây giờ nàng vô cùng tin tưởng tiểu thư, không hề nghi ngờ dù chỉ một chút với những quyết định của người. Chuyện vừa xảy ra ở Liên Viện, tuy nàng không biết Tĩnh Vương Gia bị làm sao mà bỗng nhiên lại đi khinh bạc Đại tiểu thư, nhưng nàng có thể mơ hồ cảm nhận được chuyện này có liên quan đến Tiểu thư nhà mình. Mặc dù không biết vì sao Tiểu thư đột nhiên trở nên lợi hại như vậy nhưng đây là chuyện tốt nhà, như thế mới không bị ức hiếp nữa.

Trước cửa, Thạch Lựu miên man suy nghĩ trên môi vô thức nở nụ cười, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thời tiết nắng ráo sáng sủa, thật tốt, giống như tương lai vậy tràn đầy hi vọng.

Trong phòng, Lưu Nguyệt nhanh chóng lấy ra những vị thuốc mua hồi sáng, bắt đầu chế dược...trước tiên sẽ chế mấy loại dược phòng thân, còn phải bảo vệ Thạch Lựu và Đồng mụ mụ nữa.

Qua một canh giờ cuối cùng Lưu Nguyệt cũng chế xong dược, lấy những bình nhỏ đựng vào rồi bỏ vào trong hộp cất đi, hoàn thành xong tất cả mọi việc Lưu Nguyệt mới hướng ra bên ngoài gọi:

- Thạch Lựu, vào đi.

Thạch Lựu đẩy cửa tiến vào, mùi thuốc nồng đậm trong phòng lập tức xông vào mũi, nàng vội đi ra mở cửa sổ sau đó đi đến bên Lư Nguyệt cười hỏi:

- Tiểu thư, người làm cái gì vậy?

Lư Nguyệt ngáp một cái, quay người ngã xuống trên mặt giường, buổi sáng phải thức dậy sớm, rồi lại ép mình làm mấy chuyện quá sức, bây giờ nàng thực sự rất mệt mỏi:

- Sau này sẽ nói cho em biết, ta đi ngủ một lát, thực mệt, cả người không có chút sức lực.

- Vâng, Tiểu thư ngủ đi.

Thạch Lựu lập tức hầu hạ Lư Nguyệt đi ngủ, sau khi buông màn lụa xuống Thạch Lựu lặng lẽ lui ra ngoài, ngoài trời, một cơn gió nhẹ khẽ lách mình qua khung cửa sổ thổi vào phòng làm màn lụa khẽ đung đưa lộ ra hình ảnh một thiếu nữ đang an tường ngủ bên trong.

Lư Nguyệt ngủ một giấc đến lúc chạng vạng mới tỉnh, lúc nàng mở mắt liền nhìn thấy màu nắng của hoàng hôn xuyên qua những khung cửa sổ chiếu vào trong phòng, làm cho căn phòng nhỏ trở nên huyền ảo lung lẫy vô cùng. Lư Nguyệt ngẩn người ngắm nhìn, nàng chợt có cảm giác không chân thực, đến tận khi bên tai truyền tới tiếng nói chuyện bên ngoài nàng mới tỉnh táo lại.

- Thạch Lựu, khi nào Nhị tỷ mới tỉnh đây? Bọn ta chờ ở đây ít cũng gần một canh giờ rồi mà nàng vẫn còn ngủ, người đi vào đánh thức nàng, nói là có bọn ta tới thăm.

- Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, hai vị cũng biết mấy ngày nay thân thể Tiểu thư không được khỏe nên mới cần phải nghỉ ngơi thật nhiều, nếu hai vị tiểu thư còn có việc không chờ được thì có thể về trước, đợi khi Tiểu thư tỉnh lại nô tỷ sẽ báo lại có nhị vị tiểu thư đến thăm.

Thạch Lựu mềm mỏng nói, nàng không muốn hai người này quấy rầy Tiểu thư nghỉ ngơi, hơn nữa xưa nay các nàng thường xuyên tới bắt nạt Tiểu thư, ai mà biết hôm nay các nàng đến đây có mục đích gì. Tuy bây giờ Tiểu thư rất thông minh không sợ hai người này nhưng Tiểu thư đang nghỉ ngơi, Thạch Lựu không muốn có người quấy rầy nàng.

Ngoài cửa, Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc nghe xong liền cười lạnh, nói:

- Thân thể Nhị tỷ không tốt chắc là do lần đập đầu vào tượng sư tử đá kia đi, người nói một người đang sống khỏe mạnh lại đi tự tử làm gì chứ, chẳng phải là do bị người ta từ hôn sao?

Lời này rõ ràng là vui sướng khi người khác gặp họa*, thật ra lúc trước khi biết được Lư Nguyệt được thay Đại tỷ gả tới Tĩnh Vương phủ các nàng đều cảm thấy ghen tị đến phát điên.

*vui sướng khi người khác gặp họa= cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng không ngờ Lư Nguyệt còn chưa vào cửa đã bị Tĩnh Vương Gia viết hưu thư, khi biết được chuyện này khỏi phải nói cũng biết trong lòng các nàng vui vẻ đến mức nào.

Lời của tác giả:" Các bạn đọc thân yêu, hôm nay sẽ có phần trả lời đúng nhận phần thưởng, nếu bạn nào trả lời đúng câu hỏi của Tiểu Tiểu sẽ được phần thưởng hai mươi tệ.

Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc tới gây sự, Lư Nguyệt sẽ dùng cách gì đối phó các nàng?

A. Tức giận, xông tới đánh các nàng.

B. Làm cho các nàng tự đánh nhau.

C. Không đánh (ý là dùng cách thâm nho hơn ý)

Tiểu Hoa ta không có hai mươi tệ, tác giả mới có hai mươi tệ nha >

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đánh nhau

Sở Thêu Nghiên vừa nói xong Sở Thêu Ngọc vội tiếp lời:

- Đúng vậy nha, Nhị tỷ cũng thật là, sao lại không yêu quý sinh mệnh mình như vậy chứ, chẳng phải chỉ bị từ hôn thôi sao? Cũng đâu phải chuyện gì to tát, bằng thân phận Đích nữ Quốc Công Phu của Nhị tỷ thì sau này không sợ không có người lấy. Nếu có người già một chút, dung mạo khó coi một chút, thân thể có một chút khuyết điểm lập gia đình với Nhị tỷ khẳng định không thành vấn đề.

Sở Thêu Ngọc cay nghiệt nói, hai nàng đều là thứ nữ nên ghen ghét nhất chính là thân phận Đích nữ của Sở Lưu Nguyệt. Thật ra trong phủ này, xét về thân phận thì Lưu Nguyệt mới là người cao quý thật sự, ngay cả Đại tỷ Lưu Liên cũng không bằng vì mẫu thân của nàng ta chẳng qua là từ thân phận Tiểu thiếp được nâng lên Bình Thê. Điều này bấy lâu nay chính là tâm bệnh* của Đại tỷ, cho nên mới ở một bên vừa ra vẻ đối tốt với Lưu Nguyệt lại vừa tính toán trong lòng, bày kế lợi dụng nàng. Đơn giản vì trong lòng nàng ta luôn cảm thấy ghen tỵ, nhưng cho dù Sở Lưu Nguyệt có thân phận cao quý tới đâu thì xét về mọi mặt nàng đều thua kém Sở Lưu Liên, cho nên Sở Lưu Liên mới có thể như công chúa trong Sở Gia.

* Tâm bệnh: điều bận tâm trong lòng.

Ngoài cửa, Thạch Lựu nghe hai người kia nói Tiểu thư mình càng lúc càng cay nghiệt thì tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, nhưng trong nội tâm cũng âm thầm cảm thấy may mắn: "May mà Tiểu thư còn chưa tỉnh, nếu không nghe được những lời này nhất định người sẽ vô cùng tức giận". Thạch Lựu một bên nghĩ một bên cứng rắn nói:

- Mời hai vị Tiểu thư về cho, Tiểu thư nhà nô tỳ còn đang ngủ, hai vị nói lớn tiếng như vậy sẽ quấy rầy tới Tiểu thư nghỉ ngơi.

- Đánh thức nàng dậy thì sao?

Sở Thêu Nghiên hừ lạnh một tiếng, Sở Thêu Ngọc tức giận trừng mắt với Thạch Lựu, quát:

- Nô tài chết tiệt, dám cả gan nói cứng với chúng ta, muốn chết phải không?

Sở Thêu Ngọc nói xong quay lại gọi nha hoàn của mình, ý muốn tiến lên đánh Thạch Lựu.

Trong phòng, Lưu Nguyệt vừa mới tỉnh lại nghe thấy cuộc nói chuyện bên ngoài thì trong đầu hiện lên dung mạo của hai người mới đến.

Sở Thêu Nghiên chính là nữ nhi của Mai di nương, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, cũng khá xinh đẹp, có điều dung mạo của nàng rất giống Mai di nương không hề giống phụ thân Sở Thiên Hạo.

Còn Sở Thêu Ngọc tuy có dáng người cao gầy nhưng dung mạo rất bình thường, đặc biệt nàng có chiếc cằm đầy, nhìn qua có thể biết được là người rất khó ở chung, nàng là nữ nhi của Bạch di nương.

Sở Thiên Hạo ngoài một Chính Thê và một Bình Thê còn có ba Tiểu thiếp sinh được năm người con. Chính Thê Đỗ Vận Ninh đã qua đời, sau lập Diệp thị làm Bình thê. Sở dĩ Diệp Thị được lên làm Bình Thê cũng có nguyên nhân của nó, một là thế lực nhà mẹ đẻ của bà ta Diệp Gia, hai là bà ta có sinh cho Sở Thiên Hạo một nhi tử tên Sở Ngọc Lang. Hiện giờ Sở Ngọc Lang không ở trong kinh thành, hẳn mua được một chức quan ngoài thành nhưng nghe nói sắp tới sẽ hồi kinh.

Trên giường, Lưu Nguyệt đang miên man suy nghĩ bên tai lại nghe có người muốn đánh Thạch Lựu, nhanh chóng mở miệng gọi:

- Thạch Lựu, để cho Tam muội và Từ muội đi vào.

Người bên ngoài nghe được cũng dừng lại động tác, Sở Thêu Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Lựu, nàng vốn định để nha hoàn của mình dạy dỗ tiện ty này, không ngờ Sở Lưu Nguyệt tỉnh lại đúng lúc này, đành tạm tha cho nha đầu này một lần, sau này sẽ trừng phạt nàng sau.

Thạch Lựu nghe được tiếng của Tiểu thư thì trong lòng thở ra một hơi, nếu không phải Tiểu thư lên tiếng đúng lúc thì có lẽ nàng đã bị đánh rồi, nhưng lập tức nàng lại cảm thấy lo lắng.

Rõ ràng hôm nay Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư đến đây để gây sự, liệu họ có làm ra chuyện gì với Tiểu thư không? Trong lòng âm thầm lo lắng nhưng nàng vẫn chậm chậm đi phía trước dẫn đường, đưa Sở Thêu Nghiên, Sở Thêu Ngọc và nha hoàn của các nàng vào trong.

Trên giường, Lưu Nguyệt mệt mỏi ngồi dậy dựa vào thành giường, tuy thân thể vẫn yếu ớt gầy gò như trước nhưng thần thái nhàn nhã thông dong kia vẫn là lần đầu tiên Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc nhìn thấy.

Hai người nhất thời có chút sững sờ, ngây ngốc bất động đứng đó.

Lưu Nguyệt ngẩng đầu nhìn liếc qua các nàng sau đó cười nói:

- Hai vị muội muội đến đây là có chuyện gì?

Nghe được Lưu Nguyệt hỏi mấy người Sở Thêu Nghiên lập tức tỉnh táo lại, vừa cười vừa nói:

- Bọn muội tới là muốn thăm tỷ, xem thân thể tỷ đã tốt hơn chút nào chưa?

Lưu Nguyệt gật đầu:

- Tốt hơn nhiều rồi, lại phiền Tam muội, Tứ muội lo lắng rồi.

Nàng vừa nói vừa như tùy ý mà vuốt lại lọn tóc rối trước ngực, thong thả tự nhiên, Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc nhìn thấy trong lòng có chút khó hiểu, trước đây Sở Lưu Nguyệt gặp các nàng luôn tỏ ra sợ hãi hôm nay lại không như thế hơn nữa ánh mắt nàng nhìn các bọn họ còn mang theo khinh thường.

Hai người quay lại bốn mắt nhìn nhau, bất kể như thế nào nếu ngày hôm nay các nàng đã tới đây thì không thể tay không mà về, phải làm ra mấy chuyện hay ho cái đã, nghĩ xong Sở Thêu Nghiên liền nở một nụ cười mềm mại nhìn về phía Lưu Nguyệt, nhẹ nhàng khuyên giải:

- Nhị tỷ, tỷ nhất định không được nghĩ quẩn lại đi tìm cái chết nữa, nhất định phải là Tĩnh Vương Gia mới được sao? Tâm tư của hắn đã đặt hết lên người Đại tỷ, căn bản trong mắt không để ý đến nữ nhân khác, cho nên phần tình ý này Nhị tỷ nên quên đi là hơn.

Sở Thêu Ngọc gật đầu tiếp lời:

- Đúng vậy nha, Nhị tỷ đường đường là Đích nữ của Sở Phủ cho dù bị Tĩnh Vương Gia bỏ thì sao? Sau này muốn lập gia đình cũng không hề khó, vẫn còn rất nhiều người có thể từ mất hay đã lớn tuổi, nếu như tỷ sẵn lòng gả đi không chừng may mắn có thể trở thành vợ lẽ.

Lưu Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía hai người đang ngồi trên ghế, trong lòng đã hiểu được mục đích của các nàng tới đây chính là tới gây sự. Nếu nàng bị họ làm cho tức giận động thủ với các nàng, bọn họ sẽ nhân cơ hội đó mà cả đám lao vào đánh nàng, nhìn qua có thể thấy bọn họ dẫn theo không ít người, trên môi Lưu Nguyệt cong lên một nụ cười vui vẻ bí ẩn. Nàng không tức giận, mà cũng không việc gì phải tức giận, vì một nam nhân cận kề như vậy, đáng sao? Lưu Nguyệt đưa tay lên vuốt Thạch Lưu tới gần, vươn tay cầm lấy tay Thạch Lưu:

- Thạch Lưu, còn không mau dâng trà lên cho nhị vị tiểu thư, các nàng nói từ nãy tới giờ nhất định đã rất khát, các nàng lại là khách không thể không có trà, tuy Đào Viện chúng ta là tiểu viện nhỏ, nhưng tốt xấu gì trà mời khách vẫn phải có.

Lúc Lưu Nguyệt nắm tay Thạch Lưu đã đem hai viên thuốc bỏ vào trong tay Thạch Lưu. Thạch Lưu nhất thời sửng sốt nhưng lập tức hiểu được ý của Tiểu thư, muốn nàng đem hai viên thuốc này bỏ vào trong trà, chỉ có điều thuốc này không phải là độc chứ? Hai người kia đến chọc giận Tiểu thư, Tiểu thư sẽ không giận dữ đến mức độc chết các nàng đi, nếu thực như thế chỉ sợ Tiểu thư cũng sẽ không thoát được tội chết.

Thạch Lưu lo lắng chần chờ đứng đó, Lưu Nguyệt thấy vậy ngẩng đầu lên lạnh giọng nói:

- Còn không mau đi.

Nàng hiểu được lo lắng của Thạch Lưu, nàng sẽ không ngốc đến mức hi sinh mạng sống chỉ vì hai nữ nhân ngu ngốc này, chẳng qua là muốn dạy dỗ các nàng một chút mà thôi, tiện thể thử nghiệm công dụng của thuốc mình mới điều chế.

Sở Lưu Nguyệt nàng sống lại, nàng yêu nhất chính là cái mệnh này, bởi vì chỉ có sống mới có thể đối phó với những kẻ cận kề, xấu xa này.

Lúc trước Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc phải ở ngoài một canh giờ, vừa nãy lại nói nhiều như vậy thật sự là rất khát, nhìn thấy có trà bưng tới không nghĩ ngợi nhiều liền bưng lên uống, nha hoàn phía sau thấy vậy không khỏi lo lắng, nhanh chóng nhắc nhở chủ tử từ nhà mình.

- Tiểu thư.

Hai người Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc ngược lại không hề bận tâm lắng đầu, các nàng không sợ Sở Lưu Nguyệt bỏ độc vào trong trà, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì ở đây thì Sở Lưu Nguyệt cũng không thoát khỏi liên quan.

Hai người uống trà xong, liền cười nhìn về phía Lưu Nguyệt, tiếp tục nói về chủ đề khi nãy, mục đích của bọn họ tới đây chính là làm Sở Lưu Nguyệt kích động, chỉ cần nàng giận quá mất khôn làm ra hành động gì các nàng sẽ đi tới dạy dỗ nàng một chút. Đến lúc đó nếu người ngoài có hỏi, các nàng có thể nói bọn họ là hảo tâm đến khuyên tỷ tỷ, không ngờ tỷ tỷ lại nổi cơn điên lên tới đánh bọn họ, tất cả chỉ là tự vệ mà thôi.

- Nhị tỷ, tuy người trong Kinh Thành đều đang cười chê tỷ nhưng tỷ đừng quan tâm đến.

Lưu Nguyệt tiếp lời:

- Ta không quan tâm.

Hai người nghe được lập tức ngỡ ngàng, nhưng vẫn không nghĩ ra được vấn đề ở chỗ nào, việc như vậy dù xảy ra với bất cứ người nào đều sẽ rất đau khổ, nhưng nữ nhân này lại không vậy, thật làm cho người ta tức chết mà.

- Sau này lập gia đình, dù không thể gả vào gia đình hào môn nhưng với địa vị của Sở Gia chúng ta nhất định cũng sẽ tìm được người lấy tỷ.

- Ta không muốn lập gia đình.

Lưu Nguyệt lại tiếp lời, vẫn như trước nhẹ nhàng lạnh nhạt, khóe môi cong lên một nụ cười vui vẻ, tính toán thời gian cũng đã đến thời điểm thuốc phát tác.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ thì Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc đang ngồi đối diện đột nhiên run lên, sau đó nhìn về đối phương trong mắt thù hận,

hung hăng trừng mắt về phía người kia. Sở Thêu Nghiên phản ứng lại trước tiên, chỉ tay vào mũi Sở Thêu Ngọc mắng to:

- Sở Thêu Ngọc ngươi là đồ xấu xí, ngươi cho rằng có thể so sánh với ta sao, dung mạo ta xinh đẹp hơn ngươi, nơi ta gả đi nhất định sẽ cao quý hơn ngươi gấp trăm ngàn lần.

Giờ phút này Sở Thêu Nghiên bị tác dụng của thuốc làm cho mất hết lý trí, cho nên đã nói ra những lời căt gấu trong lòng bấy lâu nay.

Sở Thêu Ngọc nghe Sở Thêu Nghiên nói xong vô cùng tức giận, phần nộ chỉ về phía Sở Thêu Nghiên mắng:

- Đồ tiểu tiện nhân nhà ngươi, đừng nghĩ rằng ta không biết ngươi muốn câu dẫn biểu ca Phụng Trác, mỗi lần huynh ấy đến ngươi sẽ trang điểm thật lộng lẫy sau đó ra hoa viên đi lại làm bộ như vô tình gặp được Phụng Trác biểu ca.

Sở Thêu Nghiên nghe tới bí mật của mình bị người khác nói ra cực kỳ tức giận lao tới đánh Sở Thêu Ngọc:

- Tiễn nhân nhà ngươi, còn nói ta, ngươi cho rằng người khác không biết ngươi cũng có tâm tư ấy ư? Bởi vì ngươi quá xấu Phụng Trác biểu ca không thèm nhìn tới ngươi, bây giờ ngươi lại còn nói ta như thế.

Tuy vóc dáng Sở Thêu Nghiên nhỏ nhắn nhưng động tác lại rất nhanh, một tay nàng ta giơ lên nắm lấy tóc của Sở Thêu Ngọc đem mặt Sở Thêu Ngọc ấn dúi xuống đất. Sở Thêu Ngọc nào để mình chịu thiệt, lập tức đánh trả đấm lên đầu và ngực của Sở Thêu Nghiên, hai người ôm lấy nhau, liều mạng ra tay đánh lên người đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kiểm tra.

Nha hoàn của hai người ngờ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải nói là đến để thu thập* Nhị tiểu thư sao? Sao bây giờ hai chủ tử lại đánh nhau vậy?

*thu thập: trừng phạt, dạy dỗ.

Một tiểu nha hoàn nóng vội kêu lên:

- Tiểu thư, hai người mau dừng tay, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

- Đều là người của mình, chúng ta đến để thăm Nhị tiểu thư đó.

Trên giường, Lưu Nguyệt cười tủm tỉm xem náo nhiệt, sau đó lạnh giọng lên tiếng nói với những nha hoàn kia:

- Các ngươi còn không mau tới giúp Tiểu thư nhà mình, nếu các nàng phải chịu thiệt thòi thì nhất định sau này sẽ không tha cho các ngươi.

Lưu Nguyệt vừa nói xong mấy nha hoàn kia liền giật mình tỉnh táo lại, đứng vậy nha, nếu Tiểu thư bị thương mà các nàng lại không bị làm sao thì sau khi trở về nhất định sẽ trừng phạt các nàng, vừa nghĩ xong mấy nha hoàn lập tức lao tới đánh người bên kia.

Nhất thời cả gian phòng trở nên hỗn loạn, Lưu Nguyệt và Thạch Lưu xem một lát sau đó mặc quần áo rời giường. Đợi đến khi Lưu Nguyệt mặc quần áo xong, đầu tóc chỉnh tề thì những người kia đều đã nằm trên mặt đất, trên người mỗi người đều có vết máu, nếu không phải bị cào trên mặt thì tóc cũng bị bứt đi cả một đám, quần áo cũng bị xé rách hết. Hai người bị nặng nhất chính là Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc, mặt mũi bầm dập, tóc tai tán loạn, y phục trên người đều bị xé rách, nhìn qua cũng biết được hai người chặt vật tới cỡ nào. Lúc này các nàng đã tỉnh táo lại, hai người tròn tròn mắt nhìn đối phương rồi ngậy người không nói được câu nào, đã xảy ra chuyện gì vậy? Khi trên mặt và người đều truyền đến sự đau đớn, hai người mới không kìm nén nổi khóc rống lên.

Lưu Nguyệt đi đến trước mặt hai người ngồi xổm xuống, trên mặt đầy vẻ đau lòng nói:

- Tam muội, Tứ muội thì ra hai muội lại ghét nhau như vậy, ra tay rất độc ác còn nói rất nhiều lời khó nghe nữa. Sau này đừng như vậy nữa, chúng ta là tỷ muội nhất định phải hòa thuận, có biết không?

Nàng nói xong thì quay người hướng ra phía ngoài gọi lớn:

- Người đầu.

Rất nhanh bên ngoài đã có người chạy vội tới, là Tiểu Hà và Tiểu Cúc đang làm việc gần đó, nghe thấy tiếng gọi của Lưu Nguyệt thì nhanh chóng chạy

lại, khi đi vào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng hai người không khỏi kinh ngạc vô cùng, ngay người không hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Nguyệt thấy vậy nhân nhạ ra lệnh:

- Tam muội và Tứ Muội cãi nhau, nhất định đòi đánh chết đối phương mới thôi, ngươi mau đi thông báo với Phu Nhân, phái người tới đem các nàng trở về.

- Vâng, nô tài lập tức đi ngay.

Tiểu Hà nhanh chóng đến tiểu viện của Phu Nhân, sau khi báo cáo với Phu Nhân xong dẫn theo nha hoàn và bà vú đến đưa hai người Sở Thêu Ngọc và Sở Thêu Nghiên về tiểu viện của Phu Nhân.

Đào Viện, trong phòng cuối cùng cũng đã yên tĩnh trở lại.

Thạch Lưu nghĩ lại tình huống khi nãy trong lòng cực kì vui vẻ, ha ha cười lên nhưng ngay sau đó lại cảm thấy lo lắng.

- Tiểu thư, khi nãy người hạ được hai tiểu thư kia liệu có bị đại phu tra* ra không?

*tra: kiểm tra, điều tra.

Lưu Nguyệt lắc đầu:

- Không cần lo lắng, sẽ không điều tra ra được, tác dụng của thuốc đã hết sẽ không tra ra được bất cứ cái gì.

Sở Lưu Nguyệt nàng sẽ không để ai có thể nắm được điểm yếu của mình, nàng chợt nhớ ra chuyện gì nhìn về hai cái chén kia, lệnh cho Thạch Lưu:

- Đi, đem hai chén trà kia rửa đi.

- Vâng, em đi làm ngay.

Thạch Lưu lập tức cầm hai chén trà đi rửa, trên đường đi nàng gặp được Đồng mụ mụ liền vui vẻ kể lại chuyện khi nãy, Đồng mụ mụ nghe kể cũng vui mừng nô nức cười.

Tiểu viện của Diệp Thị tên là Tường Viện, bởi vì tên của Diệp Thị là Tường Viện nên bà ta liền lấy tên mình đặt cho tiểu viện mình ở.

Lúc này bên trong chính phòng ở Tường Viện, người đứng chặn cả căn phòng, ngồi ngăn ngắt ở vị trí chủ vị là Diệp Thị, bên cạnh là nữ nhi Sở Lưu Liên. Sở Lưu Liên mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, chiếc cổ nhỏ tinh tế trắng mịn như nhung càng làm nàng trở nên kiều mị, lúc này nàng đang ưu nhã nghiêng mình dựa vào ghế nhìn qua một vòng tất cả mọi người trong phòng, cuối cùng nhìn về phía mẫu thân của mình.

Chỉ thấy sắc mặt Diệp Thị cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm vào những người vừa đưa Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc về, sau đó lại nhìn mẫu thân của các nàng là Bạch di nương và Mai di nương.

- Đây chính là con gái ngoan mà các ngươi dạy dỗ đây sao? Đến Đào Viện nổi điên, cũng không sợ mất mặt sao?

Mai di nương và Bạch di nương cúi người vâng vâng dạ dạ đáp, không hề có một câu phản kháng, thủ đoạn của Diệp Thị lợi hại thế nào hai người cũng đã biết nên cũng không có gan làm trái lời bà ta. Hiện tại hai người chỉ có thể một mực làm theo yêu cầu của bà ta mong có lợi cho việc hôn nhân của nữ nhi sau này, nếu không có Diệp Thị đứng ra làm chủ chỉ sợ nữ nhi của bọn họ sẽ phải lấy người không tốt, cho nên hai người luôn phải nhìn sắc mặt của Diệp Thị mà làm việc.

Diệp Thị lại trừng mắt nhìn hai người, sau đó nhìn về phía Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc đang ở trên giường, tuy không thích hai nha đầu này nhưng trước đến nay hai người vẫn luôn nghe lời, giữ các nàng lại vẫn còn chút tác dụng cho việc tạo mối quan hệ cho Sở Gia sau này, hơn nữa có lẽ việc này là chú ý của nữ nhi mình.

Diệp Thị dời ánh mắt về nữ nhi ngồi bên cạnh, thấy trong mắt nàng ánh lên một tia âm nhu thì biết được phỏng đoán của mình không sai, quay lại nhìn về phía hai người Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc:

- Hai người các ngươi đã xảy ra chuyện gì, đến Đào Viện đã làm những gì, còn có những nô tài ngu ngốc kia, tất cả đều phải bị trừng phạt, không những không ngăn chủ tử của mình lại còn hùa theo tham gia đánh lộn.

Hạ mụ mụ nghe Phu Nhân nói xong, lập tức hung hăng nói:

- Nô tài lập tức đi trừng phạt những nô tài này.

Diệp Thị phát tay, Hạ mụ mụ dẫn thêm mấy bà vú nữa đi ra ngoài.

Bà ta cũng không cho Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư một chút thể diện, vốn Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc đã bị thương, máu trên đầu còn đang chảy, khắp người vẫn còn đau nhức, nhưng không ngờ Diệp Thị lại không nể mặt như vậy, cho người đến trừng phạt nha hoàn của các nàng, tuy đánh nha hoàn không phải chuyện lớn gì nhưng lại chẳng khác gì cho các nàng một cái tát. Hai người âm ức khóc nức lên.

Diệp Thị nghe thấy phiền, hừ lạnh nói:

- Khóc, còn có mặt mũi khóc sao?

Mai di nương và Bạch di nương lập tức đi tới bên cạnh nữ nhi của mình, thúc giục các nàng:

- Mau nói cho Phu Nhân biết là đã xảy ra chuyện gì?

Sở Thêu Nghiên nước nở nói:

- Bọn con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vốn hôm nay chúng con muốn đến thăm Nhị tỷ, khuyên tỷ ấy nên nghỉ ngơi một chút đừng vì chuyện từ hôn mà buồn phiền nữa.

- Đúng vậy, nhưng mới khuyên được vài câu, chúng con cũng không biết làm sao lại đánh nhau, đến khi tỉnh táo lại đã trở thành như thế này rồi.

Bây giờ hai người cũng không hiểu được nguyên nhân, chỉ có thể nói được như thế.

Diệp Thị và Sở Lưu Liên vốn là người thông minh, nghe xong liền khẳng định bên trong Đào Viện đã xảy ra chuyện gì đó.

Sở Lưu Liên nhân dịp hỏi:

- Sau khi các người đi vào Đào Viện có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?

- Không có, bọn muội chỉ cùng Nhị tỷ nói chút chuyện, sau đó uống một ly trà cũng không làm gì nữa nhưng sau đó tự dưng lại đánh nhau.

Sở Thêu Ngọc đem những chuyện xảy ra ở Đào Viện kể lại một lần, ánh mắt Sở Lưu Liên lập tức trở nên lạnh lùng, hướng tới Thủy Tiên phía sau ra lệnh:

- Lập tức đi mời Lâm đại phu đến kiểm tra cho Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư.

- Vâng, nô tỳ đi ngay.

Thủy Tiên lĩnh mệnh đi mời đại phu, trong phòng, Diệp Thị nhìn nữ nhi của mình nói:

- Liên Nhi, con nghi ngờ nước trà kia?

Trong nước trà có vấn đề sao? Diệp Thị nghĩ đến đây ánh mắt xoay chuyển, nếu như trong nước trà thực có thứ gì đó thì bà ta tuyệt đối sẽ không tha cho tiểu tiện nhân Sở Lưu Nguyệt kia.

- Ngoại trừ lý do này con thật sự không nghĩ ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Sở Lưu Liên nghĩ tới những chuyện gần đây, từ khi Sở Lưu Nguyệt tự tử không thành trước phủ Tĩnh Vương trở về, trong phủ liên tiếp xảy ra những chuyện không may.

Trong phòng, Mai di nương ngập ngừng nói:

- Có phải Nhị tiểu thư trúng tà rồi không?

Bạch di nương nghe xong cũng cho là đúng, nếu nói Sở Lưu Nguyệt hạ được Ngọc nhi và Thêu Nghiên thì rất khó tin.

Bạch di nương cũng can trọng nói:

- Trước nay Nhị tiểu thư đều ở trong phủ không hề đi ra ngoài, nàng không thể có được những thứ kia, nếu nàng thực sự hạ được thì tại sao từ trước tới giờ không làm? Vì vậy thiếp thân nghĩ có lẽ nàng bị trúng tà rồi thật rồi.

Hai mẹ con Diệp Thị nhìn nhau, trước đây hai người cũng không quá tin tưởng chuyện này nhưng những chuyện xảy ra liên tiếp đều liên quan đến Sở Lưu Nguyệt, nếu như đại phu không tra ra được vấn đề nằm ở đâu thì nhất định Sở Lưu Nguyệt đã bị trúng tà rồi, cho nên những người chọc đến nàng ta mới không có được kết quả tốt.

Trong phòng, không gian nhất thời trở nên im lặng, cho đến khi Thủy Tiên mời được đại phu đến thì mọi người mới tỉnh táo lại, Diệp Thị bảo Lâm đại phu khám cho Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Ngọc xem các nàng có phải bị hạ được không.

Lâm đại phu nghe xong lập tức đi qua khám cho hai người, rồi rất nhanh đứng dậy bẩm báo:

- Bẩm Phu Nhân, hai vị tiểu thư không hề bị người khác hạ được.

Chương 23: Người trong cung tối.

Trong phòng, vừa nghe Lâm đại phu nói, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều cho rằng Sở Lưu Nguyệt bị trúng tà thật, cho nên những người gặp nàng ai cũng vô cố gặp phải rủi ro.

Diệp Thị chỉ thị Lâm đại phu kê cho Sở Thêu Nghiên và Sở Thêu Dao một đơn thuốc, rồi lại lệnh Mai Di Nương cùng Bạch Di Nương đưa hai người về đường thương, cuối cùng phái người tiễn Lâm đại phu về.

Đợi cho tất cả mọi người đều lui xuống, trong phòng không có người ngoài, Diệp thị nhìn về phía Sở Lưu Liên:

- Liên Nhi, xem ra tiểu tiện nhân kia thật sự bị trúng tà, ngày mai, mẫu thân sẽ lập tức sai người đi mời đạo sĩ đến phủ.

- Vâng, mẫu thân.

Sở Lưu Liên gật đầu, cũng không hề lo lắng chuyện này, nàng đang nghĩ đến nhưng một chuyện khác:

- Mẫu thân, ngày mai là ngày mừng thọ Thái Hậu Nương Nương, người muốn cùng Đại bá mẫu tiến Cung chúc thọ Thái Hậu Nương Nương sao?

Nói đến chuyện này, Diệp Thị liền vui vẻ cười gật đầu:

- Đại bá mẫu của con đã cho người qua đây truyền lời, muốn ngày mai ta tiến cung cùng nàng.

Vì quyền thế nhà mẹ đẻ của Diệp Thị nên mỗi lần trong Cung có yến hội, Quốc Công Phu Nhân đều muốn Diệp Thị đi cùng, muốn mượn sức Diệp Thị để tạo quan hệ tốt với Diệp Gia.

Nếu không, bằng thân phận quan Tứ phẩm của Sở Thiên Hạo thì Diệp Thị khó có cơ hội được vào Cung chúc thọ Thái Hậu.

- Mẫu thân, người nên cẩn thận chút, gần đây đã xảy ra nhiều chuyện rồi đừng để chuyện gì không hay xảy ra nữa.

Sở Lưu Liên thân nhiên nhắc nhở Diệp Thị, muốn bà đừng vui mừng quá mà quên cẩn trọng, trong Cung không thể so với Phủ đệ của mình, không thể muốn thế nào cũng được.

Lúc trước mẫu thân vừa mở miệng liền nói xấu Phụng Trắc biểu ca, nếu những lời nói như vậy phát ra ở nơi khác, nhẹ thì bà phải mất mạng, nặng thì cả Sở Gia đều khó bảo toàn.

Diệp Thị tất nhiên là biết ý này, gật gật đầu:

- Yên tâm đi, mẫu thân biết rõ chừng mực.

Mẹ con hai người đang nói chuyện, ngoài cửa Hạ mục mục đi đến, cung kính bẩm báo:

- Phu Nhân, những nô tài không biết điều đã bị xử phạt, còn nữa, Phu Nhân có muốn gọi bữa tối ngay không?

Sắc trời đã tối muộn, cho nên Hạ mục mục mới vào xin chỉ thị.

Diệp Thị gật đầu, ra lệnh gọi người mang bữa tối vào, mẫu nữ hai người vừa dùng bữa vừa thảo luận chuyện mừng thọ Thái Hậu vào ngày mai, thương lượng xem đưa lễ vật gì mới tốt, lễ vật giá trị quá không tốt mà sơ sài quá cũng không được.

Đại Thọ của Thái Hậu, Thái Hậu đã đặc biệt hạ ý chỉ, không cho phép phô trương, lãng phí, chỉ được thiết mấy bàn yến tiệc tại Cảnh Ninh Cung, mời một số Cáo Mệnh Phu Nhân trong triều đến góp vui là được. Hoàng Thượng cũng thuận theo ý tứ của Thái Hậu, những Cáo Mệnh Phu Nhân được mời vào Cung tham gia yến tiệc đã được đưa thiệp mời từ sớm.

Người nhận được thiệp mời ở Sở Quốc Công Phủ tất nhiên là Quốc Công Phu Nhân Tàn Thị. Những lần vào Cung như vậy Tàn Thị đều đưa Diệp Thị đi cùng, tuy Diệp thị không phải là người có thân phận tôn quý gì nhưng thứ nhất bởi vì bà ta là người rất khôn khéo, thứ hai ngoài thân phận Tam Phu Nhân Quốc Công Phủ ra, bà ta còn là muội muội ruột của Đại tướng quân Diệp Nam, cho nên những người khác đều rất khiêm nhường với bà ta, đối đãi với Diệp Thị cũng rất nhiệt tình. Vì vậy Quốc Công Phu Nhân cũng vui lòng đưa Diệp Thị tiến Cung, mượn cơ hội tạo quan hệ tốt với các gia tộc khác và Diệp Gia.

Chính vì vậy Mừng thọ Thái Hậu lần này cũng không phải ngoại lệ, từ sáng sớm Quốc Công Phu Nhân và Diệp Thị đã chuẩn bị trang phục, chỉnh lý mọi việc thỏa đáng, mang theo lễ vật, dẫn theo một đám hạ nhân tiến Cung dự tiệc.

Sở Phủ, Đào Viện.

Sáng sớm hôm nay, Sở Lư Nguyệt dẫn Thạch Lư đi đến sau tiểu viện tập võ, sau đó lại đem tú hoa châm mua được lúc trước ra để luyện ám khí. Nhưng bởi vì mới luyện tập lần đầu tiên nên nàng gặp phải chút khó khăn, mặc dù vậy Lư Nguyệt cũng không nhụt chí, nàng vẫn kiên trì tập luyện. Thân thể này đã có chút công phu nên chỉ cần có thời gian nàng nhất định sẽ đem tú hoa châm này luyện thành ám khí phòng thân.

Tiểu nha đầu Thạch Lư không ngừng chạy qua chạy lại giữa khoảng sân trống, giúp tiểu thư nhà mình thu lại tú hoa châm, vừa chạy Thạch Lư vừa vã mồ hôi. Cuối cùng Sở Lư Nguyệt cũng có chút không đành lòng nên dừng lại.

- Tốt lắm, hôm nay luyện đến đây thôi, bụng ta có chút đói rồi, chúng ta trở về ăn điểm tâm.

- Vâng ạ, tiểu thư.

Thạch Lư thở hồng hộc hộc hộc chạy tới, nàng rút ra một chiếc khăn tay giúp Sở Lư Nguyệt lau mồ hôi.

Sở Lư Nguyệt nhận lấy, vừa lau mồ hôi vừa nhìn tiểu nha đầu Thạch Lư, phát hiện vì vận động nhiều mà gương mặt Thạch Lư trở nên ửng hồng, không khỏi nở nụ cười:

- Thạch Lư, ta xem em cũng nên vận động nhiều, sau này lúc rảnh rỗi nên chạy bộ nhiều một chút, ăn uống điều độ một chút, nhất định sẽ trở thành một tiểu mỹ nhân.

Thạch Lư vừa nghe Sở Lư Nguyệt trêu chọc, gãi đầu nở nụ cười:

- Tiểu thư, người đừng chê cười người ta, nhưng tiểu thư, nếu người điều dưỡng thân thể tốt hơn nhất định sẽ trở nên rất xinh đẹp, sẽ không kém một đại mỹ nhân.

Bây giờ tiểu thư chỉ có chút gầy yếu, hơn nữa dinh dưỡng không đủ khiến sắc mặt trở nên vàng nhợt. Nhưng đường nét trên gương mặt của tiểu thư lại vô cùng xinh đẹp, chỉ cần một thời gian nữa, sắc đẹp của tiểu thư nhất định sẽ khiến mọi người phải chấn động.

Sở Lư Nguyệt không phản bác lại lời của Thạch Lư, bởi vì nàng biết mình không hề xấu xí, chỉ cần chăm sóc mình thật tốt thì nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nhân.

- Chúng ta trở về đi.

Sở Lư Nguyệt dẫn Thạch Lư trở về, Thạch Lư đi theo sau nàng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, người biết không? Hiện giờ hai nha hoàn kia rất an phận, cũng không có hành động khác thường. Đồng mụ mụ sai các nàng làm việc gì, các nàng đều rất cẩn thận làm.

Sở Lư Nguyệt gật đầu một cái, nhưng vẫn không quên nhắc nhở Thạch Lư:

- Nhớ kỹ, tuy rằng bây giờ hai người đó rất an phận thủ, nhưng em không thể quên, các nàng không phải là người của mình mà là người của Diệp Thị. Người thân của hai nàng đều nằm trong tay Diệp Thị, người cho là các nàng sẽ làm việc cho chúng ta sao?

- Điều này nô tỳ cùng Đồng mụ mụ đã biết, tiểu thư yên tâm đi.

Thạch Lư không phải kẻ ngốc, tất nhiên nàng cũng hiểu được vấn đề này, thân là người ở trong gia tộc lớn nếu không biết cả những việc như vậy thì nàng đã chết từ sớm rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chỉ chốc lát đã quay lại trước tiểu viện, nhưng vừa mới đi vào hành lang dài đã nhìn thấy Đồng mụ mụ chạy đến. Về mặt Đồng mụ mụ nóng vội, nhìn hai người Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lư đi tới, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại, Vương quân gia dẫn người qua đây.

Vương Thường, quân gia phủ đệ thứ ba của Quốc Công Phủ, không cần phải nói người này tất nhiên cũng là thân tín của Diệp Thị. Không biết hần đến đây làm gì, chẳng lẽ Diệp Thị lại nghĩ ra việc gì để làm khó nàng? Sở Lư Nguyệt vừa nghĩ vậy, Đồng mụ mụ đã mở miệng:

- Tiểu thư, là người trong Cung tới, Thái Hậu Nương Nương lệnh thái giám đến Quốc Công Phủ đón tiểu thư vào Cảnh Ninh Cung.

Sở Lư Nguyệt ngẩn cả người, nàng là một tiểu nha đầu không có gì đặc biệt, Thái Hậu Nương Nương là một người cao quý như vậy, sao lại muốn gặp nàng? Sở Lư Nguyệt nhướng mày, đứng bất động giữa hành lang.

Đồng mụ mụ cùng Thạch Lư cũng có chút bất an, ba người không ai nói gì, nghĩ mãi không ra tại sao Thái Hậu Nương Nương lại làm như vậy.

Tuy Sở Lư Nguyệt là đích nữ của Quốc Công Phủ, nhưng nàng là nữ nhi của lão Tam, phụ thân Sở Thiên Hạo của nàng chỉ là quan Tứ phẩm, một Nội Các học sĩ. Thân phận như vậy vốn không có cơ hội gặp được Thái Hậu, nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Diệp Thị đã đem việc gì nói với Thái Hậu? Nhưng nàng ngẫm đi ngẫm lại vẫn cảm thấy không có khả năng này, Diệp Thị cũng không dám làm cản trước mặt Thái Hậu.

Trên hành lang dài một mảnh yên tĩnh, chủ tớ ba người đứng yên không nhúc nhích.

Vương quân gia cùng tiểu thái giám trong cung ở chính sảnh, vì chờ không kịp liền đi ra, vừa ra tới ngoài đã nhìn thấy ba người ở hành lang, sắc mặt Vương quân gia lập tức hiện lên vẻ tức giận, nhưng bởi vì phía sau còn có tiểu thái giám trong Cung nên hắn đem tức giận nhịn xuống, dẫn tiểu thái giám đi tới.

- Nhị tiểu thư, sao người lại ở ngoài này mà không đi vào, làm hại Hoàng công công phải chờ lâu như vậy?

Lời Vương quân gia vừa nói xong, sắc mặt Hoàng công công quả nhiên trở nên có chút không vui. Hắn chính là thái giám của Cảnh Ninh Cung, tuy không phải tổng quản thái giám, nhưng vẫn là người bên cạnh Thái Hậu, bình thường ở trong Cung cũng được mọi người coi trọng, không nghĩ tới vừa vào đến Quốc Công Phủ tuyên người* lại bị làm khó như vậy.

*tuyên người: gọi người.

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt trở nên u ám, Vương quân gia này không hổ là người của Diệp Thị, không có khác nào là quên tính kế nàng a. Lời nói của hắn như thế, tất nhiên sẽ làm Hoàng công công tức giận.

Sở Lưu Nguyệt bất động thanh sắc* khoe môi nhếch lên nụ cười, tiến lên hướng Hoàng công công thi lễ:

- Thỉnh Hoàng công công thứ lỗi, vừa rồi Lưu Nguyệt bị kinh sợ, Thái Hậu Nương Nương có thân phận tôn quý như thế nào, sao có thể triệu kiến một người vô danh tiểu tốt như Lưu Nguyệt? Cho nên Lưu Nguyệt mới chần chờ.

*bất động thanh sắc: không biểu hiện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiến Cung

Trong hành lang dài, Hoàng công công nghe xong Sở Lưu Nguyệt nói cuối cùng sắc mặt cũng lộ ra ý cười vừa lòng. Vị đích nữ của Quốc Công Phủ này tuy tuổi không lớn nhưng lại là người hiểu đạo lý, lời nói ra thật khiến người ta cảm thấy hài lòng. Hoàng công công khẽ giơ ngón tay trở lên, dùng khăn tay che miệng nở nụ cười, nói:

- Sở tiểu thư làm sao có thể là người không có tiếng tăm gì được, tất cả mọi người trong nội Cung đều biết đến đại danh của người đó.

Hoàng công công nói xong, Vương quân gia bên cạnh hắn cũng không khách khí nở nụ cười, sau đó giả vờ như tùy ý mở miệng:

- Đại danh của Nhị tiểu thư, tất cả mọi người ở Thượng Kinh đều biết a.

Một nữ nhân chưa gả vào cửa đã bị hưu phải nguyên kiểu quay về, hơn nữa còn tìm chết trước của Tĩnh Vương Phủ, vừa chết không thành lại về Sở Phủ tìm chết lần nữa. Thử hỏi Nhị tiểu có thể không có tiếng tăm gì được sao?

Chẳng qua là kiểu thanh danh như vậy, cùng so sánh với mỹ danh của Đại tiểu thư thì chẳng khác gì một trời một vực, trong mắt Vương quân gia tràn đầy khinh thường.

Sở Lưu Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Vương quân gia, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không sợ hãi không giận giữ, nhưng đôi đồng tử chợt trở nên thâm thúy. Ánh mắt của nàng khiến Vương quân gia nhìn không được bất an, trong đầu chợt nhớ tới những chuyện nghe được gần đây về Nhị tiểu thư, người hắn không nhìn được run lên một chút, không dám cười tiếp.

Nghe nói Nhị tiểu thư bị yêu nghiệt nhập thể, phàm là những người trêu chọc nàng đều không có kết cục tốt, hắn vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Đồng mục mục và Thạch Lựu phía sau Sở Lưu Nguyệt nghe xong Vương quân gia nói thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhưng hai người cũng không dám lên tiếng trêu chọc Vương quân gia, chỉ có thể nhẫn nhịn xuống.

Lúc này Hoàng công công lại mở miệng:

- Sở tiểu thư đừng lo lắng, Thái Hậu Nương Nương triệu Sở tiểu thư tiến cung là vì chuyện không hay Tĩnh Vương làm lúc trước, Thái Hậu muốn triệu tiểu thư tiến Cung để trấn an.

Sở Lưu Nguyệt nghe Hoàng công công nói xong mới biết việc Thái Hậu triệu mình Tiến Cung cũng không liên quan đến Diệp Thị mà là vì chuyện Tĩnh

Vương hươu nàng.

Tinh Vương hươu nàng, tuy là chuyện của Tinh Vương không liên quan đến Thái Hậu Nương Nương nhưng Thái Hậu làm như thế để thể hiện sự quan tâm của mình đến thần tử. Hiện giờ trong Cung không có Hoàng Hậu, Thái Hậu Nương Nương chính là người làm chủ Hậu Cung. Tinh Vương làm ra chuyện như vậy tất nhiên Thái Hậu cũng phải tỏ chút thái độ rồi. Hơn nữa nghe nói Thái Hậu rất thích Đức Phi Nương Nương mẫu phi của Tinh Vương Gia. Chính vì vậy Thái Hậu rất thích Tinh Vương Gia, chuyện của hân Thái Hậu ra mặt cũng không có gì quá ngạc nhiên.

- Lưu Nguyệt đã biết, thỉnh cầu công công đợi ở ngoài phủ trong chốc lát, Lưu Nguyệt muốn chuẩn bị một chút được không?

Sở Lưu Nguyệt dịu dàng nói, Hoàng công công liếc mắt đánh giá nàng, trang phục khoác trên người không phải đồ mới, trên đầu cũng không hề có trang sức, cứ như vậy tiến Cung quả thật có chút không hay nên gật đầu một cái:

- Vậy ta sẽ đợi ngoài cửa phủ, Sở tiểu thư hãy nhanh lên một chút, yến hội sắp bắt đầu rồi.

- Được.

Sở Lưu Nguyệt gật đầu rồi dẫn Thạch Lữ cùng Đồng mụ mụ đi qua Hoàng công công cùng Vương quân gia đi vào trong phòng.

Phía sau, Hoàng công công đợi Sở Lưu Nguyệt đi xa mới quay sang Vương quân gia.

- Sở tiểu thư cũng không đáng ghét như những gì Vương quân gia nói nha.

Hóa ra lúc ở trong phòng Vương quân gia đã đem những chuyện của Sở Lưu Nguyệt nói cho Hoàng công công, theo lời hân nói thì Sở Lưu Nguyệt chính là một người rất đáng ghét. Nhưng lần gặp mặt vừa rồi đã khiến Hoàng công công cảm thấy vị tiểu thư này của Sở Gia cũng không kém đến mức như vậy, tuy rằng bộ dạng của nàng không được tốt lắm, quần áo cũng hơi cũ một chút nhưng đáng về vẫn vô cùng gọn gàng, sạch sẽ.

Khóe miệng Vương quân gia co quắp, lời hân nói là ám chỉ con người nhút nhát của Sở Lưu Nguyệt trước kia, vừa gặp người liền sợ hãi trốn tránh, chỉ là hiện tại Sở Lưu Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Hoàng công công quan sát Vương quân gia, thân là người trong Cung tất nhiên hân hiểu được những mảnh khóe đầu đá nơi Hậu Viện này, nhưng hân cũng lười để ý tới chuyện của Sở Phủ, nghĩ vậy hân liền xoay người đi ra ngoài.

- Ta đến ngoài cửa phủ chờ một chút đi.

Vương quân gia chạy nhanh đuổi theo phía sau Hoàng công công:

- Hoàng công công, tiểu nhân đưa người đi đến chính sảnh dùng trà.

Hân nói xong còn thừa cơ lấy ra một đỉnh bạc nhét vào tay Hoàng công công, Hoàng công công nhận bạc cũng không so đo những việc khác:

- Vương quân gia cứ tự nhiên đi, ta ra xe ngựa ngoài cửa phủ đợi cũng được, yến hội tại Cảnh Ninh Cung cũng sắp bắt đầu rồi.

- Vậy được.

Vương quân gia tự tiện người đến ngoài cửa phủ, sau đó dặn dò những người gác cửa một chút mới dẫn theo hai người xoay người đi đến Liên Viện.

Thái Hậu triệu Sở Lưu Nguyệt tiến Cung, hân phải lập tức bẩm báo chuyện này với đại tiểu thư. Khi Phụ Nhân không ở trong phủ, tất cả mọi chuyện trong quý phủ đều được Đại tiểu thư xử lý, Đại tiểu thư vốn là người rất thông minh nên xử lý mọi việc rất thỏa đáng. Chuyện hôm nay Sở Lưu Nguyệt tiến Cung đã khiến Vương quân gia cảm thấy bất an trong lòng, dường như có vấn đề gì đó nhưng hân lại không nghĩ ra được vấn đề nằm ở đâu.

Trong Đào Viện,

Thạch Lữ cùng Đồng mụ mụ giúp Sở Lưu Nguyệt tìm một bộ quần áo tốt nhất, tuy bộ đồ không mới nhưng vẫn tốt hơn bộ đồ trên người nàng một chút.

Nhưng Sở Lưu Nguyệt lấy tay đẩy bộ đồ sang một bên, trực tiếp mệnh lệnh cho Đồng mụ mụ:

- Lập tức đem bộ quần áo xấu nhất đến để ta mặc.

Hôm nay nàng muốn cho tất cả mọi người nhìn xem bao nhiêu năm nay Diệp Thị đối xử với nàng như thế nào, xem bà ta miệng nói một đằng nhưng lại làm một kiểu, để mọi người biết bà ta làm kẻ mẫu "tốt" đến mức nào. Hôm nay là ngày mừng thọ Thái Hậu, tất cả Cáo Mệnh Phụ Nhân của các Gia Tộc đều có mặt, không phải bà ta thích giả dối sao? Nàng muốn xem bà ta tiếp tục giả dối thế nào.

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt lóe lên tinh quang, khóe môi ẩn ẩn ý cười.

Đồng mụ mụ không hỏi thêm bất cứ điều gì mà ngay lập tức nghe theo mệnh lệnh của Lưu Nguyệt bắt đầu tìm kiếm, Thạch Lữ cũng giúp bà tìm. Rất nhanh sau đó hai người tìm thấy một bộ áo cũng màu hồng phấn, chỉ có điều màu hồng đã sớm mất chỉ còn lại màu trắng đục, không chỉ thế bộ quần áo này có chút rộng. Bộ quần áo này Sở Lưu Liên đã từng mặc, dáng người Sở Lưu Liên vốn đầy đặn, với thân hình gầy guộc ốm yếu của Sở Lưu Nguyệt

lúc này mà mặc chúng lên người quả thật không phù hợp, tuyệt không vừa người, liếc mắt một cái có thể cảm nhận được dáng người mảnh mai, yếu nhược bên trong của nàng.

Sở Lưu Nguyệt nhìn quần áo trên người vừa lòng gật gật đầu, sau đó lại sửa sang lại đầu tóc một chút, cuối cùng ra lệnh cho Đồng mục mục:

- Mục mục đợi trong phủ, Thạch Lưu theo ta tiến Cung đi.

- Vâng, tiểu thư yên tâm đi.

Đồng mục mục gật đầu, Sở Lưu Nguyệt dẫn theo Thạch Lưu, hai người một đường ra khỏi Đào Viện nhanh chóng đi đến trước cửa Sở Phủ. Trên đường đi tất cả hạ nhân của Sở Phủ đều đưa cặp mắt khó hiểu nhìn Sở Lưu Nguyệt. Chẳng lẽ Nhị tiểu thư mặc quần áo như vậy để tiến Cung sao? Sau đó không ít người chột nhối ra, hình như Nhị tiểu thư cũng không hề có quần áo mới.

Ngoài cửa Sở Phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa đang đứng chờ, trước xe ngựa có hai thái giám đang ngồi, một người là Hoàng công công lúc trước, người còn lại là thái giám phụ trách đánh xe, sau xe ngựa còn có vài thị vệ cưỡi ngựa đi theo, ngoài ra còn có vài hạ nhân của Sở Phủ.

Tất cả mọi người nhìn thấy Sở Lưu Nguyệt đi ra từ trong phủ thì lặng người, không kịp phản ứng, đợi đến khi họ phản ứng lại thì Sở Lưu Nguyệt đã tự tiến vào xe ngựa.

Hoàng công công đầu cảm thấy đầu mình như to ra, hần quay lại mở miệng:

- Sở tiểu thư, hôm nay là Đại thọ của Thái Hậu, người mặc như vậy là bất kính, hay là đổi trang phục khác đi?

Trong xe ngựa, thanh âm thân nhiên của Sở Lưu Nguyệt vang lên:

- Hoàng công công thứ lỗi, không phải Lưu Nguyệt không muốn đổi mà là có đổi đi đổi lại thì quần áo cũng chỉ có thể, hơn nữa đây còn là bộ trang phục lúc trước đại tỷ thường cho ta.

- Cái gì?

Hoàng công công vừa nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi, trong mắt hiện lên sự khinh thường. Không phải nghe nói muội muội của Tướng Quân Diệp Nam là người vô cùng hiền tuệ, hiểu lễ nghĩa sao? Sao lại đối với đích nữ ác độc như thế? Không ngờ lại để Sở Lưu Nguyệt mặc những bộ đồ cũ như vậy, lại còn là đồ tỷ tỷ của nàng thường cho. Như vậy thật quá quắt, phải biết rằng luận về thân phận thì thân phận của vị tiểu thư này còn cao quý hơn Sở Lưu Liên kia rất nhiều a.

Hóa ra Diệp Thị làm người giả dối như vậy, không ngờ có thể làm ra những chuyện thiếu đạo đức này.

Trong xe ngựa, Sở Lưu Nguyệt mềm giọng mở miệng nói:

- Hoàng công công, quần áo Lưu Nguyệt chỉ có như vậy, nếu Hoàng công công ngại quần áo của Lưu Nguyệt không tốt thì Lưu Nguyệt sẽ không tiến Cung để tránh làm Thái Hậu phiền lòng.

Hoàng công công nghe vậy thì làm sao có thể đồng ý, Thái Hậu lệnh hần đến đón người, nếu hần không hoàn thành nhiệm vụ thì người gặp chuyện không hay ho chính là hần, về phần Sở Lưu Nguyệt mặc quần áo gì, đó là chuyện của Sở Phủ hần không cần quan tâm đến, nghĩ vậy hần ra lệnh cho thái giám bên cạnh:

- Tiến Cung đi.

- Vâng, Hoàng công công.

Xe ngựa rời Sở phủ, một đường hướng đến Hoàng Cung. Trong xe ngựa, khóe môi Sở Lưu Nguyệt hiện lên ý cười, nàng đã sớm đoán được Hoàng công công không dám không đưa nàng tiến Cung, tuy ở trước mặt nàng hần rất tự đắc nhưng trước mặt ở Thái Hậu hần cũng chỉ là một tiểu nô tài mà thôi. Nếu không đón được người thì sau này hần đừng nghĩ đến việc xuất hiện trước mặt Thái Hậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cô dâu.*

*cô dâu: ý nghĩa là chị dâu và e chồng âm thầm đấu đá nhau.

Trong Liên Viện của Sở Phủ,

Sở Lưu Liên tựa vào trên giường nghe Vương quân gia bẩm báo, vừa nghe nói Thái Hậu nương nương triệu Sở Lưu Nguyệt tiến Cung nàng có chút bất ngờ không kịp phản ứng. Đợi đến lúc Sở Lưu Liên tỉnh táo lại, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, vội vàng ra lệnh cho Thủy Tiên cùng Thục Dược:

- Nhanh, hai người các ngươi đi ngăn Nhị tiểu thư lại, đưa nàng ta đến đây.

Chỗ Sở Lưu Nguyệt cái gì cũng không có, nếu cứ để Sở Lưu Nguyệt tiến Cung như vậy chỉ sợ Thái Hậu nương nương sẽ trách cứ mẫu thân, bây giờ nàng nhất định phải chuẩn bị cho Sở Lưu Nguyệt thật tốt, như vậy mới không khiến mẫu thân bị điều tiếng xấu.

Sở Lưu Liên dứt lời, hai nha hoàn lập tức nhận mệnh nhanh chóng đi ra ngoài. Trong phòng, sắc mặt Vương quân gia tái nhợt, cuối cùng hắn cũng nhận ra vấn đề nằm ở chỗ nào, hóa ra là quần áo Sở Lưu Nguyệt mặc trên người giống như một tiểu nha hoàn. Nếu nàng cứ như vậy mà tiến Cung, chỉ sợ thanh danh xưa nay Phu Nhân tốn công xây dựng sẽ bị ảnh hưởng. Nghĩ như thế, Vương quân gia bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Sở Lưu Liên lạnh lùng liếc hắn một cái, vô cùng tức giận nói:

- Ngươi xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì? Chỉ một việc nhỏ như vậy mà cũng không xong, ngươi có thể đem nàng ta đến đây trước a.

- Tiểu nhân đáng chết, thật sự là tiểu nhân không nghĩ tới.

Vương quân gia cúi đầu nhận sai, chuyện này vốn là do hắn thất trách, Phu Nhân cùng Đại tiểu thư tin tưởng hắn như thế, vậy mà chuyện nhỏ này hắn cũng làm không xong, đây là sai lầm của hắn.

Sở Lưu Liên không kiên nhẫn phát phát tay ý bảo Vương quân gia đứng dậy, bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, chỉ cần ngăn Sở Lưu Nguyệt lại là sẽ không có chuyện gì. Nơi này của nàng có rất nhiều trang sức và quần áo đẹp mà.

Nhưng rất nhanh sau đó Thủy Tiên cùng Thục Dược đã trở lại, vừa tiến vào đã thấy sắc mặt hai người đều có chút khó coi.

- Tiểu thư, xe ngựa trong Cung đã rời đi rồi.

- Nô tỳ đã hỏi qua vài hạ nhân, nghe nói quần áo Nhị tiểu thư mặc chính là quần áo mà lúc trước Đại tiểu thư không dùng nữa.

Lời vừa nói ra, sắc mặt những người trong phòng càng thêm khó coi. Sở Lưu Liên tức giận đến mức ho khan lên, lần này nàng thật sự đã bị chọc giận. Sở Lưu Liên hung hăng trừng mắt nhìn Vương quân gia một cái:

- Cút ra ngoài cho ta, xem ngươi đã làm chuyện gì.

Vương quân gia đi ra ngoài rồi, trong phòng một mảnh im lặng.

Hoàng Cung, Cảnh Ninh Cung là tên tẩm Cung của Thái Hậu nương nương. Trong Cảnh Ninh Cung bốn mùa như xuân, bên cạnh tường viện cao lớn trồng nhiều loại cây cỏ thụ, hoa cỏ làm không khí Cảnh Ninh Cung trở nên tươi mát, thanh tĩnh. Bên trong nội Cung đèn hoa rực rỡ giăng khắp nơi khiến không khí Cảnh Ninh Cung thêm phần náo nhiệt.

Hôm nay, yến hội được tổ chức ở hoa viên Thanh Lưu cách Cảnh Ninh Cung không xa, bốn phía đề rất nhiều bình phong Lưu Ly, dưới ánh mặt trời, vô số kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, hương hoa ngào ngạt len lỏi khắp mọi nơi.

Lúc này các Cáo Mệnh Phu Nhân của các gia tộc đã đến từ sớm, tập trung vào một chỗ bắt đầu nói chuyện phiếm. Một số Hậu Phi trong cung cũng đã đến, bình thường những Hậu Phi này không thể ra Cung gặp người thân, những lần yến hội thế này vừa hay giúp các nàng gặp được người nhà cho nên họ vô cùng vui vẻ tiến đến nói chuyện cùng mọi người.

Trừ bỏ Thái Hậu nương nương cùng Tam Phi chưa tới thì những người được mời đều đã đến khá đông đủ.

Tam phi có Thục Phi, Hiền Phi, Đức Phi.

Thục Phi chính là thiên kim của Quân Phủ, có phụ thân là Thừa Tướng đương triều, Thục phi sinh hạ Ngũ Công Chúa Phượng Bích Vân và Cửu Hoàng Tử Phượng Thụy.

Hiền Phi là người của Sở Quốc Công Phủ, sinh ra Lục Hoàng Tử Huệ Vương và tiểu công chúa nhỏ tuổi nhất Hoàng Thất là Thập Tam Công Chúa Phượng Bích Ngọc.

Còn lại Đức phi nương nương là đích nữ của Cơ Vương Phủ, sinh ra Thất Hoàng Tử Phượng Ngâm, nhưng do thân thể Đức Phi không tốt nên Hoàng Thượng không để cho nàng thụ thai tiếp mà lệnh cho ngự y điều trị thân thể cho nàng.

Trong Cung, trừ bỏ Hoàng Hậu từng là người được sủng ái nhất thì ba người đều được đối xử bình đẳng.

Nhưng người được Thái Hậu nương nương sủng ái nhất lại là Đức phi nương nương. Mặc dù Đức phi nương nương không phải cháu ruột của Thái Hậu nhưng nàng xuất thân từ Cơ Vương Phủ, trước khi xuất giá, lão Vương Phi của Cơ Vương Phủ chính là bạn tốt nơi khuê phòng của Thái Hậu nương

nuong. Tuy lão Vương Phi mất sớm nhưng yêu ai yêu cả đường đi, cho nên đối với Đức Phi nương nương xuất từ Cơ Vương Phủ bà luôn rất yêu thích. Hơn nữa tuy thân mình Đức Phi nương nương suy yếu nhưng nàng lại rất hiểu thuận đối với Thái Hậu nương nương, chính vì vậy Thái Hậu cũng đối tốt với nàng.

Bản thân Thái hậu là người của Túc Vương Phủ, năm đó vì muốn cân bằng thế lực trong triều nên Tiên Đế đã cưới đích nữ của Túc Vương Phủ làm Hậu. Nhưng bởi vì Thái Hậu nương nương không thể sinh con cho nên Tiên Đế vẫn luôn thương tiếc bà, sau này người lại đưa một vị Hoàng Tử đến làm con thừa tự cho Thái Hậu, vị hoàng tử kia cũng chính là Hoàng Đế hiện tại.

Thái Hậu nương nương cũng không giống như những người quyền cao chức trọng khác muốn đề bên ngoại lấn quyền trong triều chính. Mặc dù bà xuất thân từ Túc Vương Phủ nhưng cũng không mượn quyền lực trong tay quá nhiều, cũng không yêu cầu Hoàng Đế lập nữ nhân của Túc Vương Phủ làm Hậu. Hoàng Hậu là do chính Hoàng Đế lựa chọn cho nên việc phế Hậu, phế Thái Tử không hề liên quan đến Thái Hậu. Hoàng Thượng vẫn vô cùng hiếu thuận với bà.

Đây chính là đạo lý quân tử phòng thân, Hoàng Đế cũng không phải do Thái Hậu nương nương sinh thành, nếu bà thật sự tham dự vào những chuyện này chỉ sợ thân bà cũng khó bảo toàn, thậm chí ngay cả Túc Vương Phủ cũng không trách khỏi đại họa.

Trước cửa Cảnh Ninh Cung, thanh âm the thé của thái giám đột nhiên vang lên:

- Thái Hậu nương nương giá lâm, Thục Phi nương nương giá lâm, Hiền Phi nương nương giá lâm, Đức Phi nương nương giá lâm

Âm thanh này vừa vang lên, các Cáo Mệnh Phu Nhân, Hoàng Thất Công Chúa cùng các thiên kim tiểu thư của các Gia tộc vội vàng đứng lên, nhanh chóng tách ra đứng ở hai bên, cung nghênh Thái Hậu nương nương cùng ba vị Hoàng Phi nương nương.

- Thần Phụ (Thần Nữ) bái kiến Thái Hậu nương nương, Thục phi nương nương, Hiền Phi nương nương, Đức Phi nương nương.

Trước lối đi vào Hoa Viên một đoàn người thông thả bước đến, dẫn đầu là một lão phu nhân trang dung đẹp đẽ quý phái, đây đúng là Thái Hậu nương nương đương triều. Tuy tóc đã điểm sợi bạc nhưng không hề tổn hại đến phong thái cao quý của bà mà ngược lại lại đem sự sắc bén trên người bà che dấu đi không ít, khiến bà nhìn qua giống như một trưởng bối hiền hòa. Bên cạnh bà vẫn luôn có một người theo sát nâng đỡ, người này tất nhiên là Đức Phi nương nương mà Thái Hậu thích nhất.

Tuy rằng tuổi Đức Phi nương nương cũng không ít, nhưng bởi vì nàng luôn biết chăm sóc bản thân cho nên nhìn qua vẫn vô cùng trẻ tuổi, lại dịu dàng tú lệ, chỉ là sắc da có chút tái nhợt, liếc mắt là có thể nhận ra đây là do bệnh cũ của nàng. Nhưng so với Thục Phi cùng Hiền Phi, thật ra Đức Phi là một người khá may mắn vì nàng trẻ tuổi hơn hai người một chút. Mặc dù Thục Phi cùng Hiền Phi đều mắc cảm y hoa lệ, đeo trên mình những trang sức quý báu nhưng ở dưới mắt đã mờ hồ thấy vài nếp nhăn. Nhưng có thể nhìn ra được hai người cũng là mỹ nhân hiếm có, tuy rằng đã hơi lớn tuổi nhưng thời trẻ tuổi nhất định cũng là tuyệt đại phong hoa*.

*tuyệt đại phong hoa= mỹ nhân tuyệt sắc.

Ngoài Đức Phi, Thục Phi, Hiền Phi đi theo sau Thái hậu nương nương còn có một lão phụ nhân. Lão phụ nhân này có tuổi tương đương với Thái Hậu, y phục trên người cũng vô cùng quý giá, hơn nữa khí thế uy nghi tỏa ra trên người bà so với Thái Hậu chỉ hơn chứ không kém.

Lão phụ nhân này đúng là lão Vương Phi của Túc Vương Phủ, cũng chính là chị dâu của Thái Hậu nương nương. Hôm nay là ngày mừng thọ Thái Hậu, thân là chị dâu tất nhiên bà không thể không có mặt nên bà dẫn theo vài người của Túc Vương Phủ tiến Cung chúc Thọ Thái Hậu, chẳng qua là trước khi đến yến hội bà tiến vào thăm Cung Thái Hậu cùng Thái Hậu ôn chuyện một chút rồi mới cùng Thái Hậu đến đây.

Đoàn người tiến vào cửa, Thái Hậu cười ôn hòa vẫy tay:

- Mọi người đứng lên đi, hôm nay Ai Gia không câu nệ gì cả, mọi người cứ tùy ý là tốt rồi.

- Tạ Thái Hậu nương nương.

Sau khi tạ ơn, tất cả mọi người đều tự động lùi lại hai bên nhường lối cho Thái Hậu cùng các Hoàng Phi tiến vào, vừa đi một bên bà tùy ý hỏi thái giám Tiểu An Từ bên cạnh:

- Hoàng Thượng còn chưa qua đây sao?

- Hồi bẩm Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng đã phái người lại đây truyền lời, người sẽ từ Ngự Thư Phòng đến thẳng đây.

- Ân, vậy đợi Hoàng Thượng một chút đi.

Thái Hậu nói xong cười nhìn về phía lão Túc Vương Phi bên cạnh, mặt mày hớn hờ nói:

- Hoàng Thượng cũng thật là, Ai Gia đã nói rõ hôm nay chỉ là yến hội tư gia nhưng hấn lại nhất quyết muốn qua đây, xem ra Ai Gia chỉ có thể đợi hấn một chút.

Tuy rằng lời nói của Thái Hậu có vẻ như trêu đùa, nhưng thần sắc lại mang theo chút kiêu ngạo.

Tuy Hoàng Thượng không phải do bà sinh thành nhưng vẫn luôn hiếu thuận với bà, tuyệt đối không hề kém so với nhi tử thân sinh.

Khỏe miệng Lão Vương Phi Túc Vương Phủ ngoéo một cái, trong tâm khinh thường. Còn không phải Hoàng Thượng làm cho người ngoài xem sao? Người muốn chiếm được thanh danh Hiếu thuận, bằng không sao lại tốn nhiều tâm tư như vậy với một người không phải máu thân ruột của mình?

Trong lòng Túc lão Vương Phi hiểu rõ ràng, lời này của Thái Hậu chính là nói cho bà nghe chứ không phải tự nói bản thân mình. Cũng bởi vì bà đã từng nói qua rằng, nữ nhân không thể sinh dục chính là người không có phúc phận cho nên mỗi lần gặp bà Thái Hậu đều nói bóng nói gió về chuyện này với bà, thật sự là phiền não. Nếu không phải Thái Hậu phát thiệp mời thì hôm nay bà cũng không muốn tiến Cung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ngu xuân.

Tuy trong lòng tức giận nhưng trên mặt Túc lão Vương Phi cũng không biểu hiện ra, tốt xấu gì người trước mắt này cũng chính là Thái Hậu đương triều, bà cũng không phải điên rồi muốn đi treu chọc bà ta nên cười gật đầu:

- Hoàng Thượng quả thật là hiếu thuận, Thái Hậu nương nương đúng là người có phúc.

Thái Hậu nhìn biểu tình cứng ngắc trên gương mặt chị dâu mình, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, tâm tình Thái Hậu chợt trở nên vui vẻ hơn, chỉ cần thấy người chị dâu này của mình quần bách bà liền cảm thấy vui vẻ.

Túc lão Vương Phi vừa dứt lời, đám người Đức Phi nương nương đi bên cạnh Thái Hậu lập tức tiếp lời hòa theo.

- Mẫu Hậu cùng Hoàng Thượng tình cảm mẫu tử sâu đậm, ở Nam Ly Quốc chính là một giai thoại.

- Đúng vậy, Hoàng Thượng là người hiếu nghĩa, là tấm gương cho người trong thiên hạ noi theo.

- Hôm nay là ngày sinh của Mẫu Hậu, cho dù có việc trong người Hoàng Thượng cũng sẽ buông xuống để qua đây chúc mừng Mẫu Hậu.

Lời nói của mấy vị Phi Tàn càng khiến sắc mặt Thái Hậu rạng rỡ, thần thái càng trở nên sáng lạn. Tâm tình Túc lão Vương Phi buồn bực, nếu không phải cố chịu đựng bà đã quay đầu bước đi, khinh thường hừ lạnh, không phải mừng thọ thôi sao? Có gì mà phải đặc ý đến vậy?

Tam Phi biết Thái Hậu cùng Túc lão Vương Phi chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng, bề ngoài thì làm như vui vẻ nhưng bên trong thì không ngừng âm thầm đối chọi gay gắt cho nên mỗi người nói một câu cung phụng liền không nói thêm nữa, để tránh kích thích đến Túc lão Vương Phi. Túc lão Vương Phi này tuy chỉ là một Vương Phi nhưng cũng là chị dâu của Thái Hậu, cho nên nếu lão Vương Phi không làm gì vượt quá khuôn khổ thì Thái Hậu cũng sẽ không trách phạt bà. Cuối cùng chỉ sợ sẽ giận chó đánh mèo lên đầu các nàng, cho nên các nàng vẫn nên thông minh chút, đừng khiêu khích Túc lão Vương Phi thì hơn.

Đoàn người vừa nói chuyện vừa đi đến vị trí thượng tọa ngồi xuống, Thái Hậu nương nương vừa ngồi xuống liền phân phó những người bên dưới cứ tiếp tục hàn huyên trong chốc lát, Hoàng Thượng sẽ lập tức tới đây.

Sau khi đưa ra mệnh lệnh Thái Hậu cũng quay sang bắt đầu ôn chuyện với Đức Phi và những người khác.

Phía dưới, những Cáo Mệnh Phu Nhân cùng Hoàng Thân Quốc Thích lại tiếp tục nói những câu chuyện còn đang dang dở, chỉ trong phút chốc cả Hoa Viên lại quay về với không khí náo nhiệt.

Thái Hậu nương nương luôn nhân từ, mặc kệ là Hậu Phi trong Cung, Công Chúa của Hoàng Thất, hay là Cáo Mệnh Phu Nhân trong triều đều biết điểm này, chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng Thái Hậu cũng không hề gắt gỏng, cho nên người cũng được mọi người kính trọng. Chính vì vậy khi lời Thái Hậu vừa phân phó xuống, mọi người liền không có ý kiến gì, thông thả chờ Hoàng Thượng.

Lúc này, Hoàng công công đã dẫn Sở Lưu Nguyệt đi vào một góc khá yên tĩnh trong Hoa Viên. Ngai cho thân phận của Sở Lưu Nguyệt, Hoàng công công cũng không có cao giọng tuyên bố, chỉ âm thầm đưa hai chủ tớ Sở Lưu Nguyệt sang một bên rồi nói các nàng chờ một chút, hẳn đi bẩm báo Thái Hậu nương nương.

Sở Lưu Nguyệt gật đầu, Hoàng công công liền đi xin chỉ thị của Thái Hậu nương nương.

Trong yến hội, không khí vô cùng náo nhiệt, Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lưu xem đến hoa cả mắt, hai người chỉ cảm thấy đôi mắt mình cũng không đủ nhìn, sắc màu rực rỡ, mỹ nữ như mây, một đám đều thiên kiều bá mị*, nhìn xem đây là mỹ nữ, kia cũng là mỹ nữ. Mà nhìn lại hai người lại giống như dân đen quê mùa lần đầu tiên được đến nơi hoa lệ. Nha đầu Thạch Lưu thì khỏi cần nói, nàng chưa bao giờ gặp phải trường hợp như vậy, chỉ thấy hai chân mình như nhũn ra đến mức sắp đi không nổi nữa. Thạch Lưu vươn tay tới kéo ta Sở Lưu Nguyệt, nhỏ giọng nói nhỏ.

*thiên kiều bá mị: xinh đẹp, quyến rũ.

- Tiểu thư, chân nô tỳ không nghe theo sự sai bảo của mình nữa.

Sở Lư Nguyệt vốn cũng có chút bất an, chuyện nàng bất an không phải là những nữ nhân trong yến hội kia mà là sự náo nhiệt nơi đây. Kiếp trước nàng thích những nơi yên tĩnh để nghiên cứu, rất ít khi tham dự các yến hội long trọng, cho nên đối với những nơi náo nhiệt như thế này kỳ thật nàng cảm thấy hơi sợ. Nhưng vừa nghe lời của Thạch Lư nàng liền cảm thấy bản thân mình là một chủ tử cũng nên có phong thái của một chủ tử, nghĩ vậy tâm nàng liền bình tĩnh lại. Chỉ cần bình tĩnh thì gặp chuyện gì cũng không cảm thấy đáng sợ, không phải nhiều người một chút, ăn mặc đẹp hơn một chút, nhìn quan chính tề hơn một chút thôi sao? Huống chi, Sở Lư Nguyệt nhìn y phục trên người mình, nàng suýt nữa đã quên mất mục đích tiến Cung hôm nay, nàng phải hung hăng giáng cho Diệp Thị một đòn đáng nhớ. Khóe môi không tự chủ được hiện lên ý cười, trấn an Thạch Lư bên cạnh người.

- Có gì mà phải sợ hãi, chẳng lẽ các nàng không phải người, không phải giàu có một chút, ăn mặc chải chuốt hơn một chút thôi sao? Trên thực tế họ cũng giống như nhau, cũng là nữ nhân mà thôi, bỏ ra những thứ hoa lệ trên người chỉ sợ họ cũng không bằng chúng ta đâu?

Sở Lư Nguyệt nhẹ giọng nói, sau đó đưa mắt tìm kiếm Hoàng công công lúc trước đã đón hai người tiến Cung. Hoàng công công đang ở bên người Thái Hậu, bầm báo chuyện của nàng, sau đó dùng tay chỉ chỉ đến vị trí hai người đang đứng. Nàng nhìn thấy sắc mặt Thái Hậu nung nung hơi kinh ngạc, sau đó thần sắc mặt có chút không vui gật đầu với Hoàng công công.

Mặc dù Sở Lư Nguyệt không nghe được Thái Hậu nung nung nói cái gì, nhưng rõ ràng Thái Hậu đang vì y phục nàng mặc mà không vui. Trong một ngày trọng đại như vậy mà nàng lại mặc y phục mộc mạc như vậy, đã thế còn không trang điểm, không đeo trang sức tiến Cung, đây rõ ràng là đang coi thường Thái Hậu a. Nhưng hậu quả của việc này cũng không phải do nàng gánh vác, sẽ có người khác thay nàng gánh tội.

Sở Lư Nguyệt thần nhiên nở nụ cười, nhìn thấy Hoàng công công hướng hai chủ tử các nàng đi tới.

Lúc này, có một người khác cũng thấy được nàng, nháy mắt liền ngây ngốc ngay tại chỗ, mãi sau cũng không phản ứng lại...

Người này tất nhiên là Diệp Thị, lúc trước Hoàng công công đưa Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lư tới yến hội, bởi vì không hô báo nên cũng không có ai để ý đến, có người thấy cũng chỉ cho rằng Hoàng công công dẫn hai tiểu cung nữ đi cùng, cho nên chẳng ai thêm chú ý đến bọn họ. Diệp Thị cùng Quốc Công Phu Nhân đang cùng những Phu Nhân khác nói chuyện phiếm cũng không hề để ý đến Sở Lư Nguyệt.

Nhưng trong lúc vô tình quét mắt quan sát những người trong yến hội một chút, bà ta chợt thấy Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lư đang yên lặng đứng đằng xa.

Vừa nhìn thấy trang phục trên người Sở Lư Nguyệt bà ta liền cảm thấy cả người như bị sét đánh, một chút phản ứng cũng không có, trong đầu hiện sự sợ hãi bất an, há miệng thờ đốc, một chữ cũng nói không nên lời, trong lòng chỉ kinh hoàng nghĩ: Vì sao Sở Lư Nguyệt lại xuất hiện ở đây, vì sao lại tiến Cung?

Thấy Diệp Thị mãi không có phản ứng, Quốc Công Phu Nhân ngồi ở bên cạnh lấy tay khều tay khều đẩy Diệp Thị một chút, nhưng thấy Diệp Thị vẫn không có biểu hiện gì như bị hóa đá. Quốc Công Phu Nhân không khỏi cảm thấy kỳ quái liền nhìn theo hướng ánh mắt của Diệp Thị. Nhưng vừa nhìn ngay cả Quốc Công Phu Nhân cũng trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù Sở Lư Nguyệt không hay ra ngoài nhưng Quốc Công Phu Nhân vẫn biết nàng, ngẫu nhiên cũng gặp qua một hai lần, đối với diện mạo của nàng cũng có chút ấn tượng. Trong số những người con của lão Tam, chỉ có Sở Lư Nguyệt này có bộ dạng giống Tam đệ Sở Thiên Hạo nhất, cho nên Quốc Công Phu Nhân mới có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Lư Nguyệt. Nhưng tại sao Sở Lư Nguyệt lại xuất hiện tại yến hội của Hoàng Gia vào giờ phút này, hơn nữa sao lại ăn mặc như thế?

Trên người Quốc Công Phu Nhân Tần Thị bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nữ nhi của bà ta ngồi bên cạnh, cũng là đích nữ của Quốc Công Phu Sở Tiêm Tiêm phát hiện sắc mặt mẫu thân mình không thích hợp, không khỏi khó hiểu hỏi:

- Mẫu thân, người làm sao vậy? Trong người không thoải mái sao?

Quốc Công Phu Nhân Tần Thị vừa nghe nữ nhi nói thì giật mình, nhanh chóng lùi tay nữ nhi nói:

- Tiêm Tiêm, Nhị muội của con tiến Cung, con lập tức mang nàng rời khỏi yến hội, nghĩ biện pháp giúp nàng đổi một bộ y phục và đồ trang sức mới.

Nếu Sở Lư Nguyệt cứ như vậy xuất hiện thì chẳng những là Diệp Thị mất hết thể diện mà chính Phu Nhân Quốc Công Phu là bà cũng là không còn chút mặt mũi nào. Đường đường là đích nữ của Quốc Công Phu vậy mà ăn mặc không khác gì hạ nhân như vậy. Hơn nữa đây còn là ngày mừng thọ Thái Hậu nung nung, mặc như vậy chẳng khác nào bất kính với Thái Hậu nung nung. Nếu Thái Hậu muốn trị tội, chẳng những Sở Lư Nguyệt phải chịu mà chỉ sợ toàn bộ Sở Phủ cũng không thoát khỏi liên lụy. Việc của Hậu Viện* mà ảnh hưởng đến cả Gia Tộc, không cần nói địa vị của Diệp Thị khó giữ được chỉ sợ đến cả địa vị của bà cũng khó giữ. Chính vì vậy Tần Thị mới có thể nóng vội.

*Hậu viện: ý nói việc riêng trong nhà.

Sở Tiêm Tiêm thân là đích nữ của Quốc Công Phu, tuy rằng diện mạo không phải rất xuất sắc, nhưng bởi vì có thân phận cao quý nên bình thường vẫn vô cùng kiêu ngạo, vênh váo tự đắc, trừ những thiên kim tiểu thư có thân phận cao quý hơn nàng hoặc là Công Chúa Hoàng Thất ra những người bình thường khác nàng đều không để vào mắt, cho nên vừa nghe mẫu thân trong miệng nói đến Nhị muội muội nàng có chút không hiểu, kì quái hỏi:

- Nhị muội nào ạ?

Nàng là người của Đại phòng, các chi thứ còn lại có rất nhiều tỷ muội, nàng làm sao có thể biết người nào là Nhị muội a.

- Chính Lưu Nguyệt muội muội của con, nàng đang ở đây.

Tần Thị khẽ đẩy nữ nhi một cái, lặng lẽ thúc giục một chút, Sở Tiêm Tiêm nhanh chóng ngừng đầu, ngay lập tức liền thấy được Sở Lưu Nguyệt. Trước kia nàng cũng thường đem Sở Lưu Nguyệt trở thành món đồ chơi nên tất nhiên cũng nhận ra Sở Lưu Nguyệt. Vừa nhìn lên nàng liền kinh ngạc, đây không phải là Nhị muội muội sao? Nhưng ngay sau đó trong mắt Sở Tiêm Tiêm lại nổi lên sự giận dữ.

- Nàng ta tới đây làm gì, những nơi như thế này nàng ta cũng có tư cách đặt chân đến sao? Lại còn ăn mặc như dân đen thế kia, quả là mất mặt.

Sở Tiêm Tiêm còn chưa ý thức được tầm quan trọng của việc này, chỉ lo cầu nhàu. Tần Thị đã gặp đến độ hoảng loạn, đứng là nữ nhi ngốc nghếch, chính là đại sự a, bây giờ việc cần quan tâm không phải là vì sao Sở Lưu Nguyệt lại tiến Cung, Sở Lưu Nguyệt có thể đi vào cung tất nhiên là có người dẫn nàng vào, vấn đề bây giờ chính là y phục của nàng.

- Con nhanh nghĩ cách giúp nàng đổi một bộ đồ và trang sức khác.

Tần Thị biết nữ nhi của mình cũng thường qua lại với công chúa trong Cung, nếu mang theo Sở Lưu Nguyệt đi ra ngoài thì có thể đến trong Cung của công chúa để mượn đồ thay, cho dù là quần áo của cung nữ thì cũng hơn bộ quần áo Sở Lưu Nguyệt mặc trên người gấp nhiều lần.

Đáng tiếc Sở Tiêm Tiêm không hiểu thâm ý của bà ta mà còn giận dữ.

- Con không đi, dựa vào cái gì mà bắt con giúp nàng ta chuẩn bị trang phục?

Tần Thị nghe xong thiếu chút nữa hôn mê, người không có đầu óc này là nữ nhi của bà sao? Uống công bà dạy nàng nhiều thứ như vậy mà vẫn không hiểu, thật là hao phí tâm tư của bà.

Lúc này, Diệp Thị cũng đã tỉnh táo lại, bà ta vội đến độ cổ họng sắp bốc hỏa, bất chấp ý nghĩ vì sao Sở Lưu Nguyệt tiến Cung, Diệp Thị vội vàng nghiêng người nhìn Sở Tiêm Tiêm:

- Tiêm Tiêm, mau dẫn Nhị muội muội đi đổi bộ trang phục khác, cứ cho là Tam Thảm cầu xin con, ngày sau con muốn gì Tam Thảm nhất định sẽ tặng cho con.

Vừa nghe đến Diệp Thị nói, mắt Sở Tiêm Tiêm liền sáng lên, nàng đang nhìn trúng một bộ trang sức, nếu Tam Thảm nói như thế thì nàng sẽ giúp bà ta một lần đi, nghĩ vậy Sở Tiêm Tiêm gật đầu đáp ứng.

- Nếu Tam Thảm đã nói vậy thì được rồi.

Nàng vừa đáp ứng, Tần Thị thúc giục nàng:

- Con đi nhanh lên, còn đây dựa cái gì?

Nếu không phải nhện xuống, Tần Thị thật muốn cho nữ nhi một cái tát tai, thật sự là quá ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hai người không dễ trêu chọc.

Sở Tiêm Tiêm bĩu môi đứng lên chuẩn bị đi qua tìm Sở Lưu Nguyệt. Tần Thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi ngừng đầu nhìn về phía Diệp Thị thì ánh mắt chợt trở nên sắc bén. Lần trước bà nghe được chuyện Diệp Thị cắt xén đồ ăn của Sở Lưu Nguyệt còn không quá để tâm bởi vì đó là chuyện trong nhà của Tam Phong, nhưng bà lại không ngờ tới Diệp Thị không những không ăn năn hối cải mà còn làm ra chuyện như thế này, quả nhiên là kiếm chuyện sinh sự rồi. Hôm nay bà sẽ không để yên chuyện này, cho dù Diệp Thị là muội muội của Diệp đại tướng quân cũng vô dụng vì thân phận bây giờ của bà ta chính là người của Quốc Công Phủ.

Diệp Thị tất nhiên thấy sự tàn nhẫn trong mắt Tần Thị nhưng chỉ có thể duỗi lý nói:

- Đại tẩu đừng nóng giận, việc này ta làm có phần không tốt, khi trở về nha đầu kia cần thứ gì ta sẽ vô điều kiện đáp ứng, tuyệt đối không để những chuyện như thế này xảy ra. Hơn nữa y phục của nàng cũng không phải do ta cắt xén, chẳng qua là bản thân nàng ta là người kém cỏi, đồ của mình lại để cho chúng muội muội đoạt đi, như vậy đây cũng là trách nhiệm của Sở Lưu Nguyệt.

- Người còn nói lý sao? Chuyện hôm nay bản thân người không thể tránh khỏi có liên quan, ta tạm thời không suy xét người chuyện này, nếu người muốn phân xử hay thú nhận cái gì thì còn phải xem cửa ải của lão Thái gia đã. Còn có, trước kia ai ai cũng nói người có tấm lòng thiện lương, nhân từ, ta không

biết qua ngày hôm nay người còn có cái thanh danh đó nữa không? Bao nhiêu năm xây dựng thanh danh chẳng qua cũng bị hủy diệt trong nháy mắt thôi.

Tần Thị dứt lời, nháy mắt sắc mặt Diệp Thị trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh ứa ra, bà ta đã quên mất vấn đề này.

Bà mất bao nhiêu năm vun trồng cái danh lương thiện từ mẫu này, khiến cho những Phu Nhân trong Thượng Kinh đều vô cùng kính trọng, muốn kết giao với bà. Đây cũng không chỉ bởi vì huynh trưởng của bà mà còn do chính bà tự mình cố gắng mà có được. Trong yến hội này, người có thân phận rất nhiều, không cứ gì chỉ có mỗi huynh trưởng của bà cho nên người khác có vài phần kính trọng với bà cũng vì bà có bộ mặt từ tâm, lương thiện, đối nhân xử thế khôn khéo, hơn nữa còn dường dục ra nữ nhi Lưu Liên vô cùng xuất sắc. Tất cả đều chứng thực rằng bà là một người thấu tình đạt lý, một Phu Nhân có giáo dưỡng. Nếu chuyện tình hôm nay vỡ nợ thì rất nhiều người ở Thượng Kinh đều nói bà từ trước tới nay đều đối trá thích là ra về, trong ngoài bất đồng, chỉ sợ bà sẽ bị một gạt này đánh ra ngọn nguồn.

Vừa nghĩ như vậy, Diệp Thị chỉ cảm thấy lòng mình lạnh buốt hận không thể lập tức chết đi, sau đó trong lòng bà ta liền nổi lên mối hận với Sở Lưu Nguyệt, tất cả là tại tiện nhân này. Những việc xảy ra gần đây rất kì lạ, nhất định là tiểu tiện nhân này bị trúng tà. Bà không tin Sở Lưu Nguyệt không biết mình làm như vậy tiện Cung sẽ để lại hậu quả gì, đúng vậy, nàng ta cố ý. Trong mắt Diệp Thị xuất hiện tia ngoan lệ, nhất định khi về phủ bà phải mời đạo sĩ vào phủ xem, đem tiểu tiện nhân này thu phục.

Tần Thị không nói thêm gì nữa, điều bà quan tâm lúc này là nữ nhi có thể đưa Sở Lưu Nguyệt ra ngoài hay không. Nhìn thấy Hoàng công công ở đối diện chạy tới bên người Sở Lưu Nguyệt, hai người đang nói cái gì đó, Sở Lưu Nguyệt hơi gật đầu. Tần Thị lại nhìn nữ nhi của mình, thấy Tiêm Tiêm còn chưa đi đến chỗ Sở Lưu Nguyệt cùng Hoàng công công bên thì không khỏi càng cảm thấy bối rối.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng của thái giám:

- Hoàng Thượng giá lâm.

Vốn Sở Lưu Nguyệt còn đang cùng Hoàng công công nói chuyện, Hoàng công công đang muốn đưa nàng đến thỉnh an Thái Hậu thì đột nhiên nghe được thanh âm từ bên ngoài truyền đến. Sở Lưu Nguyệt còn chưa phản ứng lại thì Hoàng công công bên cạnh đã vội mở miệng:

- Nhanh quỳ xuống.

- Vâng.

Sở Lưu Nguyệt lên tiếng cùng Thạch Lưu quỳ xuống theo mọi người, chỉ nghe thấy phía trước đã có người bắt đầu thỉnh an Hoàng Thượng.

Dẫn đầu đứng là Tam Phi trong cung, Thục Phi, Hiền Phi và Đức Phi, bên cạnh Tam Phi còn có các vị Hoàng Tử, Công Chúa, sau đó là các Cáo Mệnh Phu Nhân nhất phẩm trong triều, ... mọi người thi nhau quỳ xuống cuối cùng chỉ còn lại Thái Hậu nương nương và Túc lão Vương Phi vẫn ngồi ngay ngắn. Tuy Hoàng Thượng là cửu ngũ chí tôn nhưng Thái Hậu chính là mẫu thân của ông, Túc lão Vương Phi cũng là mẹ của ông cho nên tất nhiên không cần quỳ nghênh đón Hoàng Thượng.

P phía trước, Thục Phi, Hiền Phi, Đức Phi đồng loạt hô lên:

- Thiếp thân bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an.

Tam Phi nói xong, thanh âm vang dội phía sau cũng vang lên:

- Nhi thần (thần phụ) (thần nữ) bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an.

Hoàng Đế Nam Ly Quốc được xưng là Minh Nghiêu Đế, mặc dù không phải do đương kim Thái Hậu thân sinh, nhưng đối với Thái Hậu nương nương cũng rất hiếu thuận, đây cũng thành một giai thoại* ở Nam Ly Quốc. Hoàng Đế là người hiếu thuận cho nên Nam Ly Quốc từ trên xuống dưới đều lấy chữ Hiếu dẫn đầu, mẫu tử từ hiếu*, đây là chủ trương nhân nghĩa mà Minh Nghiêu Đế dùng để trị thiên hạ cho nên lễ học trọng như võ học*.

*giai thoại: câu chuyện hay, tốt đẹp.

*mẫu tử từ hiếu: mẹ hiền lương con hiếu thảo.

*lễ học trọng như võ học: học lễ được xem trọng không khác gì học võ.

Rất nhiều người cũng vì vậy mà hướng cho con học văn bổ võ để tham gia thi khoa cử, vì đất nước đóng góp sức lực.

Toàn trường một mảnh yên lặng, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, trừ Minh Nghiêu Đế ra còn vài người khác cũng tiến đến đây.

Ở phía sau mọi người Sở Lưu Nguyệt lặng yên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trước xuất hiện một người mặc hoàng bào, trước ngực áo thêu đồ án Chân Long uy vũ, quanh thân tỏa ra hơi thở sắc bén không thể xâm phạm. Lại hướng lên trên xem, liền nhìn thấy khuôn mặt của một trung niên nhân đã có tuổi, tuy khuôn mặt Hoàng Đế vẫn mang khí thế sắc bén nhưng dường như đã quá mệt mỏi nên đã mất đi thần thái vốn có, mà mất đi thần thái nên khuôn mặt cũng mang theo vài phần chán nản, nhưng dù vậy trong đôi đồng tử vẫn cất giấu khí phách tàn nhẫn, ngoan lệ cùng cao ngạo của người ngồi trên ngôi Cửu Ngũ*, thanh âm trầm ổn vang lên.

*Cửu Ngũ: Người đứng đầu một nước, trong thời cổ đại thì chính là Vua.

- Mọi người đều đứng lên đi.

- Tạ Hoàng Thượng.

Mọi người cao giọng nói, Sở Lưu Nguyệt cũng theo mọi người đứng dậy. Trong lúc vô tình ánh mắt quét tới phía sau của Hoàng Thượng liền nhìn thấy theo sát phía sau người có Lục Hoàng Tử Huệ Vương Phụng Trắc, Thất Hoàng Tử Phụng Ngâm, còn có một nam tử thanh nhã mà nàng không biết, hẳn cũng là Hoàng Tử Hoàng Thất. Nhưng khiến Sở Lưu Nguyệt ngạc nhiên không phải vị Hoàng Tử này mà là hai nam tử theo sát ở bên cạnh Hoàng Thượng, hai người đều rất đặc biệt. Một người mặc cẩm y màu đen, trên vạt áo và tay áo thêu cảnh mẫu đơn bằng kim tuyến, trong sự hoa lệ lại lộ ra phần cao nhã khiến hẳn càng trở nên cao quý. Khuôn mặt hẳn lại tuấn mỹ vô cùng, mày rậm, mắt phượng hơi nhếch lên mang theo một tầng khí lạnh lẽo tàn nhẫn, hai đôi đồng tử đen nháy sâu thẳm như được khảm bảo thạch phát ra ánh sáng rực rỡ nhưng lại mang theo lãnh ý lạnh thấu xương, khiến cho người ta tưởng liếc mắt một cái cũng không nhìn được run lên. Thậm chí khóe môi hẳn còn lộ ra vẻ tự tiếu phi tiếu*, nhưng ý cười này lại khiến cho người khác cảm thấy lông tơ dựng ngược lên, quanh thân từ cao đến thấp đều khiến cho người khác cảm thấy áp lực.

*tự tiếu phi tiếu: như cười như không.

Ngay cả những Hoàng Tử của Hoàng Thất cũng không có khí thế như hẳn, quanh thân mang theo hơi thở sắc bén thị huyết*. Người này Sở Lưu Nguyệt biết, đúng là Túc Vương Phủ Thế Tử Túc Diệp ngày trước gặp trên đường lớn Kinh Thành.

*thị huyết: khát máu.

Còn một người khác, ngũ quan sắc sảo, mày rậm mắt to, màu da hơi sạm một chút nhưng không hề tổn hại đến anh khí của hẳn, ngược lại là mang theo một chút cảm giác cứng rắn, cương nghị, khóe môi khẽ gợi luôn lộ ra ý cười. Cũng không giống vẻ âm lãnh ngoan lệ của Túc Vương Thế Tử nhưng lại lộ ra phong thái ngạo ngược, bất kham, không chịu gò bó. Quanh thân hẳn có thể dễ dàng nhận thấy khí thế của Hoàng Thất, mặc dù đi bên người Hoàng Đế cũng không hề kiêng kỵ sợ hãi, ngược lại còn mang theo phong thái nhân nhã thong dong.

Sở Lưu Nguyệt không khỏi đoán, người này rốt cuộc là ai? So với những Hoàng Tử luôn cẩn thận hành xử thì hẳn lại càng tùy tâm sở dục*.

*tùy tâm sở dục: tùy theo lòng mình không để ý đến ánh mắt của người khác.

Đang đoán già đoán non thì Thạch Lự bên cạnh nàng không nhìn được lời kéo nàng, mấp máy môi nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, không nghĩ tới Túc Vương Thế Tử cũng tiến Cung, chúng ta phải cẩn thận chút.

Thạch Lự cũng không có quên lần trước gặp Túc Vương Tử trên đường lớn đã xảy ra chút chuyện không hay ho. Không ngờ lần này tiên Cung lại gặp phải Túc Vương Thế Tử cho nên các nàng tất nhiên phải cẩn thận chút.

Lưu Nguyệt gật đầu một cái, cuối cùng vì hiếu kỳ với nam tử còn lại kia nên nhìn không được mấp máy môi hỏi Thạch Lự.

- Trừ Túc Diệp người còn lại bên người Hoàng Đế là ai?

Thạch Lự nhanh chóng đảo mắt qua một cái sau đó cúi đầu nói cho Sở Lưu Nguyệt:

- Đó là Thế Tử của Vũ Ninh Hầu Phủ, Thế Tử Yến Tranh.

Yến Tranh, Sở Lưu Nguyệt nhanh chóng suy nghĩ nhưng trong đầu lại không có chút ấn tượng gì về tên Yến Tranh này, xem ra đời trước của nàng cũng không gặp vị Thế Tử của Vũ Ninh Hầu Phủ này nhiều. Nhưng trong đầu vẫn có một chút tin tức, nguyên lai Yến Tranh tuy là Thế Tử của Vũ Ninh Hầu Phủ nhưng là mẫu thân của hẳn lại là muội muội của Hoàng Đế Mộ Tử Quốc, trưởng Công Chúa Mộ Tử Quốc. Hiện tại tuy Nam Ly Quốc không quy hàng Mộ Tử Quốc nhưng hàng năm vẫn tự động cống nạp cho Mộ Tử Quốc mỹ nhân cùng châu báu để được Mộ Tử Quốc che chở. Như vậy, hẳn là con của trưởng Công Chúa Mộ Tử Quốc thì thân phận của Yến Tranh còn cao quý hơn ngói vị Thế Tử cho nên Yến Tranh luôn làm theo ý mình, đường hoàng không bị trói buộc. Chẳng những mẫu thân của hẳn mà ngay cả Minh Nghiêu Đế Nam Ly Quốc cũng có nhiều lúc phải bắt đầu dĩ vãng với hẳn.

Nếu nói Hoàng Đế kiêng kỵ ba phần với Túc Diệp thì đối với Yến Tranh chính là vừa yêu vừa hận.

Tóm lại là hai người này ở Nam Ly Quốc đều không phải người dễ trêu chọc. Sở Lưu Nguyệt vừa nghĩ đến như vậy trong lòng liền âm thầm quyết định, nhất quyết phải duy trì khoảng cách với hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Nam nhân bụng dạ hẹp hòi.

Sở Lưu Nguyệt đang suy nghĩ đến thất thần thì đột nhiên nghe được tiếng quần áo sột soạt bên cạnh, hóa ra những người đứng gần nàng và Thạch Lự đang tự động tách ra. Sở Lưu Nguyệt không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì sao tất cả đều lùi ra? Trong lòng còn đang nghi hoặc, trước mắt nàng chợt xuất

hiện một đôi giày thêu hình mãng xà màu đen. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người đứng ngay trước mặt mình, hai tay ôm trước ngực, đôi đồng tử thâm trầm như nước, khỏe mỗi lộ vẻ chăm chọc, nhìn chăm chăm nàng.

Người nhìn chăm chăm nàng đúng là Thế Tử Túc Vương Phủ, Túc Diệp.

Túc Diệp chính là lãnh huyết* Diêm Vương nổi danh khắp kinh thành, trêu chọc hấn chính là tự rước phiền toái, đây là điều mà ai ai cũng biết. Hơn nữa nếu gặp khi tâm tình hấn không tốt mà trêu chọc thì không bị rút gân lột da thì cũng chẳng kém là bao. Chính vì vậy nên khi vừa thấy hấn đi tới, những người đứng ngoài đều theo bản năng lui ra, vì hấn mở ra một đường.

*lãnh huyết: lạnh lùng, tàn nhẫn.

Sở Lưu Nguyệt không khỏi ảo não, lúc trước nàng vẫn còn muốn cùng với nam nhân này duy trì khoảng cách mà, làm sao đang yên đang lành lại bị phát hiện? Yên hội nhiều người như vậy mà hấn có thể liếc mắt một cái nhận ra nàng, nàng thật muốn hỏi hấn, mắt hấn luyện thế nào mà tinh như vậy? Thực ra Sở Lưu Nguyệt không biết, bởi vì có võ công cao cường cho nên sự miễn cảm của Túc Diệp vượt xa thường nhân. Cho nên lúc trước khi nàng đánh giá Minh Nghiêu Đế cùng bọn họ hấn đã cảm nhận được, vì vậy mới phát hiện nàng.

Trong yến hội, tất cả những người có mặt đều bị kinh động, phải biết rằng bình thường Túc Vương Thế Tử sẽ không để ý tới bất cứ kẻ nào, khó khăn lắm mới thấy một người mà hấn chú ý cho nên mọi người đều hiếu kỳ đánh giá hai chủ tớ Sở Lưu Nguyệt, nhất thời hai người trở thành đích đến của mọi ánh mắt. Trong yến hội rất nhiều người không biết Sở Lưu Nguyệt, thấy bộ dạng hai người cũng bình thường lại nhìn đến y phục vô cùng đơn sơ trên người các nàng thì không khỏi thì thầm nghị luận.

Tuy rằng Sở Lưu Nguyệt một lòng muốn đối phó Diệp Thị nhưng lại không nghĩ tới sự chú ý của Túc Diệp khiến cho mình cùng Thạch Lự trở thành tâm điểm của yến hội. Thạch Lự khẩn trương đến mức chân tay luống cuống, một tay theo bản năng vươn lên túm lấy vạt áo sau của Sở Lưu Nguyệt.

Sở Lưu Nguyệt nâng mắt, đồng tử lạnh như băng, tuy nàng không muốn trêu chọc Thế Tử Túc Vương Phủ nhưng không có nghĩa là nàng sợ hấn. Đôi mắt nhìn thẳng Túc Diệp, hai người đều không nói gì, trong ánh mắt tia lửa bắn ra bốn phía.

Không ít người có mặt ở đây bắt đầu hỏi thăm lai lịch của Sở Lưu Nguyệt, xem nàng là thần thánh phương nào mà có thể khiến cho Thế Tử Túc Vương Phủ chú ý?

Sắc mặt hai vị Phu Nhân của Phủ Quốc Công lại khó coi lạ thường, sắc mặt Diệp Thị tái nhợt, sắp đứng không vững.

Nhất thời yến hội một mảnh yên tĩnh, Hoàng Đế nhanh chóng đi đến ghế thượng vị ngồi xuống, Thái Hậu nương nương thấy Túc Diệp nhìn chăm chăm Sở Lưu Nguyệt Phủ Quốc Công thì không khỏi tò mò mở miệng:

- Diệp Nhi, con biết nha đầu kia sao?

Ngữ khí nói chuyện của Thái Hậu nương nương đối với Túc Diệp vô cùng thân thiết, ở Kinh Thành ai ai cũng biết Thái Hậu rất yêu quý Túc Diệp, sự yêu quý này thậm chí còn hơn cả khi đối với những Hoàng Tôn của bà.

Thái Hậu vừa nói, Ngũ Công Chúa Phượng Bích Vân do Thục Phi nương nương sở sinh khinh thường mở miệng:

- Túc Diệp làm sao có thể biết một người thấp kém như vậy? Thật không biết nàng từ chỗ nào trà trộn vào đây được.

Ngũ Công Chúa Phượng Bích Vân cũng không biết Sở Lưu Nguyệt, chẳng qua là Phượng Bích Vân vẫn luôn thích Túc Diệp, bây giờ thấy lực chú ý của Túc Diệp đặt trên một nha đầu không biết xấu hổ thì hờn giận. Hơn nữa trang phục Sở Lưu Nguyệt mặc thật giống một nữ tử bản cùng, thấp hèn, điều này càng làm cho nàng khinh thường.

Ngũ Công Chúa nói xong liền đi tới, chu miệng lên hờn dỗi:

- Túc Diệp, huynh nhìn nàng làm cái gì, nàng có cái đẹp mắt, thật không biết là nha đầu nhà quê từ nơi nào chạy đến?

Loại lời này cũng chỉ có Ngũ Công Chúa mới dám nói ra khỏi miệng, nếu đổi là người bình thường khác tất nhiên không dám xuất ngôn cuồng như vậy trước mặt Túc Diệp. Ngũ Công Chúa do Thục Phi nương nương sở sinh, lại được Hoàng Thượng yêu thích cho nên bình thường Túc Diệp cũng sẽ nhường nàng ta vài phần, không quá khó xử đối với nàng ta. Chính vì vậy cho nên nữ nhân này liền tự cho là đúng, cho rằng trong lòng Túc Diệp mình có một vị trí đặc biệt hơn xa các nữ tử khác.

Túc Diệp nghe xong Ngũ Công Chúa nói, kéo kéo khóe môi, thần nhiên nói:

- Đây cũng không phải nha đầu nhà quê gì, nàng đường đường là đích nữ của Sở Quốc Công Phủ, vừa bị Thất Hoàng Huynh của người từ hôn, Lưu Nguyệt tiêu thư.

Lời của Túc Diệp vừa rơi xuống, quang mang trong mắt Sở Lưu Nguyệt càng sâu. Không nghĩ tới Túc Diệp lại biết được thân thế của nàng, xem ra là qua ngày ấy hấn đã phái người điều tra nàng, biết được nàng là đích nữ Phủ Quốc Công. Nam nhân này đúng là bụng dạ hẹp hòi, chỉ vì mình nói một câu đắc tội với hấn, hấn liền ghi hận, thật buồn cười.

Lúc này không ít người trong yến hội phát ra tiếng kinh ngạc, sau đó tất cả Cáo Mệnh Phu Nhân ở Thượng Kinh đều nhìn phía Phu Nhân Quốc Công Phủ Tần Thị cùng Diệp Thị, ánh mắt mang theo nhiều hàm ý sâu xa. Thật không ngờ nha đầu này lại là đích nữ Phủ Quốc Công, là Sở Lưu Nguyệt trong

tin đồn bị Tĩnh Vương Gia hư. Càng không ngờ tới nghĩ tới y phục nàng mặc lại sơ sài như thế, ngay cả hạ nhân trong quý phủ của bọn họ cũng không bằng, một kiện trang sức cũng không có. Không phải nghe nói Diệp Thị vẫn luôn ôn nhu, thiện lương sao? Vì sao đích nữ trong phủ lại có bộ dáng như thế này, ngay cả một bộ quần áo từ tế đều không có?

Ngũ Công Chúa Phụng Bích Vân sững sốt một chút, nàng không nghĩ tới nha đầu ăn mặc đơn sơ này lại là đích nữ Quốc Công Phủ, cũng là người vừa bị Hoàng huynh từ hôn, Sở Lưu Nguyệt. Sở Lưu Nguyệt thân là đích nữ Phủ Quốc Công, tuy rằng thân phận không bằng nàng nhưng cũng không phải thấp kém, nhưng cách ăn mặc của nàng ta lại thể hiện sự thấp kém.

Trong mắt Ngũ Công Chúa chột lóe tia ngờ vực, sau đó quay đầu nhìn về phía Phu Nhân Quốc Công Phủ Tần Thị:

- Tần Phu Nhân, chẳng lẽ Quốc Công Phủ các người nghèo đến mức ngay cả quần áo cũng không có mà mặc từ tế? Đường đường là đích nữ sao lại mặc khó coi như thế, chẳng lẽ các người không biết hôm nay là ngày mừng thọ Hoàng tổ mẫu hay sao? Các người không đem Hoàng tổ mẫu để vào trong mắt sao?

Phụng Bích Vân ngay tại chỗ chụp mũi tội đại nghịch bất đạo lên người Quốc Công Phủ, trên ghế chủ thượng sắc mặt Thái Hậu cùng Hoàng Thượng đều vô cùng khó coi, âm trầm nhìn về phía Tần Thị.

Sắc mặt Tần Thị cùng Diệp Thị nháy mắt tái nhợt, nhanh chóng bước ra khỏi hàng, quỳ xuống.

Lúc này Sở Tiêm Tiêm mới hiểu được sự nghiêm trọng của chuyện này, cũng hiểu được mục đích mẫu thân bắt mình đi giúp Sở Lưu Nguyệt tìm bộ y phục mới, trong lòng ảo não, cũng quỳ xuống phía sau mẫu thân.

Tần Thị cùng Diệp Thị đồng thời nói:

- Thái Hậu nương nương, Thần Phụ không biết tại sao nha đầu kia lại tiến Cung.

Ngày trọng đại như vậy làm sao một người như Sở Lưu Nguyệt có thể tiến Cung được? Rốt cuộc là ai đưa nàng tiến Cung, đây không phải là cố tình gây khó dễ Quốc Công Phủ sao?

Sắc mặt Thái hậu lạnh lẽo, hừ lạnh nói:

- Là Ai Gia sai người đón nàng tiến Cung, mấy ngày trước Tĩnh Vương hư Sở tiểu thư, Ai Gia đón nàng tiến Cung là vì muốn an ủi nàng một phen, chẳng lẽ chuyện này cũng cần hỏi ý kiến các người trước sao?

Sắc mặt Tần Thị cùng Diệp Thị càng trắng, hai người không nghĩ tới người đưa Sở Lưu Nguyệt tiến Cung lại là Thái Hậu, vội vàng lắc đầu, cúi đầu càng sâu.

- Thần Phụ đáng chết, Thái Hậu nương nương luôn là người có tấm lòng nhân từ, ngày vui như vậy mà vẫn không quên tiểu nha đầu kia, đây chính là phúc phận của nàng.

Hai người vội giải thích, mong rằng lời nói của mình có thể làm Thái Hậu dịu đi phần nào, có thể bỏ qua cho hai người.

Tuy rằng từ nay về sau chỉ sợ trong lòng những Phu Nhân ở Thượng Kinh sẽ khinh thường hai người các nàng nhưng ít nhất bây giờ cũng không bị trừng phạt.

Thái Hậu còn không nói gì, Túc Diệp vẫn đứng ở trước mặt Sở Lưu Nguyệt lại bỗng nhiên mở miệng:

- Hoàng cô cô, nói không chừng có người thích mặc quần áo cũ cũng nên.

Sở Lưu Nguyệt ngẩng đầu, rất nhanh liền nhìn đến khóe môi hần cười như không cười, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo.

Như có thể thấy được ý nghĩ trong lòng của hần, không phải cùng ta nói vương pháp sao? Cũng không biết người người nói vương pháp là ai.

Sở Lưu Nguyệt trầm nghĩ mải mải một tiếng, người chính là tên nam nhân bụng dạ hẹp hòi.

Túc Diệp nói xong cuối cùng cũng buông tha Sở Lưu Nguyệt, xoay người tao nhã hướng thượng vị đi đến, đến bên người Thái Hậu. Thái Hậu liền lôi kéo hần, ý bảo thái giám ở sau an bài cho Túc Diệp một ghế ngay cạnh mình, đây là chuyện vẫn thường xảy ra nên tất cả mọi người thấy như vậy đều không có ý kiến gì.

Tần Thị cùng Diệp Thị đang quỳ giữa yến hội nghe được Túc Diệp nói vậy thì đôi mắt hiện lên tia sáng, Diệp Thị nhanh chóng tiếp lời nói:

- Đúng vậy, kỳ thật xưa nay Lưu Nguyệt cũng không thích mặc quần áo mới, nàng chỉ thích mặc quần áo cũ, hơn nữa nàng luôn đem quần áo mới đưa cho bọn muội muội, tự mình cũng không để lại bộ quần áo nào tươm tất. Hôm nay nàng không biết quy củ cho nên mới làm ra chuyện như vậy.

Diệp Thị nói xong, ánh mắt mọi người lại dồn về Sở Lưu Nguyệt, rất nhiều người đều hoài nghi, có khả năng này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Xấu xa.

Trong yến tiệc, không ít người nghĩ rằng chẳng lẽ vị tiểu thư của Phủ Quốc Công này có tật xấu kỳ quái như vậy, không thích mặc quần áo mới, chỉ thích mặc quần áo cũ, tình nguyện để mình mặc quần áo rách rưới rồi đem quần áo đẹp cho thứ muội? Loại tật xấu này chưa từng nghe nói qua. Hơn nữa nhìn sắc mặt nàng vàng nhợt, giống như thiếu dinh dưỡng, rõ ràng là ăn uống không được tốt. Làm gì có tiểu cô nương nào lại không thích xinh đẹp, không thích mặc đồ mới mà chỉ thích mặc đồ cũ?

Đây rõ ràng là Diệp Thị nói dối, chính vì vậy tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Sở Lư Nguyệt.

Đôi mắt Sở Lư Nguyệt càng trở nên thâm trầm, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh. Diệp Thị thật đúng là có khả năng bịa đặt trắng trợn, ngay cả lời nói không lờn gạc được tiểu hài tử ba tuổi cũng nói ra được.

Lại nhìn về phía ba người đang quỳ trên mặt đất, mỗi người đều tròn mắt nhìn chăm chăm nàng, nguyên một đám trong mắt đều lộ ra hàn quang, giống như muốn nói nếu nàng dám nói lung tung sẽ phải chết không có chỗ chôn.

Trong lòng Sở Lư Nguyệt hừ lạnh, nàng thản nhiên nhìn về phía Thái Hậu cùng Hoàng Thượng đang ngồi phía trên, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Là Lư Nguyệt thích mặc quần áo cũ.

Mọi người trong yến hội đang bàn tán xôn xao nhưng vừa nghe thấy lời nói của Sở Lư Nguyệt thì những Cáo Mệnh Phu Nhân có chút không phản ứng kịp, đợi đến khi họ kịp phản ứng lại thì âm thanh nghị luận lại vang lên. Sắc mặt Thái Hậu, Hoàng Thượng cùng với các Phi Tàn trong Hậu Cung bắt đầu không vui. Hóa ra là không phải do người Sở Phủ làm việc thất trách mà là do Sở tiểu thư này tính tình quái gở. Một tiểu cô nương trẻ trung lại không thích ăn vận đẹp đẽ mà đi thích mặc đồ cũ. Nhưng cho dù sở thích kỳ quái đi chăng nữa thì hôm nay chính là ngày Mừng Thọ của Thái Hậu a, Thái Hậu đưa nàng tiến Cung để an ủi vậy mà nàng không cho Thái Hậu chút mặt mũi, không thêm sửa soạn dung nhan cùng cách ăn mặc của mình.

Dưới yến hội, Tàn Thị cùng Diệp Thị đều lộ ra sắc mặt vui mừng, trong mắt ánh lên hào quang, cho rằng Sở Lư Nguyệt sợ ánh mắt của họ nên mới làm theo ám hiệu của họ.

Nhất là Diệp Thị, trong nội tâm bà ta không nhịn được cười rộ lên, Sở Lư Nguyệt cũng không gì hơn cái này, tất cả chuyện xảy ra trước kia chỉ là trùng hợp.

Chủ mẫu của Sở Quốc Công Phủ Tàn Thị thấy ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm vào ba người đã bình tĩnh lại thì dịu dàng mở miệng:

- Xin Thái Hậu nương nương không nên trách tội Lư Nguyệt, nàng trẻ người non dạ nên làm việc có chỗ không biết đúng mực, sau khi về phủ thần phụ chắc chắn sẽ dạy dỗ đứa nhỏ thật tốt. Nàng chính là một đứa trẻ không có mẫu thân, bình thường Tam đệ muội sợ làm cho nàng đau lòng nên cũng không quá khắt khe với nàng.

Diệp Thị nghe xong lời nói của Tàn Thị thì chợt bừng tỉnh, nhanh chóng đáp đầu:

- Thái Hậu nương nương, xin người bỏ qua cho Lư Nguyệt, sau khi về phủ thần nhất định sẽ dạy bảo cho nàng hiểu rõ mọi chuyện.

Sở Lư Nguyệt lạnh nhạt nhìn hai người đang nói đến đắc ý kia, trong lòng không khỏi buồn cười. Ai nói nữ tử mềm yếu nhu nhược? Những lời này rõ ràng giống như một lưỡi dao sắc bén tóa ra hàn khí mãnh liệt, chỉ trong một cái chớp mắt đã đổ hết trách nhiệm lên người nàng. Chẳng lẽ hôm nay nàng mặc như vậy tiến Cung không hề liên quan đến họ? Sở Lư Nguyệt nhàn nhạt cười lạnh một cái, khi nhìn về phía Thái Hậu nương nương liền mở miệng:

- Không phải Lư Nguyệt không biết chừng mực, hôm nay là ngày Mừng Thọ Thái Hậu, khắp nơi đều vui mừng, Lư Nguyệt há lại không biết giữ gìn thể diện, đây chính là tử tội. Nhưng khi quần áo không có mà mặc, cơm không có mà ăn, bộ y phục này chính là vật sưởi ấm cho nên Lư Nguyệt thích nó.

Sở Lư Nguyệt dứt lời, yến tiệc lại im lặng, chỉ còn lời nói vừa rồi của nàng vẫn vang vọng.

" Khi quần áo không có mà mặc, cơm không có mà ăn, bộ y phục này chính là vật sưởi ấm nên Lư Nguyệt thích nó."

Một câu nói vọng lại bên tai tất cả mọi người, sắc mặt tất cả lại thay đổi, đường đường là đích nữ Quốc Công Phủ mà không có cơm ăn áo mặc sao? Trong đầu nghĩ đến việc mới nghe được cách đây không lâu, ngay lập tức có người nhỏ giọng đàm luận. Mấy ngày hôm trước có người nhìn thấy vị đích nữ Sở Quốc Công Phủ này ăn đồ ăn còn không bằng đồ ăn cho heo. Vốn là chưa có ai tin tưởng việc này nhưng xem ra tin đồn chưa chắc đã là giả, bây giờ chính miệng tiểu thư của Sở Quốc Công Phủ đều nói như vậy.

Tâm tình ba người đang quỳ bệ dưới vốn đang hả hê vui sướng nhưng không nghĩ đến Sở Lư Nguyệt bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, ngay lập tức đem tình thế bất lợi đẩy về phía họ.

Sở Tiêm Tiêm vốn là người nóng nảy, mặc dù không phải viên Minh Châu trong Hoàng Thất nhưng cũng là đích nữ Phủ Quốc Công chưa từng nếm qua thiệt thòi như vậy nên sớm đã quên nơi đây chính là Cảnh Ninh Cung của Thái Hậu nương nương, lập tức lớn giọng mắng Sở Lưu Nguyệt:

- Sở Lưu Nguyệt, người thật to gan cũng dám hồ ngôn loạn ngữ, rốt cuộc người muốn làm gì?

Lời nói của Sở Lưu Nguyệt rõ ràng là đưa mẩu thân của nàng cùng Tam thăm vào chỗ bất nghĩa, như vậy thì cả Kinh Thành sẽ biết mẩu thân nàng là một Phu Nhân Quốc Công Phủ mà ngay cả gia sự cũng xử lý không tốt, còn có Tam thăm vẫn có tiếng ôn nhu, thiện lương, nay thanh danh cũng bị mất hết.

Diệp Thị này thường ngày luôn tặng nhiều đồ cho Sở Tiêm Tiêm cho nên Sở Tiêm Tiêm tất nhiên muốn bảo hộ bà ta.

Sở Tiêm Tiêm giống như một nữ nhân chanh chua ở trước mặt tất cả mọi người mắng âm ỉ khiến cho rất nhiều người có mặt trong yến tiệc đều nhủ mảy mìn nàng.

Thái Hậu cùng Hoàng Thượng là hai trong số những người không hài lòng đó, sắc mặt họ lại càng thêm khó coi.

Trước mặt Thiên Tử đâu có chỗ cho Sở Tiêm Tiêm nói chuyện, Tần Thị tất nhiên là biết rõ đạo lý này, bà ta nhanh chóng kéo nữ nhi sang một bên, vội vàng thỉnh tội:

- Thần phụ xin Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng tha thứ, là do Tiêm Tiêm quá lỗ mãng.

Đây không phải là Sở Lưu Nguyệt thất lễ mà là Sở Tiêm Tiêm thất lễ trước, sắc mặt Phu Nhân Phủ Quốc Công Tần Thị càng tái nhợt. Sở Tiêm Tiêm cũng không phải người quá ngu ngốc, nghe được lời của mẫu thân, lại nhớ nơi tổ chức yến hội là Cảnh Ninh Cung của Thái Hậu, trong yến hội này bao nhiêu con mắt đều đang nhìn chăm chăm nàng. Mà nàng, đường đường là đích nữ Phủ Quốc Công lại giống như dân đen trên phố làm náo loạn khắp nơi, thế này thì sau này nàng làm sao có thể lập gia đình được đây?

Sở Tiêm Tiêm vừa nghĩ vậy thì hận không thể bỏ nhào qua cắn Sở Lưu Nguyệt một ngụm. Trước kia thấy nàng ta nhu nhược yếu đuối nên nàng mới buông tha cho nàng ta. Nhưng không nghĩ tới hôm nay nữ nhân này lại đánh ngược lại các nàng.

Sở Lưu Nguyệt không để ý tới Sở Tiêm Tiêm, ngược lại nàng nhìn về phía Diệp Thị.

Lúc này đôi mắt bà ta như biến thành một loại kịch độc, giống như chỉ cần có người đến gần bà ta sẽ lập tức bị độc phát mà chết. Nhưng tiếc rằng Sở Lưu Nguyệt lại không sợ, nàng chậm rãi bước lên phía trước vài bước, dẫn Thạch Lự quỳ gối xuống, dịu dàng hướng Thái Hậu cùng Hoàng Thượng cầu tình.

- Lưu Nguyệt kính xin Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương không nên trách tội mẫu thân. Kỳ thật những sự việc này không phải do mẫu thân sai, đều tại Lưu Nguyệt quá nhu nhược vô dụng, đường đường là đích nữ Phủ Quốc Công mà luôn để cho người khác ức hiếp, ngay cả cơm ăn áo mặc đều không có. Mẫu thân không có cất xén những thứ này của Lưu Nguyệt, chỉ là những nô tài xảo trá trong phủ ức hiếp Lưu Nguyệt. Hơn nữa đến ngày phát nguyệt ngân* cùng quần áo mới, chúng muội muội đều tới chiếm đoạt. Những chuyện này cũng không liên quan đến mẫu thân, mẫu thân có thể có tội gì đây?

*nguyệt ngân: bạc hàng tháng.

Thanh âm lạnh nhạt của Sở Lưu Nguyệt giống như làn gió mát thổi qua yến tiệc, nhưng chỉ cần nghe cẩn thận sẽ càng phẫn nộ.

Sở Lưu Nguyệt lấy lui làm tiền đề đã động tâm tư của người khác, khiến trong lòng tất cả mọi người đều hiểu được, đường đường là Phu Nhân làm sao có thể không biết những việc này? Rõ ràng là Diệp Thị giấu giấu động tay động chân, bằng không những nô tài, thứ nữ kia làm sao có can đảm làm như vậy? Thật sự đáng hận, trong yến hội không ít người trừng mắt nhìn Diệp Thị.

Chẳng những là tất cả Cáo Mệnh Phu Nhân mà ngay cả Phu Nhân của Diệp Nam đại tướng quân cũng nhìn Diệp Thị với ánh mắt thiếu thiện cảm. Một muội muội như vậy thật khiến Diệp Gia cảm thấy hổ thẹn.

Mặt Diệp Thị hết chuyển từ đen lại sang trắng, tư vị trong lòng cũng chỉ có bà ta tự biết.

Không ngờ tiểu tiện nhân này có thể dễ dàng đánh mình một vố đau như vậy, lại còn hào phóng đứng ra xin cho mình. Chỉ sợ là tất cả mọi người có mặt tại đây đều cho nàng ta thành nữ nhân rộng lượng, lương thiện, còn mình thì trở thành kẻ mẫu giả nhân giả nghĩa. Tuy nàng ta đang cầu tình cho mình, nói ác nô xảo trá trong phủ làm nhưng trên thực tế không một người nào có mặt ở đây cho rằng nô tài trong phủ ức hiếp chủ tử. Những nô tài kia đều xem sắc mặt của chủ tử mà làm việc, ai mà lại không nghĩ ra rằng tất cả những sự tình trong Sở Phủ nhất định là do mình âm thầm cho phép.

Diệp Thị cắn răng cũng không dám nhúc nhích, ngược lại Tần Thị ở phía trước lập tức đón nhận, hướng chủ thượng dập đầu;

- Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, bình thường Tam đệ muội luôn phải xử lý nhiều việc quan trọng trong phủ nên không quản lý được tất cả mọi việc cũng là chuyện thường, xin Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương đừng trách tội muội ấy. Sau khi về phủ nhất định muội ấy sẽ chỉnh đốn thật tốt những nô tài kia.

Sở Lưu Nguyệt lại tiếp lời Tần Thị:

- Nếu Thái Hậu cùng Hoàng Thượng muốn trách phạt mẫu thân thì xin trách phạt luôn cả Lưu Nguyệt, đừng trách mẩu thân cùng Đại bá mẫu.

Trong yến hội, mọi người nhìn qua một lượt những người liên quan đến việc này, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Sở Lưu Nguyệt. Vị đích nữ Phủ Quốc Công này gần đây cũng là nhân vật nổi danh ở Kinh Thành. Nghe nói nàng thay đại tỷ xuất giá, gả cho Tĩnh Vương Gia Phụng Ngâm, sau lại bị hưu ngay ngày đại hôn, ai cũng nói nàng là một nữ tử vô năng. Bây giờ xem ra đồn đãi đều là bịa đặt a, có lẽ... những lời đồn này cũng là do Diệp Thị truyền ra.

Một khi trong lòng đã có nghi ngờ, cho dù là chuyện gì cũng khiến người ta bắt đầu liên tưởng, càng nghĩ mọi người càng khinh thường Diệp Thị.

Đối với kết quả hôm nay Sở Lưu Nguyệt cảm thấy vô cùng hài lòng, vốn là nàng cũng không có ý đuổi tận giết tuyệt Diệp Thị. Với thân phận của Diệp Thị, Hoàng Thượng sẽ không nhúng tay vào việc này, còn Thái Hậu nhiều nhất cũng chỉ trách mắng bà ta một trận, cũng không làm bà ta quá khó xử. Trong khi danh khí Diệp Gia đang tăng cao, làm sao Thái Hậu có thể làm người của Diệp Gia quá mất mặt đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quỷ nhập vào người.

Mục đích hôm nay của Sở Lưu Nguyệt chính là đem sự xấu xa của Diệp Thị phơi bày ra. Đây mới là bước đầu của sự phản kích, nàng muốn đem thanh danh Diệp Thị hủy hoại hoàn toàn, như vậy thì dù sau này nàng trừng phạt Diệp Thị thì cũng không có ai thương tình cho bà ta.

Sở Lưu Nguyệt cười ôn hòa, cảm nhận được phía trên có ánh mắt nóng bỏng nhìn mình chằm chằm.

Nàng không khỏi vội liếc mắt nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy Lục Hoàng Tử Phụng Trác đang nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt kia sâu thẳm thăm, khoe môi hân hoan nhếch lên như thể muốn nói: Ta biết ngay sẽ có chuyện thú vị như vậy.

Da đầu Sở Lưu Nguyệt hơi run lên, nhớ đến lúc thất cổ trong phủ bị vị Huệ Vương này phát hiện, lại nghĩ đến chuyện hôm nay, xem ra Huệ Vương Gia cũng nhìn thấu được nên mới lộ ra nụ cười kỳ quái như vậy.

Sở Lưu Nguyệt cũng không cho rằng đây là chuyện thú vị gì, đôi đồng tử của nàng chợt trở nên lạnh lẽo, nàng phải làm cho Huệ Vương Gia này mất đi hứng thú với mình mới được.

Ngoại trừ Huệ Vương Gia Phụng Trác, những nam tử xuất chúng có mặt ở đây đều nhìn vào Sở Lưu Nguyệt. Trong đó sắc mặt của Tĩnh Vương Gia lạnh lẽo nhất, hân hoan tức giận, không ngờ tiện nhân Sở Lưu Nguyệt này lại thay đổi, trở nên giỏi khua môi múa mép như vậy. Nàng ta nói như vậy rõ ràng là không để thanh danh của Diệp Phu Nhân vào trong mắt, tâm tư của nữ nhân này thật là độc ác.

Tĩnh Vương Gia nghĩ vậy liền hung hăng trừng mắt nhìn Sở Lưu Nguyệt.

Ngoài Sở Lưu Nguyệt, người khiến người khác chú ý hôm nay chính là Túc Vương Thế Tử, Túc Diệp.

Thế Tử Túc Vương Phủ Túc Diệp có ngũ quan hoàn mỹ, khỏe môi luôn tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt phượng hẹp dài thâm trầm thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng mang theo hơi thở âm u, lạnh lẽo, đôi đồng tử đen láy như ngọc thạch, nội liễm mà rực rỡ. Tuy là một người vô cùng xuất chúng nhưng cũng không khó để nhận ra Túc Diệp là một người tâm ngoan thủ lạt*, nhưng dù có gian trá xảo quyết thì vẫn không thể ngăn cản sự ái mộ của người khác đối với hắn, ngược lại có người còn cho rằng nam nhân như vậy mới càng có hương vị.

*tâm ngoan thủ lạt: người xảo trá, gian xảo.

Trong yến hội có rất nhiều nữ tử trẻ tuổi vẫn âm thầm đánh giá hắn, dường như không hề bị danh tiếng không hay của hắn làm ảnh hưởng. Một nam tử xuất sắc như vậy, lại anh tuấn bức người thật sự là khiến người ta hâm mộ, mặc dù không phải Hoàng Tử nhưng ngay cả Hoàng Thượng đều bán cho hắn ba phần mặt mũi. Vì vậy, nếu như được hắn ưa thích thì sẽ một bước lên trời, tương lai sẽ trở thành một Vương Phi cao cao tại thượng.

Tại yến hội này, người muốn gả cho Túc Diệp không thiếu, trong đó có Ngũ Công Chúa thể hiện rất rõ ràng nhất. Nàng ta luôn nhìn chằm chằm Túc Diệp, tùy thời quan sát đường đi nước bước của hắn, tuyệt không cho bất cứ kẻ nào cơ hội đến gần Túc Diệp Thế Tử.

Về phần Túc Diệp, đối với mấy việc này hắn căn bản không có hứng thú.

Hắn chỉ quan tâm đến chuyện mà chính mình cảm thấy hứng thú, tỷ như sự kiện trước mắt này. Khép lại đôi mắt phượng tà mị, bạc môi khẽ cong lên, càng phát ra sự mê hoặc nhưng vẫn mang theo sự lạnh lùng tựa băng giá.

Túc Diệp không nghĩ tới nha đầu này còn có khả năng như vậy, xem ra chính mình đã vô tình tìm được một món đồ chơi vừa ý, nhưng mà tốt nhất nàng đừng làm cho hắn chán ghét nhanh quá. Nếu ngày trước nàng đã có lá gan khiêu khích hắn thì hắn sẽ hỏi báo gấp nhiều lần, phải khiến cho nàng hiểu được lời nào nên nói còn lời nào thì không.

Vũ Ninh Hầu Phủ Thế Tử Yến Tranh ngồi gần Túc Diệp chợt mỉm cười, về mặt đường hoàng quang minh chính đại hướng đến Thái Hậu nương nương nói:

- Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nung, hôm nay là ngày đại hi, hay là đừng nhắc đến những chuyện không vui này nữa, thần đói bụng, sắp chết đói rồi.

Yến Tranh náo loạn, lấy lý do đói bụng muốn bắt đầu yến hội.

Vẫn ngồi ngay ngắn phía dưới, Phu Nhân Vũ Ninh Hầu Phủ, mẫu thân của Yến Tranh không nhìn được đỏ mặt, hung hăng trợn mắt nhìn nhi tử một cái, đúng là đứa con chỉ biết gây sự, thật không thể làm người khác bót lo một chút a.

Cũng may Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đã quen với ngôn hành cử chỉ* của hắn nên cũng không trách cứ hắn mà chỉ quay ra nhìn Yến Tranh gật đầu một cái.

*ngôn hành cử chỉ: lời nói, cử chỉ.

Nhưng Thái Hậu vẫn không nói gì, lúc này Túc Diệp ngồi bên cạnh bà lại mở miệng, giọng nói vẫn mang theo vài phần lạnh lùng như trước:

- Bất kính không phải việc nhỏ, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Như vậy đi, hãy để cho vị Nhị tiểu thư Sở Phủ này vì Thái Hậu nương nung mà biểu diễn một tiết mục trợ hứng.

Túc Diệp nói xong nghiêng đầu nhìn về phía Thái Hậu nương nung, thanh âm không tự giác trở nên mềm mỏng:

- Hoàng cô cô có thể đồng ý với đề nghị của Diệp Nhi không?

Thái Hậu nghe xong lời của Túc Diệp liền cười gật đầu:

- Được, tốt lắm.

Thái Hậu vỗ vỗ tay Túc Diệp sau đó nhìn về phía những người của Sở Phủ phía dưới, lạnh lùng nói:

- Đứng lên đi, hôm nay chính là ngày vui, Ai Gia không muốn làm hỏng tâm tình, nhưng chuyện của Sở Phủ tốt nhất là nên chinh đồn lại. Về phần Sở Lưu Nguyệt bất kính, hãy làm như lời Diệp Nhi, để cho nàng biểu diễn một tiết mục trợ hứng cho Ai Gia.

Thái Hậu nói xong liền phát tay, những người của Sở Phủ đều thở dài một hơi nhẹ nhõm, đứng lên. Vừa đứng lên, chân Tần Thị như nhũn ra, người nghiêng ngã, Sở Tiêm Tiêm vội vàng đỡ mẫu thân của mình, về phần Diệp Thị, bà ta cố gắng tự mình đứng dậy, lùi xuống một bên. Nhưng mà, chỉ cần là chỗ người Sở Phủ lùi xuống, những quý Phu Nhân bên cạnh đều bất giác lùi lại tránh ra xa một chút, trong mắt họ tràn đầy khinh thường. Diệp Thị biết rõ thanh danh thiện lương từ mẫu của mình bao năm nay vất vả xây dựng chỉ sợ đã mất hết, nghĩ đến đây trong mắt lại lóe lên tia ngoan độc liếc nhìn Sở Lưu Nguyệt.

Ngược lại, Sở Lưu Nguyệt vẫn thản nhiên như cũ, nàng không vì y phục trên người mình mà cảm thấy hổ thẹn, cũng không có bất kỳ bất an gì chỉ thông thả đi theo sau Diệp Thị tới chỗ ngồi của Sở Quốc Công Phủ.

Sở Lưu Nguyệt cũng là người của Sở Phủ, hơn nữa còn là đích nữ nên tất nhiên nàng cũng được sắp xếp chỗ ngồi.

Hoàng Thượng ngồi phía trên phát tay ra lệnh một tiếng, cuối cùng yến hội cũng bắt đầu, sau một thời gian xử lý chuyện của Sở Gia, tất cả mọi người đều đã đói bụng.

Sau khi Hoàng Thượng ra lệnh, tất cả mọi người đều ngồi xuống, sau đó khai yến. Trên yến tiệc, vừa ăn mỹ vị vừa thưởng thức ca múa, không khí lại trở nên náo nhiệt, tựa hồ việc lúc trước chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi.

Sau khi ca múa biểu diễn xong liền đến phiên mọi người dâng lễ vật chúc mừng Thái Hậu.

Đầu tiên là Hoàng Thượng tặng lễ, tiếp theo tất nhiên là Cung Phi trong Hậu Cung và Hoàng Tử Hoàng Thất, về phần những người khác chỉ ở bên dưới phụ họa.

Chỗ ngồi của Sở Lưu Nguyệt là ở phía dưới Sở Tiêm Tiêm, lúc này lực chú ý của mọi người đều dồn hết lên phía trên, không có người chú ý đến người Sở Gia. Sở Tiêm Tiêm quay lại nhìn Sở Lưu Nguyệt, thấy Sở Lưu Nguyệt ăn uống say sưa, vẻ mặt hưởng thụ, khi ăn còn rất vui vẻ, đôi mắt hơi nhếch lên, một bộ dáng như thể ăn được mỹ vị nhân gian. Cảnh này khiến Sở Tiêm Tiêm hận không thể giơ tay tát một cái, chụp chết nữ nhân này.

Nàng ta chẳng lẽ không phát hiện mẫu thân của nàng cùng Tam Thảm ăn không vô sao? Ngược lại nàng ta thì tốt rồi, gây ra chuyện như vậy mà vẫn an nhàn sung sướng hưởng thụ món ăn ngon, thật sự là đáng hận.

Sở Tiêm Tiêm thật sự là không nhìn được, nàng đề thấp thanh âm hừ lạnh với Sở Lưu Nguyệt:

- Ngươi vẫn có thể nuốt trôi?

Sở Lưu Nguyệt mở to mắt, vui vẻ nhìn qua Sở Tiêm Tiêm

- Đại tỷ tỷ ăn không vô sao? Ân, cũng đúng, bình thường Đại tỷ tỷ được ăn nhiều thứ ngon nên bây giờ có chút mập, cả cầm cũng xuất hiện hai ngón rồi,

mắt thì sắp híp lại thành một đường nhỏ, như vậy thật không hay a. Tỳ xem đi, trong yến hội này, những công tử, tiểu thư quyền quý chẳng mấy ai nhìn như tỳ. Nhưng tỳ xem ta, ta gầy như vậy tất nhiên cần tằm bỏ cho tốt, khó có được cơ hội tiến Cung một lần, tất nhiên phải hưởng thụ rồi.

Lời nói của Sở Lư Nguyệt rất độc, thoáng cái sắc mặt Sở Tiêm Tiêm đã trở nên khó coi, nàng ta đưa tay sờ mặt cùng cảm mình. Gần đây nàng cũng phát hiện mình có chút mập lên, vốn đã không phải người có ngoại hình xuất sắc, bây giờ mập lên càng khó hấp dẫn sự chú ý của người khác. Sở Tiêm Tiêm quyết định sau này phải ăn ít đi, gầy xuống rồi nói sau.

Về phần Sở Lư Nguyệt, trước mắt là rượu ngon mỹ thực làm sao nàng có thể không vui vẻ cho được? Nhiệm vụ trước mắt của nàng chính là làm cho mình được ăn ngon, đem mình nuôi thành một mỹ nhân tuyệt sắc, đến lúc đó sẽ để cho những người chê nàng xấu nhìn xem, nàng xấu ở chỗ nào? Còn nữa, có thể chứng kiến Sở Tiêm Tiêm cùng Tần Thị, Diệp Thị tức giận đến xanh mặt, nàng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Chỉ là Diệp Thị đã nổi lên sát tâm đối với nàng, nhưng Sở Lư Nguyệt nàng cũng không sợ bà ta, sớm muộn gì hai người cũng phải đối đầu trực diện, còn chưa biết hươu chết về tay ai đâu.

Sở Tiêm Tiêm từ trong kích động tỉnh táo lại, nàng ta nhìn Sở Lư Nguyệt chằm chằm, sau đó lại thần thờ.

Nhớ lại Sở Lư Nguyệt trước kia, lại nhìn Sở Lư Nguyệt hiện tại, Sở Tiêm Tiêm không nhịn được hoài nghi mở miệng:

- Sở Lư Nguyệt, có phải ngươi bị quỷ nhập vào người rồi không?

Ánh mắt Sở Lư Nguyệt chợt lóe, khóe môi vẽ lên một đường cong yêu tà, hướng đến Sở Tiêm Tiêm cười hết sức mập mờ:

- Đại tỷ tỳ ngươi nói xem?

Nàng hỏi một câu liền nhìn thấy sắc mặt Sở Tiêm Tiêm trắng bệch như tờ giấy, xem ra nàng ta thật sự coi nàng là quỷ rồi. Sở Lư Nguyệt cảm thấy vô cùng thú vị, nhanh chóng mở miệng:

- Đại tỷ tỳ, buổi tối hôm nay đừng khóa cửa, ta sẽ tới tìm tỳ.

Nàng dùng ngữ khí lạnh như băng nói ra, Sở Tiêm Tiêm sợ tới mức tay đều run lên, liên tục lắc đầu:

- Không, ngươi đừng tìm ta.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Biểu diễn.

Sở Tiêm Tiêm vừa nói vừa co người về phía Diệp Thị, thấp giọng kêu lên:

- Tam thẩm, Sở Lư Nguyệt trúng tà rồi, người nhanh nghĩ cách trừ tà cho nàng ta.

Diệp Thị không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào Sở Lư Nguyệt, ngẫm lại Sở Lư Nguyệt trước kia, lại nhìn nàng bây giờ, thật sự là khác biệt rất lớn, như thể không cùng một người, ngoài việc ngoại hình giống nhau như đúc thì tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Chẳng lẽ Sở Lư Nguyệt thật sự bị quỷ nhập vào người rồi, nàng ta trở về là để báo thù, đúng vậy, nhất định là vậy.

Diệp Thị nghĩ thông suốt xong ngược lại cũng không cảm thấy sợ hãi, nhất định ngày mai mình phải mời đạo sĩ vào phủ để thu phục cái nghiệp chướng này.

Sở Lư Nguyệt chỉ lo dọa Sở Tiêm Tiêm, Thạch Lư quý phía sau hầu hạ mà lòng đã sớm nóng như lửa đốt, vươn tay giật giật áo Sở Lư Nguyệt, đợi đến khi tiểu thư quay lại mới thấp giọng thì thầm:

- Tiểu thư, tiết mục dâng lễ đã xong, sắp đến phiên người ra biểu diễn rồi, người định biểu diễn cái gì?

Thạch Lư cảm thấy buồn phiền sắp chết rồi, chủ tử của nàng là người như thế nào nàng còn không biết sao? Bình thường tuy cũng viết một vài chữ nhưng cầm, kỳ, thi, họa thì tiểu thư chưa từng được học, bây giờ biểu diễn tiết mục gì cho Thái Hậu nương nương xem được đây? Sở Lư Nguyệt nghe được Thạch Lư nói vậy thì cũng ngăn người, nàng cũng không biết sẽ biểu diễn tiết mục gì a, tuy viết chữ coi như cũng được nhưng muốn lấy nó để biểu diễn thì không hay cho lắm, như vậy bây giờ biểu diễn gì cho Thái Hậu xem đây?

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn tên đầu sỏ gây nên chuyện này, vừa nhìn lên liền thấy nam nhân gây phiền toái cho nàng đang đoan đoan chính chính nhàn nhàn ngồi thưởng thức mỹ tửu, ngón tay thon dài tựa như tác phẩm nghệ thuật cầm lấy chén ngọc trong suốt, không biết là tay đẹp hơn hay là chén ngọc lấp lánh hơn, tóm lại là khi hợp với nhau thì càng thêm điểm lệ, khiến người khác phải ngây ngất.

Thế nhưng Sở Lưu Nguyệt lại đang vô cùng tức giận, đều tại tên nam nhân này khiến nàng ra nông nổi này, đúng là tên nam nhân lòng dạ hẹp hòi, không phải nàng chỉ nói một câu đắc tội hẳn thôi sao? Sở Lưu Nguyệt hừ lạnh.

Ngón tay Túc Diệp mon trón trên chén ngọc, từ trên ghế thượng vị lơ đãng nhìn xuống, cười đến dụ hoặc, đôi đồng tử thâm sâu lóe lên ý cười như xem kịch vui. Đối với nha đầu này hẳn đã cho người điều tra rõ ràng, nàng tuy là đích nữ của Quốc Công Phủ nhưng lại sống cuộc sống không bằng cả hạ nhân, cũng giống như lời nói của nàng, cơm không có mà ăn, quần áo không có mà mặc. Như vậy Diệp Thị kia làm sao có thể cho nàng học cầm kỳ thi học đây? Cho nên bây giờ hẳn muốn nhìn xem nàng sẽ biểu diễn cái gì, càng nghĩ, tâm tình Túc Diệp càng trở nên tốt hơn.

Sở Lưu Nguyệt tức giận thu hồi ánh mắt, lại ăn không vô rồi, nàng cố gắng suy nghĩ xem mình nên biểu diễn tiết mục gì. Ánh mắt vừa chạm vào lọ hoa trên bàn, nàng liền nghĩ ra biện pháp, sau đó ngẩng đầu, đôi đồng tử sáng ngời, khóe môi vẽ ra nụ cười vui vẻ, nàng sẽ làm được.

Trên yến tiệc, Hoàng Thượng cùng các Phi Tàn, Hoàng Tử hoàng thất đều dâng lễ lên Thái Hậu nương nương, cả những Cáo Mệnh Phu Nhân cũng kính lễ xong. Trên mặt Thái Hậu nương nương tràn đầy vui mừng, vô cùng hoan hỉ, sau ngày hôm nay Cảnh Ninh Cung lại thu thêm được một lượng tiền tài lớn. Tuy Thái Hậu nương nương không phải người thiếu tiền nhưng làm gì có người ngại nhiều tiền. Sở Lưu Nguyệt nhìn vào những lễ vật mà Thái Hậu nhận được, trong lòng thở dài không thôi, trên đời này thật là không có sự công bình a, có người tiền tài nhiều đến mức đề chết người giống như Thái Hậu nương nương, lại có người nghèo đến mức hai mươi lạng bạc cũng không có như nàng.

Hôm nay tiền Cung nàng đã nhận ra một điều rằng, tất cả những thứ phù phiếm kia đều không là thực chất, chỉ có tiền tài mới là thứ thiết thực nhất, mọi sinh hoạt của con người đều không thoát khỏi tiền tài, ngay cả Thái Hậu, một người chẳng thiếu thứ gì cũng vì được người khác tặng đồ vật quý giá mà vui mừng như vậy huống chi là người bình thường như nàng. Xem ra nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp kiếm bạc, sau đó làm cho bạc lại đẻ ra bạc, để sau này dù không có nam nhân nàng cũng có thể sống thoải mái.

Cổ đại ai mà chẳng ba vợ bốn nàng hầu, nàng lại là người đến từ hiện đại, tư tưởng một vợ một chồng đã ăn sâu vào máu tủy, nàng sẽ không đem bất cứ hi vọng gì đặt ở trên người một nam nhân, chính vì vậy tự mình phải cố gắng. Tất nhiên là không phải nam nhân cổ đại nào cũng ba vợ bốn nàng hầu, cũng có một số ít nam nhân ngoại lệ. Nhưng Sở Lưu Nguyệt làm một tổng kết đơn giản như sau, người không lấy ba vợ bốn nàng hầu chia làm hai loại, một là loại nam nhân yếu sinh lý, một nữ nhân đã không chịu nổi huống chi là ba vợ bốn nàng hầu, muốn có ba vợ bốn nàng hầu thì phải có thể lực về phương diện kia, nếu không thì chẳng khác gì tự đi tìm nón xanh đội. Còn loại người thứ hai chính là người nghèo khổ, ngay cả cơm ăn cũng không đủ no, có thể lấy được một người vợ đã không dễ, làm sao có khả năng lấy được ba vợ bốn nàng hầu, mà có muốn cũng không có người nào gả. Cho nên ở cổ đại này rất hiếm người chỉ lấy một thê tử, chính vì vậy nàng quyết định không lập gia đình, chỉ dựa vào chính bản thân mình kiếm nhiều tiền tài để cuộc sống được khoái hoạt*.

*khoái hoạt: vui vẻ, thoải mái.

Sở Lưu Nguyệt đang suy nghĩ đến nhập thần thì tiết mục dâng lễ vật trên yến tiệc cũng đã xong, thân âm lạnh lạnh của thái giám bên người Thái Hậu vang lên.

- Mời Sở tiểu thư biểu diễn tiết mục trợ hứng cho Thái Hậu nương nương.

Thoáng cái Sở Lưu Nguyệt đã phục hồi lại tinh thần, nàng ngẩng đầu lên, tất cả mọi người trên yến tiệc đều chú ý đến nàng, trong đó rất nhiều người trên mặt tràn đầy hứng thú. Người ở đây ai ai cũng biết, vị đích nữ này trôi qua cuộc sống không tốt đẹp gì, ngay cả cơm ăn áo mặc cũng không đầy đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vàng nhợt thế kia, nàng làm gì có cơ hội học những thứ cầm, kỳ, thi, họa để mà biểu diễn, như vậy tiếp theo nàng sẽ biểu diễn gì đây? Bên phía Sở Gia, Diệp Thị cùng Sở Tiêm Tiêm nhìn chăm chăm vào Sở Lưu Nguyệt, trên mặt hai người đều mang theo vẻ hả hê. Nếu lần này Sở Lưu Nguyệt biểu diễn làm Thái Hậu mất hứng, chỉ sợ Thái Hậu nương nương sẽ tính nợ mới nợ cũ một lượt, đến lúc đó không thể tính lên đầu Sở Gia, Sở Lưu Nguyệt sẽ phải tự mình gánh lấy.

Sở Lưu Nguyệt chậm rãi đứng dậy, lúc này không khí yên hội cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào đích nữ Quốc Công Phủ, suy đoán xem nàng sẽ biểu diễn tiết mục gì nhưng nghĩ tới nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được.

Thạch Lự nhìn tiểu thư của mình đứng dậy, không biết rốt cục tiểu thư muốn biểu diễn cái gì, không nhịn được khản trương khẽ kêu lên.

Sở Lưu Nguyệt vốn cũng có chút khản trương, cũng không phải vì sợ phải biểu diễn mà vì không thích đứng trước đông người, trước kia nàng luôn không thích những nơi có nhiều người, nhưng nghe thấy tiếng Thạch Lự gọi đằng sau, nghĩ đến Thạch Lự lo lắng nên nàng quay đầu cho Thạch Lự một ánh mắt an ủi. Sở Lưu Nguyệt cũng dần bình tĩnh lại, đến lúc đi đến giữa yến hội thì tâm nàng đã lặng như mặt nước hồ thu, nàng hướng đến Thái Hậu cùng Hoàng Thượng thỉnh an.

- Lưu Nguyệt bái kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương.

Danh tiếng nhân từ của Thái Hậu ở khắp Nam Ly Quốc không ai là không biết, hơn nữa hôm nay lại là ngày đại hi nên Thái Hậu sẽ không vì chuyện lúc trước mà tức giận, trên mặt Thái Hậu mang theo ý cười ôn hòa:

- Đứng lên đi, Sở tiểu thư định biểu diễn gì đây? Cầm? Kỳ? Thi? Hay họa?

Khuê nữ thời cổ đại đều học những thứ này, nhưng Thái Hậu nghĩ đến hoàn cảnh của Sở Lưu Nguyệt, bà cảm thấy rằng muốn cho nha đầu này biểu diễn cầm, kỳ, thi, họa thì dường như không có khả năng, chỉ mong là nàng có tài năng khác, vì vậy Thái Hậu tiếp tục cười nói:

- Nếu như Sở tiểu thư biểu diễn khiến Ai Gia thỏa mãn, Ai Gia sẽ trọng thưởng.

- Tạ Thái Hậu nương nương.

Nghe thấy có phần thương mắt Sở Lư Nguyệt sáng rực lên, ý cười trên khóe miệng càng lớn, hình ảnh này lọt vào mắt tất cả mọi người, ai cũng phải cảm thán: nha đầu này thật tham tiền nha, nhưng ngẫm nghĩ lại cũng không thể trách nàng. Trước kia nàng sống ở Sở Phủ đã không dễ dàng gì, sau lại bị Tĩnh Vương Gia từ hôn, thật sự là vô cùng đáng thương, nhưng bây giờ điều khiến mọi người quan tâm hơn cả chính là tiết mục mà nàng sắp biểu diễn.

- Bắt đầu đi.

Thái Hậu phát tay, sau đó nhìn về phía Sở Lư Nguyệt, bà cũng muốn xem nha đầu này biểu diễn cái gì. Nhìn xem nàng một nha đầu thông minh lanh lợi, nếu có thể bà sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ nàng. Chứng kiến Sở Lư Nguyệt lẻ loi một mình trên yến tiệc, Thái Hậu không khỏi nhớ đến bản thân mình ngày trước, khi mới tiến Cung được Tiên Hoàng sủng ái, nên trong Hậu Cung không nữ nhân nào là không nhìn chăm chăm bà, khắp nơi đều đối phó bà. Khi đó bà cũng như Sở Lư Nguyệt bây giờ, không có ai bảo vệ, nhưng mà cũng may bản thân bà đã trải qua tất cả, chỉ mong hiện tại nha đầu này cũng sẽ vượt qua được.

Sở Lư Nguyệt lại mở miệng, giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Nếu là cảm, kỳ, thi, họa thì chắc hẳn Thái Hậu nương nương đã xem nhiều rồi, cũng đã cảm thấy nhàm chán rồi.

Lời nói của Sở Lư Nguyệt vừa rơi xuống, Thái Hậu khẽ gật đầu, đúng vậy, nhắc đến cảm, kỳ, thi, họa thì bà thật sự cảm thấy chán ghét rồi, trừ phi là người có tài năng vô cùng xuất chúng biểu diễn nếu không thật khó mà khiến bà vui vẻ nổi.

Thái Hậu vào Cung từ năm mười sáu tuổi, phụng dưỡng Tiên Đế nhiều năm, chính bản thân bà cũng tinh thông cảm, kỳ, thi, họa, cho nên những tiết mục này muốn làm bà vui vẻ thì có rất ít khả năng.

Nhưng ngoại trừ những thứ này thì...tiểu nha đầu này muốn biểu diễn cái gì? Thái Hậu lại cảm thấy có chút hứng thú nhìn Sở Lư Nguyệt. Chẳng những là Thái Hậu mà ngay cả Hoàng Thượng cùng những Hậu Phi, các Hoàng Tử, ... tất cả đều nhìn vào Sở Lư Nguyệt. Trong lòng mọi đều có những suy nghĩ của mình, chỉ có Tĩnh Vương Gia là ngoại lệ, gương mặt anh tuấn của hắn tràn đầy khinh thường, ánh mắt không hề che dấu sự chán ghét của hắn đối với Sở Lư Nguyệt.

Tĩnh Vương chán ghét Sở Lư Nguyệt như vậy đều là do nghe được những lời không hay từ miệng Sở Lư Liên nên trong ấn tượng của hắn Sở Lư Nguyệt chính là một người khiến người khác không thể yêu thương nổi.

Sở Lư Nguyệt không để ý ánh mắt của bất luận kẻ nào, nàng ôn nhu mở miệng:

- Lư Nguyệt bất tài, lúc trước có từng học qua một trò chơi nhỏ, tuy rằng không phải thứ gì thanh nhã nhưng lại vô cùng mới lạ, hy vọng Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng ưa thích.

Thái Hậu nghe xong càng hứng thú, thúc giục bắt đầu:

- Trò chơi như thế nào? Mau biểu diễn cho Ai Gia xem.

Nhiều năm như vậy, trò hay nào mà Thái Hậu chẳng gặp qua rồi, thật hiếm có thứ khiến bà hứng thú như vậy, chỉ mong Sở Lư Nguyệt sẽ không làm bà thất vọng, trong lòng Thái Hậu ngẫm nghĩ, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Sở Lư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ảo thuật.

Sở Lư Nguyệt nhìn Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng ngồi trên đài thượng vị cười mở miệng:

- Có thể xin Thái Hậu nương nương cho người chuyển một chiếc bàn ra giữa sân được không ạ, Lư Nguyệt muốn chuẩn bị một số dụng cụ nữa, mong người chờ một chút.

Thái Hậu nghe xong lời Sở Lư Nguyệt chẳng những không tức giận mà ngược lại càng hào hứng, rất nhiều người buông chén ngọc trên tay xuống nhìn chăm chăm vào Sở Lư Nguyệt đang thần nhiên tươi cười đứng ở giữa sân, không biết rốt cuộc nàng muốn biểu diễn cái gì mà thần thần bí bí.

- Được.

Thái Hậu nương nương ra lệnh một tiếng, tiểu thái giám lập tức nhận lệnh rồi chuyển một chiếc bàn xuống giữa sân. Sở Lư Nguyệt chuyển thân đi đến trước mấy chiếc bàn trong yến hội để lấy "dụng cụ".

Chốc lát sau, trên chiếc bàn giữa sân đã có một chiếc chén ngọc, bốn quả nho tím, còn có mấy đồng tiền, những đồng tiền này được lấy ra từ trên người Sở Lư Nguyệt.

Hết thấy đều chuẩn bị xong, Sở Lư Nguyệt đứng sau bàn ngược mắt nhìn Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng đang ngồi phía trên, cùng các Hậu Phi trong Hậu Cung.

Những người ngồi phía sau không nhìn được hành động phía trước của Sở Lư Nguyệt, sợ không xem được trò hay nên nhao nhao đứng lên, di chuyển sang hai bên để xem nàng biểu diễn. Thái Hậu cùng Hoàng Thượng thấy vậy cũng không trách cứ, tất cả cùng nhau dồn mắt về Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt mở ra hai tay, đảo qua bốn phía, để cho tất cả mọi người đều nhìn rõ được tay nàng.

- Bây giờ mọi người nhìn xem hai tay của ta có đồ vật gì không?

- Không có gì.

- Đúng vậy a, không có gì, làm trò gì vậy?

Những người xung quanh bắt đầu nghị luận, Tĩnh Vương Phương Ngâm vô cùng không kiên nhẫn nói:

- Sở Lư Nguyệt, nhanh lên, đừng kiểm chuyện trì hoãn thời gian.

Sở Lư Nguyệt nhẹ nhàng cười, hai tay hợp vào nhau, ống tay áo khẽ che, đợi đến khi hai tay lại lộ ra thì trong tay đã xuất hiện thêm một bó hoa tươi, đây chính là hoa mới được hái vào buổi sáng. Trên yến tiệc, ai nấy đều ghen hòng nhìn nàng trần trối, sau đó lại nhỏ giọng thì thầm, bàn tán.

Chuyện gì đã xảy ra? Lúc trước rõ ràng trên tay Sở Lư Nguyệt không có vật gì, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một bó hoa tươi?

Sở Lư Nguyệt không để ý tới tiếng nghị luận ngày càng nhiều của người xung quanh, nàng nhìn về phía Thái Hậu đang ngồi trên đài cao, sau đó dang lên bó hoa tươi, mềm giọng cười nói:

- Lư Nguyệt chúc Thái Hậu nương nương phước như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.

Vốn là Thái Hậu cũng giống như những người khác đang kinh ngạc không biết tại sao Sở Lư Nguyệt lại làm được như vậy, rõ ràng trước đó không hề có bất cứ thứ gì, bó hoa kia xuất hiện như thế nào? Nhưng nghe được lời nói của Sở Lư Nguyệt bà ngược lại càng cảm thấy vui mừng, phát tay ý bảo thái giám tiếp nhận lấy bó hoa của Sở Lư Nguyệt. Thái giám nhận lấy bó hoa dâng lên Thái Hậu, Thái Hậu nhận lấy, nghe mùi quả nhiên vô cùng thơm, đây đúng là hoa mà buổi sáng các cung nữ hái để bài trí cho yến hội, nhưng mà Sở Lư Nguyệt đã lấy nó ra thế nào?

Sau khi dâng lên hoa tươi, Sở Lư Nguyệt đảo mắt xung quanh một vòng, sau đó vừa cười vừa nói:

- Mọi người có thấy trên bàn thiếu thứ gì không?

Mọi người nhanh chóng nhìn qua, liền nhận thấy chén ngọc trên bàn đã biến mất không thấy.

Có người kêu lên:

- Chén ngọc đâu mất rồi?

Sở Lư Nguyệt gật đầu cười:

- Đúng vậy, chén ngọc đã biến mất rồi, nó chạy đi nơi nào đây? Hay là nó lại biến thành một bó hoa khác?

Lời nói vừa dứt, tay của nàng chợt vung lên, không ngờ trong tay lại xuất hiện một bó hoa nữa. Trên yến tiệc, nhất thời không khí như bị oanh tạc, tất cả mọi người đều ngạc nhiên không thôi, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào tay Sở Lư Nguyệt.

Chỉ thấy Sở Lư Nguyệt đem hoa tươi đặt ở trên mặt bàn, sau đó ống tay áo vung lên, chỉ chớp mắt, hoa tươi đã biến mất, mà chiếc chén ngọc vừa mới không thấy đâu giờ lại hoàn hảo không hề sứt mẻ xuất hiện trên bàn.

Rất nhiều người bắt đầu kích động:

- Trời đất, thật kỳ lạ, làm sao có thể làm được như vậy? Chén ngọc có thể biến thành hoa tươi, mà hoa tươi cũng có thể biến thành chén ngọc?

Từ đầu đến cuối Sở Lư Nguyệt vẫn giữ nụ cười thản nhiên trên khóe miệng, nhìn mọi người kích động, não loạn nàng liền giơ tay ý bảo mọi người bình tĩnh. Đợi không khí trên yến tiệc yên tĩnh một chút, Sở Lư Nguyệt liền biểu diễn tiết mục kế tiếp.

- Bây giờ mọi người lại quan sát chiếc chén ngọc này, ta có thể làm cho những đồng tiền trên mặt bàn này xuất hiện trong chén ngọc.

Sở Lư Nguyệt nói xong, trên yến tiệc rất nhiều người lắc đầu, ý nói không tin rằng nàng có thể làm được.

- Điều này sao có thể, đồng tiền làm sao có thể tự xuất hiện trong chén ngọc được?

Sở Lư Nguyệt không kéo dài thời gian, nàng lập tức bắt đầu biểu diễn, đem chén ngọc úp xuống bàn, hơi động vào cũng không nhúc nhích. Sở Lư

Nguyệt đem đồng ném đến bên cạnh chén ngọc, chén ngọc vẫn không nhúc nhích nhưng không ngờ đồng tiền lại thật sự xuyên qua chén ngọc.

Mọi người trên yến tiệc dường như muốn điên cuồng, tất cả đều kích động kêu lên, không ngừng kinh hoàng.

- Quá thần kỳ, làm sao có thể làm như vậy, làm sao có thể?

Sau khi biểu diễn cách không cho tiền đồng vào chén ngọc, Sở Lư Nguyệt lấy hai đồng tiền còn lại trên bàn cho vào lòng bàn tay che lại rồi hướng lên phía Thái Hậu hỏi:

- Xin hỏi Thái Hậu nương nương, trong đây hiện tại có mấy đồng tiền?

- Hai đồng.

Lần này chẳng những Thái Hậu mà ngay cả Hậu Phi nội Cung đều kích động kêu lên, ai cũng đều nhìn thấy kia rõ ràng là hai đồng tiền.

Sở Lư Nguyệt nhếch môi mở tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay của nàng xuất hiện bốn đồng tiền. Thật không thể ngờ, chẳng ai nhìn thấy Sở Lư Nguyệt có động tác nào khác.

Mọi người trợn mắt há mồm, chuyện gì thế này?

Sở Lư Nguyệt lại che đi tiền đồng, sau đó lại hỏi:

- Bây giờ có mấy đồng?

- Bốn đồng a.

Thái Hậu cùng Hậu Phi trên đài không nói gì, lần này các quý Phu Nhân hai bên yến hội kêu lên. Lúc trước Sở Lư Nguyệt mở tay ra mọi người đều thấy được, có bốn đồng tiền.

Sở Lư Nguyệt cười để tay xuống, chỉ thấy trên bàn tay một chút dấu vết cũng không có, hai bàn tay trắng trẻo trống trơn, một đồng tiền cũng không có.

Lúc này, tất cả mọi người đều không thốt ra được thành lời, đồng tiền đã đi đâu? Rõ ràng Sở Lư Nguyệt chưa hề động a.

Sở Lư Nguyệt thấy mọi người kinh ngạc không nói được ra lời thì đưa hai tay lên mặt bàn, sau đó rút tay ra, trên mặt bàn xuất hiện tám miếng tiền đồng.

Càng nhiều người kêu lên, rất nhiều người đứng lên tiến đến sau lưng Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt nhìn biểu hiện của mọi người rồi nhanh chóng nói:

- Được rồi, biểu diễn cho mọi người xem tiết mục cuối cùng.

Nàng nói xong, đưa hai tay lấy hai quả nho, sau đó đi đến trước những thiên kim tiểu thư.

- Mọi người đoán xem, trong tay nào của ta có quả nho?

Những người này vừa mới vây quanh nàng nên tất nhiên có thể thấy được nàng đưa hai tay lấy nho, chính vì vậy nhiều người kêu lên:

- Tay trái.

- Không đúng, tay phải cũng có.

Sở Lư Nguyệt mở tay, chỉ thấy trong hai tay một quả nho cũng không thấy.

Điều này... điều này... những thiên kim tiểu thư ở gần không tin nổi vào mắt mình, các nàng tiến lên kiểm tra tay Sở Lư Nguyệt, nhưng vẫn không thấy quả nho nào.

Quả nho đi đâu rồi? Mọi người khó hiểu đưa mắt nhìn nhau. Sở Lư Nguyệt lại nắm tay vào, khi nàng mở tay ra một lần nữa, chỉ thấy hai quả nho nguyên vẹn ở trong lòng bàn tay nàng.

Tiếng kinh hô lại một lần nữa vang lên, mọi người nghiêm túc đánh giá Sở Lư Nguyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kiếp trước, Sở Lư Nguyệt không có sở thích gì đặc biệt, ngoại trừ nghiên cứu y thuật, chính là chế tạo độc dược, nàng căn bản không có thời gian đi để ý những chuyện khác. Về phần học ảo thuật, chính là vì nàng muốn cho vị hôn phu của mình một sự bất ngờ, để cho hắn vui vẻ một chút. Chỉ là sự bất ngờ còn chưa đưa đến, ngược lại đã bị hắn làm cho chấn kinh*, không ngờ hắn mang đến cho nàng một lễ vật lớn đến vậy, khiến nàng đến nơi này.

*chấn kinh: chấn nhiếp, kinh hãi.

Trên yến tiệc, mọi người kinh ngạc, hồi hộp mà kích động, cho tới bây giờ họ chưa từng được xem tiết mục nào thú vị như vậy. Rất nhiều người nghị

huyền, Sở Lư Nguyệt làm sao có thể làm được những điều này?

Nhưng người Sở Gia lại không nghĩ giống những người khác, nếu lúc trước Diệp Thị cùng Sở Tiêm Tiêm còn mơ hồ thì sau khi xem Sở Lư Nguyệt biểu diễn, sắc mặt hai người đồng thời thay đổi. Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng nắm lấy tay đối phương, run rẩy mở miệng:

- Tam thẩm, sao ta thấy nàng ta càng ngày càng kỳ quái?

- Xem ra thật sự là trúng tà rồi.

Diệp Thị mở miệng khẳng định, nếu Sở Lư Nguyệt không trúng tà thì làm sao có thể làm được như vậy? Rõ ràng là bị quỷ nhập vào người!

Trên yến tiệc, sắc mặt Hoàng Thượng trở nên u ám, ông vẫn chú ý quan sát Sở Lư Nguyệt biểu diễn, cũng nghiêm túc suy nghĩ vì sao Sở Lư Nguyệt lại làm được như vậy, nhưng trong lúc nhất thời không thể đoán ra được.

Thái Hậu hào hứng hỏi:

- Sở Lư Nguyệt, tiết mục biểu diễn của ngươi tên là gì?

Sở Lư Nguyệt nhìn về phía Thái Hậu nung nung, cung kính nói:

- Hồi Thái Hậu, tiết mục biểu diễn này có một cái tên rất dễ nghe chính là ảo thuật ạ.

- Ảo thuật?

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, cho tới bây giờ chưa từng nghe đến có cái gì gọi là ảo thuật, đây là lần đầu tiên nghe thấy.

Sở Lư Nguyệt biết rõ mọi người khó hiểu cho nên giải thích một chút, nếu nàng không giải thích chỉ sợ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu sẽ lưu tâm, những Cáo Mệnh Phu Nhân này cũng sẽ rảnh rỗi mà bàn tán, khiến nàng rước lấy những lời đồn đãi không hay. Vì vậy nàng chậm rãi giờ tay:

- Kỳ thật đây là một số tiểu xảo mà lúc rảnh rỗi Lư Nguyệt nghĩ ra, chỉ cần động tác tay nhanh một chút, lợi dụng nơi có thể cất giấu đồ vật để trao đổi hoặc làm đồ vật biến mất. Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nung nung mời xem.

Sở Lư Nguyệt đem tiết mục biểu diễn vừa rồi làm lại một lần một cách chậm rãi, nhờ động tác chậm mà mọi người có thể quan sát được rõ ràng. Hóa ra hoa tươi lúc trước nàng biến ra là do giấu trước trong áo, sau đó dùng tay áo thu chôn ngọc vào, biến ra hoa tươi. Mặc dù nhìn qua đơn giản nhưng động tác tay phải vô cùng nhanh, nếu không sẽ dễ dàng bị người khác nhìn ra sơ hở, còn đồng tiền cũng làm tương tự như vậy...

Sau khi Sở Lư Nguyệt chậm rãi biểu diễn một lần xong, liền cười quỷ xuông:

- Lư Nguyệt không tinh thông cầm, kỳ, thi, họa nên chỉ có thể dùng tiết mục này để làm Thái Hậu nung nung vui vẻ, hy vọng Thái Hậu nung nung hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sở Tiêm Tiêm bị đánh.

Trong yến hội tất cả mọi người đều thông suốt, hóa ra ảo thuật là như vậy, nhưng Sở Lư Nguyệt quả là vô cùng thông minh, có thể nghĩ ra trò hay như vậy, điểm quan trọng nhất chính là không ai có thể nhìn ra nàng đã làm thế nào. Ảo thuật này cũng không chỉ đơn giản như vậy, cứ nhìn gương mặt Thái Hậu tràn đầy ý cười thì rõ bà đang vô cùng vui vẻ, chính những người có mặt ở đây hôm nay cũng rất hào hứng, đây thật sự là màn biểu diễn không tẻ, so với những tiết mục cầm, kỳ, thi, họa trước đây càng khiến người ta cảm thấy mãn nhãn.

Không ít người còn đang ngẫm nghĩ, Thái Hậu ở trên đài cao đã nói:

- Người đâu, ban thưởng, đây là lần đầu tiên Ai Gia được nhìn thấy ảo thuật, hôm nay tâm tình Ai Gia rất tốt, vì vậy sẽ trọng thưởng.

Vừa nghe đến có phần thưởng, Sở Lư Nguyệt liền vui mừng ra mặt, trước mắt nàng cần nhất là những thứ có giá trị, mà đồ vật do Thái Hậu nung nung trọng thưởng tất nhiên sẽ vô cùng đáng giá, đến lúc đó nàng sẽ đem những thứ này ra ngoài đổi lấy bạc, đây chính là món tiền đầu tiên nàng kiếm được ạ.

Đôi đồng tử của Sở Lư Nguyệt sáng ngời, bên trên, sắc mặt của Túc Diệp lại có chút u ám, đôi mắt trở nên lạnh lẽo. Vốn là hắn chỉ muốn nhìn nha đầu này xấu mặt để dạy dỗ nàng một chút, nhưng không nghĩ tới nàng lại dễ dàng hóa giải, điều này vượt qua dự liệu của hắn. Không ngờ tiểu nha đầu này lại thông minh như vậy, còn làm ra được trò chơi mới mẻ, cổ quái này, tuy đó không phải thứ thanh nhã nhưng lại quý vì mới lạ, mục đích muốn dạy dỗ nàng của hắn cũng vì nó mà không đạt được.

Túc Diệp nheo lại đôi mắt phượng tà mị, đôi đồng tử lóe lên tia sáng nguy hiểm, gần đây ở Kinh Thành hẳn cảm thấy nhàm chán muốn chết, xem như hiện tại cũng xuất hiện chuyện mà hẳn cảm thấy hứng thú rồi. Sở Lư Nguyệt, coi như người có chút thông minh, vậy thì hãy chuẩn bị tiếp chiêu đi, bản Thể Tử muốn nhìn xem người chống cự được bao lâu, chỉ mong là người không làm ta mất hứng thú quá nhanh.

Phía trên, ngoài Túc Diệp đang nhìn chăm chăm Sở Lư Nguyệt, mấy vị Hoàng Tử cũng đều chú ý tới nàng. Sắc mặt của họ không đồng nhất, ý cười ẩn hiện trên khóe miệng Lục Hoàng Tử Huệ Vương, ánh mắt hẳn nhìn Sở Lư Nguyệt càng thâm thúy. Thất Hoàng Tử Phụng Ngâm thì lại không cho là đúng, hẳn vẫn như trước khinh thường tròng mắt Sở Lư Nguyệt, không giống như người khác cho rằng nàng thông minh, ngược lại hẳn lại cho rằng Sở Lư Nguyệt đang đùa giỡn tâm kế mà thôi.

Ngoài những người này còn có một người cảm thấy hứng thú với Sở Lư Nguyệt, đương nhiên điều khiến hẳn cảm thấy hứng thú không phải Sở Lư Nguyệt mà là tiết mục ảo thuật mà nàng biểu diễn, chỉ trong chốc lát đã khiến hẳn cảm thấy vô cùng hứng thú, người này chính là Yên Tranh của Vũ Ninh Hậu Phủ. Yên Tranh làm người luôn vô pháp vô thiên nhưng lại có hứng thú đặc biệt đối với những trò chơi mới lạ, chính vì vậy khi Sở Lư Nguyệt vừa biểu diễn hẳn đã chú ý tới nàng, trong lòng thầm quyết định, nhất định phải đi thỉnh giáo nha đầu này, làm thế nào để làm được ảo thuật.

Trong yến tiệc, mỗi người một tâm tư, lúc này phần thưởng của Thái Hậu nương nương cũng được mang ra.

- Ban thưởng cho Sở Lư Nguyệt một miếng ngọc như ý, một đôi chuỗi hạt trầm hương, một đôi trâm phi thủy.

Sở Lư Nguyệt nghe xong trong lòng càng vui vẻ, những vật này nếu đổi ra bạc thì hẳn sẽ được không ít đi, nghĩ vậy nàng nhanh chóng dập đầu tạ ơn:

- Tạ Thái Hậu nương nương ban thưởng.

- Bình thân, Ai Gia sẽ cho người đưa đến Sở Phủ cho người.

- Vâng, thưa Thái Hậu.

Sở Lư Nguyệt tạ ơn lần nữa, Thái Hậu nương nương cho phép nàng trở về vị trí, yến hội lại tiếp tục được tiến hành.

Trong yến tiệc, không ít người bắt đầu thay đổi cách nhìn về Sở Lư Nguyệt, tiểu nha đầu này thật là thông minh hơn nữa lại có thân phận chính thống, nếu lấy về làm vợ thì cũng không tệ, nhưng lại nghĩ đến việc nàng bị Tĩnh Vương hù, nếu bây giờ lấy nàng về không phải sẽ bị chê cười sao? Hơn nữa, nhìn bộ dáng của nàng, cả người gầy gò ốm yếu, sắc mặt thì vàng nhợt, quả thật không được tốt cho lắm, hay là thôi quên đi.

Sở Lư Nguyệt trở lại chỗ ngồi của Sở Gia, Diệp Thị cùng Sở Tiêm Tiêm nhìn nàng không có việc gì mà còn được Thái Hậu ban thưởng thì càng ghen ghét đố kỵ. Tuy rằng vật nàng được ban thưởng không phải quá quý hiếm, hai người cũng được nhìn nhiều rồi, nhưng vật do Thái Hậu ban thưởng vẫn có ý nghĩa khác a. Nhất là Sở Tiêm Tiêm, nàng tiên Cung đã không ít lần vậy mà cũng chưa được Thái Hậu nương nương ban thưởng, làm sao có thể cam tâm cho được? Nhưng Sở Tiêm Tiêm còn đang nghi ngờ Sở Lư Nguyệt bị trúng tà nên không dám đi trêu chọc mà chỉ có thể dùng đôi mắt hung ác nhìn chăm chăm Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt ngồi bên cạnh nhìn qua Sở Tiêm Tiêm, gặp nàng ta tức giận mà không dám nói thì cảm thấy buồn cười. Nàng biết rõ Sở Tiêm Tiêm cho rằng mình bị quỷ nhập nên mới kinh sợ như vậy. Sở Lư Nguyệt nhìn không được nhích gần đến bên Sở Tiêm Tiêm, nhỏ giọng nói:

- Đại tỷ, trông mắt của tỷ sắp rơi ra ngoài rồi.

Sở Lư Nguyệt cùng Sở Tiêm Tiêm ngồi rất gần nhau nên lời nói của nàng chỉ có hai người nghe thấy, ngay cả Diệp Thị ngồi bên kia cũng không nghe được gì.

Sở Tiêm Tiêm nghe xong không khỏi càng tức giận, tuy là lúc này nàng có chút sợ hãi Sở Lư Nguyệt nhưng vẫn không thể kìm được bản tính hồng hách ngang ngược của mình, hung ác trừng mắt nhìn Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt lạnh nhạt nhìn Sở Tiêm Tiêm tức giận đến mức thờ phỉ phỉ, xem ra tức giận không nhẹ, nàng thu lại ánh mắt, không nhanh không chậm bồi thêm một câu:

- Đại tỷ tỷ, trông mắt của tỷ quả thật sắp rơi ra, có muốn ta giúp tỷ nhặt lại không?

Nghe xong lời nói này của Sở Lư Nguyệt, cuối cùng Sở Tiêm Tiêm cũng không kiềm chế được cảm xúc, xoay mình về phía Sở Lư Nguyệt mắng to:

- Sở Lư Nguyệt, ngươi là tiểu tiện nhân.

Tiếng mắng của Sở Tiêm Tiêm vừa vang lên, âm thanh trò chuyện trên yến tiệc chợt im bật, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, mọi người đều nhìn chăm chăm vào đích nữ của Sở Quốc Công Phủ, tựa như đang nhìn thấy quái vật.

Lúc này, Sở Tiêm Tiêm đã phản ứng lại, đây rõ ràng là Sở Lư Nguyệt cố ý, không ngờ nàng lại trúng kế, thanh danh của nàng xem như bị hủy diệt rồi.

Sở Tiêm Tiêm tức đến phát khóc, còn sắc mặt Tần Thị thì trắng bệch, đây chính là thọ yến của Thái Hậu nương nương, nữ nhi của mình lại ở giữa yến hội mắng người, thật sự là không để tôn nghiêm của Hoàng Thất vào mắt, chỉ sợ sẽ phải chịu tội. Tần Thị sợ đến mức vội vàng ra khỏi chỗ ngồi, quỳ ở giữa yến hội cầu xin:

- Tiểu nữ Tiêm Tiêm đáng chết, xin Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng tha cho nó một lần, sau khi trở về thần phụ nhất định sẽ dạy dỗ nó cẩn thận.

Sắc mặt Thái Hậu khó coi nhìn Tần Thị, chốc lát sau bà thu hồi ánh mắt rồi nhìn sang Sở Lưu Nguyệt đang ngồi cạnh Sở Tiêm Tiêm. Nhìn nàng đứng đắn đoan trang, cũng không vì lời nói vừa rồi của Sở Tiêm Tiêm mà tức giận, như vậy càng thể hiện ra phong thái của một đích nữ. Ngược lại, Sở Tiêm Tiêm thân là đích nữ của Quốc Công Phu lại không biết giữ gìn lời ăn tiếng nói trên yến tiệc Hoàng Thất, việc này quả thật đáng giận. Tuy rằng thường ngày bà rất hiếm khi tức giận nhưng không có nghĩa là bà không biết tức giận.

Thái Hậu không để ý đến Tần Thị, trực tiếp ra lệnh cho thái giám:

- Đem Sở Tiêm Tiêm ra ngoài phạt hai mươi trượng cho Ai Gia, để cho nàng ghi nhớ bài học này, giờ giờ khắc khắc phải nhớ rõ thân phận đích nữ phủ Quốc Công của mình.

- Vâng, Thái Hậu nương nương.

Thái giám tiến tới bên người Sở Tiêm Tiêm, giữ lấy nàng ta rồi kéo ra ngoài. Nữ nhân này mặc dù có thân phận là đích nữ Phủ Quốc Công cao quý nhưng đứng trước Thái Hậu cũng chẳng là gì.

Sở Tiêm Tiêm không nghĩ tới Thái Hậu sẽ tức giận đến thế, không ngờ người lại ra lệnh phạt mình hai mươi trượng, thế này... nếu hai mươi trượng đánh xuống thì không phải mong mình sẽ nở hoa hay sao? Sở Tiêm Tiêm càng nghĩ càng sợ hãi, khóc lớn cầu khẩn:

- Thái Hậu nương nương, Tiêm Tiêm biết sai rồi, Tiêm Tiêm không dám nữa, xin người tha mạng.

Trong yến tiệc, không có ai cầu tình cho Sở Tiêm Tiêm, bây giờ tâm tình Thái Hậu không tốt, ai mà dám bênh vực nàng ta.

Thái Hậu nương nương mặc dù từ bi nhưng không có nghĩa là sẽ năm lần bảy lượt bỏ qua cho người Quốc Công Phu.

Chẳng những người trong yến tiệc không ai cầu tình cho mà ngay cả các Phi Tần trên đài cũng không ai đứng ra giúp Sở Tiêm Tiêm. Đối với việc làm của Sở Quốc Công phu trong thời gian gần đây, Hiền Phi nương nương vô cùng tức giận. Vốn là khi Tĩnh Vương Phụng Ngâm xin Hoàng Thượng chỉ hôn, thân là thế lực sau lưng của mình, Hiền Phi nghĩ rằng Sở Quốc Công Phu nhất định sẽ không đồng ý gả Sở Lưu Liên cho Tĩnh Vương nhưng Hiền Phi lại không ngờ tới Sở Quốc Công Phu lại đồng ý hôn sự này, điều này đã khiến Hiền Phi nương nương vô cùng tức giận, đối với Sở Phủ đã không hài lòng cũng không thể đối đãi như trước.

Hơn nữa những việc xảy ra ngày hôm nay, chỉ sợ sẽ khiến tỷ muội trong Hậu Cung sẽ chê cười mình, đường đường là Quốc Công Phu mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tần Thị cùng Diệp Thị quả thật là đáng giận.

Hiền Phi không thích Diệp Thị vì chuyện tam đệ của nàng đồng ý việc Hoàng Đế chỉ hôn chỉ sợ không thể thiếu phần của nữ nhân này ở bên cạnh xúi giục, chỉ có thể tam đệ mới đồng ý hôn sự này, lại còn lấy mỹ danh là không muốn kháng chỉ bất tuân làm Sở Gia rước lấy họa.

Đối với cách giải thích như vậy Hiền Phi luôn không hài lòng, nàng không tin nếu Sở Gia đến gặp Hoàng Thượng nói rằng Sở Lưu Liên không thích Tĩnh Vương thì Hoàng Thượng còn có thể cưỡng ép. Chuyện này Hiền Phi cũng phải ngẫm rất lâu mới hiểu ra, vì Sở Gia chưa chắc chắn con của nàng có thể leo lên ngôi Thái Tử hay không nên mới đi nước đôi như vậy. Trong nội Cung, ai ai cũng nhìn ra Hoàng Đế thích Tĩnh Vương, cho nên nếu ngày sau Tĩnh Vương lên ngôi Thái Tử, mà bây giờ Sở Gia kháng chỉ bất tuân thì sau này Quốc Công Phu sẽ bị hủy diệt, chính vì vậy bọn họ mới chân giảm hai thuyền, nhưng kế sách này quả thật đã khiến Hiền Phi vô cùng thất vọng.

Hiền Phi nương nương đứng dậy, hướng đến Thái Hậu nương nương thỉnh tội:

- Mẫu Hậu đừng nóng giận, ngày hôm nay là ngày mừng thọ của người, không nên vì Tiêm Tiêm mà ảnh hưởng đến tâm tình của Mẫu Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trách hỏi

Thái Hậu nghe xong lời Hiền Phi nói, ánh mắt rơi xuống trên người Hiền Phi, đôi mắt tinh tường lộ ra sự không vui, lạnh lùng nói:

- Quốc Công Phu càng ngày càng không có quy củ, tuyệt không biết giữ thể diện cho Hiền Phi, xem ra gần đây Hiền Phi có chút xao nhãng rồi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hiền Phi tối đi, không dám nói thêm một lời.

Đây là Thái Hậu nương nương giận chó đánh mèo lên người nàng, Hiền Phi biết rõ bình thường Thái Hậu nương nương luôn là người hòa nhã dễ gần, nhưng hôm nay dù sao cũng là sinh nhật của bà, hơn nữa còn có Túc lão Vương Phi vẫn đối đầu với bà ở đây, tình huống hiện tại quả thật đã làm cho bà mất hết mặt mũi, bà tức giận là chuyện đương nhiên.

Bên dưới, sắc mặt Tần Thị cùng Diệp Thị càng tái đi, xem ra Thái Hậu đã rất tức giận rồi.

Trên yến tiệc không ai dám mở miệng nói chuyện, cuối cùng Lục Hoàng Từ Huệ Vương tiến tới bên người Thái Hậu nương nương, ôn hòa nói:

- Hoàng tử mẫu đừng nóng giận, hôm nay là ngày vui, người xem, người tức giận thì tất cả mọi người đều không dám nói tiếp nữa.

Tuy Thái Hậu không quá ưa thích Hiền Phi nhưng bà vẫn rất coi trọng Lục Hoàng Từ, bởi vì bình thường Phụng Trắc rất thân cận với bà, hơn nữa lại là người rất hiểu lòng người, luôn hợp ý bà. Vì vậy khi nghe Lục Hoàng Từ nói Thái Hậu liền quết mắt xuống yến hội, quả nhiên bắt gặp gương mặt khấn trương của mọi người, ngay cả Hoàng Thượng cũng trầm mặc. Ngắm lại thì thấy một yến hội tốt đẹp đã bị phá hủy, thật sự là không còn tâm tình gì nữa, bây giờ bà cũng lười không muốn tức giận nữa. Thái Hậu phát tay:

- Ai Gia một mối, về tẩm cung nghỉ ngơi trước, mọi người cứ tiếp tục, sau khi yến hội kết thúc có thể dạo chơi trong Cảnh Ninh Cung rồi tự mình ra về.

Thái Hậu nói xong đứng lên, Đức Phi nương nương vội vàng đỡ bà. Minh Nghiêu Đế cùng tất cả mọi người đều đứng lên cung kính tiễn Thái Hậu rời đi.

Khi đi qua Tần Thị, Thái Hậu hơi dừng bước, nói một câu đầy thâm ý:

- Tần Thị, là Phu Nhân của Quốc Công Phủ thì trọng trách không thể nhẹ.

Tần Thị cuống quýt dập đầu lĩnh mệnh, quanh thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quần áo đều đã dính trên người, một chút cũng không dám khinh thường.

Sau khi Thái Hậu rời đi, Hoàng Đế cùng dẫn người rời đi, cuối cùng mọi người trên yến tiệc cũng không còn tâm tình tiếp tục thưởng thức mỹ vị, nhao nhao đứng dậy, có người cảm thấy mệt mỏi liền xuất cung trở về, một số ít người ở lại dạo chơi trong Cảnh Ninh Cung. Về phần Diệp Thị cùng Tần Thị, kể cả Sở Tiêm Tiêm vừa bị đánh hai mươi trượng đều bị Hiền Phi đưa đi, Hiền Phi muốn cảnh cáo Diệp Thị cùng Tần Thị.

Nhất là Sở Tiêm Tiêm chẳng những bị đánh mà còn bị phát lệnh cấm, Hiền Phi nương nương trực tiếp ra lệnh, từ nay về sau không có sự đồng ý của người thì Sở Tiêm Tiêm không được tiến Cung để tránh nằng gây chuyện.

Sở Tiêm Tiêm nghe xong lời này không khỏi khóc lên thất thanh, lệnh cấm này so với bị đánh còn khiến nằng đau khổ hơn.

Nàng đã đến tuổi lập gia thất, sau chuyện hôm nay thì ai còn muốn đến Quốc Công Phủ cầu hôn nàng đây? Bây giờ Hiền Phi nương nương còn không cho nàng tiến Cung, nàng càng không có cơ hội, càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng, cuối cùng chỉ biết mắng chửi Sở Lưu Nguyệt trăm ngàn lần ở trong lòng.

Tiểu tiện nhân kia nhất định là bị quỷ nhập vào người rồi, không ngờ lại hại nàng phải chịu tội lớn như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không để yên cho nàng ta.

Lúc này hai chủ tớ Sở Lưu Nguyệt đang đi dạo trong Cảnh Ninh Cung.

Vốn là nàng muốn xuất Cung hỏi phủ nhưng lại không tìm được Hoàng công công. Vì lúc Hoàng công công đưa nàng trước tiến Cung, bây giờ nàng không có xe ngựa để xuất Cung, hơn nữa lại không tìm được đường ra nên chỉ có cách dạo chơi trong Cảnh Ninh Cung, đến khi tìm được thái giám thì hỏi một chút xem Hoàng công công ở đâu, để Hoàng công công đưa hai người rời Cung.

Hoa viên Cảnh Ninh Cung rất lớn, ngàn hoa đua nhau khoe sắc, cánh hoa rung động, gió nhẹ thổi qua làm hương thơm mát hoa lan tỏa ra tứ phía.

Cách đó không xa, mơ hồ thấy tốp năm, tốp ba người đang đi dạo, những người kia đều là quý phụ ở Kinh Thành của Nam Ly Quốc. Sở Lưu Nguyệt tự nhận mình cùng những người này không cùng một đường nên chủ tớ hai người đều cố gắng tránh những người này, đi đến nơi yên tĩnh hơn.

Thạch Lựu đi theo sau lưng thấy xung quanh không còn người mới đưa tay lau mồ hôi trên đầu:

- Tiểu thư, hôm nay nô tỳ sợ hãi muốn chết, thật sự là nguy hiểm a.

- Người a, là gan thật quá nhỏ.

Sở Lưu Nguyệt nhìn gương mặt tiểu nha hoàn như mất hết khí lực thì không khỏi cười rộ lên, nhưng mà ngẫm lại lúc trước bản thân nàng cũng cảm thấy bất an, may mà mọi chuyện đều thuận lợi.

Nhưng Thạch Lựu lại nghĩ đến chuyện khác.

- Tiểu thư, bây giờ chúng ta đã đắc tội với Sở Tiêm Tiêm và Phu Nhân, người nói xem, cuộc sống sau này của chúng ta có phải sẽ càng cực khổ hay không?

Sở Lưu Nguyệt nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

- Sẽ không, sắp tới họ sẽ không dám trêu chọc ta quá mức, bởi vì nếu ta xảy ra chuyện gì thì tất cả người trong Kinh Thành sẽ khẳng định là do họ làm, chỉ cần mỗi quý phu nhân nhỏ một ngụm nước miếng cũng có thể nhấn chìm ba người họ.

- Chẳng lẽ từ nay về sau chúng ta sẽ không có việc gì rồi?

Thạch Lựu nghi hoặc, nàng cảm thấy chuyện này rất khó có khả năng.

Sở Lư Nguyệt lại lắc đầu:

- Tất nhiên là không có khả năng, nhưng mà sau này họ nhất định sẽ không dám ra tay ngoài sáng, mà chuyển thành hạ độc thủ, hơn nữa họ sẽ hủy diệt danh tiếng ta dựng lên hôm nay đi, như vậy mới đạt được lợi ích, ngày sau ta có xảy ra chuyện thì người khác cũng không bàn tán gì.

Thạch Lựu nghe Sở Lư Nguyệt phân tích tình huống, câu hiểu câu không, cái gì mà ngoài sáng trong tối, độc thủ,... cũng chỉ có người thông minh như tiểu thư mới phân tích được tường tận như thế. Nếu là nàng thì căn bản không nghĩ được ra những điều này.

- Tiểu thư, nô tỳ vẫn chưa rõ.

Sở Lư Nguyệt vươn tay sờ lên đầu Thạch Lựu, nghịch ngợm nói:

- Đáng thương em cô bé ngây thơ, không cần suy nghĩ nữa, đừng làm hỏng đầu óc. Tóm lại, em phải nhớ kỹ, tiểu thư của em không phải ai cũng có thể trêu chọc. Nếu họ đụng đến ta thì nhất định sẽ không bỏ qua cho họ.

- Vâng, nô tỳ biết rồi.

Sở Lư Nguyệt thoả mãn xoay người chuẩn bị dạo chơi tiếp rồi tìm Hoàng công công để hắc đưa hai người trở về Sở Phủ nhưng không ngờ vừa quay lại liền gặp một người chặn ngay trước mặt mình. Người tới đang vô cùng tức giận, ngũ quan của hắn vì tức giận mà trở nên âm trầm, giờ phút này trông hắn có phần giống nữ nhân hơn là nam nhân.

Người chặn trước mặt Sở Lư Nguyệt chính là người đã bỏ rơi nàng trong ngày đại hôn, Tĩnh Vương Gia Phụng Ngâm. Sở dĩ Phụng Ngâm xuất hiện ở chỗ này chính là do hắn đặc biệt hỏi tiểu thái giám để tìm đến, hắn muốn chất vấn Sở Lư Nguyệt vì sao lại đối xử với mẫu thân của nàng như thế?

Sở Lư Nguyệt nhìn gương mặt tức giận của Tĩnh Vương Gia, một đôi đồng tử âm hiểm chứa đầy lửa giận nhìn nàng. Trong lòng nàng biết rõ vì sao vị Vương Gia này lại tức giận như vậy.

Tĩnh Vương Gia thích Sở Lư Liên, hắn yêu ai yêu cả đường đi, đau lòng vì Diệp Thị nên mới đến trách hỏi nàng.

- Hóa ra là Tĩnh Vương Gia, thật đúng là trùng hợp, không ngờ chúng ta ở hoa viên cũng có thể gặp nhau.

Sở Lư Nguyệt cười tủm tỉm mở miệng, ai cũng nhìn ra hiện giờ tâm tình nàng không tệ, điều này càng khiến Phụng Ngâm thêm phiền muộn. Nữ nhân này sao có thể làm như vậy, rõ ràng đưa người khác vào chỗ nước sôi lửa bỏng vậy mà còn có tâm tình tốt như vậy, thật là vô cùng đáng giận. Tĩnh Vương nghĩ vậy liền gầm lên:

- Sở Lư Nguyệt, không ngờ ngươi lại độc ác như vậy, Diệp Thị là mẫu thân của ngươi, hôm nay ngươi làm như vậy đã đưa mẫu thân mình và Quốc Công Phủ vào hoàn cảnh như thế nào? Người còn không biết ăn năn hối cải?

Phụng Ngâm vừa nói xong, Sở Lư Nguyệt lập tức tiếp lời:

- Tĩnh Vương nói sai rồi, mẫu thân ta đã sớm qua đời, nếu như người còn sống thì Sở Lư Nguyệt ta mà phải gầy trơ xương, cơm không đủ no, áo không đủ mặc, ngay cả một nô tài trong phủ đều có thể ức hiếp, đến thứ muối cũng đến đoạt quần áo mới cùng nguyệt ngân* của ta thế này sao?

*nguyệt ngân: bạc hàng tháng.

Sở Lư Nguyệt liền tiếp truy vấn, nhưng lời của nàng đến tai Phụng Ngâm lại biến đổi sang một ý nghĩa khác. Phụng Ngâm trong lòng luôn nghĩ tới bộ dáng thiện lương của Sở Lư Liên. Sở Lư Liên luôn đặt mình vào hoàn cảnh của Sở Lư Nguyệt, khắp nơi che chở bảo vệ Sở Lư Nguyệt, như vậy liền cảm thấy Sở Lư Nguyệt có tâm tư thật sự quá ác độc.

- Ngươi thật sự là làm uổng lòng tốt của tỷ tỷ ngươi, nàng luôn che chở bảo vệ ngươi, nghĩ đến ngươi. Nhưng ngươi thì sao? Một lòng muốn hãm hại mẫu nữ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tĩnh Vương kinh ngạc.

Đôi đồng tử tĩnh mịch, trong suốt của Sở Lư Nguyệt nhìn chăm chú vào Phụng Ngâm, ánh mắt kia không có bao nhiêu rung động nhưng lại như chất chứa ánh sao trời khiến đôi đồng tử trong suốt, sáng ngời như bảo châu, làm cho người nhìn vào phải ngây người.

Phượng Ngâm không kịp phản ứng, đợi đến khi hấn phản ứng lại thì khóe môi không khỏi co rúm một cái. Hấn không ngờ một xấu nữ như Sở Lư Nguyệt lại có đôi mắt đẹp đến vậy, quả là chuyện lạ.

Khi Phượng Ngâm đang ngẫm nghĩ thì Sở Lư Nguyệt đã mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng như gió nhẹ lướt qua:

- Cuối cùng ta đã hiểu vì sao Tĩnh Vương Gia lại được Hoàng Thượng sủng ái rồi.

Một Hoàng Tử ngu ngạo như vậy thì căn bản không cần phòng bị cho nên Hoàng Thượng có sủng ái hấn cũng chẳng phải lo lắng điều gì, nếu như Phượng Ngâm là một kẻ khôn khéo hơn người thì Hoàng Thượng chưa chắc đã sủng ái hấn.

Phượng Ngâm nghe xong một câu hai nghĩa của Sở Lư Nguyệt tuy không hiểu nàng đang có ý gì nhưng trong lòng hiểu rõ lời này của nàng nhất định không có ý tốt. Hơn nữa trên mặt Sở Lư Nguyệt tràn đầy khinh thường cùng trào phúng thật khiến hấn bực tức, nhin không được chất vấn:

- Lời của ngươi có ý gì?

Sở Lư Nguyệt cũng không trả lời Phượng Ngâm, có những chuyện phải dừng đúng lúc, nàng cũng không muốn nói cho kẻ thù biết ý nghĩa sâu xa làm gì.

Nhưng Sở Lư Nguyệt còn chưa mở miệng thì một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Ý của nàng là ngươi rất ngu.

- Rất ngu?

Phượng Ngâm nghe được câu này thì có chút không phản ứng kịp, ngay sau đó hấn trợn mắt hung tợn nhìn chằm chằm Sở Lư Nguyệt:

- Ngươi dám nói Bồn Vương ngu?

Phượng Ngâm hấn chính là Hoàng Tử được sủng ái nhất trong Hoàng Thất Nam Ly Quốc, Mẫu Phi lại càng được Phụ Hoàng yêu thích, mà bản thân hấn muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn văn có văn, muốn võ có võ, đối với cách nhìn của hấn về một số vấn đề triều chính Phụ Hoàng vẫn luôn tán thưởng, vậy mà một xấu nữ dám khinh bỉ nói hấn ngu ngốc? Như vậy hấn không tức giận làm sao được?

Sắc mặt Phượng Ngâm vô cùng khó coi, trong mắt lửa giận bùng cháy, hận không thể nuốt chửng Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt nhìn lướt qua Phượng Ngâm đang tức giận sau đó tủm tỉm cười:

- Ta cũng không nói ngươi ngu xuẩn, là người khác nói, ngươi muốn nổi giận thì trước hết xin mời xác định rõ đối tượng.

Sở Lư Nguyệt vừa nói xong, Phượng Ngâm bỗng tỉnh táo lại một chút, nhớ tới vừa rồi đúng là có người khác nói, hấn vì câu nói đó kích thích nên mới nhắm ngay Sở Lư Nguyệt chất vấn.

Phượng Ngâm xoay người lại gầm lên:

- Vừa rồi ai nói?

- Ta.

Một âm thanh tràn đầy hàn khí vang lên, mặc dù không lớn nhưng lại ẩn chứa áp lực vô hình.

Phượng Ngâm cùng Sở Lư Nguyệt đồng thời nhìn lại liền thấy một nam tử mặc áo bào đen hoa lệ đứng cách đó không xa. Dưới ánh mặt trời, y phục đen càng làm nổi lên ngũ quan hoàn mỹ vô khuyết của hấn, dưới mày kiếm, một đôi mắt phượng tà mị, đồng tử đen nhánh như bảo thạch, nhưng sâu trong đáy mắt lại phát ra sự lạnh lẽo, không có lấy một tia ôn hòa, mềm mại, dù đối mặt với sự quát hỏi của Thất Hoàng Tử Phượng Ngâm sắc mặt hấn vẫn ung dung, không hề thay đổi mây may.

Phía sau hấn có hai người, dường như là thủ hạ của hấn, cả hai người đều vô cùng xuất sắc. Một người có gương mặt lạnh như băng giống chủ tử của hấn, một người khác thì luôn mang theo nụ cười thần nhiên nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe ra tinh quang khó nhận thấy, đây hấn là loại người khẩu Phật tâm xà.

Phượng Ngâm không ngờ người nói lại là Túc Diệp, lửa giận trong người lập tức bị tiêu tan không ít, ánh mắt u ám nhìn nam tử phía đối diện, trong nội tâm dâng lên sự chán ghét. Dựa vào cái gì mà một Túc Vương Thế Tử nhỏ lại thể hiện ra thần thái như vậy, so với Hoàng Tử như bọn hấn còn muốn ngông cuồng, giống như không ai bì nổi, không phải vì giới kinh thương thôi sao? Không phải nhiều tiền một chút sao? Quả nhiên là đáng hận vô cùng.

Mặc dù trong lòng mắng chửi nhưng Phượng Ngâm cũng không dám lộ sắc mặt gì ra ngoài.

Túc Vương Thế Tử này là người của Túc Vương Phủ, hiện tại Túc Vương Phủ vẫn là một thế gia lớn của Nam Ly Quốc, nếu hấn có thể lấy được sự ủng hộ của Túc Vương Phủ thì leo lên vị trí Thái Tử cũng không phải việc khó, chính vì vậy nên từ trước tới nay Phượng Ngâm vẫn luôn khách khí với Túc Diệp. Nhưng cho dù không khách khí thì thế nào? Ngay cả Phụ Hoàng còn phải nể mặt Túc Diệp vài phần, nếu trên chọc phải Túc Diệp thì người chịu thiệt vẫn là hấn. Phượng Ngâm nghĩ đến đây trong lòng phiền muộn không thôi, đường đường là Hoàng Tử vậy mà phải xem sắc mặt của một Thế Tử Vương Phủ để nói chuyện, việc này đồn ra ngoài thì nhất định sẽ khiến cho người khác chê cười.

Phượng Ngâm bực mình mở miệng hỏi:

- Túc Thế Từ đây là có ý gì?

Khỏe môi Túc Diệp thoáng nhếch lên, nụ cười này không mang theo một chút độ ấm nào, chỉ là nụ cười tượng trưng coi như cho Phượng Ngâm một chút mặt mũi mà thôi, nhưng hắn vẫn không trả lời Tĩnh Vương Gia.

Sở Lưu Nguyệt thấy người đến là Túc Diệp thì sắc mặt cũng trầm xuống, mặc dù nàng vô cùng oán hận nam nhân này nhưng xem tình huống hiện tại... Nàng vẫn nên rời xa chốn thị phi này thì tốt hơn, để cho hai người này đấu nhau, đấu cho người sống ta chết là tốt nhất.

Sở Lưu Nguyệt thò tay dắt Thạch Lự lặng lẽ lui về sau, rồi đi chỗ thị phi này.

Nhưng nàng vừa đi được mấy bước liền thấy một trận gió thổi qua, sau lưng đã có thân ảnh chặn mất đường lui.

Hai người đưa tay ngăn cản đường đi của Sở Lưu Nguyệt, Sở Lưu Nguyệt tất nhiên nhận ra đây là hai người đi theo sau Túc Diệp.

Bọn hắn ngăn đường đi của nàng, chẳng lẽ là Túc Diệp xuất hiện ở chỗ này là vì muốn tìm nàng? Vừa nghĩ thế, trong lòng Sở Lưu Nguyệt liền trầm xuống.

Không thể nào, hắn tìm nàng làm gì? Không phải vì một câu nói ngày đó chứ? Tại sao? Lúc trước trong yến tiệc không phải hắn đã năm lần bảy lượt bỏ đá xuống giếng hãm hại nàng rồi sao? Hắn còn muốn thế nào?

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt biến hóa mấy lần, nhìn hai người chặn đường mình, nam tử trên mặt luôn mang theo nụ cười như có như không chính là Túc Tùng, người chuyên phụ trách ẩm thực và sinh hoạt thường ngày của Túc Diệp. Nam tử còn lại, có gương mặt lạnh như băng là Túc Trúc, hắn tinh thông y thuật, bình thường là người chăm lo sức khỏe cho Túc Diệp, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội hãm hại chủ tử của mình.

Túc Tùng mỉm cười nhìn Sở Lưu Nguyệt:

- Sở tiểu thư, Thế Từ nhà ta tìm người.

Sở Lưu Nguyệt nhướn mày, đáy mắt ẩn ẩn có tia tức giận.

Không cần nghĩ cũng biết Túc Diệp tìm nàng nhất định là không có chuyện gì tốt, cho nên nàng không muốn để ý đến hắn. Nhưng tình huống trước mắt, nàng muốn đi cũng không thể, cuối cùng vẫn phải dừng lại chậm rãi quay người đối diện với Túc Diệp.

- Không biết Túc Vương Thế Từ tìm ta có chuyện gì?

Túc Diệp không để ý gì tới lời nói của Sở Lưu Nguyệt mà hướng đến Phượng Ngâm lạnh lùng mở miệng:

- Túc Diệp tìm Sở tiểu thư có việc riêng, mời Tĩnh Vương Gia rời đi.

Phượng Ngâm nghe vậy càng tức giận, vậy mà dám không để hắn vào trong mắt, quả thật đáng hận. Sắc mặt Phượng Ngâm đen đi vài phần, nhìn chằm chằm Túc Diệp.

Túc Diệp ngược mắt nhìn thẳng hắn, không hề sợ hãi. Hai người đối mặt trong chốc lát, Phượng Ngâm địch không được ánh mắt tàn nhẫn, thị huyết của Túc Diệp, cuối cùng thất bại thoái lui, ngượng ngập nhưng không cam lòng thấp giọng nói:

- Bỏn Vương có việc, đi trước.

Phượng Ngâm phát tay rời đi, Sở Lưu Nguyệt thấy sắc mặt hắn khó coi vạn phần thì trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái. Ác nhân có ác nhân* trị, Phượng Ngâm dù là Hoàng Tử Hoàng Thất nhưng đụng phải người như Túc Diệp thì cũng phải chịu thua.

*ác nhân: kẻ ác

Nhưng nàng cũng không quên hiện tại nàng phải một mình đối mặt với Túc Diệp, trong lòng không khỏi cảnh giác, nhìn Túc Diệp đang chậm rãi tiến tới.

Chỉ thấy nam nhân này vóc người cao lớn nhưng bước đi lại vô cùng ưu nhã, cao quý, khí thế quanh thân hắn làm người ta cảm thấy bị áp bách vô cùng. Cái danh Lãnh Huyết Diêm Vương cũng không phải tự nhiên mà có.

Sở Lưu Nguyệt vừa nghĩ, một bên mở miệng hỏi lại:

- Không biết Túc Vương Thế Từ tìm ta có chuyện gì?

Túc Diệp câu một cười, nụ cười lạnh lùng, nhìn Sở Lưu Nguyệt nói:

- Tiểu nha đầu, không ngờ ngươi cũng có chút tài mọn.

Sở Lư Nguyệt nghe hần nói xong không khỏi tức giận, lời này quả thật khó nghe, cái gì mà tiểu nha đầu, cái gì mà có chút tài mọn? Sắc mặt Sở Lư Nguyệt lạnh đi, trầm giọng nói:

- Không dám nhận lời nói của Thế Tử Gia, chỉ là không biết một nhân vật nhỏ bé như Lư Nguyệt sao lại trêu chọc đến Thế Tử rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Yến Tranh bá sự.

Túc Diệp nheo đôi mắt phượng, lãnh ý như ẩn như hiện.

- Ngươi dám ở giữa phố cùng Bản Thế Tử nói vương pháp, sao lại không biết câu nói kia sẽ khiến Bản Thế Tử dễ mất? Chẳng lẽ mục đích của ngươi là lật mềm buộc chặt?

"Lật mềm buộc chặt, cả nhà ngươi mới lật mềm buộc chặt, buộc ngươi không bằng ta đi buộc đầu heo còn hơn."

Sở Lư Nguyệt không dám mắng ở trước mặt hần nhưng trong tâm không hề khách khí mắng cả nhà hần, nhưng ngay khi nàng đang mắng hào hứng thì đôi mắt đen thâm thúy phía đối diện của Túc Diệp chợt lóe lên hàn quang, giọng nói âm trầm vang lên:

- Ngươi đang mắng Bản Thế Tử?

Sở Lư Nguyệt nhin không được trọn mắt nhìn lên trời, đảo sang hai bên rồi sau đó mới nhìn Túc Diệp phía đối diện, gặp quỷ rồi, rõ ràng nàng chỉ mắng trong lòng thôi mà, chẳng lẽ hần có thuật đọc tâm người?

Nhưng dù vậy nàng cũng không phủ nhận, tỏ vẻ như nhận định trước của Túc Diệp cũng không sai.

Sắc mặt Túc Diệp cũng không biến hóa nhiều chỉ là mi gian nhăn lại, khiến gương mặt hần trở nên lạnh lùng, ác liệt hơn.

- Tốt, lá gan của ngươi đúng là lớn, chẳng những nói vương pháp với Bản Thế Tử ngay trên đường mà còn dám mắng Bản Thế Tử, cuộc sống tiếp theo của ngươi sẽ không quá nhàn chán đâu.

Túc Diệp nói xong ưu nhã xoay người, áo gấm tung bay, ưu mỹ rời đi. Túc Tùng và Túc Trúc đang ngăn cản Sở Lư Nguyệt cũng nhanh chóng lách mình theo sau hần.

Phía sau, sắc mặt Sở Lư Nguyệt nhin không được xanh lét, nàng tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng Túc Diệp, nhưng không ngờ người kia lại dừng lại, chậm rãi quay lại nhìn nàng, đôi mắt hắc bạch phân minh sáng ngời như minh châu, khóe môi khẽ nhếch, cười như không cười nói:

- Tiểu nha đầu, quên nhắc ngươi một việc, nếu đồ vật Thái Hậu ban thưởng mà xuất hiện trong tiệm cầm đồ thì đầu của ngươi cũng sẽ không còn được ở vị trí cũ nữa đâu.

Sở Lư Nguyệt nghe xong lời hần nói, sắc mặt càng trở nên khó coi, nghĩ đến hần lại gọi nàng là tiểu nha đầu lần nữa thì không khỏi tức giận vô cùng, cũng bất chấp thân phận của hần, dù sao thì việc quá đáng hơn đã làm rồi, nàng còn lo sợ cái gì nữa đây?

Vì vậy Sở Lư Nguyệt trừng mắt quát lên với Túc Diệp ở phía trước:

- Không được gọi ta là tiểu nha đầu, ta sẽ không cúi đầu trước ác bá như ngươi.

Đáng tiếc, người phía trước căn bản là không để ý nàng, rất nhanh hần đã đi xa. Sở Lư Nguyệt đứng nguyên tại chỗ, một trận gió thổi qua, hương hoa thơm mát lan tỏa, không có một tia gọn sóng, tựa như tất cả những chuyện lúc trước chưa từng xảy ra.

Đến tận lúc này Thạch Lư mới thở gấp, chân cũng nhũn ra như thể sắp không đứng vững, nhớ tới lời của Túc Vương Thế Tử lúc trước, nhin không được hỏi:

- Tiểu thư, Túc Vương Thế Tử nói thời gian tiếp theo của tiểu thư sẽ không nhàn chán là có ý gì?

- Có ý gì?

Sở Lư Nguyệt hít sâu, cuối cùng bình tĩnh lại, nghiêng răng nói:

- Đó là hần hạ chiến thư với ta, hần muốn tìm ta gây phiền toái, ngươi nói ta có thể nhàn chán hay không?

- A, như vậy a.

Thạch Lựu thở một hơi dài, như vậy không phải là cuộc sống sau này của các nàng sẽ khó khăn hơn sao?

Sở Lư Nguyệt tất nhiên biết Thạch Lựu lo lắng nên phát phát tay:

- Đừng suy nghĩ nhiều, bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, ta không phải sợ hấn, bây giờ đi tìm Hoàng công công trước đã.

- Vâng, tiểu thư.

Chủ tớ hai người liền xoay người rời đi, trên đường đi cũng không tiếp nói chuyện Túc Diệp, bởi vì tâm tình Sở Lư Nguyệt tuy đã bình tĩnh nhưng vẫn vô cùng phiền muộn, không vui vẻ cho được. Thạch Lựu thì đang lo lắng Túc Vương Thế Tử kia sẽ đối phó tiểu thư như thế nào, hai người đều chìm vào trong suy nghĩ riêng, không ai nói thêm lời nào.

Đột nhiên, từ con đường lát đá bên cạnh có người nhảy ra, chặn đường đi của các nàng, đồng thời khiến hai người hoảng sợ. Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lựu nhanh chóng ngừng đầu lên, không ngờ người đến chính là một trong số những người nàng cảm thấy hứng thú lúc trước, Yên Tranh Thế Tử của Vũ Ninh Hậu Phủ.

Tuy lúc trước Sở Lư Nguyệt có chút hứng thú với hấn nhưng hiện tại tâm tình nàng không tốt cho nên vô cùng mất hứng, hơn nữa người này ngang nhiên xông tới, dọa cho nàng sợ đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sắc mặt Sở Lư Nguyệt không nhịn được lạnh xuống.

- Hóa ra là Yên Thế Tử, không biết Thế Tử đột nhiên xuất hiện như vậy là có ý gì?

Chủ ý lúc trước của nàng là phải giữ khoảng cách với người này vào Túc Diệp, nhưng lại không nghĩ tới người tính không bằng trời tính, đã trêu chọc phải Túc Vương Thế Tử giờ lại đưa tới Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ này. Chỉ là Sở Lư Nguyệt không biết Yên Tranh đến tìm nàng làm gì, nàng nghĩ mãi không ra, bất kể là Sở Lư Nguyệt trước kia hay nàng bây giờ đều chưa từng tiếp xúc với người của Vũ Ninh Hậu Phủ.

Ngũ quan của Yên Tranh rất cân đối, khuôn mặt như được dao khắc thành, mày rậm mắt sáng, da thịt nhẵn mịn, mặc dù hơi sạm một chút nhưng lại càng phát ra hương vị nam tính, mạnh mẽ, thân hình cao thấp đều lộ ra sự phóng khoáng, tựa như một con ngựa hoang không bị người trời buộc.

Giờ phút này trong đồng tử của hấn lóe lên sự hưng phấn, nhìn chăm chăm vào Sở Lư Nguyệt, không vì sự lạnh lùng của nàng mà lùi bước mà ngược lại càng vui vẻ, giờ cao tay chào hỏi Sở Lư Nguyệt.

- Tiểu nha đầu, làm gì mà đẩy nhân xa cách gần dậm như vậy, Bản Thế Tử chào hỏi người thôi mà.

Sở Lư Nguyệt nghe hấn gọi nàng là tiểu nha đầu thì không khỏi nhớ đến Túc Diệp, trong lòng liền dâng lên sự phẫn nộ. Vì sao hai người này đều gọi nàng tiểu nha đầu? Gọi như vậy chẳng khác gì gọi một nha đầu nơi thôn dã, không có một chút thanh nhã nào, dù sao nàng cũng là đích nữ Phủ Quốc Công, cho dù không gọi Sở tiểu thư thì cũng nên gọi khuê danh a.

Sắc mặt Sở Lư Nguyệt càng lạnh, trừng mắt nhìn Yên Tranh.

- Ta cùng Yên Thế Tử có giao tình tốt như vậy sao?

Yên Tranh lơ đãng, hấn luôn là người tùy tâm sở dục*, nếu một chuyện mà hấn cảm thấy hứng thú thì bất kể người khác nói khó nghe thế nào hấn cũng không tức giận, nhưng nếu là chuyện hấn không hứng thú thì có đánh chết hấn, hấn cũng không quan tâm.

*tùy tâm sở dục: muốn làm gì thì làm, không để ý người xung quanh.

Yên Tranh nghe được lời nói lạnh lùng của Sở Lư Nguyệt, khóe môi cong lên, trong nụ cười mang theo vài phần nhỉnh nọt:

- Tình cảm không dễ bồi dưỡng a, bây giờ chúng ta bắt đầu bồi dưỡng được không?

Sở Lư Nguyệt nhìn chăm chăm Yên Tranh, không hiểu hấn đến vì mục đích gì.

- Bớt nói nhảm đi, Yên Thế Tử nói đi, người tìm Lư Nguyệt có chuyện gì?

Sở Lư Nguyệt vừa mới mở miệng, Yên Tranh đã vỗ tay nhảy qua, khen ngợi nói:

- Tiểu nha đầu, người quả thật không giống mấy nữ nhân kia, rất thông minh a, vừa đoán đã đoán ra ta có chuyện đến tìm người.

Sở Lư Nguyệt đảo cặp mắt trắng dã, điều này thì ai mà chẳng đoán ra được, nàng cùng hấn không quen cũng chẳng biết vậy mà hấn lại tự nhiên đến tìm nàng, tất nhiên là có chuyện rồi, như thế mà thông minh sao?

Yên Tranh thấy Sở Lư Nguyệt tròn mắt cũng không giận, nhanh chóng mở miệng.

- Lúc trước Bản Thế Tử xem người diễn ảo thuật, cảm thấy vô cùng thú vị, vừa rồi Bản Thế Tử học người làm qua một lần nhưng đều bị người khác phát hiện ra, vậy nên Bản Thế Tử quyết định đi theo người học ảo thuật.

Sở Lư Nguyệt kinh ngạc, nàng còn tưởng Yên Tranh tìm mình là vì chuyện quan trọng gì, không ngờ là do ảo thuật mà nàng biểu diễn lúc trước. Thật ra

tiết mục nàng biểu diễn không được tốt lắm nhưng bởi vì cổ nhân chưa từng xem qua nên mới vậy, nếu ở hiện đại, để cho người thường xuyên xem ảo thuật nhìn thì chỉ cần liếc một cái đã nhìn ra sơ hở.

Nhưng mà bây giờ nàng cũng không có hứng dạy vị Thế Tử của Vũ Ninh Hậu Phủ này học ảo thuật.

Sở Lư Nguyệt liếc Yến Tranh, thấy hắn vô cùng hứng thú nhìn nàng, ánh mắt kia rất nóng bỏng, xem ra tên này đúng là cảm thấy hứng thú với ảo thuật. Nhưng hứng thú thì sao? Bây giờ tâm tình nàng không tốt, không muốn nhiều lời, nghĩ vậy nàng liền đi nhanh hai bước lướt qua Yến Tranh, ném lại một câu:

- Ta không có hứng thú dạy người khác ảo thuật.

Thạch Lư ở phía sau cũng tranh thủ tiến lên cùng tiểu thư, trong lòng nàng thờ dài một tiếng, lúc trước thấy Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ chặn đường nàng còn tưởng có chuyện gì hệ trọng, làm nàng lo lắng muốn chết, không ngờ lại là chuyện ảo thuật, cuối cùng tâm tình cũng buông lỏng.

Chủ tớ hai người đi về phía trước, Yến Tranh không vì thấy Sở Lư Nguyệt từ chối mà buông tha, vẫn theo sát bên cạnh nàng.

- Tiểu nha đầu, ngươi dạy ta một chút đi a, ta thật sự rất muốn học, nếu không ta bái ngươi làm sư phụ nha.

Bước chân Sở Lư Nguyệt suýt nữa chao đảo, có cần khoa trương như vậy không, vì ảo thuật mà bái nàng làm sư phụ?

Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ này quả thật giống như lời đồn đại, tùy tâm sở dục, nhưng nàng sẽ không dạy hắn đâu, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, nàng vẫn không quên đây là cổ đại nha, không dễ chuyện không hay xảy ra với mình là tốt nhất.

- Yến Thế Tử, ta không có hứng thú dạy người khác, hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân, Yến Thế Tử đừng làm khó Lư Nguyệt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bầy.

Yến Tranh nghe xong lời của Sở Lư Nguyệt thì khoa trương kêu lên một tiếng, sau đó chỉ vào Sở Lư Nguyệt:

- Tiểu nha đầu, ngươi thật sự không giống loại người coi trọng lễ giáo a, làm sao lại chú ý nam nữ thụ thụ bất thân? Còn nữa, ta bái ngươi là sư phụ, ai dám có ý kiến? Nếu nói lung tung thì ta xé nát miệng chúng.

Khỏe miệng Sở Lư Nguyệt co quắp, tên Yến Tranh này thật đúng là coi trời bằng vung a, hơn nữa lại còn bá đạo, cuồng vọng.

Nhưng nàng vẫn không có ý định dạy hắn, lúc trước Túc Diệp đã ra ám hiệu sẽ đối phó nàng, bây giờ mà trêu chọc Yến Tranh nữa thì có phải nàng ngại bản thân mình chưa đủ phiến toái hay không? Hơn nữa Yến Tranh đâu phải người thường, nghe nói mẫu thân của hắn chính là trưởng Công Chúa của Mộ Tử Quốc, nhân vật nhỏ bé như nàng vẫn là ít dây dưa tới họ mới là tốt nhất.

Sở Lư Nguyệt nghĩ thông suốt, dừng lại, chuẩn bị một đồng ngôn từ chính nghĩa định từ chối Yến Tranh.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói thì liền thấy có người chạy vội tới từ chỗ không xa, người này còn chưa chạy đến gần đã lớn tiếng kêu lên:

- Sở tiểu thư, Sở tiểu thư, người làm ta tìm thật mất công a.

Sở Lư Nguyệt kinh ngạc quay đầu nhìn qua, không ngờ người đến lại chính là Hoàng công công đã đưa nàng tiến Cung lúc trước. Hoàng công công chạy đến trước mặt nàng, thở phì phò. Sở Lư Nguyệt vừa nhìn thấy Hoàng công công tới thì cảm thấy may mắn, như vậy nàng đỡ mất công đi tìm hắn, nên tranh thủ thời gian nói ngay:

- Hoàng công công, ngươi muốn đưa ta xuất Cung sao?

Sở Lư Nguyệt dứt lời, Hoàng công công vội lắc đầu:

- Hiện tại chưa thể xuất Cung, Thái Hậu nương nương có chỉ, gọi ngươi qua đại điện Cảnh Ninh Cung diện kiến.

Sở Lư Nguyệt sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp, nàng không nghĩ ra tại sao Thái Hậu lại triệu nàng đến đại điện Cảnh Ninh Cung. Tiết mục biểu diễn lúc trước của nàng Thái Hậu đã ban thưởng rồi, bây giờ lại gọi nàng qua đó làm gì?

Thấy Sở Lư Nguyệt đứng ngay đơ tại chỗ, Hoàng công công nhin không được bắt đầu hỏi thúc:

- Sờ tiểu thư, mời đi theo ta.

Sờ Lư Nguyệt bắt đầu đi đành phải gật đầu, chuẩn bị theo sau Hoàng công công đến Cảnh Ninh Cung gặp Thái Hậu nương nương. Tuy cảm thấy có chút bất an nhưng nàng có thể nhìn ra Thái Hậu không phải người thích tự tìm phiền hà, nếu không xung đột lợi ích với bà thì bà sẽ không làm khó nàng.

Yến Tranh bên cạnh Sờ Lư Nguyệt bỗng nhiên mở miệng:

- Tiểu Hoàng tử, người thật to gan, Gia là người sống đứng lù ở đây mà người không thấy sao?

Yến Tranh khiêu khích nói, Hoàng công công nghe xong nhin không được run lên, nhanh chóng nhìn về phía bên cạnh Sờ Lư Nguyệt. Đây đúng là Tiểu Hậu Gia của Vũ Ninh Hậu Phủ, vị này cũng không phải người dễ trêu chọc, lúc trước hần vội vã tìm Sờ Lư Nguyệt để đưa nàng đi gặp Thái Hậu nên đã không chú ý đến vị chủ tử này.

Hoàng công công vội vàng thi lễ với Yến Tranh:

- Nô tài bái kiến Yến Thế Tử.

Yến Tranh từ bên cạnh Sờ Lư Nguyệt đi qua, khẽ vươn tay ôm cổ Hoàng công công, đem Hoàng công công lôi dậy, về mặt cả chón không có ý tốt hỏi Hoàng công công:

- Nói nói, vì sao Thái Hậu nương nương lại muốn gặp Sờ tiểu thư?

Sờ Lư Nguyệt cũng rất muốn biết vì sao Thái Hậu nương nương muốn gặp nàng, không biết Hoàng công công có biết nguyên do không?

Hoàng công công bị Yến Tranh ôm, kỳ thực là đang bị hần ghim cổ, rất không dễ chịu, mặt vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng lên, ho khan hai tiếng vội nói:

- Nô tài không biết là chuyện gì, nhưng Thế Tử Túc Vương Phủ, Tĩnh Vương Gia và Đức Phi nương nương đều ở đó.

Túc Diệp, Tĩnh Vương, Đức Phi? Sờ Lư Nguyệt nhướn mày, nàng vẫn không nghĩ ra có gì liên quan. Thái Hậu gọi nàng đến đại điện Cảnh Ninh Cung không phải là vì có liên quan đến mấy người này chứ? Chẳng lẽ là tên Túc Diệp kia đã xuống tay với nàng rồi?

Bên kia Hoàng công công giấy dựa khăn cầu:

- Yến Thế Tử, xin buông tha nô tài, những gì biết nô tài đều nói rồi a.

Yến Tranh mặt cười nhưng lòng không cười vươn tay véo má Hoàng công công, sau đó mới buông hần ra, nhưng vẫn không quên cảnh cáo:

- Lần sau mà dám bỏ qua sự tồn tại của Gia thì sẽ không đơn giản như vậy.

Hoàng công công đầu dám tiếp tục trêu chọc tiểu tử tông này, hần vội lên tiếng:

- Vâng vâng, lần sau nô tài nhất định thành an Thế Tử.

Nói xong hần nhìn về phía Sờ Lư Nguyệt:

- Sờ tiểu thư, chúng ta đi thôi, sợ là nương nương đã sốt ruột rồi.

Sờ Lư Nguyệt hơi gật đầu một cái, đi theo Hoàng công công hướng về đại điện Cảnh Ninh Cung, Yến Tranh bên cạnh cũng đi theo nàng, vừa đi vừa nói:

- Tiểu nha đầu, người đừng sợ, ta cùng người đến Cảnh Ninh Cung xem Thái Hậu triệu người làm gì.

Hoàng công công nghe được lời nói của Yến Tranh ở phía sau không khỏi bất ngờ, đồng thời cũng khó hiểu, từ bao giờ Thế Tử của Vũ Ninh Hậu Phủ và Sờ tiểu thư lại thân quen như vậy?

Nhưng Hoàng công công nghĩ thế nào cũng không ngờ được, kỳ thật vị Thế Tử này và Sờ Lư Nguyệt mới gặp mặt có một lần.

Sờ Lư Nguyệt không để ý đến Yến Tranh, kệ hần muốn theo hay không, bốn người nhanh chóng tiến đến đại điện Cảnh Ninh Cung.

Đại điện Cảnh Ninh Cung vô cùng hoa lệ, hai đỉnh lô màu vàng hai bên tỏa ra hương thơm thanh nhã, mùi thơm này còn trộn lẫn cả một ít thuốc an thần, Sờ Lư Nguyệt vừa đi vào đã phát hiện ra, xem ra giấc ngủ của Thái Hậu nương nương không được tốt lắm.

Người ngồi trên ghế thượng vị đúng là Thái Hậu nương nương, phía dưới bà còn Đức Phi nương nương, bên cạnh Đức Phi là Thất Hoàng Tử Phụng Ngâm.

Còn một người khác ngồi một bên chính là Túc Diệp, sau lưng hần chính là hai thủ hạ xuất sắc, chỉ là chủ tử của họ càng xuất sắc hơn, nói Túc Diệp giống như bức họa cũng không sai. Nhưng lúc này Sờ Lư Nguyệt đâu có tâm tình đi thưởng thức bức họa tuyệt mỹ này, nàng chỉ tức giận âm thầm

trùng mắt liếc Túc Diệp một cái, sau đó hướng đến Thái Hậu thì lễ:

- Lư Nguyệt bái kiến Thái Hậu nương nương, Đức Phi nương nương.

Yến Tranh cũng theo lời nàng mở miệng:

- Yến Tranh bái kiến Thái Hậu nương nương, Đức Phi nương nương.

Thái Hậu nhếch mày, nhìn Sở Lư Nguyệt một cái rồi lại quan sát qua Yến Tranh, cuối cùng cho rằng hai người vô tình gặp nhau nên mới cùng đến đây, bà cười vẫy tay bảo Yến Tranh ngồi xuống:

- Yến Tranh, ngươi ngồi xuống đi.

Yến Tranh tạ ơn sau đó đi đến bên cạnh Túc Diệp ngồi xuống.

Giữa đại điện, Sở Lư Nguyệt cúi đầu im lặng đứng chờ Thái Hậu nói, nếu Thái Hậu đã cho người đưa nàng đến đây thì tất sẽ có việc tìm nàng, cho nên nàng yên lặng chờ là được.

- Sở Lư Nguyệt, Ai Gia cho người đưa ngươi tới là vì có một việc muốn hỏi ngươi.

Sở Lư Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Thái Hậu, không biết Thái Hậu nương nương có chuyện gì muốn hỏi nàng nên vội vàng cung kính:

- Xin Thái Hậu nương nương cứ nói.

Đối với Thái Hậu nương nương, Sở Lư Nguyệt cũng không ghét, bởi vì hai người chưa từng có xung đột gì trước đó, cho nên nàng chỉ cố gắng ứng phó để được bình an vô sự, nhưng mà không biết rốt cục là có chuyện gì cần hỏi nàng?

Thái Hậu liếc mắt nhìn qua Túc Vương Phủ Thế Từ Túc Diệp ở bên dưới, khóe môi kéo lên nụ cười ôn hòa mang theo vài phần sùng ái:

- Là như vậy, gần đây Đức Phi nương nương vẫn luôn tìm một loại dược liệu gọi là Tuyết Sơn Xích Long quả, nghe nói trong tay Thế Từ Túc Vương Phủ có một quả nên đến xin Ai Gia nói chuyện với Diệp Nhi.

Thái Hậu nói đến đây thì ngừng lại, Sở Lư Nguyệt mở trừng mắt, việc này mắc mớ gì đến nàng? Đức Phi nương nương xin Thái Hậu nói với Túc Diệp để lấy Tuyết Sơn Xích Long quả, việc này người cần trả lời là Túc Diệp a.

Nghĩ vậy, khóe môi Sở Lư Nguyệt không khỏi giật giật, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Việc Đức Phi nương nương muốn chắc hẳn Túc Vương Thế Từ quyết định mới phải a?

Tuyết Sơn Xích Long quả này đến cùng là loại linh đan, dược liệu gì nàng thật sự không biết, bởi vì kiếp trước chưa từng nghe qua loại dược liệu này.

Lời của Sở Lư Nguyệt vừa rơi xuống, Thái Hậu nương nương lại tiếp tục mở miệng:

- Diệp Nhi nói, Tuyết Sơn Xích Long quả này là vật khó cầu, không muốn mang đi tặng người khác, nhưng hẳn có thể đưa cho một người, người đó là Sở tiểu thư.

Thái Hậu nói xong, vài ánh mắt trong đại điện đều rơi xuống người Sở Lư Nguyệt.

Bản thân Sở Lư Nguyệt cũng có chút không phản ứng kịp, đây là ý gì? Đồ vật thiên kim khó cầu mà lại sẵn lòng đưa cho nàng?

Tình cảm giữa nàng và hắn tốt như vậy sao? Nói hai người là kẻ thù còn nghe được. Đồ vật này ngay cả Đức Phi nương nương đều không lấy được mà hắn lại sẵn lòng đưa cho nàng, đây rõ ràng là một cái bẫy, nàng có ngu mới rơi vào.

Sở Lư Nguyệt nghĩ như thế, liền dịu dàng nói:

- Lư Nguyệt cùng Túc Vương Phủ Thế Từ không có bất kỳ giao tình nào, Lư Nguyệt không nhận được lễ lớn như vậy, nếu Túc Thế Từ có tâm vậy xin người đưa vật ấy cho Thái Hậu nương nương.

Trong đại điện, Thái Hậu nhìn về phía Túc Diệp, ôn hòa mở miệng:

- Diệp Nhi, ngươi xem?

Túc Diệp thoải mái tựa vào lưng ghế, cũng không để ý đến lời nói của Thái Hậu mà đưa đôi mắt thâm thúy, u ám nhìn chằm chằm vào Sở Lư Nguyệt, khóe môi chợt kéo lên nụ cười bí hiểm, thanh âm lạnh nhạt vang lên:

- Tiểu nha đầu, ngươi biết Đức Phi nương nương muốn Tuyết Sơn Xích Long quả này để cứu ai không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Mạng của người là của ta.

Trên đại điện, Sở Lưu Nguyệt nghe xong lời của Túc Diệp thì mặt đen đi một nửa, không ngờ tên này dám gọi nàng là tiểu nha đầu trước mặt mọi người. Nàng ngẩng nhanh đầu lên nhìn Túc Diệp, trong lòng dâng lên nỗi xúc động muốn xông qua tát một cái chụp chết hắn, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, miệng còn phải nói lời khách sáo:

- Lưu Nguyệt không biết.

Nàng quả thực không biết Tuyết Sơn Xích Long Quả này dùng để cứu ai, hơn nữa cho dù là ai cũng không mắc mớ gì đến nàng a.

Nhưng khi nhìn thấy ánh sáng kỳ dị lóe lên trong mắt Túc Diệp cùng nụ cười không có ý tốt của hắn thì trong lòng nàng cũng mơ hồ suy đoán ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Túc Diệp nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Sở sĩ Đức Phi nương nương muốn Tuyết Sơn Xích Long Quả này chính là vì muốn cứu tỷ tỷ Sở Lưu Liên của người. Nghe nói Sở Lưu Liên bị bệnh rất nặng, phải cần đến một vị thuốc là Tuyết Sơn Xích Long Quả, nếu có được quả này thì bệnh của nàng sẽ khỏi.

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt chột xẹt qua tia sáng lạnh lẽo, nàng không ngờ Đức Phi nương nương muốn Tuyết Sơn Xích Long Quả là vì Sở Lưu Liên.

Rõ ràng là Sở Lưu Liên giả bệnh nhưng tiếc là mẫu tử Đức Phi đều không phát hiện ra, nếu đến một ngày nàng vạch trần việc này thì không biết hai người họ sẽ oán hận Sở Lưu Liên thế nào?

- Tuyết Sơn Xích Long Quả vốn là vật ngàn kim khó cầu, Bản Thế Tử cũng không muốn đơn giản tặng cho người. Mặc dù có thể đưa cho người nhưng Bản Thế Tử có một điều kiện, nếu người đáp ứng điều kiện này thì Bản Thế Tử sẽ tặng Tuyết Sơn Xích Long Quả cho người.

Túc Diệp nhìn qua sắc mặt lạnh lùng của Sở Lưu Nguyệt, đôi mắt phượng càng thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Khóe môi hắn hơi dương lên, lại bồi thêm một câu nữa:

- Nghe nói tỷ muội Sở Phủ tình thâm, vì tỷ tỷ, hắn là điều kiện gì người cũng sẽ đáp ứng phải không?

Trên đầu bị chụp mũ tỷ muội tình thâm, nếu hôm nay Sở Lưu Nguyệt không chấp nhận thì chẳng khác nào vì lợi ích cá nhân mà không cứu tỷ tỷ của chính mình, đến lúc đó ai cũng chỉ vào nàng mà mắng, uổng công tỷ tỷ của nàng thường đối với nàng tốt như vậy.

Nhưng nếu nàng đáp ứng, nghĩ đến Sở Lưu Liên giả nhân giả nghĩa, lúc nào cũng làm ra vẻ thanh cao thì nàng liền tức giận vô cùng, hơn nữa chỉ sợ điều kiện của Túc Diệp cũng không phải thứ tốt lành gì.

Sở Lưu Nguyệt nhìn Thái Hậu nương nương ngồi trên ghế thượng vị, lại nhìn qua Đức Phi nương nương bên cạnh Thái Hậu, Tĩnh Vương Phụng Ngâm ngồi dưới Đức Phi đã không nhận được thức giục:

- Sở Lưu Nguyệt, người còn muốn cái gì? Người đáp ứng thì tỷ tỷ của người có thể được cứu rồi. Bình thường nàng ấy đối xử với người tốt như vậy, người nhanh đáp ứng Túc Vương Thế Tử đi.

Sở Lưu Nguyệt biết rõ nếu bây giờ thoái thác sợ là không thể được. Khi nàng ngẩng đầu nhìn Túc Diệp, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, xem ra cừu oán giữa nàng và hắn càng kết càng chặt rồi.

Yến Tranh ngồi bên cạnh Túc Diệp nhìn thấy tình huống trước mắt thì không khỏi bất bình thay Sở Lưu Nguyệt, hắn tức giận nhìn về phía Túc Diệp.

- Túc Diệp, người có ý gì? Vì sao tiểu nha đầu phải đáp ứng điều kiện của người, chuyện này liên quan gì đến nàng? Thái Hậu nương nương cũng đã mất công mở miệng nói chuyện, người đem Tuyết Sơn Xích Long Quả đưa cho Thái Hậu nương nương là được, vì sao không muốn đưa mà còn bắt tiểu nha đầu đáp ứng điều kiện gì của người?

Trong đại điện, Yến Tranh không khách khí chỉ trích Túc Diệp, mày kiếm hẹp dài của Túc Diệp khẽ nhíu, đôi đồng tử đen nhánh như bảo thạch chột lóe, càng phát ra sự lạnh lẽo.

Nhưng Túc Diệp cũng không trả lời câu hỏi của Yến Tranh mà nghiêng đầu nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt, lạnh nhạt mở miệng:

- Người nghĩ kỹ chưa? Cứu hay không cứu tỷ tỷ của mình, tất cả chỉ dựa vào một quyết định của người, nếu người không cứu thì Bản Thế Tử cũng

không miễn cưỡng ngưởi, Tuyết Sơn Xích Long Quả này Bản Thể Từ cũng không muốn lãng phí.

Túc Diệp nói xong liền đứng lên, dáng người cao lớn ngạo nghễ như hàn mai, không ngừng tỏa ra khí thế kiêu ngạo mà lãnh liệt.

Hắn nói xong cũng không có ý định ở lại, liền dẫn hai thủ hạ của mình đi ra ngoài đại điện, không để bất cứ kẻ nào trong mắt, thần thái cuồng vọng vô cùng.

Sở Lưu Nguyệt ở phía sau nghiêng răng, hận không thể xông lên cắn hắn một ngụm.

Nhưng ngay cả Thái Hậu cùng Đức Phi nương nương đều không có cách nào đối phó hắn thì một nhân vật nhỏ nhỏ như nàng làm sao có biện pháp?

Nhìn thấy Túc Diệp muốn đi ra ngoài, Sở Lưu Nguyệt còn không chịu mở miệng thì Tĩnh Vương Phụng Ngâm nhìn không được vội quát lạnh:

- Sở Lưu Nguyệt, ngươi thấy chết mà không cứu sao? Ngươi luôn hận tỷ tỷ của ngươi phải không? Lòng ngươi thật độc ác.

Sở Lưu Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Tĩnh Vương, thấy khuôn mặt hắn tràn ngập sự nóng vội thì trong lòng không khỏi cười rộ lên.

Xem ra Tĩnh Vương quả thật rất yêu thích Sở Lưu Liên a, bằng không sẽ không khẩn trương như vậy, không biết ngày sau phát hiện ra mục đích thật của Sở Lưu Liên thì hắn sẽ thế nào? Nàng rất chờ mong chứng kiến ngày này, hơn nữa, nàng có thể khẳng định ngày này không còn quá xa.

Sở Lưu Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhìn quét về phía Túc Diệp đang rời khỏi đại điện, rồi mới không nhanh không chậm nói:

- Nói đi, muốn ta đáp ứng điều kiện gì?

Trước cửa đại điện, Túc Diệp dừng lại, chậm rãi xoay người, trường bào hoa lệ mà rực rỡ cũng theo hành động của hắn mà rung động, lộ ra khí chất cao quý mà ưu nhã. Hắn miễn cưỡng nói:

- Quả nhiên là tỷ muội tình thâm a, tốt, tiểu nha đầu ngươi đã muốn Tuyết Sơn Xích Long Quả để cứu tỷ tỷ thì ta sẽ tặng cho ngươi, còn về phần điều kiện chính là mạng đổi mạng. Nhớ kỹ, Tuyết Sơn Xích Long Quả này chính là cứu mạng của tỷ tỷ ngươi, hôm nay ngươi muốn có nó thì phải dùng chính mạng của mình để đổi lấy. Từ nay về sau, mạng của ngươi là của ta, ta cho ngươi làm bất cứ điều gì ngươi đều không được phản kháng.

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt tối sầm trong nháy mắt, lấy mạng mình vất vả mới có được đi cứu nữ nhân giả nhân giả nghĩa như Sở Lưu Liên kia? Phi, cho dù nàng có chết một trăm lần cũng không có chuyện nàng lấy mạng mình đi đổi mạng của nữ nhân kia.

Nhưng nếu bây giờ nàng từ chối thì chỉ sợ rất nhanh sau đó cả Kinh Thành sẽ nói nàng là người có tâm tư ác độc, vì lợi ích bản thân thậm chí còn vong ân bội nghĩa, bởi vì bây giờ trên người Sở Lưu Liên vẫn mang theo danh hào tỷ tỷ ôn nhu, thiện lương mà. Sở Lưu Nguyệt nghĩ đến đây, Tĩnh Vương Phụng Ngâm ngồi bên trên đã tiếp tục hỏi thúc:

- Ngươi mau đáp ứng hắn, ngươi còn muốn cái gì?

Hắn chỉ sợ Sở Lưu Nguyệt không đáp ứng mà đã quên đi câu nói sau cùng của Túc Diệp. Mạng của Sở Lưu Nguyệt từ nay về sau thuộc về Túc Diệp, hắn cho nàng sống thì nàng sống, cho nàng chết thì nàng cũng phải chết, Túc Diệp làm sao có thể cho nàng sống dễ dàng được?

Lời nói của Tĩnh Vương vừa rơi xuống, Yến Tranh Thế Từ Hậu Phủ ngồi đối diện hắn đã phản bác:

- Tiểu nha đầu, ngươi đừng đáp ứng hắn, việc này vốn không liên quan gì đến ngươi, dựa vào cái gì bắt ngươi đáp ứng chuyện hoang đường như thế?

Yến Tranh nói xong, hai đồng tử lóe ra hàn quang, nhìn chăm chăm Túc Diệp hừ lạnh:

- Túc Diệp, ngươi còn là một nam nhân sao? Thật không ngờ ngươi lại đi khó xử một tiểu nha đầu, nàng có tội gì với ngươi mà ngươi làm vậy với nàng?

Yến Tranh nói xong, trong lòng Sở Lưu Nguyệt liền dâng lên một chút cảm động, cuối cùng cũng có một người mở miệng giúp đỡ nàng.

Túc Diệp liếc nhìn Yến Tranh, sau đó lại nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt, thần nhiên nói:

- Bản Thể Từ đâu có ép buộc nàng, đây là chuyện cả hai bên cùng tình nguyện, Yến Thế Từ đừng xen vào. Nếu nàng không muốn cũng được, Bản Thể Từ cũng không phải mất Tuyết Sơn Xích Long Quả này.

Túc Diệp nói xong cũng không để ý người trong đại điện, quay người chuẩn bị rời đi, cuối cùng Sở Lưu Nguyệt đành phải mở miệng:

- Được, ta đáp ứng ngươi.

Tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt: "Túc Diệp, thù oán này ta với ngươi kết xuống rồi, Sở Lưu Nguyệt ta nhất định sẽ phản kích ngươi."

Túc Diệp đã sớm dẫn hai thủ hạ đi xa nhưng âm thanh của hắn vẫn truyền ngược vào đại điện:

- Trở về Bản Thái Từ sẽ cho ngươi mang Tuyết Sơn Xích Long Quả đến tận tay ngươi.

Trong đại điện, Yến Tranh đã chạy đến bên người Sở Lư Nguyệt, an ủi nàng:

- Tiểu nha đầu, người đừng lo lắng, tên xấu xa kia cũng không dám làm gì người đâu, nếu có ta sẽ giúp người.

Sở Lư Nguyệt không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Thái Hậu thì lễ:

- Lư Nguyệt cáo lui.

Thái Hậu thấy sự việc đã được giải quyết thì ôn hòa nhìn Sở Lư Nguyệt, nhẹ nhàng trấn an:

- Sở Lư Nguyệt, người đừng lo lắng, Diệp Nhi chỉ đùa giỡn thôi, không biết người trêu chọc nó khi nào cho nên nó mới nói thế, kỳ thật không có việc gì hệ trọng cả.

Diệp Nhi tuy là người tâm ngoan thủ lạt nhưng đối với người không có thù oán thì sẽ không làm gì quá đáng.

- Lư Nguyệt đã biết.

Thái Hậu gọi Hoàng công công đến, ra lệnh cho hắn đưa hai chủ tớ Sở Lư Nguyệt trở về Sở Phủ.

Hoàng công công lĩnh mệnh, mời Sở Lư Nguyệt rời đi. Yến Tranh cũng nhân cơ hội hướng Thái Hậu cáo lui, theo sau Sở Lư Nguyệt ra về.

- Tiểu nha đầu, người đừng lo lắng, tên kia ngày thường có chút hung ác nhưng sẽ không làm gì người đâu, có ta ở đây sẽ không để hắn bắt nạt người, người yên tâm đi.

Sở Lư Nguyệt dừng chân nhìn về phía Yến Tranh, đột nhiên cảm thấy con người hắn cũng không tệ, vừa rồi trong đại điện đã nói đỡ cho nàng đã khiến lòng nàng có chút ấm áp:

- Cảm ơn người vừa rồi đã nói đỡ cho Lư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mời đạo sĩ.

Yến Tranh lắc đầu, tự nhận bản thân không giúp gì được cho Sở Lư Nguyệt, nhưng hắn lại nhớ đến một chuyện khác:

- Tiểu nha đầu, chuyện ta bái người là sư phụ người nghĩ thế nào rồi?

Sở Lư Nguyệt nghe xong chỉ thấy hắc tuyến rơi đầy mặt, tên này đúng là có tính thần của loài địa, được rồi, hắn muốn học mình liền dạy hắn.

- Bái sư thì không cần, đợi đến lúc rảnh ta dạy người là được.

- Tốt, rất ngấm khí, sau này nếu người có việc gì cần thì cho người đến Vũ Ninh Hậu Phủ tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người, từ nay trở đi chúng ta sẽ là bằng hữu.

Yến Tranh hào sảng nói, chỉ kém vươn tay ôm lấy vai Sở Lư Nguyệt giống như huynh đệ tốt, cũng may hắn vẫn còn nhớ Sở Lư Nguyệt là thân nữ tử.

Sở Lư Nguyệt nghe xong Yến Tranh nói thì khóe môi khẽ cong lên, có một người bạn như vậy cũng không tệ huống chi người bạn này lại có thân phận cao quý. Nhưng nàng vẫn không quên dặn dò Yến Tranh:

- Nhưng người phải đáp ứng một điều kiện của ta, sau này không được phép gọi ta là tiểu nha đầu.

- Được.

Yến Tranh hào sảng đáp ứng, sau đó liền hứng thú hỏi thăm Sở Lư Nguyệt về những việc liên quan đến ảo thuật, Sở Lư Nguyệt cũng theo đó trả lời một hai. Hai người vừa nói chuyện vừa hướng ra cửa Cung, khi đến nơi thì phát hiện xe ngựa đã được chuẩn bị chu đáo rồi nên cáo từ nhau, mỗi người một đường về Phủ.

Hoàng công công dẫn theo thái giám trong Cung cùng vài tên thị vệ đưa chủ tớ hai người Sở Lư Nguyệt về Sở Phủ.

Trong xe ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Lự tràn đầy nghi vấn cùng lo lắng, trong mắt phủ lên lớp sương mù mờ mịt, đôi tay nhỏ không ngừng vò

góc áo.

Sở Lưu Nguyệt liếc Thạch Lưu, kỳ quái hỏi:

- Thạch Lưu, làm sao vậy?

- Tiểu thư, sao người lại chấp nhận điều kiện của Túc Vương Thế Tử? Nhất định Thế Tử sẽ nghĩ cách đối phó người đó.

Sở Lưu Nguyệt nhướn mày, thần nhiên nói:

- Ta sẽ đáp trả hắn.

Nàng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn để cho Túc Diệp ức hiếp, đã trốn không thoát vậy thì cùng hắn đấu một trận, nhìn xem hươu chết về tay ai.

Xe ngựa chạy một đường về thẳng đến Sở Phủ, Đồng mục mục đang đi đi lại lại trước cửa Đào Viện, vừa thấy hai người về thì thở phào một hơi, đón Sở Lưu Nguyệt đi vào.

Sở Phủ, Liên Viện.

Diệp Thị đang rơi lệ, đôi mắt đã vì khóc mà hồng lên, vừa nói vừa mắng, nghĩ đến danh tiếng hiền lương thực đức mình xây dựng bao nhiêu năm nay bị phá hủy trong nháy mắt. Bà có thể tưởng tượng ra sau này những quý Phu Nhân ở Kinh Thành nhất định sẽ khinh thường bà, vì vậy bà càng nghĩ càng đau lòng, càng hận Sở Lưu Nguyệt.

Trong phòng đã không có người hầu, lúc này Sở Lưu Liên cũng bỏ lớp nguy trang của mình, nàng ta bước xuống từ trên giường, trên ngũ quan xinh đẹp tràn đầy tức giận, trong mắt chứa đầy sự lạnh lẽo. Giờ phút này thân thể nàng ta bị bao quanh bởi khí thế lạnh lẽo, ác nghiệt, còn đầu gương mặt ôn nhu, xinh đẹp của đệ nhất mỹ nhân trước mắt người ngoài?

Sở Lưu Liên đưa tay cầm lấy tay Diệp Thị, nhẹ giọng an ủi:

- Bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, những thứ này nếu muốn thì vẫn có thể bù đắp được.

Đầu óc Diệp Thị đã rối như tơ vò còn tìm đâu ra biện pháp bù đắp danh tiếng:

- Liên Nhi, còn cách nào sao? Chuyện này chỉ sợ đã bị người ta truyền khắp Kinh Thành, ai ai cũng nói nẫu thân con giả nhân giả nghĩa rồi.

- Mặc dù người khác nói vậy nhưng mẫu thân hãy làm như không biết, rồi mượn danh nghĩa uống trà ngắm hoa mời những Phu Nhân kia đến Phủ làm khách, nói với họ những chuyện trước kia chỉ là sơ sót, chưa dạy bảo tốt nô tài trong phủ nên mới khiến chúng ức hiếp đích nữ.

- Những người kia sẽ không tin tưởng chuyện như vậy đâu.

Diệp Thị biết rõ những Phu Nhân kia đều là người khôn khéo, ai sẽ tin tưởng lời giải thích như vậy đây?

Khóe môi Sở Lưu Liên kéo lên nụ cười ác độc:

- Nếu như người giải thích là Sở Lưu Nguyệt thì sao? Những người kia không muốn tin cũng không được.

Diệp Thị nghe được lời nói của nữ nhi thì khó tin tròn mắt, sau đó lắc đầu:

- Tiểu tiện nhân Sở Lưu Nguyệt kia đã khác trước rất nhiều, nàng ta sẽ không bao giờ nói chuyện trong phủ là do nô tài làm ra, hơn nữa, cho dù Sở Lưu Nguyệt có nói thì cũng sẽ có dụng ý khác.

Lúc trước ở trong yến tiệc cũng vậy, mỗi lời Sở Lưu Nguyệt nói ra đều sắc bén vô cùng, tiểu tiện nhân kia thật sự quá là khôn khéo rồi.

- Mẫu thân đã quên bây giờ Sở Lưu Nguyệt bị trúng tà rồi sao? Nếu diệt trừ nghiệp chướng trên người nàng ta thì không phải Sở Lưu Nguyệt vẫn là Sở Lưu Nguyệt để mặc mẫu thân tròn nắn méo nặn như trước sao? Hiện tại chúng ta chỉ cần tìm cách diệt trừ nghiệp chướng trên người Sở Lưu Nguyệt, như vậy thì có thể khiến nàng ta thay chúng ta nói chuyện rồi.

Bây giờ Sở Lưu Liên đã tin trên người Sở Lưu Nguyệt có nghiệp chướng, nếu không thì làm sao một người có thể thay đổi chóng mặt như vậy? Điều này thật không thể tưởng tượng nổi, trừ khi bị tà vật quán thân.

Đôi mắt Diệp Thị sáng ngời, sau đó hướng ra bên ngoài gọi:

- Hạ mục mục, tiến vào.

Hạ mục mục đứng ngoài cửa lên tiếng đáp rồi đẩy cửa đi vào, cung kính cúi đầu đứng chờ Diệp Thị nói.

- Chuyện ta cho người đi tìm đạo sĩ làm thế nào rồi?

- Thừa Phu Nhân, nô tỳ đã tìm được đạo sĩ có đạo hạnh rất cao, tên ông ta là Trương chân nhân ở đạo quán cách Kinh Thành không xa, Trương chân nhân nhất định sẽ giúp được chuyện này.

- Tốt, người lập tức liên hệ để ngày mai Trương chân nhân vào Phủ một chuyến, người đi bố trí chỗ ở cho ông ta.

- Vâng, nô tỳ sẽ đi xử lý.

Hạ mụ mụ nghĩ đến việc có thể thu phục Sở Lưu Nguyệt thì tinh thần liền tỉnh táo, nhanh chóng lui xuống.

Trong phòng, Sở Lưu Liên đưa tay nắm lấy tay Diệp Thị:

- Được rồi, mẫu thân đừng phiền muộn nữa, chuyện này sẽ giải quyết xong thôi, có con ở đây, nếu sau này còn khỏe lại thì có thể giúp người đối phó Sở Lưu Nguyệt rồi.

Trong mắt Sở Lưu Liên lóe lên tinh quang, môi vẽ lên nụ cười lạnh.

Sở Lưu Nguyệt, người thật to gan, vậy mà có can đảm tính kế cả mẫu thân ta, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho người.

Diệp Thị nghe xong lời Sở Lưu Liên nói thì lông mày nhăn lại:

- Sớm biết như vậy thì đừng nói muốn Tuyết Sơn Xích Long Quả có phải tốt không? Bây giờ Tĩnh Vương Gia chẳng có động tĩnh gì.

Sở Lưu Liên lắc đầu:

- Người đừng vội, con tin rằng Tĩnh Vương nhất định đang nghĩ cách lấy Tuyết Sơn Xích Long Quả. Hắn đã nói là biết người có Tuyết Sơn Xích Long Quả, bằng thân phận Vương Gia của hắn chẳng lẽ không lấy được một vị thuốc? Chúng ta chờ hắn thêm vài ngày nữa, nếu hắn không thể lấy được Tuyết Sơn Xích Long Quả thì chúng ta tự nghĩ cách nói rằng vô tình có được Tuyết Sơn Xích Long Quả sau đó ăn vào nên khỏi bệnh.

Diệp Thị nghe xong thì thở dài gật đầu:

- Ủ, mẫu thân chỉ mong con khỏe lại, như vậy có thể giúp mẫu thân quản lý chuyện trong Phủ.

Sở Lưu Liên rất khôn khéo, mười ba, mười bốn tuổi đã không cần Diệp Thị phải quá chú ý, cho tới nay luôn là trợ tá đắc lực giúp đỡ bà ta. Thời gian gần đây nàng già bệnh phải tĩnh dưỡng nên cũng khiến cho Diệp Thị có chút không dám đương nổi mọi chuyện.

- Vâng.

Sở Lưu Liên cười gật đầu, hai người nói thêm một chút chuyện trong Cung. Diệp Thị nói đến Sở Tiêm Tiêm thì không khỏi trào phúng một hồi. Sở Lưu Liên nghe xong mẫu thân nói thì cười rộ lên, Sở Tiêm Tiêm từ trước đến nay đều là người không có đầu óc, mẫu thân nàng giờ mới phát hiện ra thì hơi muộn.

Trong Đào Viên.

Sau khi Sở Lưu Nguyệt trở về từ trong Cung thì liền vào phòng ngủ một giấc, đến lúc nàng tỉnh lại thì Thạch Lự đã vội bẩm báo:

- Tiểu thư, Túc Vương Phủ Thế Tử đã sai người đưa Tuyết Sơn Xích Long Quả tới.

Sở Lưu Nguyệt vừa nghe đến người Túc Vương Phủ thì sắc mặt liền lạnh xuống, vô cùng chán ghét, huống chi người tới đưa Tuyết Sơn Xích Long Quả để cứu Sở Lưu Liên đang già bệnh kia.

- Bảo hắn để thứ đó lại rồi tự về đi.

- Người tới nói rằng Túc Thế Tử ra lệnh cho hắn phải đưa Tuyết Sơn Xích Long Quả đến tận tay tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sau đó không nhanh không chậm đứng dậy, Thạch Lự nhanh chóng đến hầu hạ nàng. Sau khi chuẩn bị xong, một chủ một tớ mới ra khỏi phòng đi đến sảnh chính.

Chính sảnh cũng cách không xa nên hai người rất nhanh đã đến nơi. Sở Lưu Nguyệt vừa đi vào liền thấy một người đang ngồi ngay ngắn uống trà, đây đúng là người đi theo Túc Diệp, người mà miệng lúc nào cũng mím cười nhưng bụng thì chứa một bồ dao găm.

Người này vừa thấy Sở Lưu Nguyệt đi vào từ ngoài cửa thì liền cung kính đứng lên, ôm quyền cười:

- Túc Tùng bá kiến Sở tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt hơi gật đầu, sau đó nhìn qua Túc Tùng tức giận nói:

- Thế Tử của các người đúng là nóng ruột a.

Trên mặt Túc Tùng tràn đầy vui vẻ, tiếp lời:

- Đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng người nhà Sở Lưu Thư cho nên Gia của chúng ta mới vội vàng sai ta mang đồ tới.

Bốn chữ "tính mạng người nhà" thiếu chút nữa khiến Sở Lưu Nguyệt tức chết. Chuyện này liên quan gì đến nàng, sao lại thành tính mạng người nhà của nàng rồi? Tên nam nhân âm hiểm kia, không phải chỉ vì một câu nói của nàng đã chọc giận hắn nên hắn mới nghĩ cách tra tấn nàng sao? Chính vì vậy nàng sẽ không bao giờ làm như ý hắn muốn. Nghĩ vậy Sở Lưu Nguyệt liền hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói:

- Thạch Lưu, mang thứ đó giữ lại, đưa khách nhân ra ngoài.

- Vâng thư tiểu thư.

Thạch Lưu tiến lên một bước nhận lấy hộp trong tay Túc Tùng, sau đó trừng mắt liếc hắn một cái rồi mới mời hắn rời đi.

Túc Tùng chào Sở Lưu Nguyệt rồi mới quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Mến mộ.

Túc Tùng thân là thủ hạ đắc lực bên cạnh Túc Vương Thế Tử Túc Diệp, cũng là người lắm mưu nhiều kế, bất kể chuyện gì chỉ cần đạt được mục đích là không từ thủ đoạn, là người rất được Túc Diệp trọng dụng. Hôm nay hắn nhận lệnh đưa Tuyết Sơn Xích Long Quả đến Sở Phủ vốn tưởng rằng sẽ thấy một Sở Lưu Nguyệt đang vô cùng tức giận nhưng không ngờ nàng cũng không biểu hiện giống suy nghĩ của hắn. Mặc dù Sở Lưu Nguyệt tức giận nhưng nàng lại không hề tâm tính của mình rất tốt, nữ nhân này quả thật là không đơn giản.

Rốt cuộc Gia có ý gì đây? Chẳng lẽ thật sự là vì lời nói ngày ấy của Sở Lưu Nguyệt đắc tội đến người nên người mới ghi hận, nghĩ cách tra tấn nàng?

Nhưng mà khi nghĩ đến Sở Lưu Nguyệt bỗng nhiên trên môi Túc Tùng hiện lên nụ cười xấu xa, Sở Lưu Nguyệt cũng không phải hạng người lương thiện gì, nhất định cuộc chiến giữa Gia và nàng sẽ rất đặc sắc, sao mình không im lặng xem cuộc vui?

Thạch Lưu đưa Túc Tùng rời đi.

Sở Lưu Nguyệt liền ngồi xuống một bên, đưa tay cầm lấy hộp gấm, chỉ nhìn sự hoa lệ bên ngoài hộp gấm đã có thể nghĩ ngay ra đồ vật bên trong vô cùng quý giá, nhưng đây rốt cuộc là được liệu gì đây?

Sở Lưu Nguyệt mở hộp ra liền thấy một loại quả màu đỏ thẫm bên trong, bên ngoài có gai, vừa mở ra đã ngửi thấy hương thơm ngát. Sở Lưu Nguyệt tinh thông y thuật nên vừa nghe mùi Tuyết Sơn Xích Long Quả nàng liền biết đây là loại dược liệu rất trân quý, hiển nhiên là một loại dược liệu hạng nhất. Vật như vậy mà đưa cho Sở Lưu Liên kia thì nàng thật không cam lòng, đã thế còn lấy danh nghĩa đi cứu người thân, quả thật là đáng giận, dược liệu này nếu đem ra ngoài bán thì nhất định sẽ được rất nhiều bạc. Nghĩ đến đây hai mắt Sở Lưu Nguyệt sáng rực lên nhưng rất nhanh sau đó đã vụt tắt, Thái Hậu nương nương cùng Đức Phi đều biết Tuyết Sơn Xích Long Quả này trong tay nàng, nếu nàng mà đem bán đi thì chỉ sợ sẽ bị chỉ trích, ngăm lại vẫn không hay.

Nhưng lúc này khóe miệng đột nhiên Sở Lưu Nguyệt vẽ lên nụ cười vui vẻ, Túc Diệp, người cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn dâng vật này cho Sở Lưu Liên sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, tay Sở Lưu Nguyệt liền bắt đầu hành động, nàng lấy ra tú hoa châm đâm thủng vỏ ngoài Tuyết Sơn Xích Long Quả sau đó dùng tú hoa châm quết lên một chút dược đâm vào. Làm xong những việc này nàng đem Tuyết Sơn Xích Long Quả bỏ vào trong hộp, nhìn từ ngoài vào không thấy có chút sơ hở nào.

Khóe môi Sở Lưu Nguyệt kéo lên nụ cười, Túc Diệp, nếu Sở đại tiểu thư dùng Tuyết Sơn Xích Long Quả người đưa tới mà xảy ra chuyện gì thì không biết người phải ăn nói thế nào với Sở Phủ?

Chẳng qua Sở Lưu Nguyệt cũng không hạ kịch độc vào Tuyết Sơn Xích Long Quả vì nếu độc chết Sở Lưu Liên thì cuối cùng người gặp không may không phải là Túc Diệp mà rất có thể là nàng. Chính vì vậy nàng chỉ trừng phạt Sở Lưu Liên một chút trước, hơn nữa trong tay nàng lúc này cũng không có loại kịch độc nào.

Ngoài cửa, Thạch Lưu đi đến, Sở Lưu Nguyệt nói với nàng:

- Đem Tuyết Sơn Xích Long Quả này đưa đến Liên Viện đi, nói là Túc Vương Thế Tử cho người đưa tới.

- Vâng ạ.

Thạch Lưu gật đầu nhận lấy hộp nhưng nghĩ đến tiểu thư mình vì vật này nên mới bị Túc Thế Từ uy hiếp thì nàng không khỏi tức giận, hận không thể ném vật này đi.

- Tiểu thư, hay là chúng ta đem nó ném đi, dựa vào cái gì phải đưa nó cho Đại tiểu thư kia?

Qua nhiều năm như vậy, bề ngoài Đại tiểu thư luôn đối xử với tiểu thư của nàng rất tốt nhưng sau lưng thì âm thầm sai người khác làm khó dễ tiểu thư nhà nàng. Trong số những người ức hiếp tiểu thư của nàng thì Đại tiểu thư có thể coi là người đứng đầu. Nhưng nàng ta rất thông minh, mỗi lần ra tay đều không tự mình ra mặt mà lợi dụng những nô tài và thứ muội trong phủ.

- Đùng, người ném đi thì bệnh của Đại tỷ không chữa khỏi, như vậy thì tất nhiên sẽ có người điều tra ra được thứ này bị ta ném đi. Đến lúc đó đây đã không phải chuyện của mình nàng ta nữa mà cả Đức Phi và Tĩnh Vương Gia cũng không tha cho ta, vì vậy hãy mang qua đó đi.

- Vâng.

Thạch Lưu không cam lòng nói nhưng sau đó vẫn xoay người đi làm việc Sở Lư Nguyệt sai.

Đồng mụ mụ từ ngoài đi vào, cung kính xin chỉ thị:

- Tiểu thư, người có muốn nô tỳ đem com tốt mang vào cho người dùng ngay không?

Lúc trước bà nghe Thạch Lư kể chuyện xảy ra trong Cung mà hoảng sợ đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, không ngờ tiểu thư vào Cung lại gặp nhiều chuyện như vậy, cũng may mà cuối cùng đều tai qua nạn khỏi, nhưng vẫn khiến người ta nghĩ đến mà kinh hãi. Đồng mụ mụ nghĩ tới những điều này liền đau lòng Sở Lư Nguyệt, đứa bé không có mẫu thân thật khổ sở, nếu có Phu Nhân ở đây thì tiểu thư sẽ không bị người ta ức hiếp thành như vậy.

Sở Lư Nguyệt đứng lên làm vài động tác giãn gân cốt sau đó gật đầu:

- Ủm, đem com tối mang vào đi.

Đồng mụ mụ đi ra ngoài chuẩn bị com tối, rất nhanh com tối đã được mang vào. Thạch Lư cũng trở về bẩm báo với Sở Lư Nguyệt một tiếng:

- Tiểu thư, đồ đã được mang qua Liên Viện rồi.

Sở Lư Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đã biết sau đó bảo Đồng mụ mụ và Thạch Lư ngồi xuống cùng dùng com. Trên bàn ăn không ai muốn nhắc đến chuyện không vui, cả ba người vừa dùng bữa vừa nói vài câu chuyện phiếm.

Liên Viện.

Trong phòng, Sở Lư Liên nhìn Thủy Tiên cầm hộp giấu trong tay thì trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc, đây là ý gì?

Nàng vốn cho rằng Tuyết Sơn Xích Long Quả sẽ do Tĩnh Vương đưa tới nhưng không nghĩ tới vật này lại do Túc Vương Thế Từ đưa cho Sở Lư Nguyệt, rồi Sở Lư Nguyệt mang nó đến cho nàng.

Bây giờ nàng phải nhận nhân tình của Sở Lư Nguyệt nhưng việc này càng làm cho nàng oán hận.

Không ngờ sau khi chết hụt một lần Sở Lư Nguyệt lại hấp dẫn nhiều sự chú ý như vậy. Lúc trước biểu ca Huệ Vương đưa Linh Chi trăm năm cho nàng ta ăn, mà giờ Thế Từ Túc Vương Phủ lại cho nàng ta Tuyết Sơn Xích Long Quả.

Sở Lư Liên nhớ tới lúc trước Tĩnh Vương đã từng nói là biết một người có Tuyết Sơn Xích Long Quả, bây giờ xem ra người đó chính là Túc Vương Thế Từ.

Sở Lư Liên vừa nhớ đến Túc Vương Thế Từ thì trong mắt liền hiện lên sự ái mộ, nhân vật có địa vị cao cao tại thượng giống như thiên thần ấy nàng mới nhìn qua vài lần, căn bản không có cơ hội tiếp cận hẳn nhưng đã bị sự hào hoa phong nhã của hắn làm cho mê muội. Tuy hắn chỉ là Thế Từ Túc Vương Phủ, thân phận, địa vị không bằng Tĩnh Vương và Huệ Vương nhưng theo cách nhìn của nàng thì Túc Thế Từ mới là nam nhân chân chính. Mặc dù người bên ngoài nói hắn tâm ngoan thủ lạt*, chuyên quyền độc đoán nhưng như vậy thì đã sao? Một người có quyền lực chân chính thì phải như thế, không giống như Tĩnh Vương kia, làm việc gì cũng do dự.

*tâm ngoan thủ lạt: thủ đoạn ngoan độc.

Sở Lư Liên tuy có danh Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân nhưng cũng không có cơ hội tiếp xúc với Thế Từ Túc Vương Phủ. Nhưng nàng không ngờ một nhân vật tồn tại như một vị thần lại mang đồ tặng cho Sở Lư Nguyệt.

Điều này khiến mặt Sở Lư Liên xanh lét lại, dựa vào cái gì? Tiện nhân kia chỉ là một xấu nữ mà thôi, dựa vào cái gì? Ngay cả chuyện mà nàng còn chưa dám muốn mà nàng ta lại có được?

Trong phòng, Thủy Tiên đứng trước giường nhìn tiểu thư nhà mình, trên gương mặt xinh đẹp, tinh xảo kia hiện lên một tầng băng sương lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Thủy Tiên không dám nói gì, lặng lẽ đứng thẳng người.

Hồi lâu sau Sở Lư Liên mới khôi phục lại sự bình tĩnh, nàng ta ngẩng đầu nhìn về Tuyết Sơn Xích Long Quả trong tay Thủy Tiên. Vật này do Túc Thế Từ cho người đưa tới nên nàng rất muốn dùng, nếu là người khác nàng chưa hẳn đã muốn dùng mà sẽ mang nó cất đi.

Sở Lư Liên nhìn qua Tuyết Sơn Xích Long Quả sau đó nhẹ giọng ra lệnh cho Thủy Tiên:

- Đem quả này đi hầm cách thủy để cho ta dùng, đây là đồ tốt, nghe nói có bệnh thì trị bệnh, không có bệnh cũng tăng cường sức khỏe, tẩm bổ cơ thể.
- Vâng, nô tỳ đi làm.

Thủy Tiên bụng họp đi xuống, Sở Lư Liên dựa vào thành giường lâm vào trầm tư. Trong đầu nàng nhớ lại những lần đã từng gặp qua Túc Thế Từ, nhưng chỉ là đứng từ xa nhìn cũng chưa từng gặp mặt chính thức nên nàng không biết hẳn anh tuấn đến mức độ nào. Nghe nói, nếu như nói nàng là Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân thì đệ nhất nam nhân chính là vị Thế Từ này, chỉ sợ ngay cả Tĩnh Vương cùng Huệ Vương cũng phải đứng sang một bên.

Sở Lư Liên nghĩ đến bản thân nàng là đệ nhất mỹ nhân còn Túc Diệp lại là người đứng đầu trong lớp thanh niên tài tử, hai người không phải một đôi trời sinh sao?

Nhưng mẫu thân sẽ đồng ý gả nàng cho Túc Diệp sao? Sở Lư Liên rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Màn đêm dần phủ xuống, cả Sở Phủ lâm vào yên tĩnh, ngoại trừ một số hộ vệ, nô tỳ chịu trách nhiệm canh gác thì tất cả đều yên giấc nồng.

Bỗng nhiên, một tiếng động lớn truyền đến từ nơi nào đó trong phủ, trong đêm yên tĩnh càng dẫn đến sự kinh động, nhưng chỗ Sở Lư Nguyệt là một sân nhỏ, có chút xa xôi nên không bị động tĩnh này làm ảnh hưởng. Sở Lư Nguyệt vẫn ngủ yên thì bị Đồng mụ mụ đánh thức, sau đó nàng xuống giường, đứng ở ngoài hành lang nhìn ra bên ngoài, trên mặt tràn đầy lo lắng.

- Lại xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Châm chọc.

Đồng mụ mụ đứng ở hành lang trong chốc lát rồi quay người chuẩn bị về ngủ tiếp, nhưng bà chưa đi được hai bước đã nghe thấy có người gõ cửa Đào Viện.

Tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên khiến sắc mặt Đồng mụ mụ trầm xuống, bà nhìn ra cửa thấy một người đang đi mở cửa, đó đúng là Tiểu Hà. Tiểu Hà vừa mở cửa, Thủy Tiên dẫn theo hai bà vú đi đến, vừa đến đã vội kêu lên:

- Nhị tiểu thư đâu rồi? Mau gọi Nhị tiểu thư.

Đồng mụ mụ vội vàng ra đón:

- Thủy Tiên cô nương, xảy ra chuyện gì vậy?

Thủy Tiên tròn mắt liếc Đồng mụ mụ, lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thư dùng Tuyết Sơn Xích Long Quả thì gương mặt bị hủy hoại, bây giờ Túc Vương Thế Từ đã đến, người yêu cầu chúng ta đến đưa Nhị tiểu thư qua đó.

Đồng mụ mụ nghe xong lòng liền trầm xuống, chẳng lẽ đây là mưu kế của Phu Nhân dùng để hãm hại tiểu thư của mình?

Kỳ thật Đồng mụ mụ không biết Sở Lư Nguyệt quả thật có động tay động chân trên Tuyết Sơn Xích Long Quả, nên mới khiến Sở Lư Liên bị hủy dung khi dùng nó.

Mấy người Thủy Tiên cũng không để ý tới Đồng mụ mụ cùng Tiểu Hà, nàng ta trực tiếp dẫn người đi vào trong. Đồng mụ mụ vội kêu lên:

- Thủy Tiên cô nương, để ta vào gọi tiểu thư của ta.

Nhưng Thủy Tiên không để ý đến lời bà mà chuẩn bị dẫn người xông vào, nhưng rèm cửa khẽ động, Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lự đã đi ra.

Kỳ thật lúc có người gõ cửa Sở Lư Nguyệt đã bị đánh thức, nàng đoán Sở Lư Liên đã sử dụng Tuyết Sơn Xích Long Quả nên gương mặt xảy ra vấn đề rồi.

Nhưng mà độc hủy dung nạng dùng không mạnh, vì trong tay nạng lúc này không có loại kịch độc nên Sở Lư Liên chỉ bị hủy dung trong một thời gian ngắn, mười ngày, nửa tháng sau sẽ tốt lại. Chẳng qua là Sở Lư Liên không biết việc này, chỉ sợ giờ phút này nạng ta đang sợ hãi muốn chết rồi. Sở Lư Nguyệt khẽ cười, hỏi Thủy Tiên:

- Thủy Tiên cô nương làm gì vậy? Hơn nửa đêm không ngủ được chạy đến Đào Viện hùng hùng hổ hổ như vậy, chẳng lẽ còn muốn cưỡng ép bắt người sao?

Ánh mắt Sở Lư Nguyệt lạnh lùng như băng bắn thẳng về phía Thủy Tiên.

Thủy Tiên sững sờ, lúc trước quả thật nạng muốn đến đây bắt người nhưng bây giờ đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Sở Lư Nguyệt thì sợ hãi, lắc đầu phủ nhận:

- Nô tỳ chỉ phụng lệnh Túc Vương Thế Tử đến đây mời Nhị tiểu thư qua Liên Viện một chuyến thôi ạ.

Sở Lư Nguyệt chớp mắt, khóe môi nhếch lên, không ngờ Túc Diệp đã đến rồi, xem ra nạng phải cẩn thận một chút rồi.

Tuy thời gian nạng tiếp xúc với Túc Diệp không nhiều lắm nhưng nạng biết rõ người này tuyệt đối không thể khinh thường, vì vậy vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

- Đi thôi.

Sở Lư Nguyệt bước qua Thủy Tiên đi ra ngoài, Thạch Lư theo sát phía sau nạng. Mấy người bên Thủy Tiên thở dài một hơi, thần sắc lúc trước của Sở Lư Nguyệt quả thật khiến cho người ta sợ hãi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc trước Nhị tiểu thư đâu có thần thái sắc sảo như vậy, chẳng lẽ nạng thật sự bị nghiệp chướng quần thân rồi? Xem ra đây đúng là sự thật rồi.

Đoàn người nhanh chóng đi xuyên qua hành lang, thẳng tiến đến Liên Viện.

Trong phòng Sở Lư Liên lúc này ngồi khá nhiều người, trừ Sở Lư Liên trên giường thì còn có Sở Thiên Hạo, Diệp Thị và một đại nhân vật không ai dám bỏ qua là Túc Vương Phủ Thế Tử Túc Diệp đang ngồi. Sau lưng Túc Diệp vẫn có hai thủ hạ đứng như thường lệ, một người đứng là Túc Tùng, người mang Tuyết Sơn Xích Long Quả tới Sở Phủ. Túc Tùng vừa nhìn thấy Sở Lư Nguyệt tới đã hướng nạng nở một nụ cười đầy thâm ý.

Ánh mắt Sở Lư Nguyệt tối lại, bất động thanh sắc nhìn về phía Sở Lư Liên đang nằm trên giường. Nữ nhân này giờ đang dùng hai tay che lấy gương mặt mình, đôi mắt to xinh đẹp giờ tràn đầy hoang mang, sợ hãi, còn ẩn một tia cảm xúc khó nói, tựa như đang ái mộ. Sở Lư Nguyệt nhìn không được nheo mắt, nạng đang nghĩ ngờ suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình, Sở Lư Liên không phải muốn gả cho Tĩnh Vương sao? Tại sao lại có ánh mắt ái mộ với Túc Diệp, đây là ý gì?

Việc này Sở Lư Nguyệt nghĩ mãi không ra nên tạm thời không suy nghĩ nhiều nữa, ánh mắt nạng dời về phía Sở Thiên Hạo đang ngồi trong phòng, thì lễ:

- Lư Nguyệt bái kiến phụ thân, mẫu thân.

Sở Thiên Hạo liếc mắt nhìn nạng sau đó phát tay ý bảo nạng đứng dậy. Diệp Thị trừng mắt nhìn Sở Lư Nguyệt, trong mắt chứa đầy sự tức giận sau đó xoay người mở miệng:

- Sở Lư Nguyệt, rốt cuộc ngươi đã làm gì tỷ tỷ của ngươi, vì sao Liên Nhi ăn xong Tuyết Sơn Xích Long Quả thì mặt lại thành như vậy?

Sở Lư Nguyệt quan sát Diệp Thị, cười nói:

- Có phải mẫu thân hỏi nhầm người rồi không? Tuyết Sơn Xích Long Quả này cũng không phải vật của ta.

Ý của nạng rất rõ ràng, đồ này của Túc Vương Thế Tử, Sở Lư Liên bị hủy dung cũng là chuyện của Túc Diệp.

Cho dù thế nào Diệp Thị cũng không dám nghĩ ngờ Túc Diệp hãm hại nữ nhi của mình, hơn nữa gần đây Túc Diệp đâu có gặp gỡ Liên Nhi, làm sao có thể ra tay với nữ nhi của mình?

Diệp Thị vừa nghĩ, còn chưa kịp nói ra thì đã nghe thấy Sở Lư Liên ở trên giường mở miệng:

- Túc Thế Tử làm sao có thể làm việc hãm hại sau lưng người khác được, Lư Liên tin chuyện này nhất định không liên quan đến Thế Tử.

Sở Lư Liên nói đến đây thì dừng lại sau đó nhìn về phía Sở Lư Nguyệt, nước mắt thì nhau rơi xuống, đôi vai run lên giống như không chịu nổi đã kích, run run môi nói:

- Muội muội, sao ngươi có thể đối xử với tỷ như vậy?

Sở Lư Liên nói xong cũng không nói thêm gì nữa mà bắt đầu ghen ngào.

Chẳng qua ý tứ trong lời nói của nạng đã rất rõ ràng, một câu ngắn gọn đã buộc tội Sở Lư Nguyệt.

Sở Lư Nguyệt nhìn về phía Sở Lư Liên, khóe môi giật giật, nữ nhân này lại bắt đầu diễn rồi. Nạng phát hiện ra một việc, Sở Lư Liên đặc biệt thích

giả dạng nhu nhược trước mặt người ngoài, tự biến mình thành người vô tội, dùng sự nhu nhược của mình đã động đến người khác. Nhất là trước mặt những nam nhân kiệt xuất, nàng ta càng ưa thích sấm vai này, vậy nên những nam nhân mềm mại nàng trong Kinh Thành đều bị đánh về nhu nhược, bất lực của nàng làm cho rung động.

Sở Lư Nguyệt nhú mày nhìn Sở Lư Liên sau đó nhìn về phía Túc Diệp ngồi bên cạnh.

Bây giờ nàng lại muốn xem người mà thiên hạ vẫn đồn là Diêm Vương lãnh huyết* có bị Sở Lư Liên mê hoặc hay không.

*Diêm Vương lãnh huyết: Diêm Vương máu lạnh.

Tuy dung nhan bị hủy rồi nhưng Sở Lư Liên đã dùng tay bưng kín mặt khiến người khác không nhìn được gương mặt xấu xí của mình, mà đáng về lẽ hoa đào vũ* lúc này của nàng ta thật sự dễ dàng khiến cho người khác thương tiếc.

* lê hoa đào vũ: lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa (nguồn trích dẫn: https://leosansutu.wordpress.com/*cum-tu-bon-chu*/)

Chỉ là Sở Lư Nguyệt bất gặp gương mặt hoàn mỹ của Túc Diệp vẫn như thường, không hề có thay đổi gì mà ngược lại trong đôi đồng tử đen láy, sâu thẳm kia dường như đang bị bão tố bao phủ, sát khí bắn ra bốn phía. Hắn không nhìn Sở Lư Liên mà đang chăm chú nhìn nàng. Trong lòng Sở Lư Nguyệt khẽ động, chẳng lẽ Túc Diệp biết nàng làm chuyện này rồi? Trong lòng bất an nhưng thần sắc nàng vẫn bình tĩnh, thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía Sở Lư Liên, dịu dàng nói:

- Tỷ tỷ chớ suy nghĩ nhiều, Lư Nguyệt làm sao có thể hãm hại Đại tỷ được? Đại tỷ đối với ta rất tốt, vẫn luôn che chở Lư Nguyệt, chỉ là những nô tài gian xảo kia quá hống hách, ngay cả Đại tỷ cũng không thêm nề mặt, vẫn ức hiếp Lư Nguyệt. Mẫu thân, người phải trừng trị đám nô tài xấu xa kia, bây giờ chúng có thể ức hiếp Lư Nguyệt, không chừng ngày sau có thể ức hiếp đến Đại tỷ.

Sắc mặt Diệp Thị lập tức khó coi, những lời này của Sở Lư Nguyệt nói rất chu toàn nhưng người sáng suốt đều nghe hiểu ý tứ bên trong lời của nàng. Rõ ràng nàng đang nói nhĩ của mình giả bộ che chở nàng, bằng không vì sao có Lư Liên che chở mà nàng vẫn bị đám nô tài xảo trá kia ức hiếp. Tuy lý là như vậy nhưng bây giờ nhĩ của bà cũng bị hủy hoại rồi.

Diệp Thị không muốn nhiều lời với Sở Lư Nguyệt, bà ta phát hiện sau khi nữ nhân này thoát chết muốn chiếm được lợi từ trên người nàng căn bản là không có khả năng, cuối cùng chỉ khiến bản thân tức chết mà thôi.

Diệp Thị thò tay đẩy nhẹ Sở Thiên Hạo, Sở Thiên Hạo mới phục hồi tinh thần lại, bây giờ gương mặt của Lư Liên đã bị hủy, những chuyện khác để sau này xử lý.

Lúc trước về Phủ ông đã nghe được chuyện xảy ra trong Cung hôm nay nên đến phòng Diệp Thị răn dạy một hồi, không ngờ đột nhiên nghe thấy động tĩnh truyền đến từ Liên Viện, mặt Lư Liên bị hủy, trên gương mặt xinh đẹp bị sưng tấy, rồi giống như bị thối rữa. Nếu mặt Lư Liên bị hủy, đối với một nữ nhân, việc này chẳng khác nào lấy mạng của nàng nên Sở Thiên Hạo mới sai người đến Túc Vương Phủ mời Túc Diệp tới.

Không ngờ Túc Diệp tới lại bắt ông cho mời Sở Lư Nguyệt.

Túc Diệp hành động như vậy tất nhiên sẽ khiến người ta nghĩ việc này liên quan đến Lư Nguyệt, mặc dù không quá tin tưởng nhưng tốt xấu gì cũng nên làm hết trách nhiệm hỏi một câu:

- Lư Nguyệt, người nói cho phụ thân, việc tỷ tỷ người bị hủy dung có liên quan đến người không?

Sở Lư Nguyệt ngẩng đầu cười nhẹ với Sở Thiên Hạo, sau đó chân thành, tha thiết nói:

- Phụ thân, chẳng lẽ người đang nghi ngờ nữ nhĩ? Tình cảm giữa con và đại tỷ vẫn luôn rất tốt, hẳn là phụ thân vẫn biết thường ngày tỷ tỷ vẫn luôn che chở con, làm sao con có thể hãm hại Đại tỷ được đây? Chuyện này phải hỏi Túc Thế Tử a, Tuyết Sơn Xích Long Quả là do hắn cho người đưa tới Sở phủ, Lư Nguyệt không dám trì hoãn đã sai người mang tới Liên Viện.

Lời nói của Sở Lư Nguyệt rơi vào tai Diệp Thị giống như đang châm chọc, cái gì mà nàng cùng Đại tỷ tình cảm rất tốt, tiểu tiện nhân này rõ ràng đang cố ý, bà không tin bây giờ nàng còn khờ khạo giống như lúc trước.

Nếu thật sự khờ khạo thì làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Khóc nháo

Diệp Thị nghe được Sở Lư Nguyệt nhắm về phía Túc Vương Thế Tử thì trong lòng không khỏi vui mừng, Sở Lư Nguyệt đã có gan nói như thế thì sẽ có người khác thu thập nàng ta, hai mẹ con bà sẽ không phải động thủ. Túc Vương Thế Tử là người âm hiểm cỡ nào? Chỉ một mệnh lệnh của hắn đã có

thể giết chết Sở Lưu Nguyệt, cho dù giết nàng ta thì người Sở Gia cũng không dám đối phó với Túc Vương Phủ, ai bảo Sở Lưu Nguyệt khiêu khích người ta trước đây?

Trong phòng, Túc Diệp nhếch khóe môi kéo lên nụ cười mang theo một chút tàn nhẫn.

- Nếu như Bản Thế Tử muốn động thủ giết người thì sẽ không lên la lên lút sau lưng, Bản Thế Tử sẽ dứt khoát cho hắn chết một cách thống khoái, giờ trò ở sau lưng người khác chỉ có thể là hành vi của kẻ tiểu nhân mà thôi.

Lời nói ám chỉ của Túc Diệp khiến Sở Lưu Nguyệt cảm thấy chói tai, trong lòng nàng tức giận mắng: "Tên khốn khiếp này, chẳng lẽ hắn biết nàng làm chuyện này rồi nên mới nói bóng nói gió như vậy? Ám chỉ nàng chính là kẻ tiểu nhân hãm hại sau lưng người khác?"

Nhưng trong thời điểm như thế này ít nói vẫn tốt hơn, khi lực lượng bản thân không bằng người khác thì phải cam chịu, không cam chịu sẽ bị chết rất thảm.

Chính vì vậy, cho dù lời nói của Túc Diệp khiến Sở Lưu Nguyệt hận đến mức nghiền răng nghiền lợi nhưng nàng vẫn bảo trì thần thái kiên định, không hề nhúc nhích, nửa điểm tức giận cũng không thể hiện ra.

Chẳng qua là Túc Diệp cũng không phải hạng người dễ buông tha cho kẻ khác, thấy Sở Lưu Nguyệt không có động thái gì, hắn cũng không nổi giận mà lại mở miệng nói tiếp:

- Sở nhị tiểu thư đã nói mình không động thủ vậy thì Bản Thế Tử sẽ cho tiểu thư một cơ hội chứng minh.

Túc Diệp vừa dứt lời, Diệp Thị đã vội vượt lên nói:

- Mời Túc Thế Tử nói, chứng minh như thế nào? Nếu Sở Lưu Nguyệt không thể chứng minh được sự trong sạch của mình thì có nghĩa là nó đã ra tay với tỷ tỷ của mình?

Diệp Thị dường như không thể đợi chờ được muốn án tội danh lên người Sở Lưu Nguyệt. Nếu như thật sự gán được cho Sở Lưu Nguyệt cái tội danh này thì tất cả những việc xảy ra gần đây cũng có thể đổ hết lên đầu Sở Lưu Nguyệt mà không hề liên quan đến bà.

Sở Lưu Nguyệt nghe xong lời này, sắc mặt không khỏi tối đi. Nàng nhìn về phía Túc Diệp, bây giờ ngược lại nàng muốn xem Túc Diệp có biện pháp gì để cho mình chứng minh sự trong sạch?

Túc Diệp nhìn qua Sở Lưu Nguyệt, tâm tình hắn tự dung tốt lên, lông mày khẽ gầy lên, mắt phượng chợt lóe giống như ngọc thạch sáng ngời, làm cả khuôn mặt hắn vì thế mà càng trở nên nổi bật, phong thái bức người. Giờ khắc này, so với vẻ lãnh khốc vô tình trước đây thì gương mặt hắn trở nên nhu hòa hơn một chút, nhưng như vậy lại càng khiến người ta không thể rời mắt. Đôi môi hé mở tạo nên độ cong động lòng người, mặc dù không phải nụ cười dịu dàng mà giống như nụ cười ma mị của một ác ma nhưng vẫn khiến người xem phải ngây ngất.

Sở Lưu Liên ở trên giường thấy bộ dạng như vậy của Túc Diệp chỉ cảm thấy tâm hồn thiếu nữ nhầy loạn. Giờ phút này nàng đã quên đi tất cả mọi người trong phòng, quên phụ thân, mẫu thân, quên cả người nàng muốn hãm hại là Sở Lưu Nguyệt, chỉ lo nhìn chăm chăm Túc Diệp. Tâm tình như vậy nàng chưa từng cảm nhận qua, bây giờ nàng có thể khẳng định mình thích Túc Diệp, khác hoàn toàn với sự tỉnh táo khi muốn gả cho Tĩnh Vương và Huệ Vương lúc trước.

Hóa ra khi yêu một người là không cách nào giữ cho mình suy nghĩ tỉnh táo, trong lòng chỉ có một mình hắn.

Sở Lưu Liên ở một bên tương tư, cũng không có ai chú ý đến biểu hiện của nàng ta. Lúc này Túc Diệp nhìn Sở Lưu Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, nếu như người động tay động chân thì nhất định phải chạm qua Tuyết Sơn Xích Long Quả, như vậy trên tay người sẽ có hương vị của Tuyết Sơn Xích Long Quả.

Túc Diệp vừa nói xong, đồng tử Sở Lưu Nguyệt liền co rút lại, trong vô thức muốn rút tay về, nhưng rất nhanh nàng đã định thần lại, nếu bây giờ rút tay lại thì khác nào để cho tất cả mọi người trong phòng này biết nàng có tật giật mình, chính vì vậy nàng trấn định đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Sự trấn định này của nàng khiến Túc Diệp ở phía đối diện cũng không thể không bội phục. Tiểu nha đầu này rất tỉnh táo a, nhưng hắn có thể khẳng định Tuyết Sơn Xích Long Quả này nhất định là do nàng động tay chân, nghĩ vậy liền mở miệng:

- Như vậy đi, nếu Nhị tiểu thư muốn chứng minh mình chưa từng động qua Tuyết Sơn Xích Long Quả thì hãy để Bản Thế Tử kiểm tra tay của người. Nếu như tay người không có hương vị của Tuyết Sơn Xích Long Quả thì chứng tỏ việc này không liên quan đến người, mà ngược lại, nếu trên tay người có hương vị của Tuyết Sơn Xích Long Quả thì rõ ràng là người đã đụng vào Tuyết Sơn Xích Long Quả.

Trong mắt Sở Lưu Nguyệt xẹt qua tia lạnh lẽo, mím môi nhìn chăm chăm vào Túc Diệp, hồi lâu sau mới mở miệng:

- Túc Thế Tử cho rằng như vậy là thỏa đáng sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, người và ta, nam chưa lập gia thất, nữ chưa gả ra ngoài, hành động như vậy thích hợp sao?

- Có cái gì không thích hợp?

Trên gương mặt tuấn mỹ của Túc Diệp không lộ ra một chút thần sắc không ổn nào, vẫn hoàn mỹ không tỳ vết khiến mắt Sở Lưu Nguyệt bùng lên lửa

giận. Ánh mắt ác liệt của hắn nhìn thẳng vào Sở Lưu Nguyệt, cuối cùng còn bồi thêm một câu:

- Trừ khi Sở nhị tiểu thư chột dạ, sợ Bản Thế Tử phát hiện ra hương vị của Tuyết Sơn Xích Long Quả trên tay ngươi nên mới viện cớ này.

Túc Diệp vừa nói xong Diệp Thị liền bắt lấy cánh tay Sở Thiên Hạo khóc rống lên:

- Lão gia, nhất định là Lưu Nguyệt, nhất định là nàng ta làm. Nàng ghen ghét sự xinh đẹp của Liên Nhi nên mới thừa dịp hãm hại tỷ tỷ của mình a. Lão gia, người phải làm chủ cho Liên Nhi.

Diệp Thị khóc lên khiến Sở Lưu Liên đang nhìn Túc Diệp ngây người phục hồi lại tinh thần, nàng liền khóc theo mẫu thân, đau khổ kêu ra hai chữ:

- Phụ thân.

Sở Thiên Hạo rất yêu thương Sở Lưu Liên nên thấy nữ nhi thương tâm liền đau lòng ngay lập tức, nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt.

- Lưu Nguyệt, ngươi muốn chứng minh mình trong sạch thì hãy để Thế Tử kiểm tra một chút, nếu ngươi không chạm qua Tuyết Sơn Xích Long Quả thì phụ thân sẽ không trách ngươi.

Sở Lưu Nguyệt ngược mắt nhìn Sở Thiên Hạo, khóe môi kéo lên nụ cười trào phúng, không phải đều là nữ nhi của người sao? Vì sao Sở Lưu Liên vừa khóc thì phụ thân đã dao động rồi?

- Phụ thân, ngươi thật sự muốn nữ nhi làm như vậy?

Sở Lưu Nguyệt cũng giả bộ khóc lên:

- Đây rõ ràng là phụ thân để cho người ngoài khi nhục nữ nhi, làm sao có thể để nữ nhi làm như vậy? Nếu chuyện này đồn ra ngoài thì thanh danh của nữ nhi còn nữa hay không?

Sở Thiên Hạo nghe xong không khỏi ngây ngẩn cả người, kỳ thật lời của Sở Lưu Nguyệt nói cũng đúng. Chuyện Sở Lưu Nguyệt chưa lập gia đình mà đã tiếp xúc thân mật với nam nhân mà bị truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nàng, nhất thời, Sở Thiên Hạo liền cảm thấy khó xử.

Diệp Thị thấy Sở Thiên Hạo dao động, sợ ông đổi ý liền khóc lớn tiếng hơn:

- Ta không muốn sống nữa, nếu Liên Nhi bị hủy dung rồi thì ta thật sự không muốn sống nữa.

Sở Lưu Nguyệt quét mắt lạnh nhìn Diệp Thị, không biết bà ta thương tâm thật hay đang giả bộ nhưng khả năng diễn kịch cũng đủ thâm hậu rồi.

Trong phòng, Túc Diệp không hứng thú xem người Sở Gia diễn kịch nên nhướng mày nhắc nhở Sở Lưu Nguyệt:

- Bản Thế Tử nhớ không nhầm thì dường như Sở nhị tiểu thư mới bị từ hôn phải không?

Sở Lưu Nguyệt nghe xong tròn mắt, nam nhân này không vạch sọc của người khác thì sẽ chết sao? Nàng quay người trừng mắt nhìn hắn:

- Vậy nên?

- Hôn sự cũng bị người ta từ rồi, bây giờ chỉ kiểm tra tay một chút thôi thì có gì mà làm mất danh dự? Bản Thế Tử có thể khẳng định, người bình thường sẽ không dám đồn đại linh tinh về chuyện liên quan đến Bản Thế Tử.

Câu nói của hắn cuồng vọng đến cực điểm, nhưng người trong phòng này đều biết rõ là hắn nói thật, ai lại chán sống đi treu chọc Diêm Vương lãnh huyết làm gì?

Lời nói của Túc Diệp đã nhắc nhở Sở Thiên Hạo rằng Sở Lưu Nguyệt vừa mới bị Tĩnh Vương Gia từ hôn, danh dự cũng mất hết rồi cần gì quan tâm đến lần này, huống chi không có ai dám đồn đại lung tung về Túc Vương Thế Tử.

Cho nên Sở Thiên Hạo thúc giục:

- Lưu Nguyệt, nếu ngươi không động vào Tuyết Sơn Xích Long quả thì để Thế Tử kiểm tra đi, không có việc gì, sẽ không có ai dám đồn đại lung tung.

Sở Lưu Nguyệt vô cùng thất vọng với vị phụ thân này, khó trách Sở Lưu Nguyệt trước kia phải chịu nhiều khổ cực như vậy, nam nhân mà không quá quyết, bất cứ lúc nào cũng dao động bất định.

Thật ra nàng đâu có để ý nam nữ thụ thụ bất thân cái gì kia, chỉ vì nàng có động vào Tuyết Sơn Xích Long Quả nên vẫn cố tìm cớ thoái thác. Nhưng đáng tiếc là hết lần này đến lần khác đều không thực hiện được ý đồ, chẳng lẽ nàng phải cho Túc Diệp kiểm tra thật, xem nàng có chạm vào Tuyết Sơn Xích Long Quả hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Kiểm tra tay.

Trong phòng, ngay lúc Sở Lư Nguyệt còn đang do dự thì Diệp Thị lại kêu lên:

- Lư Nguyệt, phụ thân ngươi nói mà ngươi không nghe sao? Nhanh lên, thời gian của Túc Thế Tử quý giá, người đừng làm mất thời gian của hắn.

Sở Lư Nguyệt không thèm để ý Diệp Thị, nàng trấn định đi đến trước mặt Túc Diệp, nàng không tin Túc Diệp có thể phát hiện ra hương vị của Tuyết Sơn Xích Long Quả trên tay nàng, nói không chừng hắn đang lừa dối nàng. Bình gia có câu, bình bất yếm trá*, nếu bản thân mình lộ ra sơ hở thì chính là cho Túc Diệp có cơ hội bóc mẽ, vậy nên trấn định là điều duy nhất nàng có thể làm lúc này.

*bình bất yếm trá: khi chiến tranh thì không từ bỏ thủ đoạn, mưu kế để giành thắng lợi. (Câu này ý nói Lư Nguyệt tỷ cho rằng Túc Diệp ca đang dùng kế để che mắt nhằm dụ mình phạm sai lầm)

Sở Lư Nguyệt đi từ từ đến trước mặt Túc Diệp, vươn hai tay, lạnh nhạt mà tỉnh táo nhìn hắn. Khi tới gần Túc Diệp nàng liền nghe thấy một mùi thơm kỳ lạ truyền đến từ trên người hắn, một loại hương thơm khiến người ta phải say mê. Mùi hương này cũng giống như con người của hắn, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm nhưng vẫn phải mê muội, đề rồi cuối cùng có thể tùy thời cho người khác một kích lấy mạng.

Sở Lư Nguyệt đang nghĩ Túc Diệp đang uy hiếp nàng, xem nàng có rối loạn hay không mà thôi, theo như nàng phán đoán thì một nam nhân luôn cao tại thượng, khí phách tôn quý, coi mạng người là con sâu cái kiến như hắn làm sao có thể ra tay đối phó với một tiểu nha đầu như nàng được đây?

Nhưng không ngờ thấy khi nàng đưa tay thì Túc Diệp thật sự cúi đầu xuống, khẽ ngửi mùi hương trên tay nàng.

Cảnh này khiến Sở Lư Nguyệt xúc động đến mức muốn đưa tay hung hăng tát cho hắn một cái, tốt nhất là đánh cho tên nam nhân này tàn phế đi, đồ vô sỉ này, không ngờ thật sự ngửi tay nữ nhân.

Kỳ thật Sở Lư Nguyệt không biết đây là lần đầu tiên Túc Diệp làm hành động như thế này, nếu là trước kia, đừng nói ngửi tay, cho dù là đến bên cạnh hắn cũng ngại phiền toái, vậy nên Sở nhị tiểu thư phải cảm thấy vinh hạnh mới phải, chứ không phải tràn đầy hận khí thế này, giống như hận không thể tung chưởng đập chết hắn.

Túc Diệp ngửi tay trái hai lần, tay phải hai lần, Sở Lư Nguyệt thật muốn hỏi hắn: "Ngươi là cẩu sao?"

Nhưng nàng không dám hỏi, đoán chừng nếu nàng mở miệng cũng sẽ bị hắn phan tay cho nên nàng nhẫn nhịn, nhìn đến mức thân thể trở nên cứng ngắc. Bởi vì nàng không quen làm hành động như vậy, trước đây nàng cũng từng có vị hôn phu nhưng khi hắn muốn hôn nàng thì nàng liền cảm thấy khó chịu nên lần nào cũng từ chối hắn. Mà động tác bây giờ của Túc Diệp, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái, nó làm toàn thân nàng cảm thấy không tự nhiên.

Cũng may Túc Diệp đã ngừng đầu lên, đôi mắt phượng híp lại, đôi đồng tử kia như muốn nói.

"Sở Lư Nguyệt, ngươi thật to gan, không ngờ lại có can đảm tính toán ta, còn muốn một viên đá ném chết hai con chim, một là tỷ tỷ người, hai là ta?"

Trong lòng Sở Lư Nguyệt lộp độp, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, không ngờ tên nam nhân này ngửi thấy hương vị của Tuyết Sơn Xích Long quả thật. Hắn có nói ra sự thật không? Sở Lư Nguyệt suy nghĩ thật nhanh, tin tức trong mắt vận chuyển.

"Túc Diệp, nếu ngươi nói cho họ biết ta hạ độc thì xem như ngươi đã giúp Sở đại tiểu thư diệt trừ ta rồi. Không chừng Sở đại tiểu thư sẽ mừng đến mức lấy thân báo đáp, gả làm nương tử của ngươi, có thể lấy được đệ nhất mỹ nhân làm nương tử thì cũng là một loại phúc phận."

Sở Lư Nguyệt đánh cược, cược rằng một thiên chi kiêu tử như Túc Diệp sẽ không thèm để ý đến loại chuyện nhỏ nhặt như thế này, cũng chán ghét phải đi giúp một kẻ không đáng.

Trong phòng, không khí trở nên trầm lắng, Túc Diệp cùng Sở Lư Nguyệt đối mặt, những người khác cũng không đoán ra ánh mắt của họ khi đối diện nhau đã trao đổi những gì.

Sở Lư Liên thấy Túc Diệp nhìn chằm chằm Sở Lư Nguyệt thì trong lòng dấy lên cảm giác ghen ghét, lửa giận quanh thân bắt đầu thiêu đốt, thậm chí hận không thể hùng hổ tiến lên đem hai người kia tách ra. Nàng nhìn thế nào cũng thấy chương mắt a, tâm nàng đau như bị cửa cháy máu, vì cái gì bản thân nàng là đệ nhất mỹ nhân đang nằm trên giường mà nam nhân kia coi như không tồn tại mà một xấu nữ lại khiến hắn nhìn lâu như vậy? Thật không công bằng! Không được, nhất định phải tìm cách thu hút ánh mắt của Túc Vương Phủ Thế Tử. Sở Lư Liên nghĩ vậy thì đột nhiên ho khan hai tiếng.

Quả nhiên hành động của Sở Lư Liên đã tách được ánh mắt của Túc Diệp cùng Sở Lư Nguyệt, nhưng trước khi thu hồi ánh mắt Túc Diệp còn hung hăng nhìn xuống ám chỉ: "Có can đảm lợi dụng ta, ngươi chờ đó tiếp chiêu của ta đi."

Sở Lư Nguyệt hếch mũi nhìn lên, tiếp chiêu thì tiếp chiêu, ai sợ ai? Nàng sợ hắn mới là lạ, dù sao thì hắn cũng đã nhắm vào nàng, chết đẹp hay chết xấu đều là chết, nhưng có chết cũng cho hắn không được yên ổn.

Diệp Thị cùng Sở Thiên Hạo cùng nhìn Túc Diệp, Diệp Thị nóng vội mở miệng.

- Túc Thế Từ, Lưu Nguyệt có chạm vào Tuyết Sơn Xích Long Quả sao?

Đối với nhân vật như Túc Diệp, Diệp Thị rất coi trọng, chỉ cần là lời nói của hắn thì bà ta không dám nghi ngờ gì.

Mọi người trong phòng đều hướng ánh mắt về phía Túc Diệp, chỉ thấy hắn chậm rãi sửa sang lại y phục, sau đó lạnh nhạt nói:

- Bản Thế Từ không phát hiện ra hương vị Tuyết Sơn Xích Long Quả trên tay nàng.

Lời này vừa rơi xuống Sở Lưu Nguyệt liền thở dài một hơi, xem ra mình đã tìm được được sống trong một khắc cuối cùng. Thạch Lựu đứng sau lưng nàng vừa rồi cũng lo đến mức không dám thở mạnh, bây giờ cũng để được tâm xuống rồi.

Trong phòng, Diệp Thị cùng Sở Lưu Liên không khỏi thất vọng, không ngờ lại để cho tiện nhân kia tránh thoát.

Túc Diệp quan sát Sở Lưu Liên trên giường rồi lại quan sát Sở Lưu Nguyệt, sau đó âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Túc Trúc, giúp Sở đại tiểu thư kiểm tra một chút, xem mặt nàng bị làm sao?

Tuy hắn không vạch trần chuyện Sở Lưu Nguyệt hạ độc nhưng cũng không muốn để cho nàng được như ý cho nên mới sai Túc Trúc giúp Sở Lưu Liên kiểm tra.

Túc Trúc đáp một tiếng rồi đi qua kiểm tra cho Sở Lưu Liên. Sở Lưu Liên thấy Túc Diệp vẫn trong phòng, nàng không muốn để lộ gương mặt xấu xí trước mặt người mình thích nên có chút do dự.

Trên mặt Túc Trúc không có biểu tình gì, dường như không hề biết thương hương tiếc ngọc, lạnh lùng nói:

- Buông tay ra nếu không ta kiểm tra thế nào?

Sở Lưu Liên khó xử, không nghĩ tới chủ tử đã không hiểu lòng người mà ngay cả nô tài cũng không khác gì. Nhưng vẫn phải nghe lời hắn buông tay xuống, Sở Lưu Liên liền cảm thấy trên mặt mình truyền đến cảm giác đau nhức vô cùng, gương mặt vốn tinh xảo xinh đẹp trở nên thê thảm. Sở Lưu Nguyệt nhìn mặt Sở Lưu Liên có chút buồn cười.

Ai bảo nàng giả bộ bệnh làm gì? Nếu không giả bệnh thì làm sao gặp nhiều chuyện như vậy.

Túc Trúc kiểm tra xong đi tới bẩm báo với Túc Diệp:

- Gia, thương tổn trên mặt cũng không trầm trọng, chỉ khoảng mười ngày thời gian là không có việc gì nữa rồi.

- Ủ, vậy được rồi, chúng ta về thôi.

Chỉ mười ngày mà thôi, Túc Diệp cũng lười ra lệnh cho Túc Trúc điều trị cho Sở Lưu Liên. Hắn nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, quanh thân dâng lên khí lạnh, không nghĩ tới hắn lại để cho tiểu nha đầu kia tính kế mình. "Được rồi, tiểu nha đầu, người chờ đó cho ta."

Trong phòng, Sở Lưu Liên vốn đang chờ mong nhìn Túc Diệp, trông cậy vào thuốc hạ của hắn có thể chữa được thương tổn trên mặt mình nhưng ai mà ngờ nam nhân này không hề thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp dẫn người rời đi. Sở Lưu Liên gian nan nuốt một ngụm khí, thiếu chút nữa bị sặc, nước mắt thì nhàu chảy ra, lần này là vì sự lạnh lùng của Túc Diệp làm cho tức đến phát khóc. Làm sao Túc Diệp có thể đối xử với nàng như thế? Làm sao có thể, tuy mặt nàng bị hủy nhưng cũng tự nhận bản thân không thua kém bất cứ ai, vì sao trong mắt hắn không hề có nàng đây?

Sở Lưu Nguyệt thấy Túc Diệp đi thì đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn không được mở miệng khiêu khích:

- Túc Vương Thế Từ chẳng lẽ cứ đi như vậy? Đại tỷ ăn Tuyết Sơn Xích Long Quả của người nên mới bị hủy dung, có phải Túc Thế Từ cũng nên cho Sở Phủ một câu trả lời thích đáng không?

Lời Sở Lưu Nguyệt vừa nói xong, Túc Diệp đi tới trước cửa chợt dừng bước. Hắn chậm rãi xoay người nhìn sang, dưới ánh sáng đôi mắt phượng của hắn lóe lên tia thị huyết ác liệt, sát khí đằng đằng bao phủ, nhìn chằm chằm Sở Lưu Nguyệt.

Ánh mắt kia như muốn nuốt chửng Sở Lưu Nguyệt. Sở Lưu Nguyệt nhìn không được nuốt nước miếng, trong lòng bỗng nhiên có chút ân hận vì đã nhanh mồm nhanh miệng. Cái miệng đúng là thích gây sự a, nam nhân này rất tức giận rồi. Có khi nào hắn sẽ tức giận đến mức giết nàng để giải hận không? Bây giờ nàng cảm thấy mình giống như con gián không sợ chết, biết rõ bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn đánh chết nhưng lại không biết quay đầu mà cứ đâm thẳng về phía trước.

Cả phòng bị bao phủ bởi khí tức lạnh lẽo, ai cũng có thể nhìn ra hiện tại Túc Diệp vô cùng tức giận.

Trong lòng Diệp Thị cùng Sở Lưu Liên không khỏi khản trương, nhìn chằm chằm Túc Diệp, trông chờ hắn tức giận rồi đem tiểu tiện nhân Sở Lưu Nguyệt này thu thập.

Nhưng chốc lát sau vẫn không thấy Túc Diệp có động tác gì, chỉ thấy hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Lưu Nguyệt. Đôi đồng tử

thâm trầm đảo đến Sở Thiên Hạo trong phòng, lạnh như băng mở miệng:

- Sở đại nhân cần Túc Diệp cho một câu trả lời thích đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Si tâm vọng tưởng.

Sở Thiên Hạo nhìn thấy ánh mắt của Túc Diệp thì liền cảm thấy bị áp lực, ánh mắt kia khiến ông ngồi không yên, vội vàng đứng lên khoát tay:

- Không cần, không cần, Thế Tử cùng Sở Phủ chúng ta từ trước đến nay không có ân oán, hoàn toàn không có lý do để động thủ với tiểu nữ.

- Vậy là tốt rồi.

Túc Diệp hơi gật đầu sau đó quay đầu nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt, âm trầm mở miệng:

- Người nghe thấy rồi chứ?

Nói xong câu đó trong mắt hắn tràn ra hàn ý như muốn nói, Sở Lưu Nguyệt, người chờ mà tiếp chiêu đi.

Sau khi cảnh cáo xong hắn liền quay đi, nếu không đi ngay sợ rằng hắn không kìm nổi xúc động mà bắt lấy cổ của tiểu nha đầu này, vậy mà dám tính kế hắn, tốt, có gan. Sở dĩ hắn không muốn động vào nàng là vì vất vả lắm mới có một đối thủ thú vị, hắn không muốn hủy đi nàng quá sớm, đợi đến ngày hắn chán rồi thì sẽ tính nợ mới nợ cũ gộp vào một thể, nhưng trước mắt hắn không muốn động đến nàng.

Diệp Thị cùng Sở Lưu Liên phía sau không khỏi thất vọng. Sở Lưu Liên chẳng những thất vọng mà trong lòng còn có cảm giác như bị hành hạ. Nàng cảm thấy Thế Tử Túc Vương Phủ đối với tiện nhân Sở Lưu Nguyệt này rất khác biệt. Nếu hôm nay người nói những lời này là một người khác thì cho dù không bị côn đánh chết cũng bị gỗ rặng rặng, nhưng bây giờ Sở Lưu Nguyệt nói ra những lời này lại không bị làm sao.

Nghĩ đến những thứ trong lòng Sở Lưu Liên liền vô cùng khó chịu.

Trong phòng, Sở Thiên Hạo thấy Túc Diệp rời đi liền nhanh chóng đi ra tiễn hắn, vị hung thần này ông cũng không dám đắc tội, hắn đừng đối phó Sở Gia là tốt rồi. Hiện tại bệnh của Lưu Liên cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần tám, mười ngày là không sao rồi, điều này khiến trong lòng ông thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Trên xe ngựa của Túc Vương Phủ, Túc Diệp nằm nghiêng trên giường êm trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Túc Tùng ngồi bên cạnh dâng lên một ly trà, Túc Diệp nhận lấy, mắt không thèm ngược lên nói:

- Có cái gì muốn hỏi liền hỏi đi.

- Gia, rõ ràng là Sở nhị tiểu thư động tay động chân, vì sao người không vạch trần nàng?

Túc Tùng không đề cập đến còn may, vừa nhắc tới thì liền cảm giác được quanh thân chủ tử của mình tràn ra sát khí cuộn cuộn khiến không gian trong xe như ngập trong dòng nước lạnh. Túc Tùng nhìn không được rụt cổ, xem ra mình nói sai rồi.

- Nếu ta mở miệng thì không phải là giúp Sở đại tiểu thư cùng Diệp Thị kia sao? Người cho rằng Bản Thế Tử là loại người tốt như vậy?

Tiểu nha đầu kia không sợ cũng vì điều này. Túc Diệp đột nhiên mở trừng mắt, hàn khí lạnh lẽo bắn ra bốn phía, khóe môi kéo lên một vòng cung tà ác.

Túc Tùng không khỏi thay Sở nhị tiểu thư cầu phước, Gia giận thật rồi, tiếp theo chỉ sợ người sẽ nghĩ kế đối phó Sở nhị tiểu thư, không biết Sở nhị tiểu thư có thể toàn thân mà về không? Nhưng ngẫm lại những gì Sở nhị tiểu thư làm lúc trước thì xác thực nàng cũng không phải nhân vật dễ đối phó.

Túc Tùng cảm thấy trò chơi này càng ngày càng thú vị, hắn có một loại cảm giác như Gia gặp phải kỳ phùng địch thủ. Nếu đến cuối cùng Sở nhị tiểu thư thắng thì có thể nào Gia sẽ càng lún càng sâu không? Nói không chừng ngay cả thân Sở nhị tiểu thư cũng làm Gia hứng thú a. Túc Tùng nghĩ mà khóe môi kéo lên càng lớn. Túc Diệp lạnh lùng liếc hắn:

- Người đang ngại chính mình nhiều răng sao?

Túc Tùng run lên, lập tức ngậm miệng lại không dám để lộ hàm răng ra ngoài. Vị chủ tử này của hắn vốn tâm ngoan thủ lạt, nếu làm người mất hứng thì không biết chừng sẽ sai người bẻ từng cái răng của hắn xuống.

Xe ngựa một đường hồi phủ.

Trong Liên Viện của Sở Phủ, Diệp Thị hưng hăng trợn mắt nhìn Sở Lưu Nguyệt sau đó bất đắc dĩ phát tay:

- Ngươi trở về đi.

- Vâng, mẫu thân.

Sở Lưu Nguyệt cười tủm tỉm nói. Tuy lúc trước nàng lo lắng Túc Diệp sẽ vạch trần mình nhưng may mắn nam nhân kia vô cùng tự phụ, không muốn để bất cứ kẻ nào được lợi nên giúp nàng tránh thoát được một kiếp, xem ra lần sau phải cẩn thận rồi.

Sở Lưu Nguyệt quay đầu nhìn về phía Sở Lưu Liên ở trên giường, chỉ thấy thần sắc nàng ta có chút ngây dại, trên mặt tràn đầy vẻ suy tư, ngay cả khi Sở Lưu Nguyệt chào nàng ta cũng không nghe thấy. Diệp Thị cũng phát hiện nữ nhi có chút khác thường cho nên phát tay ý bảo Sở Lưu Nguyệt rời đi.

Sở Lưu Nguyệt dẫn Thạch Lự đi ra ngoài, chủ tớ hai người vừa ra khỏi Liên Viện thì Thạch Lự đã nhìn không được ngã khụy xuống. Sở Lưu Nguyệt vội đưa tay đỡ Thạch Lự, đau lòng nói:

- Ngươi sợ đến choáng váng rồi?

- Tiểu thư, người sờ tay nô tỳ xem, nô tỳ sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, may mắn là cuối cùng không có chuyện gì.

- Trở về đi, sau này bạo gan lên một chút, nhất gan như vậy thì cũng có ngày tiểu thư ta đem người đổi.

Sở Lưu Nguyệt nói giỡn, tuy Thạch Lự nhất gan nhưng lại rất trung tâm, người như vậy nàng sẽ không bao giờ đổi, chẳng qua là nàng muốn dọa Thạch Lự mà thôi. Nhưng Thạch Lự bị dọa thật, vừa nghe xong Sở Lưu Nguyệt nói đã vội khóc lên:

- Tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ, về sau nô tỳ sẽ can đảm hơn, tuyệt đối sẽ không nhất gan nữa.

- Ừm, chỉ cần lá gan ngươi lớn thì ta sẽ giữ ngươi lại.

Sở Lưu Nguyệt đỡ Thạch Lự, hai người cùng về Đào Viện.

Trong phòng Liên Viện, Diệp Thị cho mấy hạ nhân ra ngoài sau đó duỗi tay nắm lấy tay nữ nhi khăn trương hỏi:

- Liên Nhi, con sao vậy?

Bà cũng cảm thấy hành động của nữ nhi mình có chút không bình thường. Sở Lưu Liên nghe xong lời nói quan tâm của Diệp Thị thì cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, nàng ta đột nhiên kích động bất lý tay Diệp Thị hỏi:

- Mẫu thân, nếu con không lấy Huệ Vương, Tĩnh Vương, không lấy bất kỳ Hoàng Tử nào mà gả cho Túc Thế Tử thì thế nào?

Diệp Thị càng hoảng sợ, thời gian trôi qua mới bao lâu mà nữ nhi đã bỏ giấc mộng Hoàng Hậu, muốn làm Túc Vương Thế Tử Phi rồi?

- Liên Nhi, không phải con đã bị bệnh gì rồi chứ?

Diệp Thị vươn tay sờ trán Sở Lưu Liên, nghi ngờ nữ nhi bị bệnh. Nhưng Sở Lưu Liên liền đẩy tay Diệp Thị, nghiêm túc nhìn mẫu thân, nắm chặt tay Diệp Thị:

- Mẫu thân, vừa rồi khi con nhìn Thế Tử Túc Vương Phủ tim liền nhảy loạn lên giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hẳn mới là nam nhân chân chính a.

Sắc mặt Diệp Thị tối đi, Tĩnh Vương cùng Huệ Vương thì Liên Nhi còn có khả năng, còn Túc Thế Tử kia lại là nam nhân tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa vừa rồi tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy mà hẳn cũng không hề vì Lưu Liên mà động tâm, nam nhân như vậy không dễ thu phục a.

- Liên Nhi à, chúng ta vẫn theo dự tính trước kia mà làm được không? Làm Hoàng Hậu nhất định tốt hơn làm Thế Tử Phi, đến lúc đó con sẽ là người dưới một người trên vạn người. Còn về vị Thế Tử kia, tuy rằng rất xuất sắc nhưng hẳn lại là người tâm ngoan thủ lạt, chuyên quyền độc đoán, nghe nói thủ đoạn trừng trị kẻ khác của hắn cũng khiến người ta vô cùng sợ hãi.

- Như vậy mới là nam nhân thực sự, không giống như Tĩnh Vương cùng Huệ Vương, lúc nào cũng sợ đầu sợ đuôi, làm việc gì cũng không quả quyết.

Sở Lưu Liên cũng không cho rằng Túc Diệp tâm ngoan thủ lạt, trái lại nàng xem như vậy là làm việc quyết đoán, như vậy mới là nam nhân.

Diệp Thị vươn tay bóp trán, nữ nhi làm sao vậy? Nam nhân như Túc Diệp rất khó thu phục, cho dù bà đồng ý thì sao, Túc Diệp cũng không phải Tĩnh Vương nha.

- Liên Nhi, nam nhân kia sẽ không để ý bất cứ kẻ nào đâu.

Điểm này Sở Lưu Liên lại không lo lắng, khỏe môi lộ ra nụ cười tự tin:

- Mẫu thân đừng lo lắng chuyện này, đừng quên con còn là Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân, chỉ cần con muốn thì nam nhân trong thiên hạ này sẽ không thoát khỏi.

Tuy hôm nay Túc Diệp chưa hề động tâm với nàng nhưng nàng không tin khi mình khôi phục dung mạo thì hẳn vẫn không động tâm.

Diệp Thị khuyên không được đành im lặng nhìn Sở Lư Liên, trong lòng âm thầm nghĩ, nữ nhi đây là không dụng phải tường không biết quay đầu sao?

Ngày thứ hai, Sở Lư Nguyệt tỉnh dậy trễ, đêm hôm qua xảy ra chuyện kia khiến nàng hơi mệt nên khi trở lại thấy trời còn chưa sáng liền quay lại giường, đợi đến khi nàng tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn rồi.

Tuy trời sáng hẳn nhưng Sở Lư Nguyệt cũng không bỏ qua việc tập võ, nàng rửa mặt, chuẩn bị một chút rồi đi ra khỏi phòng, dẫn Thạch Lư đi ra sau viện.

Sở Lư Nguyệt vừa bắt đầu, luyện được mấy chiêu thì liền phát hiện có người dùng hòn đá nhỏ ném nàng, chuyên tấn công vào các chiêu thức của nàng. Sở Lư Nguyệt sửng sốt, nhưng những viên đá nhỏ bay đến như đang trợ giúp nàng, mỗi lần nàng làm động tác không tốt thì viên đá liền chuẩn xác bay ra công kích, khiến nàng nhanh chóng hóa giải. Cứ như vậy, hôm nay nàng luyện tập so với mấy ngày trước đã tiến bộ rất nhiều. Đợi đến lúc luyện xong, trên mặt Sở Lư Nguyệt đã tràn đầy mồ hôi, dùng động tác hướng đến nơi ném ra viên đá nhỏ ôm quyền:

- Không biết vị nào chỉ điểm Lư Nguyệt, mời hiện thân gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hàng yêu.

Trong chỗ tối chợt truyền ra tiếng cười, ngay sau đó một thân ảnh nhảy ra.

Người xuất hiện mặc một bộ trường bào đỏ tía nhưng trên thân không lộ một tia tục khí nào, ngược lại lại tỏa ra quý khí bức người. Theo động tác hắn nhảy xuống, trường bào đỏ tung lên, xoay tròn như đóa hoa rực rỡ trong bức tranh thủy mặc, tiêu sái gọn gàng, quanh thân thể hiện sự phóng khoáng, tùy tâm sở dục*.

*tùy tâm sở dục: tùy ý, muốn làm gì thì làm không để tâm đến lời nói xung quanh.

Vừa nhìn thấy hắn Sở Lư Nguyệt liền nở nụ cười:

- Hóa ra là người a, vừa mới sáng sớm người không ngủ được mà chạy tới Sở Phủ làm gì?

Người xuất hiện chính là người hôm qua mới kết bạn với nàng, Yến Tranh Thế Tử của Vũ Ninh Hậu Phủ.

Mặc dù Sở Lư Nguyệt không coi Yến Tranh này là bằng hữu vô cùng thân thiết nhưng vì hắn đã giúp nàng hai lần nên nàng cũng không đem hắn trở thành người xa lạ.

Yến Tranh đi tới, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt thú vị quan sát Sở Lư Nguyệt, sau đó mở miệng:

- Không ngờ người còn biết chút quyền cước a, không tệ không tệ, nhưng mà nhìn qua thì ra đáng nhưng cũng chỉ là cái vỏ rỗng vô dụng mà thôi.

- Vỏ rỗng vô dụng?

Sở Lư Nguyệt bị đá kích, nàng đã luyện được vài ngày rồi nhưng không nghĩ tới trong mắt Yến Tranh chỉ là cái vỏ rỗng. Bị nói như vậy, trong lòng Sở Lư Nguyệt cảm thấy không phục, ngay sau đó nàng liền nhào tới người Yến Tranh.

Yến Tranh động thân khẽ lui về phía sau hai bước để tránh sự tấn công của Sở Lư Nguyệt, khó hiểu nói:

- Tiểu Nguyệt Nhi, ta chỉ nói sự thật a, công phu như vậy chỉ có thể gọi là tiêu hoa trên gấm*. Đương nhiên nó cũng không phải quá vô dụng, ít nhất cũng có thể đối phó mấy tên côn đồ đầu đường xó chợ.

*tiêu hoa trên gấm: ý nói võ công của SLN chỉ được vẻ bề ngoài đẹp mắt như hoa trên gấm, chỉ để bài trí cho đẹp mà thôi.

Hắn càng nói Sở Lư Nguyệt càng đánh tới, nàng còn ra lệnh cho hắn:

- Đánh đi, nhanh lên, để ta nhìn xem đến tột cùng võ công của người cao thâm cỡ nào.

Nàng vừa nói, Yến Tranh cũng không khách khí, hấn không thối lui nữa mà hướng thẳng tới phía Sở Lư Nguyệt, dù sao thì hấn cũng coi nàng là bằng hữu, đã là bằng hữu thì không cần khách sáo làm gì. Đúng lúc này, Sở Lư Nguyệt nắm lấy một thanh côn gỗ trên đất đánh về phía Yến Tranh, Yến Tranh thấy côn gỗ đánh tới thì nhanh chóng xoay người tránh được, sau đó duỗi tay cầm lấy cổ tay Sở Lư Nguyệt, cười tủm tỉm nhắc nhở nàng:

- Ta nói võ công của ngươi là cái vô rỗng mà ngươi vẫn không tin.

Sở Lư Nguyệt không ngờ võ công của mình lại thật sự vô dụng như thế, nhưng nàng vẫn không cam lòng mà hướng đến Yến Tranh quát:

- Buông ra, buông ra, chúng ta đánh lại.

Yến Tranh nghe xong đành phải buông tay nàng, ngay sau đó Sở Lư Nguyệt lại dùng hết toàn lực tấn công Yến Tranh. Lần này Yến Tranh đánh cùng nàng ba chiêu, nhưng sau ba chiêu nàng vẫn bị Yến Tranh bắt được như trước.

Sau hai lần độ sức liên tiếp, Sở Lư Nguyệt thở gấp dừng lại, trên mặt tràn đầy mồ hôi.

Lúc này Yến Tranh lại khí định thần nhàn*, so với bộ dáng chật vật của nàng quả thật là một trời một vực.

*khí định thần nhàn: hơi thở ổn định, thần sắc nhàn nhã.

Người so với người sao mà khác nhau đến vậy? Trong lòng Sở Lư Nguyệt cảm thán, nhưng đúng lúc này nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Sở Lư Nguyệt ngược mắt nhìn chằm chằm Yến Tranh. Yến Tranh thấy hào quang lóe lên trong mắt nàng, da đầu không khỏi run lên.

- Ánh mắt đó của ngươi là ý gì?

Sở Lư Nguyệt đứng thẳng người, cười tủm tỉm mở miệng nói:

- Yến Tranh, ngươi theo ta học ảo thuật, ta theo ngươi học võ công, như vậy không phải cả hai ta đều có lợi sao?

Yến Tranh nhướng mày, hôm nay hấn tới đây chỉ vì muốn hỏi nàng chuyện ảo thuật, vì sao lại đổi thành hấn đến dạy võ công cho nàng rồi?

Sở Lư Nguyệt thấy Yến Tranh không nói lời nào thì liền mất hứng, lạnh lạnh liếc hấn:

- Không thích? Vậy mà ngươi còn nói chúng ta là bằng hữu, bằng hữu mà thế này sao?

Yến Tranh nghe thấy lời Sở Lư Nguyệt nói thì nghiêm túc suy nghĩ, hấn cảm thấy bằng hữu đúng là không nên như vậy nên cuối cùng đồng ý:

- Được, ta dạy võ công cho ngươi, thật ra võ công của ngươi cũng không quá kém, chỉ là nội công chưa thâm hậu, hơn nữa lại không có cơ hội so đấu với người khác, võ công đều phải lấy chiến đấu để tiến bộ.

- Vậy tốt quá, sau này ngươi hãy cùng đánh nhau với ta, như vậy ta sẽ tiến bộ rất nhanh.

Sở Lư Nguyệt vui mừng nói, trên mặt đầy ý cười, muốn bao nhiêu ôn hòa liền có bấy nhiêu.

Yến Tranh hơi ngần ra, không lâu trước đây nha đầu này mới có vẻ mặt khinh thường với hấn, cũng bởi vì hấn giúp nàng nên nàng đối với hấn mới ôn hòa một chút, nhưng nay lại ngoan ngoãn hiền lành như vậy, thật là một người phức tạp a.

Yến Tranh ngẫm nghĩ cuối cùng cũng đã đáp ứng rồi, ai bảo hấn thích ảo thuật mà nàng biểu diễn đây. Hơn nữa, hấn đột nhiên phát hiện nha đầu này vô cùng thú vị, có một bằng hữu như vậy cũng không tệ.

- Vậy đi, sau này chúng ta giúp nhau cùng tiến bộ, ngươi dạy ta ảo thuật còn ta dạy ngươi võ công.

- Tốt, thành giao rồi.

Sở Lư Nguyệt vươn tay nhỏ, sau một thời gian tĩnh dưỡng, bồi bổ, tay nàng đã không còn gầy guộc giống que củi như trước mà đã có sự mềm mại giống như nữ tử bình thường.

Yến Tranh không nghĩ tới tính cách của Sở Lư Nguyệt lại hào sảng giống nam nhi như vậy, càng thấy càng vừa lòng liền vươn tay vỗ vào bàn tay nàng:

- Sáng khoái, không ngờ một nữ tử lại có hào khí của bậc nam nhi như vậy, rất hợp với khẩu vị của ta, ta thừa nhận một bằng hữu như ngươi.

Sau khi đập tay hai người đều nở nụ cười.

Đúng lúc này tiếng bước chân từ xa vang lên, Sở Lư Nguyệt quay đầu nhìn lại liền thấy cách đó không xa Đồng Mụ Mụ đang chạy tới, trên mặt bà tràn đầy lo lắng. Sở Lư Nguyệt nhìn không được nhượng mày, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nàng giờ tay ý bảo Yến Tranh đang đứng bên cạnh mình nấp vào chỗ tối, Yến Tranh nhanh chóng nghe theo lời nàng mà ẩn thân.

Rất nhanh Đồng Mụ Mụ đã chạy tới, Sở Lư Nguyệt cùng Thạch Lự đến nghênh đón. Lúc này Thạch Lự đã trấn định hơn trước rất nhiều, dù vậy nàng

vẫn nghĩ không ra tại sao Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ lại đối tốt với tiểu thư nhà mình như vậy, nhưng nàng vẫn nhớ lời tiểu thư nói đêm qua nên cố gắng trấn định.

Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lự nhìn Đồng mụ mụ.

- Đồng mụ mụ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao mặt mũi người lại trắng bệch thế kia? - Thạch Lự vội hỏi Đồng mụ mụ.

Đồng mụ mụ vỗ ngực, đợi đến khi hơi thở bình ổn lại mới vội nói:

- Tiểu thư, người mau đi xem, không nghĩ tới Phu Nhân lại mời một đạo sĩ vào phủ, lập đàn thi pháp ngay ngoài Đào Viện của chúng ta, còn nói người nọ là Trương chân nhân.

- Mời đạo sĩ vào phủ, còn lập đàn thi pháp ngay ngoài Đào Viện?

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt trầm xuống, xem ra Diệp Thị không thể lý giải được những chuyện xảy ra trên người nàng thời gian gần đây nên mới nghi ngờ nàng bị ma quỷ nhập vào người rồi. Thật buồn cười, nàng ngược lại muốn xem Trương chân nhân kia có thể thu phục nàng hay không.

- Đi, đi ra ngoài xem.

Sở Lưu Nguyệt dẫn đầu bước đi, hai người Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự theo sát phía sau nàng, ba người cùng nhau tiến ra phía trước Đào Viện.

Còn chưa đi đến cửa đã nghe tiếng người huyền não truyền vào.

Xem ra ở bên ngoài đã có không ít người a, trong đó mơ hồ nghe thấy tiếng Diệp Thị nói:

- Trương chân nhân, ngài phải giúp Sở Phủ chúng ta an ổn lại nha, gần đây trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện, đây chắc chắn là do yêu quái làm loạn. Nghe nói đạo hạnh của ngài rất cao, ngài phải giúp ta thu phục nàng ta, sau khi thu phục được nàng, ta nhất định sẽ hậu tạ ngài.

Diệp Thị vừa nói xong thì một thanh âm trầm thấp vang lên:

- Xin nữ thí chủ yên tâm, bản đạo chắc chắn sẽ giúp thí chủ thu phục được nghiệp chướng này.

Sở Lưu Nguyệt nghe mà cảm thấy buồn cười, vươn tay kéo cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy cách Đào Viện không xa có khá nhiều người đang tụ tập, còn sắp xếp cả đàn cúng và hương án. Một đạo sĩ trung niên đang khua tay múa chân, đốt bùa, miệng không ngừng lầm bầm, trông có vẻ như đang thật sự thu phục yêu ma quỷ quái. Sở Lưu Nguyệt cười cợt nghiêng người tựa vào bên cạnh cửa xem diễn.

Ngoài cửa, ngoài Diệp Thị ra cũng không thiếu người hầu và mụ mụ do bà ta mang đến, Mai di nương, Bạch di nương, cả Sở Tú Nghiên và Sở Tú Dao cũng xuất hiện, hơn nữa các nàng còn mang đến rất nhiều nha hoàn làm cho Đào Viện nhộn nhịp lạ thường.

Đám người đang xì xầm to nhỏ vừa nghe thấy tiếng cửa mở thì liền im bật, không hẹn mà cùng quay ra nhìn Sở Lưu Nguyệt. Ai cũng nghĩ rằng Sở Lưu Nguyệt sẽ tức giận nhưng chờ mãi vẫn không thấy nàng có biểu hiện tức giận gì mà ngược lại còn vô cùng thoải mái tựa vào bên cạnh cửa như xem mọi người diễn trò.

Trong lòng những người này không khỏi hỗn loạn, có làm không vậy? Đầu óc nữ nhân này đúng là khác thường a. Nếu chuyện như thế này xảy ra trên người kẻ khác thì không chừng đã sớm gào khóc, thậm chí còn có thể làm náo loạn đến cả chỗ Sở Thiên Hạo. Nhưng nàng lại ngược lại, không hề tỏ ra sợ hãi, còn trấn định hơn so với bất cứ kẻ nào ở đây.

Trương chân nhân lơ đãng nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt, khi thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng thì không khỏi có chút bất an, nhưng nghĩ đến Diệp Thị đã đồng ý trước một số bạc lớn liền căn rằng tiếp tục thi pháp.

Chỉ nghe thấy Trương chân nhân lầm bầm nói:

- Thiên linh linh, địa linh địa linh linh, Thái Thượng lão quân nhanh hiển linh, thần đông tây nam bắc cùng hiển uy, làm theo lệnh ta ngay lập tức, yêu nghiệt mau tới chịu chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Triệu kiến.

Trương chân nhân lầm bầm niệm chú sau đó xoay mình phun một cái, lá bùa bị đốt, hân hướng đến phía Sở Lưu Nguyệt đứng lầm bầm niệm chú một lần

nữa.

Sở Lưu Nguyệt im lặng không phản ứng. Đây là loại đạo sĩ gì a? Còn lấy tên Trương chân nhân, phi, theo nàng thấy thì đây chính là thầy giả danh lừa bịp, muốn ăn uống miễn phí mà thôi, ăn nói lung tung.

Sở Lưu Nguyệt nghĩ vậy liền không nhin được vuron tay, phải dạy cho Trương chân nhân này một bài học:

- Không phải, nguoi...

Nhưng lời nói của nàng còn chưa hết thì Trương chân nhân đã biến sắc, vội lui về sau, vội vàng hỏi:

- Nguoi muốn làm gì?

Sở Lưu Nguyệt chợt dừng lại, nàng chỉ muốn dạy dỗ hần một chút mà thôi, nhưng lời định nói còn chưa ra khỏi miệng. Nàng định giúp hần soạn một đoạn thần chú, đảm bảo nhất định sẽ hay hơn đoạn hần vừa niệm.

Nhưng tên đạo sĩ kia sợ hãi cái gì? Nàng chỉ muốn nói một câu thôi mà.

Sở Lưu Nguyệt đang vắt óc suy nghĩ thì thấy không những đạo sĩ kia biến sắc mà ngay cả đám nha hoàn, mụ mụ, còn có Diệp Thị đứng sau lưng hần đều tái mặt. Tất cả đều vội lui về sau như gặp phải quỷ.

Sở Lưu Nguyệt nhin không được nhìn theo tầm mắt của họ quay về phía sau mình thì phát hiện ra không biết từ bao giờ đã có vài chiếc lá cây bay giữa không trung, hơn nữa còn đong đưa như bị người điều khiển. Chỉ cần Trương chân nhân, Diệp Thị cùng mấy người kia động đậy thì lá cây cũng động theo, những người này thấy vậy thì sợ đến mức ba hồn bảy vía cũng muốn đi mất, người nhát gan một chút còn khóc ngay tại chỗ.

- Quỷ a.

Sau đó có người quay lưng chạy, tiếp theo một chuỗi tiếng thét dài vang vọng, Diệp Thị cùng mấy người bà ta dẫn đến chạy bán sống bán chết, vừa chạy còn hô toáng lên:

- Quỷ a, quỷ a.

Trương đạo sĩ chẳng còn thiết tha lễ bái gì nữa mà dẫn theo hai tên đệ tử vắt chân lên cổ mà chạy.

Mới vừa rồi ngoài cửa viện chen chúc một đống người mà giờ chỉ còn một bãi đất trống, một bóng người cũng không có, trên mặt đất vẫn còn rải rác lá bùa cùng đạo cụ hàng yêu.

Nghĩ đến bộ dáng Trương chân nhân kia sợ hãi chạy trốn Sở Lưu Nguyệt lắc đầu, không còn lời nào để nói.

- Hóa ra đạo sĩ cũng sợ quỷ a, vậy thì bắt quỷ làm sao?

Nàng nói xong liền quay người đi vào trong Viện, nhưng đi được vài bước lại không nghe thấy tiếng bước chân của Thạch Lự và Đồng mụ mụ đi theo thì khó hiểu quay đầu lại. Vừa quay lại đã thấy Đồng mụ mụ cùng Thạch Lự đang sợ hãi nhìn chằm chằm vào lá cây giữa không trung. Thạch Lự nhớ được lời Sở Lưu Nguyệt nói là nếu nàng còn nhát gan sẽ đuổi nàng đi nên cố gắng kìm nén nỗi sợ, nhưng mặt vẫn cắt không còn giọt máu. Còn Đồng mụ mụ bên cạnh đã nhắm mắt ngất lịm.

Sở Lưu Nguyệt vừa bực lại vừa buồn cười, xem ra người cô đại đúng là rất sợ ma quỷ a. Giữa ban ngày ban mặt lấy đầu ra quỷ, mấy cái lá cây này là do Yến Tranh dùng nội lực làm chúng dừng giữa không trung mà thôi.

Sở Lưu Nguyệt hướng đến chỗ tối nói:

- Được rồi, nguoi đừng dọa họ nữa.

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, lá cây ngay lập tức rơi xuống mặt đất. Thạch Lự thấy vậy thì kinh ngạc, vuron tay lau mồ hôi trên đầu, nhỏ giọng hỏi Sở Lưu Nguyệt:

- Tiểu thư, đây là chuyện gì vậy?

Sở Lưu Nguyệt liếc Thạch Lự một cái:

- Chẳng lẽ nguoi không biết trên đời này có những người võ công cao cường, nội lực thâm hậu sao? Làm việc như vậy cũng không phải khó.

Nàng nói như vậy, Thạch Lự lập tức nhớ đến Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ vẫn ẩn nấp trong Đào Viện, hóa ra chuyện này là do Yến Thế Tử làm. Cuối cùng Thạch Lự cũng thở ra một hơi, vuron tay cùng Sở Lưu Nguyệt đỡ Đồng mụ mụ, ba người quay trở lại Đào Viện.

Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lự đưa Đồng mụ mụ về chỗ ở, sai Thạch Lự chăm sóc Đồng mụ mụ cẩn thận rồi về phòng mình.

Nghĩ đến những chuyện Diệp Thị đã làm, Sở Lưu Nguyệt vô cùng tức giận, sắc mặt nàng trầm xuống, ánh mắt càng lạnh lẽo, như cuồng phong bạo vũ,

ngồi lặng trong phòng nghĩ xem làm thế nào để dạy Diệp Thị một bài học.

Yến Tranh cũng chưa rời đi, hành động của Diệp Thị đã khiến hắn tức giận vô cùng. Đợi đến lúc không còn người khác, hắn liền nhảy qua cửa sổ tiến vào phòng Sở Lưu Nguyệt, mảy rậm nhìn lại, trầm giọng hỏi Sở Lưu Nguyệt:

- Muốn ta giúp người dạy dỗ Diệp Thị một chút không?

Yến Tranh đã thừa nhận Sở Lưu Nguyệt là bằng hữu của mình, Diệp Thị kia ức hiếp bằng hữu của hắn chẳng khác gì chèn ép hắn, hắn nhất định sẽ không để bà ta sống yên ổn.

Nhưng Sở Lưu Nguyệt lắc đầu, những chuyện như thế này nàng không muốn để Yến Tranh nhúng tay vào, nếu cuối cùng để lộ sơ hở thì sẽ liên lụy đến hắn, tuy rằng Yến Tranh chẳng thêm sợ nhưng nàng không muốn ảnh hưởng đến hắn. Hắn coi nàng là bằng hữu thì nàng cũng xem hắn là bằng hữu. Huống chi, điều đầu tiên nàng muốn làm là làm hồng danh dự của Diệp Thị, sau đó mới trừng trị bà ta, việc này tự nàng cũng làm được.

Nàng muốn trừng phạt Diệp Thị từng chút một, âm thầm lật đổ bà ta, đến lúc đó bản thân nàng cũng không có chuyện gì.

- Bằng không người giúp ta một chuyện đi.

Sở Lưu Nguyệt mở miệng, Yến Tranh lập tức chân thành nói:

- Người nói đi, chỉ cần giúp được thì nhất định ta sẽ giúp người.

- Hãy giúp ta loan truyền tin đồn, ta muốn tất cả người dân Kinh Thành đều biết chuyện Diệp Thị làm hôm nay. Bởi vì lời nói của ta ở Cảnh Ninh Cung ngày hôm qua là đúng sự thật cho nên Diệp Thị mới tức giận rồi làm chuyện trái đạo đức như vậy. Ta muốn bà ta để tiếng xấu muốn đòi, khiến bà ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột hết.

- Được, để ta đi làm chuyện này, yên tâm, chỉ đến tối nay là những tin tức này sẽ truyền đi khắp Kinh Thành.

- Cảm ơn người, Yến Tranh.

Sở Lưu Nguyệt hướng đến Yến Tranh nói lời cảm ơn. Vị bằng hữu này nàng đã chấp nhận, ngày sau nếu hắn có việc gì cần, nàng nhất định sẽ không chối từ.

- Đã là bằng hữu thì còn nói on nghĩa gì? Sau này không cho người nói hai từ này.

Yến Tranh phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, rất nhanh đã biến mất.

Sở Lưu Nguyệt nghĩ đến chuyện Diệp Thị làm sắp bị lan truyền khắp Kinh Thành thì trong lòng liền thoải mái hơn, sau đó nàng liền nằm xuống ghế dài, khoan thai nhắm mắt lại.

Mặc dù Kinh Thành không nhỏ nhưng năng lực của Yến Tranh cũng không thể coi thường, chỉ tới chạng vạng tối, khắp ngõ ngách của Kinh Thành đều lưu truyền lời đồn:

Diệp Thị, Phu Nhân tam phòng của Sở Phủ vì bị mất mặt trong Cung nên không thèm để ý thân phận đích nữ, mời đạo sĩ đến trước cửa viện của đích nữ lập đàn hàng yêu*. Thù đoạn ác độc như vậy thật đúng là không có đạo đức, loại nữ nhân như vậy nên đuổi ra khỏi cửa, giữ lại làm gì? Việc tốt không làm mà suốt ngày chỉ biết bêu xấu gia phong*.

*hàng yêu: trong câu "hàng yêu phục ma".

*gia phong: nề nếp gia đình.

Lời đồn bên ngoài loan truyền ầm ĩ như vậy, tất nhiên người Sở Phủ cũng nghe được tin tức.

Sở lão Quốc Công thiếu chút nữa tức chết, vốn là tôn nữ bị hưu đã đủ khiến ông mất mặt rồi, lại thêm việc Tần Thị cùng Diệp Thị ở trong Cung cũng khiến danh dự của Sở Gia mất hết, giờ lại truyền ra chuyện như vậy khiến lão Quốc Công tức giận vô cùng. Ông ra lệnh triệu kiến nhi tử, sau đó lại sai người đến Đào Viện đưa Sở Lưu Nguyệt tới.

Kỳ thật lão Quốc Công Sở Đan Niên cũng không thân thiết với Sở Lưu Nguyệt, một phần là vì Diệp Thị thỉnh thoảng lại nói một số lời không hay về Sở Lưu Nguyệt, một phần vì nàng nhất gan nhu nhược. Lão Quốc Công cũng công nhận đứa cháu gái này vô dụng nên cũng rất ít khi gọi gặp nàng, ngay cả khi đoàn tụ trong lễ mừng năm mới thì Sở Lưu Nguyệt cũng bị sắp xếp ngồi ở chỗ xa nhất.

Chuyện Sở Lưu Nguyệt gả đến Tĩnh Vương Phủ càng khiến lão Quốc Công thêm thất vọng về tôn nữ, nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này, lão Quốc Công cũng cảm thấy tò mò đối với Sở Lưu Nguyệt.

Lão Quốc Công thân là người đứng đầu Quốc Công phủ, bao nhiêu năm khổ cực, đưa Sở Phủ lên được vị thế như bây giờ hiển nhiên cũng không phải người đơn giản.

Ông phát hiện ra những chuyện xảy ra liên tiếp gần đây, Sở Lưu Nguyệt thân là người trong cuộc mà không gặp bất cứ tổn hại gì, trong khi Diệp Thị lại

thua thiệt không ít.

Chẳng lẽ mấy chuyện này đều do tiểu nha đầu Sở Lư Nguyệt kia bí mật giờ thủ đoạn? Lão Quốc Công cảm thấy không có khả năng này, tiểu nha đầu Lư Nguyệt này ông cũng không phải không biết. Nó căn bản là không có khả năng nghĩ được ra những mưu kế như thế, nếu nó thật sự lợi hại như vậy thì mấy năm qua đã chịu không khổ cực đến vậy. Chẳng lẽ có người âm thầm giúp đỡ nó? Lão Quốc Công suy nghĩ, nếu thật như vậy thì người đứng sau lưng sai bảo Sở Lư Nguyệt nhất định là nhằm vào Sở Gia, ông tuyệt đối không thể ngồi yên không quản. Lão Quốc Công nghĩ đến khả năng này thì càng ngồi không yên.

Đào Viên,

Sở Lư Nguyệt cũng không biết tin đồn lan nhanh như vậy, sau bữa tối nàng đi dạo quanh sân nhỏ một vòng rồi trở về phòng rửa mặt chưa kịp nghỉ ngơi thì lại nghe tiếng Đồng mụ mụ nói bên ngoài.

- Từ bá, sao người lại tới đây?

- Lão thái gia có lệnh, mời Nhị tiểu thư qua phòng nghị sự một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Nghiêm Từ chính là thuộc hạ đắc lực của lão Quốc công, trước kia vẫn luôn đi bên cạnh lão Quốc công, hiện giờ tuổi tác đã lớn nên làm người chạy việc. Ông ta rất được lão Quốc công tin tưởng, địa vị tại Quốc Công Phủ cũng rất cao, bình thường, ngay cả Sở Thiên Hạo thấy ông ta cũng phải khách khí ba phần.

Tất nhiên má Đồng không dám khinh thường Nghiêm Từ, bà đối với Nghiêm Từ vô cùng khách khí, nhưng khi nghe xong lời của Nghiêm Từ thì bà không khỏi có chút bất an. Lão thái gia vẫn luôn không thích tiểu thư, nhiều năm qua vẫn chưa từng gọi tiểu thư qua bên nhà chính, bây giờ lại sai người gọi tiểu thư qua đó là vì chuyện gì? Trong lòng má Đồng suy đoán, miệng không nhịn được nhẹ giọng hỏi:

- Lão thái gia tìm tiểu thư có chuyện gì ạ, tiểu thư đã ngủ rồi.

Sắc mặt Nghiêm Từ không thay đổi, bình tĩnh nói:

- Ta chỉ nghe lệnh đến mời Nhị tiểu thư đi. Má Đồng hãy đi vào gọi Nhị tiểu thư một tiếng đi, hãy nói là lão Thái gia muốn gặp nàng.

Lời nói của Nghiêm Từ không hề để cho người khác có cơ hội thương lượng. Trong lòng má Đồng càng cảm thấy không yên, nhưng bà biết tiểu thư không qua nhà chính không được nên đành quay người chuẩn bị vào phòng gọi tiểu thư.

Thật ra Sở Lư Nguyệt còn chưa ngủ, lúc nàng đang rửa mặt chuẩn bị đi nghỉ ngơi thì nghe được tiếng nói của Nghiêm Từ ở bên ngoài. Nàng vén rèm đi ra, đứng trên bậc thang nhìn Nghiêm Từ, miệng cười mà trong lòng không cười nói:

- Hóa ra là Từ bá, đã muộn như vậy mà còn bắt người đến đây, Lư Nguyệt nhận không nổi.

Từ trí nhớ của Sở Lư Nguyệt trước kia, nàng nhận ra Nghiêm Từ này chính là người hầu trung thành bên lão Quốc Công. Vì lão thái gia không thích nàng nên Nghiêm Từ đối với nàng cũng chẳng hòa nhã, vui vẻ gì.

Nghiêm Từ nghe thấy lời nói của Sở Lư Nguyệt thì sững sờ. Ông ngược mắt lên nhìn Sở Lư Nguyệt, chỉ thấy dưới ánh trăng, Sở Lư Nguyệt mặc trên mình một bộ quần áo tầm thường, mái tóc đen như mực được búi đơn giản, không hề đeo bất cứ trang sức nào, chẳng khác gì một nha hoàn bình thường. Nhưng giờ khắc này, sắc mặt nàng lạnh nhạt, quanh thân tỏa ra hơi lạnh, đôi đồng tử đen nhánh lấp lánh dưới ánh trăng. Một Sở Lư Nguyệt như vậy lại khiến cho Nghiêm Từ cảm thấy bất an, nhưng chợt nhớ tới mục đích mình đến đây, ông hơi cúi người:

- Lão nô vâng mệnh lão thái gia tới mời Nhị tiểu thư tới phòng nghị sự.

- Xem ra đêm nay sẽ có hồng môn yến* rồi, nhưng bốn tiểu thư cũng không sợ.

*Hồng Môn yến: ngụ ý là một nơi làm chuyện thị phi, người người đều diễn kịch.

Sở Lư Nguyệt tùy ý nói. Nàng bước xuống, Thạch Lữ đi theo sát phía sau, má Đồng cũng đi theo bên cạnh nàng, quan tâm nhắc nhở:

- Tiểu thư, khi gặp lão thái gia người hãy cẩn thận, đừng nói lung tung nha.

Mặc dù lão Quốc Công không giữ vị trí gia chủ nhưng ông vẫn là nhân vật đứng đầu Sở gia, hơn nữa ông lại là người rất khôn khéo nên má Đồng mới có

thể lo lắng như vậy. Tuy là bây giờ tiểu thư đã sắc sảo và suy nghĩ chín chắn hơn xưa rất nhiều nhưng vẫn không thể chủ quan.

Sở Lưu Nguyệt gật đầu:

- Má Đồng yên tâm, ta không sao đâu.

Nói xong nàng đi ra ngoài cửa viện, Nghiêm Tử cùng mấy tên người hầu đứng lặng người nhìn theo bóng nàng. Tại sao ông lại cảm thấy Nhị tiểu thư khác trước, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đoàn người nhanh chóng đi đến phòng nghị sự của Sở phủ.

Phòng nghị sự đặt tại phủ chính, đây là một căn phòng rất lớn được bài trí tinh xảo, bên trong đặt rất nhiều ghế ngồi. Đây chính là nơi Sở gia thường dùng làm nơi bàn bạc những việc trọng đại.

Hiện tại trong phòng nghị sự có rất nhiều người, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng. Người đang nắm giữ Sở Gia, trưởng tử Sở Thiên Hạ, có nương tử là Tần Thị. Con trai thứ hai của lão Quốc Công, Sở Thiên Chương, ông không liên quan đến quan trường mà kinh doanh nhiều cửa hàng trong Kinh Thành, cũng ở trong Sở Phủ. Con trai thứ ba của lão Quốc Công chính là phụ thân của Sở Lưu Nguyệt, Sở Thiên Hạo. Sở Thiên Hạo dựa vào sự cố gắng của bản thân mà leo lên vị trí Tứ Phẩm Nội Các, tuy rằng chức quan không lớn nhưng là người của Hoàng Thượng bên trong Nội Các nên cũng có chút tiếng nói. Chính vì vậy lão Quốc Công rất hài lòng về Sở Thiên Hạo.

Chỉ là gần đây Tam phòng xảy ra quá nhiều chuyện không hay nên sắc mặt của lão Quốc Công đối với Sở Thiên Hạo cũng không tốt cho được.

Những người đang ngồi trong phòng nghị sự là Sở Thiên Hạ cùng nương tử Tần thị, Sở Thiên Chương cùng nương tử Trương thị, ngoài ra còn Sở Thiên Hạo cùng Diệp thị. Nhưng Diệp thị không được ngồi mà phải quỳ trên mặt đất.

Lúc trước lão thái gia phạt nên bà ta phải quỳ ở đây.

Diệp thị bị giáo huấn, người vui vẻ nhất có lẽ là Trương thị, vui vẻ thì khỏi phải bàn rồi, mặc dù bà cố hết sức nhịn xuống để không lộ ra sự vui vẻ nhưng đôi mắt vẫn vì vui quá mà hí thành đường nhỏ.

Còn về phần Tần thị, Phu Nhân Quốc Công, do trên người vẫn mang trọng trách, hơn nữa lúc trước lão Thái Gia cũng trách mắng bà không quản lý tốt gia sự nên bây giờ bà không dám thể hiện sự vui mừng.

Trong phòng nghị sự, những người khác đều im lặng, ngay cả Sở Thiên Hạo cũng khá bất mãn với cách làm của Diệp thị. Lúc trước đã xảy ra chuyện như vậy ở trong Cung mà khi về Phủ còn không biết đường hỏi cái, còn mời đạo sĩ vào phủ, đây không phải là ngu ngốc thì là gì?

Diệp Thị quỳ bên dưới thấy mọi người không ai nói gì thì lại uất ức nói:

- Lão thái gia, con dâu thật sự tận mắt thấy trong Đào Viện có quý, giữa ban ngày ban mặt mà lá cây lủng lợ giữa không trung, ngay trên tiểu...

Thiếu chút nữa Diệp Thị thốt ra ba từ tiểu tiện nhân nhưng được ánh mắt lạnh lùng của Tần Thị làm tỉnh táo lại, vội đổi giọng:

- Ngay trên đỉnh đầu Lưu Nguyệt mà không nhúc nhích, lúc ấy không phải một mình con nhìn thấy mà có rất nhiều người khác chứng kiến. Nếu lão Thái Gia không tin thì có thể gọi người tới đề hỏi.

Sắc mặt lão Quốc Công lúc này không cần nói cũng biết đã trở nên vô cùng khó coi. Tất nhiên ông không tin vào quý hồn, hơn nữa lá lợ lủng trên không trung không phải việc không làm được, chỉ cần một người có nội lực thâm hậu là có thể không chế chúng, điều này vốn chẳng có gì đặc biệt.

Chỉ có điều nghe xong lời nói của Diệp thị thì trong lòng lão Quốc Công càng khẳng định rằng người đứng sau Sở Lưu Nguyệt nhất định là một cao thủ lợi hại. Người đó chỉ đang giúp Lưu Nguyệt chứ không muốn đối phó Sở phủ.

Bên dưới, Diệp thị vẫn khóc lóc:

- Lão thái gia, người phải tin lời con, con tuyệt không nói lung tung...

Sở Thiên Hạo thật sự nghe không nổi những lời phu nhân của mình nói được nữa. Ông cũng biết chuyện lá bay lơ lửng rất kỳ lạ nhưng đó cũng chẳng phải quỷ thần gì, rất có thể có người đã dùng nội lực không chế mới có thể khiến nó lơ lửng. Từ bao giờ Lưu Nguyệt lại quen biết với cao thủ lợi hại như vậy?

Sở Thiên Hạo suy đoán rồi cúi xuống quát Diệp Thị:

- Im ngay, ngươi còn có mặt mũi khóc lóc sao? Không phải người cố ý mời Trương chân nhân gì kia vào phủ thi pháp đó sao? Đường đường là Sở Phủ mà tin tưởng vào ma quỷ, ngươi để cho người Kinh Thành đàm tiếu về người Sở Phủ chúng ta như thế nào? Đường đường là mẹ cả mà đối phó nữ nhi, ngươi nói xem vị trí này ngươi ngồi như thế sao?

Ánh mắt Sở Thiên Hạo lạnh lẽo, biểu hiện gần đây của Diệp Thị khiến ông rất thất vọng.

Diệp Thị gặp ánh mắt của Sở Thiên Hạo trong lòng không khỏi hoảng hốt. Phải biết rằng để sống được ở trong gia tộc thì điều quan trọng nhất chính là

phải giữ được tâm tư nam nhân. Nếu như lòng của nam nhân thay đổi thì dù bà nắm giữ quyền quản lý gia tộc cũng sẽ không vui vẻ nổi. Chính vì vậy Diệp Thị không dám khóc tiếp.

Đúng lúc này Nghiêm Từ từ ngoài cửa đi vào bẩm báo:

- Lão thái gia, Nhị tiểu thư đã tới.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người đều đưa mắt nhìn ra cửa, lão Quốc Công phát tay ý bảo Nghiêm Từ đưa Sở Lưu Nguyệt vào.

Rất nhanh sau đó hai bóng người nhỏ gầy đi đến, người đi trước là Sở Lưu Nguyệt, nàng mặc một bộ quần áo xù xì cũ kỹ, trên đầu không đeo bất cứ trang sức nào. Lão Quốc Công nhìn thoáng qua nàng, đôi mày ngay lập tức nhăn lại sau đó trừng mắt liếc nhìn Diệp thị. Xem ra Diệp Thị này thật là ngu xuẩn, cho dù muốn làm cái gì không hay thì chí ít cũng phải để lại chút thể diện chứ. Một đích nữ mà ăn mặc như vậy ra ngoài thì mọi người sẽ nghi ngờ Diệp Thị ngược đãi con vợ trước, trừ phi Diệp Thị giam giữ Lưu Nguyệt cả đời không cho nàng xuất hiện, khó trách gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Sở Lưu Nguyệt dẫn Thạch Lự đi vào, không hề sợ hãi bất cứ kẻ nào mà đi đến vị trí chính giữa phòng nghị sự, hành lễ với ông lão ngồi phía trên.

- Lưu Nguyệt bái kiến gia gia, bái kiến Đại bá phụ, Đại bá mẫu, bái kiến Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu, bái kiến phụ thân, mẫu thân.

Lưu Nguyệt nói một câu dài mà không thở gấp, lời nói trôi chảy lưu loát, tư thái đoan trang ưu nhã, quanh thân lộ ra khí thế cao quý của một đích nữ, ánh mắt trong sáng như nhìn thấu hết thấy mọi thứ.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn nàng sau đó mới nhìn về phía lão Quốc Công ngồi bên trên.

Sở Lưu Nguyệt quả thật không giống trước kia, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Ngẫm lại thì Sở Lưu Nguyệt bây giờ cùng Sở Lưu Nguyệt trước kia thật sự khác nhau một trời một vực, tuy rằng gương mặt giống nhau nhưng cách hành xử lại không hề giống trước kia một chút nào.

Lão Quốc công hí mắt nhìn chằm chằm Sở Lưu Nguyệt bên dưới. Sở Lưu Nguyệt nhìn ông thì phát hiện ra trong mắt ông tràn đầy nghi vấn với mình, xem ra ông cũng nghi ngờ nàng không phải Sở Lưu Nguyệt rồi.

Quả nhiên Sở Lưu Nguyệt vừa nghĩ đến việc này thì nghe thấy lão Quốc công lạnh lùng mở miệng:

- Người là ai?

Trong phòng nghị sự, mọi người nghe thấy lão Quốc công nói vậy thì không hẹn mà cùng nhìn về phía Sở Lưu Nguyệt. Chẳng lẽ nàng giống như lời Diệp Thị nói, bị quỷ nhập vào người rồi sao?

Người mở miệng đầu tiên là Tưởng thị, trong lời nói mang theo sự sợ hãi:

- Chẳng lẽ Lưu Nguyệt thật sự bị quỷ nhập vào người rồi?

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt tối sầm, Tưởng thị này nói chuyện thật ngu ngốc, làm gì có người nào lại đem chuyện này nói ra trước mặt người ta như vậy?

Lão Quốc Công tức giận nhìn Tưởng thị:

- Câm miệng, không nói sẽ chết phải không?

Xin lỗi các nàng, chương mới này ta có thay đổi một chút về cách xưng hô của nhân vật Đồng mụ mụ thành má Đồng cho thuận Việt. Ta sẽ sửa lại những chương trước trong thời gian sớm nhất có thể. Mọi người cho ta ý kiến nha

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cứng cỏi

Tưởng thị lập tức im lặng, vị cha chồng này vốn không hài lòng về xuất thân của nàng, luôn cho rằng nàng không xứng với Sở Gia. Nếu không phải trước kia Sở Thiên Chương kiên trì thì chỉ sợ nàng không thể gả vào Sở Gia. Mà Sở Thiên Chương lấy nàng cũng không phải vì bản thân nàng mà là vì nàng mang theo một số lượng lớn đồ cưới. Tóm lại người của Sở gia cũng không phải thứ gì tốt. Mặc dù Tưởng thị không dám phản bác lão Quốc Công nhưng trong lòng không ngừng hừ lạnh.

Khóe môi Sở Lưu Nguyệt kéo lên đường cong. Lão Quốc Công này đúng là người khôn khéo nhưng chỉ sợ ông ta cũng không nghĩ ra được linh hồn nàng xuyên đến đây mà chỉ nghi ngờ nàng là người khác cải trang trà trộn vào Sở phủ. Nhưng đáng tiếc, bây giờ nàng là Sở Lưu Nguyệt thật.

- Không biết gia gia nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ mắt gia gia bị mờ sao, ngay cả Lư Nguyệt cũng không nhận ra?

Lời nói của Sở Lư Nguyệt vừa rơi xuống trong phòng ai nấy đều thay đổi sắc mặt. Đã bao nhiêu năm qua chưa có ai dám nói lão Quốc Công mờ mắt, nhưng không ngờ bây giờ nha đầu này lại cả gan nói ông như vậy. Được lắm, gan còn lớn hơn trời.

Sở Thiên Hạo, người hiện đang nắm giữ tước hiệu Quốc Công không nhận được nhử mày nhìn Sở Lư Nguyệt răn dạy:

- Lư Nguyệt, sao nói chuyện với gia gia như vậy? Gia gia vẫn còn vô cùng minh mẫn.

Sở Lư Nguyệt nghe xong lời nói của Sở Thiên Hạo thì cúi người thi lễ sau đó mới nói tiếp:

- Vậy ra mắt gia gia vẫn rất tốt, còn rất minh mẫn nữa, nhưng như vậy thì vì sao gia gia lại hỏi Lư Nguyệt là ai? Con tất nhiên là đứa cháu gái mà người chưa từng để mắt qua. Không biết người nghĩ con là ai? Còn nữa, người sẽ không cho rằng một người đã chết qua một lần còn có thể giống như lúc trước được sao? Người thoát ra từ quỷ môn quan thì đã không màng đến sinh tử nữa rồi. Ví như con, vì đã chết qua một lần nên con đã suy nghĩ thấu đáo rồi. Con là đích nữ của phủ Quốc Công, tại sao lại không bằng cả một người hầu? Tiền sinh hoạt hàng tháng bị cướp mất, quần áo bị chiếm hết, ngay cả người hầu cũng có thể ức hiếp con. Giờ đây, một khi đã sống lại, con sẽ không còn là Sở Lư Nguyệt lúc trước.

- Mọi người muốn con trở thành Sở Lư Nguyệt trước kia để mặc người ức hiếp, thử hỏi điều này có thể sao?

Sở Lư Nguyệt nói đến câu cuối cùng, xuất ngôn vô cùng quyết liệt, lời nói mang theo sự sắc bén chĩa thẳng đến mặt tất cả mọi người.

Trong lòng ai nấy đều run lên, cuối cùng họ chợt tỉnh ra, Sở Lư Nguyệt đã chết một lần rồi. Theo như ý tứ trong lời nói của nàng thì người chết qua một lần, đứng bên bờ sinh tử một lần rồi thì tất nhiên tâm tính không thể không có sự thay đổi, bằng không cái chết kia cũng chẳng có ý nghĩa gì rồi.

Trong phòng nghị sự, có không ít người đồng tình với cách nói của Sở Lư Nguyệt, tin rằng vì chết một lần nên nàng mới có những thay đổi lớn như vậy.

Lão Quốc Công hí mắt nhìn Sở Lư Nguyệt đứng bên dưới, cũng không phản bác lời của nàng. Nhưng cho dù vì chết qua một lần mà Sở Lư Nguyệt mới thay đổi như vậy thì gần đây cũng xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, một mình nó làm sao có thể làm được? Cho nên sau lưng nó nhất định có người khác, mà mục đích của người này rất có thể là đối phó phủ Quốc Công. Vì vậy ông nhất nhất định phải điều tra rõ đến tột cùng người này là thần thánh phương nào?

Lão Quốc Công nghĩ thông suốt rồi nhìn về phía Sở Lư Nguyệt, ánh mắt đã dịu đi không ít, nói chuyện cũng trở nên hòa nhã hơn:

- Con đi theo ta một chút.

Lão Quốc Công đứng dậy đi vào phía sau phòng nghị sự.

Trong phòng nghị sự, đám người Sở Thiên Hạo không biết tại sao lão phụ thân lại gọi Lư Nguyệt vào trong. Mấy người đưa mắt nhìn nhau, hết nhìn lão Quốc Công lại nhìn Sở Lư Nguyệt. Sở Lư Nguyệt liếc mắt nhìn Thạch Lự ý nói nàng chờ mình ở phòng nghị sự rồi bình tĩnh, tự nhiên đi theo lão Quốc Công về phía sau.

Những người ngồi phía sau cũng không ai lên tiếng. Đợi đến lúc bóng dáng Sở Lư Nguyệt biến mất mới khó hiểu mở miệng:

- Phụ thân có ý gì đây?

Sở Thiên Hạo trầm giọng hỏi mấy huynh đệ của mình nhưng đáng tiếc không ai có thể cho ông câu trả lời, ai cũng lắc đầu. Vì vậy cả đám người đành ngồi yên tại chỗ chờ tin tức từ bên trong.

Trong phòng trong, lão Quốc Công ngồi xuống ghế trên sau đó mới giơ tay ý bảo Sở Lư Nguyệt ngồi xuống. Đợi đến lúc Sở Lư Nguyệt ngồi xuống lão Quốc Công mới mở miệng:

- Lư Nguyệt, trước kia quả thật gia gia không để ý đến con nhưng cho dù có căn giận thế nào thì con cũng là người của Sở Phủ.

Sở Lư Nguyệt lạnh nhạt đáp lại:

- Con chưa nói mình không phải người Sở phủ, mặc dù các người không coi con là thứ quan trọng nhưng con còn chưa quên cái thân phận này.

Bởi vì lời nói của Sở Lư Nguyệt mà mặt lão Quốc Công có chút hồng lên, nhưng dù sao ông cũng là lão hồ ly gian xảo nên rất nhanh sau đó trên mặt đã như không có chuyện gì. Ông mở miệng lần nữa:

- Con đã là người Sở Phủ thì không nên làm chuyện không tốt với Sở phủ. Nói đi! Ai đứng sau lưng con xúi giục, giúp con đối phó người Sở gia?

Sở Lư Nguyệt nghe xong lời của gia gia thì không khỏi nở nụ cười. Lão Quốc Công cũng quá thẳng thắn đi, nhưng tại sao ông không nghĩ nàng bày mưu kế mà lại cho rằng có người giúp, xúi giục nàng? Thật sự buồn cười!

- Gia gia suy nghĩ nhiều rồi, không có ai giúp Lư Nguyệt đối phó Sở phủ. Hơn nữa Lư Nguyệt không biết lời của gia gia có ý gì đây? Cái gì gọi là việc có lỗi với Sở phủ? Con chưa từng làm chuyện gì như vậy nha. Việc này người trong kinh thành đều biết, con mới luôn là người bị người ta ức hiếp. Nếu muốn trách phạt thì có phải gia gia tìm sai người rồi không? Bây giờ con mới là người chịu khổ, người luôn bị ức hiếp.

Nói đến cuối, đôi đồng tử đen láy của Sở Lưu Nguyệt trở nên lạnh băng không chút độ ấm, lạnh lẽo như hàn băng, tinh táo mà kiên định, không có một chút bối rối, bất an, đôi đồng tử đen lấp lánh như đá quý. Cháu gái như vậy mà ông chưa từng thật sự ghé mắt nhìn qua, ông thậm chí còn có ý nghĩ rằng những chuyện gần đây đều do một tay nó làm, nếu thật như vậy thì sao?

- Lưu Nguyệt, bất kể là con hay là do người khác thì con vẫn là thành viên của phủ Quốc Công, con không được để cho phủ Quốc Công bị sóng gió thêm một lần nữa.

- Gia gia, chuyện người nên làm dường như không phải nói với ta những đạo lý này mà là chinh đồn lại phủ Quốc Công. Nên biết rằng, nguyên tắc làm người của con chính là "người không phạm ta, ta không phạm người" nhưng nếu như có người phạm con thì đừng trách Lưu Nguyệt không khách khí.

Sở Lưu Nguyệt lạnh lùng nói sau đó đứng lên nhìn thẳng vào lão Quốc Công, lại bồi thêm một câu nữa:

- Sau này nếu như ai trêu chọc con thì tất nhiên con sẽ không bỏ qua. Con mặc kệ cái gì Quốc Công, gần đây phủ Quốc Công cũng không coi trọng con, tình cảm của con với phủ Quốc Công cũng không quá lớn nên mặt mũi cũng là chuyện của phủ Quốc Công.

Nàng nói xong liền đi ra ngoài, cho tới bây giờ nàng cũng chưa coi đây là nhà của mình, cùng lão nhân này cũng không có tình cảm cháu gái với gia gia gì, vậy nên không nhất thiết phải ở đây nghe ông dạy bảo.

Lão Quốc Công chưa từng bị người khác đối xử như vậy nên sắc mặt có chút trầm xuống, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường. Trong lòng lão Quốc Công hiểu được, chỉ có người có khả năng thì mới có thể ngông cuồng, kiêu ngạo. Vậy nên những việc xảy ra gần đây rất có thể là do nha đầu này làm, đương nhiên cũng có thể vì sau lưng nó có người khác nên mới có thể cứng rắn như vậy. Nhưng mặc kệ thế nào thì tạm thời ông không thể đụng đến đứa cháu gái này.

Bây giờ người nó hận nhất là Diệp thị, nếu như bây giờ ông xử lý Diệp thị thì có phải nha đầu này sẽ dừng tay lại không?

Lão Quốc Công vừa nghĩ vừa đi ra ngoài, trên gương mặt mang theo sự tàn nhẫn khác hoàn toàn với thái độ lúc trước khi vào trong.

Bên ngoài, phòng nghị sự, mọi người thấy Sở Lưu Nguyệt khoan thai đi ra, trên mặt không mang theo bất cứ sự không vui nào, ngược lại, nàng liếc nhìn Diệp thị. Diệp thị nhìn thấy ánh mắt của nàng thì da đầu không khỏi run lên, trong lòng cảm thấy lạnh đi, tay chân lúng túng không biết để đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sở Lưu Liên quán gia.

Phụ thân của Sở Lưu Nguyệt, Sở Thiên Hạo, mở miệng hỏi đầu tiên:

- Lưu Nguyệt, gia gia của con đâu?

Sở Thiên Hạo vừa hỏi xong thì lão Quốc Công mang theo sắc mặt khó coi đi từ trong ra, không khí xung quanh ông cũng vì thế mà trở nên căng thẳng. Những người trong phòng nghị sự không khỏi quan sát Sở Lưu Nguyệt. "Chẳng lẽ Sở Lưu Nguyệt đã làm lão Quốc Công không vui? Con bé này không phải muốn chết rồi chứ?" Trong lòng mỗi người đều nghĩ như vậy.

Lão Quốc Công đứng phía trên ho khan một tiếng, con mắt giận dữ nhìn thẳng xuống Diệp thị.

- Diệp thị, ngươi là Phu Nhân của phòng thứ ba Sở Phủ mà làm ra nhiều chuyện lừa dối thiên hạ, việc làm gần đây của ngươi lại càng thêm trầm trọng, không ngờ dám mang những đồ vật bẩn thỉu kia vào nơi ở của đích nữ. Ngươi biết sai lầm của mình chưa?

Lời nói của lão Quốc Công vừa rơi xuống thì cả người Diệp Thị run lên ngã ngửa về phía sau. Chốc lát sau, khi phục hồi lại tinh thần, Diệp thị vội vàng bò dậy dập đầu:

- Phụ thân, con có ý tốt mà! Con chỉ không muốn Sở gia có yêu nghiệt, cầu xin phụ thân hiểu cho con.

Diệp thị nói xong đưa đôi mắt đầm lệ nhìn về phía Sở Thiên Hạo.

Trong lòng Sở Thiên Hạo vốn cũng không hài lòng về những việc Diệp thị làm nhưng thấy đôi mắt đầm lệ của Diệp thị nhìn sang thì ngay lập tức mềm lòng. Dù sao cũng có hai mươi năm tình nghĩa vợ chồng nên Sở Thiên Hạo mở miệng:

- Phụ thân, đúng là việc này Diệp Sắc đã sai nhưng trước mắt vẫn nên điều tra xem kẻ nào tung lời đồn đại ra ngoài. Kẻ này thật đáng hận, rõ ràng hắn đang ngấm ngầm hãm hại Sở gia.

Sở Thiên Hạo vừa nói xong, Sở Lưu Nguyệt đứng trong phòng nhếch môi cười lạnh. Đối với người cha này, nàng đã coi như có cũng được mà không có

cũng chẳng sao rồi.

Sắc mặt lão Quốc Công càng trở nên khó coi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Sở Thiên Hạo, lớn tiếng dạy dỗ:

- Người vẫn là trụ cột của một gia đình đấy sao? Bỏ mặc thể tử của mình ức hiếp đích nữ như vậy mà bây giờ còn đứng ra nói chuyện giúp? Có phải đợi đến lúc danh dự của Sở gia mất hết người mới tỉnh ngộ hay không?

Lão Quốc Công nói xong liền thở gấp, ho khan liên tục. Sở Thiên Hạo thấy phụ thân bị chọc tức đến mức này thì không vui trừng mắt nhìn Sở Thiên Hạo.

- Việc này đừng nhúng tay vào, là do đệ không quản nghiêm được đệ phu nhân mình ức hiếp đích nữ, đã vậy còn không hối cải? Thể diện của Sở gia chúng ta bị người phòng ba ném sạch hết rồi.

Quốc Công Sở gia, Sở Thiên Hạo đang vô cùng tức giận. Vốn là trước đây Sở Lưu Nguyệt bị từ hôn đã làm hại Sở gia mất hết thể diện, nay lại truyền ra tin Diệp thị lừa dối thể nhân, bề ngoài thì sắm vai người hiền lương thực đức nhưng bên trong lại giở thủ đoạn dối phò với đích nữ làm hại Sở Lưu Nguyệt đến cả quần áo cũng không có mà mặc, cơm cũng không đủ ăn. Bây giờ lại mang cả đạo sĩ tới trước cửa viện của đích nữ, như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Những chuyện này khiến Sở gia thành trò cười trong mắt thiên hạ. Trên triều đình, những quan viên vẫn luôn đi theo nịnh hót, kính cẩn với bọn họ cũng trở nên xa lánh, điều này càng khiến Sở Thiên Hạo tức giận hơn nữa.

Sở Thiên Hạo không dám nói nữa, cha đã tức giận giờ lại đến huynh trưởng cũng tức giận, làm gì còn chỗ cho ông nói chuyện. Sở Thiên Hạo chỉ hận Diệp thị vô dụng nên trừng mắt liếc bà ta:

- Đều tại người vô dụng, không ngờ lại mang đến nhiều chuyện như vậy.

Bị Sở Thiên Hạo mắng một câu, Diệp thị trầm mặc không nói. Diệp thị không dám tiếp tục trông cậy vào nam nhân này nữa, mặc dù trước đây Sở Thiên Hạo luôn tin vào bà nhưng bà cũng biết chỉ cần gặp phụ thân và huynh trưởng thì Sở Thiên Hạo sẽ trở thành quả hồng mềm. Vì vậy giờ bà phải tìm người khác để trông cậy, nhưng nhìn quanh một lượt, ai thấy ánh mắt của bà đều tránh đi, ý tứ rất rõ là không muốn nói đỡ cho bà.

Cuối cùng Diệp thị chỉ biết khóc. Lão Quốc Công thấy không ai phản đối lời mình thì hít sâu vài hơi để điều hòa cho thuận khí rồi mới mở miệng:

- Diệp thị, căn cứ vào những việc người đã làm, Sở gia chúng ta đã có thể kết luận người phạm vào bảy tội, đuổi người ra khỏi Sở phủ.

Lão Quốc Công vừa nói ra lời này Diệp thị đã há hốc miệng hoảng sợ ngược lên nhìn lão thái gia. Muốn đuổi bà ra khỏi Sở phủ về nhà mẹ đẻ? Như vậy thì sau này bà còn mặt mũi gặp người khác sao? Không bằng giết chết bà đi còn hơn.

Diệp thị còn chưa kịp tìm cái chết thì Sở Thiên Hạo đã không nhịn được mở miệng lần nữa:

- Phụ thân, nếu đuổi Diệp thị ra khỏi Sở phủ thì ai sẽ quản phòng thứ ba đây? Có rất nhiều việc cần có một người đứng ra quán xuyến.

Lão Quốc Công nghe Sở Thiên Hạo tiếp lời thì trên mặt ngay lập tức hiện lên sự không vui... Sở Thiên Hạo thấy vậy thì vội ngậm miệng không dám nói nữa.

Lão Quốc Công nhìn Diệp thị đang sợ hãi đến mức có thể ngất đi bất cứ lúc nào bên dưới, nói:

- Nhưng nể tình người đã vì Sở gia nhiều năm nay nên việc đuổi ra Sở phủ tạm thời gác lại, tuy không đuổi ra Sở phủ nhưng vẫn phải nhận lấy hình phạt. Kể từ hôm nay người phải và từ đường của Sở gia để tụng kinh niệm phật, tự sám hối những việc mình đã làm, trong vòng một năm không được ra ngoài. Nếu người có biểu hiện tốt thì sẽ được tha, còn nếu ngược lại, biểu hiện không tốt thì thời hạn chịu phạt sẽ bị kéo dài ra.

Lão Quốc Công nói xong thì cả phòng nghị sự rơi vào yên tĩnh. Sở Lưu Nguyệt nhìn về phía lão Quốc Công, khoe môi nàng khẽ co giật. Nàng phát hiện lão Quốc Công này thật sự quá khôn khéo. Rõ ràng không muốn đắc tội với Diệp gia, bây giờ mà đuổi Diệp thị về Diệp gia thì khác nào ghi thù cùng Diệp gia vậy nên hết lần này đến lần khác đều dùng lý do Diệp thị có công lao với Sở gia nên không đuổi bà ta ra khỏi Sở gia. Nếu sau lưng Diệp thị không có nhà mẹ đẻ với danh vọng lớn như vậy thì chỉ sợ bà ta đã bị lão thái gia này sai người đuổi thẳng cổ từ sớm rồi.

Sở Lưu Nguyệt có thể nghĩ đến đây thì những người khác cũng nghĩ được ra nhưng đối với quyết định của lão Quốc Công cũng không có ai dám đứng ra dị nghị.

Chỉ có Sở Thiên Hạo vẫn có chút đau lòng, lại nghĩ đến bây giờ trong phủ sẽ không có người cai quản thì lo lắng nói:

- Nhưng mà như vậy thì phòng thứ ba sẽ không có người quản, chuyện trong phủ phải làm sao đây?

Sở Thiên Hạo lo lắng, lão Quốc Công cũng có chút sầu não. Diệp thị bị phạt phải vào từ đường sám hối nhưng việc của phòng thứ ba phải giao cho ai? Việc này cũng không thể giao cho di nương, tiểu thiếp, như vậy còn ra thể thống gì nữa? Vậy nên ông nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra được giao việc này cho ai mới tốt nhất. Cuối cùng ánh mắt ông vô tình nhìn đến giữa phòng nghị sự, nơi Sở Lưu Nguyệt đang đứng nhàm chán xem náo nhiệt, ánh mắt lão Quốc Công đột nhiên sáng lên.

Không bằng để chuyện của phòng ba cho Lưu Nguyệt, như vậy có thể hóa giải sự hận thù trong lòng nó hay không?

Lão Quốc Công đang định nói thì có một giọng nói ngọt ngào vang lên ngoài phòng nghị sự.

- Phụ thân, con đến rồi.

Mọi người cùng nhìn ra thì thấy có người đang đi vào phòng nghị sự, người này đúng là Sở Lư Liên, đại tiểu thư của phòng ba. Gương mặt của Sở Lư Liên tạm thời bị hủy nên phải đeo một chiếc khăn lụa mỏng khiến người ngoài không nhìn thấy mặt nàng mà chỉ thấy đôi mắt to xinh đẹp, trong trẻo như làn nước mùa thu. Nàng mặc váy dài trắng, chỉ có làn váy cùng tay áo thêu đóa hoa sen hồng nhạt, thướt tha, u nhã khiến người ta nín thở.

Sở Lư Liên vừa xuất hiện, trong phòng mắt ai nấy đều sáng lên.

Sở Lư Liên chính là hi vọng của Sở gia. Bây giờ Tĩnh Vương một lòng muốn kết hôn với nàng, nếu nàng gả cho Tĩnh Vương thì dù sau này Tĩnh Vương hay Huệ Vương đăng cơ thì Sở phủ cũng chỉ có lợi chứ không có hại.

Chính bởi vì điểm này mà cho tới nay người Sở gia rất yêu mến Sở Lư Liên.

Sở Lư Liên đi vào rồi đi thẳng đến bên người Sở Thiên Hạo, trầm tĩnh nhìn cha mình:

- Phụ thân, Lư Liên vẫn luôn giúp mẫu thân quản lý việc trong phủ. Mẫu thân bị phạt phải vào từ đường thì hãy để Lư Liên quản lý chuyện trong phủ nha, Lư Liên sẽ không ngược đãi Nhị muội đâu ạ.

Sở Thiên Hạo thấy con gái nhẹ giọng nói thì gật nhẹ đầu, ngay lập tức đồng ý cho để việc trong tam phủ cho Sở Lư Liên.

Sở Lư Liên giải quyết xong phía cha mình thì nhìn lão Quốc Công, còn chưa đi qua đã làm nũng.

- Gia gia, người đừng tức giận, mẫu thân con làm việc đúng là còn khiếm khuyết, thiếu cân nhắc nhưng người cũng phạt rồi nên người đừng giận nữa nha. Việc của tam phòng con sẽ chú ý thật kỹ, con sẽ đối xử với nhị muội thật tốt, những gì còn thiếu sót nhất định sẽ bù đắp cho muội ấy, người yên tâm đi ạ.

Nàng nhất định phải giúp mẫu thân giữ lấy quyền quản gia, bằng không sau khi mẫu thân được ra ngoài thì sẽ trở thành một chủ mẫu có danh mà không có thực.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Bóng người trong đêm.

Sở Lư Nguyệt vẫn giữ im lặng, tâm tư của Sở Lư Liên như thế nào không phải nàng không biết nhưng đối với chuyện ai nắm giữ quyền quản gia này nàng không hề có chút hứng thú nào. Ngược lại, nàng thà làm một người thanh nhàn còn hơn.

Loại việc đấu đá, nịnh nọt, thổi phồng nhau như vậy ai muốn làm thì đi mà làm, chỉ cần nhớ một việc là tốt nhất đừng trêu chọc nàng là được. Bởi nếu ai dám trêu chọc nàng thì nàng sẽ không để cho người đó không được toàn thân trở về đâu.

Khóe môi Sở Lư Nguyệt kéo lên nụ cười kỳ dị, nàng nhìn Sở Lư Liên khiến Sở Lư Liên nhin không được rung mình một cái.

"Không ngờ chỉ một ánh nhìn đơn giản như vậy Sở Lư Nguyệt đã khiến mình lạnh người, xem ra mình phải cẩn thận một chút mới được, ngàn vạn lần không thể giống như mẫu thân của mình bị nàng ta đánh cho toi bời, bị phạt ra từ đường sám hối."

Sở Lư Nguyệt cầm ngược lấy tay của Sở Lư Liên, cười còn ngọt hơn Sở Lư Liên, dịu dàng nhỏ nhẹ nói:

- Đại tỷ quản gia tất nhiên Lư Nguyệt rất vui về nha! Trước kia tuy có tỷ tỷ che chở Lư Nguyệt nhưng những nô tài gian xảo kia vẫn ức hiếp Lư Nguyệt, rõ ràng là không để tỷ tỷ trong mắt. Hôm nay đại tỷ quản gia rồi thì nhất định phải trừng phạt những nô tài kia, xả giận thay muội muội nha. Hơn nữa, sau khi đại tỷ quản gia nhất định Lư Nguyệt sẽ có quần áo mới để mặc, đồ ăn ngon để ăn nha.

Sở Lư Nguyệt nói một mạch, Sở Lư Liên có thể giả bộ nàng lại không thể sao? Ngược lại nàng muốn nhìn xem ai giả bộ giỏi hơn ai.

Sở Lư Liên nghe xong lời nói của Sở Lư Nguyệt thì cắn chặt răng như muốn đem răng nghiền nát, móng tay bấm sâu vào da thịt của mình, trên mặt lại kéo lên nụ cười.

- Đúng thế, ta và nhị muội tình cảm sâu đậm, tỷ tỷ quản gia, có chuyện gì nhất định sẽ giúp muội muội trước tiên.

- Vậy cảm ơn tỷ tỷ trước rồi.

Giữa phòng nghị sự, tỷ muội một nhà thể hiện tình cảm thân thiết làm những người mà biết rõ tình huống bên trong nhìn xem mà muốn nôn ọe.

Tường thị, phu nhân nhị phòng suất chút nữa nôn ra, trong lòng vô cùng không thích Sở Lư Liên. Trước kia bà còn thích nàng ta một chút nhưng không ngờ nàng ta cũng luôn thích giả bộ giống như mẫu thân của mình. Nếu nàng ta thật sự yêu quý muội muội này của mình thì đồ của Lư Nguyệt có thể bị những thứ muội kia chiếm hết hay không? Những nô tài trong phủ có có dám ức hiếp Lư Nguyệt hay không? Rõ ràng là giả vờ để lấy cái danh tốt đẹp, xem ra Sở Lư Liên này cũng không phải người tốt lành gì.

Nhưng cho dù là Sở Lư Liên không phải người tốt đẹp gì nhưng Tường thị và Tần thị đều biết, đối với người có thể mang lại phúc khí cho Sở gia thì hai người cũng không dám trêu chọc. Nếu ngày sau người ta trở thành Tĩnh Vương Phi thật thì hai người xui xẻo rồi.

Lão Quốc Công ở phía trên nhìn hết thấy những gì đang xảy ra, không phải ông không hiểu những gì ẩn sau những cử chỉ thân thiết kia nhưng ông muốn cho Lư Liên một cơ hội. Cho dù sau này cả Sở gia có không dựa vào một mình Sở Lư Liên thì nàng vẫn là người sẽ đem phúc khí về cho Sở gia. Bây giờ lão Quốc Công phát hiện ra Sở Lư Nguyệt rất thông minh, sau này rất có thể nàng sẽ mang lại tin mừng cho Sở gia, vậy nên ông không hi vọng hai tỷ muội sẽ đấu đá nhau.

Lão Quốc Công vừa nghĩ vậy liền mở miệng:

- Lư Liên, nhất định phải quản gia cho tốt, đừng để xảy ra chuyện gì không hay.

- Vâng, ông nội, người yên tâm đi ạ.

Sở Lư Liên nắm tay Sở Lư Nguyệt, giọng nói vô cùng dịu dàng, chỉ có Sở Lư Nguyệt đứng gần nàng nhất mới có thể cảm nhận được nàng đang tức giận, đôi đồng tử kia mặc dù đã được che đậy rất tốt nhưng vẫn không khó nhìn ra sự căm thù, tàn nhẫn lóe lên trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sở Lư Nguyệt nắm lại tay Sở Lư Liên, "thật tâm" nói:

- Tỷ tỷ tốt với muội tất nhiên muội cũng sẽ đối với tỷ tỷ thật tốt, hơn nữa còn tốt hơn gấp bội phần.

Mấy từ "tốt hơn gấp bội phần" của Sở Lư Nguyệt khiến cho trong lòng Sở Lư Liên hiểu rằng nhị muội của ngày hôm nay đã không còn là nha đầu mà các nàng ức hiếp lúc trước rồi. Những chuyện xảy ra gần đây chỉ sợ thật sự là do nó làm ra rồi.

Nhưng dù vậy bây giờ nàng vẫn không sao giải thích được vì cái gì mà một người lại có thể thay đổi đến vậy? Đối với Sở Lư Nguyệt nàng đã xác định lại lần nữa rồi, Sở Lư Nguyệt không phải bị ma quỷ nào ám mà là do bản thân nàng thay đổi.

Trong phòng nghị sự, Diệp thị thấy quyền quản gia rơi vào tay con gái thì cuối cùng cũng thở ra một hơi. Chỉ cần quyền quản gia không rơi vào tay kẻ khác thì sau này khi bà ra ngoài vẫn có thể làm phu nhân tam phòng danh chính ngôn thuận như trước. Hơn nữa bà tin tưởng con gái mình nhất định sẽ có cách làm cho bà nhanh chóng rời khỏi từ đường. Bà vẫn luôn tin rằng Lư Liên rất thông minh.

Sở Lư Liên thả tay Sở Lư Nguyệt ra rồi đi đến trước mặt Diệp thị, trên mặt tràn đầy đau lòng nói:

- Mẫu thân, người ở trong từ đường hãy an tâm suy nghĩ lại những chuyện mình đã làm, chuyện trong phủ con sẽ lo liệu chu đáo, sẽ đối với nhị muội thật tốt, người yên tâm đi.

Diệp thị cùng Sở Lư Liên chính là hai mẹ con, làm sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của con gái. Trong lòng Diệp thị tràn đầy ảm áp, cuối cùng cũng không hề khúc mắc việc đi vào từ đường tự hối cải, suy nghĩ những chuyện đã qua.

- Được, mẫu thân biết rồi.

Sở Lư Liên đứng lên liếc nhìn một lượt những người trong phòng nghị sự rồi hơi nhún chân:

- Ông nội, Lư Liên xin lui trước.

Lão Quốc Công gật đầu hài lòng với cử chỉ đứng mực của Sở Lư Liên:

- Về đi, vết thương trên mặt con vẫn chưa tốt, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, chuyện trong phủ cũng không cần gấp gáp, cứ từ từ là được.

- Cảm ơn ông nội, Liên Nhi biết rồi ạ.

Sở Lư Liên cảm ơn lão Quốc Công rồi chào Đại bá phụ, Đại bá mẫu, Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu cùng với phụ thân một tiếng rồi nhẹ nhàng mang nha hoàn Thủy Tiên cùng Thục Dược rời đi.

Sở Lư Liên đi rồi, Sở Lư Nguyệt cũng không muốn ở lại, nàng chào từ biệt lão Quốc Công cùng các vị trưởng bối rồi sau đó cũng dẫn Thạch Lự lui ra ngoài, trở về Đào Viện.

Trong phòng nghị, Sở Thiên Hạ nghĩ đến chuyện phụ thân gọi Lư Nguyệt vào phía trong thì quan tâm hỏi thăm:

- Phụ thân, người gọi Lư Nguyệt vào trong làm gì?

Nhưng người khác nghe Sở Thiên Hạ hỏi thì đều quay ra lại nhìn lão Quốc Công.

Ánh mắt lão Quốc Công thoát cái trở nên giận giữ, ông lạnh lùng liếc mắt nhìn một lượt những người có mặt trong phòng nghị sự, cuối cùng ánh mắt rơi vào Sở Thiên Hạo và Diệp thị, ý tứ trong lời nói lại hướng về Sở Thiên Hạo:

- Tốt nhất người nên dặn dò Liên Nhi cẩn thận, chớ có đi trêu chọc Lưu Nguyệt bằng không người chịu thiệt sẽ là nó đấy.

Lão Quốc Công nói xong không thèm nói thêm lời nào nữa mà đứng dậy đi thẳng ra ngoài, Nghiêm Tử vội vàng theo sát sau ông, hầu hạ ông tiến về nơi ở.

Trong phòng nghị sự, Tần thị cùng Tường thị nhìn không được thì thầm:

- Ý của phụ thân là gì?

Những người khác cũng lâm vào trầm tư, nhưng dựa vào lòng tin với lão Quốc Công trong lòng mọi người đều nổi lên một suy nghĩ: "Sau này nhất định phải đề ý Sở Lưu Nguyệt, tuy rằng không biết nha đầu này có gì khiến người ta phải cảnh giác nhưng lão phụ thân đã cảnh cáo rồi thì bọn họ cũng nên cẩn thận một chút thì hơn."

Diệp thị thấy trên mặt mọi người tràn đầy nghi ngờ thì vội vàng mở miệng:

- Nhất định là phụ thân phát hiện ra nữ nhân kia có điểm kỳ lạ, không chừng phát hiện ra nàng thật sự có quý bảm trên người rồi nên mới nói mọi người không được trêu chọc nàng ta.

Lời nói của Diệp thị vừa rơi xuống sắc mặt Sở Thiên Hạo ngay lập tức đen lại, vốn là ông đang có chút thương hại Diệp thị nhưng không ngờ rằng đến lúc này rồi mà bà ta vẫn mê muội không chịu tỉnh.

- Người đâu? Lập tức đưa phu nhân đến từ đường sám hối.

Bên ngoài cửa có người hầu vâng lệnh đi tới mời Diệp thị đi đến từ đường của Sở phủ. Diệp thị nghe thấy Sở Thiên Hạo tự mình hạ lệnh thì hốt mất không khỏi đỏ lên nhưng thật không may là chẳng ai thèm để ý đến bà ta. Cuối cùng Diệp thị chật vật đi theo người hầu đến từ đường sám hối.

Đợi đến lúc Diệp thị đi rồi, Quốc Công Sở Thiên Hạo vẫn nhìn không được nhắc nhở Sở Thiên Hạo:

- Gần đây chỗ đệ xảy ra nhiều chuyện, đệ vẫn nên để ý một chút, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.

- Vâng, đệ biết rồi.

Sở Thiên Hạo gật đầu, xem ra ông phải nói chuyện cùng Lưu Nguyệt mới được. Ông rất hiếu kỳ, tại sao phụ thân lại nói như vậy? Cho tới nay tất cả mọi người đều tin rằng Lưu Liên rất thông minh nhưng phụ thân lại nói nếu Lưu Liên trêu chọc Lưu Nguyệt thì người chịu thiệt nhất định là Lưu Liên. Như vậy không phải đang nói Lưu Nguyệt thông minh hơn Lưu Liên sao? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ lại đúng như Diệp thị nói, Lưu Nguyệt là...?

Nhưng rất nhanh sau đó Sở Thiên Hạo đã chối bỏ suy nghĩ của mình, ông không phải người tin vào chuyện ma quỷ.

Trong phòng nghị sự, mọi người bắt đầu rời đi, mỗi người đều quay về phủ của mình.

Ban đêm, ánh trăng sáng như những dải lụa rơi xuống từng phủ đệ.

Sở phủ có diện tích rất lớn, mỗi nơi cảnh trí lại khác, Sở Lưu Nguyệt cùng Thạch Lưu vui vẻ nhàn nhã quay trở về Đào Viện nhưng vừa đi qua đường vòng thì bất gặp bóng người đi ra từ trong bóng tối khiến hai người giật mình.

Dưới bóng đêm, một người mặc váy trắng, trên mặt đeo khăn lụa trắng, quanh thân tràn ra hơi thở u ám, nhìn thế nào cũng khiến người ta thấy kỳ dị. Nhưng đợi khi nhìn rõ người đến là ai thì Sở Lưu Nguyệt liền biết nữ nhân này đang cố ý dọa nạt rồi:

- Hóa ra là đại tỷ, không phải tỷ quay về nghỉ ngơi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Theo dõi.

Sở Lưu Liên đi vài bước tới, từ đầu đến cuối đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào Sở Lưu Nguyệt. Trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, đứng cả nửa ngày không nói câu nào, mãi sau mới trầm giọng nói:

- Nguyệt nhi, tỷ tỷ đối đãi với muội không tốt sao? Vì sao muội nhất định phải đối phó mẫu thân? Có cái gì muội có thể nói với tỷ tỷ nha.

Sở Lưu Nguyệt có loại xúc động muốn trợn trắng mắt, đến lúc này rồi mà Sở Lưu Liên vẫn còn muốn diễn? Mặt cũng xé rách rồi, diễn nữa có tác dụng gì sao? Nàng ta quả thật hợp với hình tượng làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ. Rõ ràng là chuyện xấu gì cũng làm rồi, hại chết cả Sở Lưu Nguyệt đời trước, giờ lại dùng vẻ mặt đáng thương tới tìm nàng?

Dù vậy trong lòng Sở Lưu Nguyệt biết rõ Sở Lưu Liên này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản. Vì vậy nàng phải cẩn thận một chút, không thể chủ quan được.

- Tỷ tỷ nói gì vậy, sao muội nghe không hiểu lời tỷ nói? Trước nay tỷ tỷ vẫn đối đãi với muội rất tốt, làm sao muội có thể không biết được? Muội tuyệt sẽ không làm chuyện gì không tốt. Về phần mẫu thân, muội muốn nói một câu thế này, cách làm của mẫu thân quả thật có chỗ không chu đáo. Để mẫu thân vào từ đường sám hối cũng là vì muốn tốt cho người, để tránh ngày sau lại làm ra chuyện... bất trung với Sở gia nữa.

Câu nói cuối của Sở Lưu Nguyệt khiến Sở Lưu Liên cắn chặt răng, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Tất nhiên Sở Lưu Nguyệt biết giờ nàng ta đang tức giận nhưng nàng giả vờ như không biết, còn làm vẻ mặt quan tâm hỏi thúc Thủy Tiên bên cạnh Sở Lưu Liên:

- Thủy Tiên, người làm người hầu thế nào đây? Thân thể đại tỷ không tốt, người không biết à? Làm một nô tài cũng không xong, xem ra là muốn bị đuổi ra khỏi Sở gia rồi.

Thủy Tiên là thị nữ của Sở Lưu Liên, bình thường Sở Lưu Liên cũng không nỡ nặng lời với nàng. Nhưng bây giờ lại bị Sở Lưu Nguyệt trách móc, trong lòng nàng lập tức uất ức muốn chảy nước mắt.

- Tiểu thư.

Đôi mắt của Sở Lưu Liên như muốn bốc lửa nhưng hết lần này đến lần khác nàng vẫn không thể nổi giận. Bởi vì nếu nàng nóng giận, chuyện hôm nay mà truyền ra ngoài thì chỉ sợ người ngoài sẽ cho rằng nàng cố ý gây sự. Vì chuyện của mẫu thân mà giận lấy sang Sở Lưu Nguyệt nên mới làm loạn lên như vậy.

Sở Lưu Liên hiểu được việc này nên mặc dù giận muốn điên nhưng vẫn phải nhịn xuống, còn phải tự dạy bảo người hầu của mình:

- Không nghe thấy Nhị tiểu thư nói gì sao? Còn không đỡ ta trở về?

- Vâng, tiểu thư.

Thủy Tiên chịu đựng uất ức vươn tay đỡ tiểu thư trở về. Vốn là lúc trước tiểu thư còn rất tức giận muốn ở lại chờ gặp Nhị tiểu thư, muốn nhìn xem rốt cuộc Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, sao lại không giống với lúc trước. Nhưng không ngờ tới gặp Nhị tiểu thư càng khiến mình thêm tức giận.

Ba chủ tớ quay trở lại Liên Viện, đợi đến lúc đi xa một chút Thủy Tiên nhìn không được tức giận mắng:

- Tiểu thư, Nhị tiểu thư thật quá đáng, đầu đầu cũng dùng lời nói để chèn ép tiểu thư. Bây giờ tiểu thư mới là chủ nhân chính thức của Sở phủ, nàng ta là cái thá gì chứ?

Lời của Thủy Tiên vừa nói xong, sắc mặt Sở Lưu Liên thay đổi ngay lập tức. Nàng trợn mắt nhìn Thủy Tiên sau đó giận dữ mắng:

- Câm miệng, sau này phải thông minh ra một chút, nói cái gì cũng phải cân nhắc, phải chú ý trước sau. Người đã quên mẫu thân phải vào từ đường như thế nào sao?

Thủy Tiên sững sờ nhó đến việc phu nhân phải vào từ đường, sau đó lập tức ngậm miệng đỡ Sở Lưu Liên về Liên Viện. Nhưng chốc lát sau nàng vẫn không cam lòng mở miệng:

- Chẳng lẽ sau này Sở phủ thật sự thay đổi, ai cũng không thể trêu chọc Sở Lưu Nguyệt.

- Ta sẽ không để nó trải qua những ngày thoải mái, chỉ có điều khi làm việc phải dùng một chút thủ đoạn.

Sở Lưu Liên cay độc nói, trong mắt tràn ra tia sáng lạnh dưới màn đêm khiến người ta phải sợ hãi.

Bên kia, Sở Lưu Nguyệt đi thẳng về Đào Viện.

Đợi đến khi đi đến chỗ không người Thạch Lư mới lo lắng mở miệng:

- Tiểu thư, bây giờ Đại tiểu thư là người quản gia, tiểu thư phải cẩn thận một chút, so với phu nhân Đại tiểu thư còn khôn khéo hơn đó ạ.

- Điều này ta biết, sở dĩ đêm nay ta nói như vậy chính là muốn ép nàng ta hành động. Khi Sở Lưu Liên hành động thì ta sẽ có biện pháp đối phó, nàng ta mà không động thì ta lại không có cách nào ra tay.

Sở Lưu Nguyệt cười nhạt. Diệp Thị vào từ đường rồi, trong thời gian ngắn tới không thể uy hiếp nàng. Vậy nên bây giờ người nàng phải đối phó chính là Sở Lưu Liên.

Ánh mắt Sở Lưu Nguyệt trở nên lạnh lẽo, nàng đã nói sẽ thay Sở Lưu Nguyệt đời trước báo thù nên nhất định sẽ báo thù cho nàng. Sở Lưu Liên có can đảm giả bệnh, lại khiến cho Lưu Nguyệt đời trước gả thay, còn hại nàng ấy mất đi tính mạng một cách vô ích, vậy thì Sở Lưu Liên phải nhận lấy sự trừng

phạt của nàng.

- Chúng ta trở về thôi.

Hai chủ tớ vừa nói chuyện vừa trở về Đào Viện.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Sở Lưu Nguyệt rời giường sớm, trong lòng nàng vẫn nhớ việc nhờ Yên Tranh dạy luyện công. Chỉ là khi đến sau viện nàng không thấy Yên Tranh, nàng luyện công trước một lúc cũng không thấy Yên Tranh đến.

Sở Lưu Nguyệt không khỏi có chút thất vọng. Không phải Yên Tranh đã quên rồi chứ? Với tính cách của hắn cũng có khả năng này, nghĩ đến đây trong lòng Sở Lưu Nguyệt không khỏi bất mãn.

- Yên Tranh chết tiệt, dám lừa ta, còn nói coi ta là bạn, nói lời mà không giữ lời.

Sở Lưu Nguyệt vừa mới nói xong đã nghe có tiếng người cười khi khi, cùng với tiếng cười là một cái bóng như chim đại bàng bay vượt qua tường viện, rơi xuống trước mặt Sở Lưu Nguyệt.

Người vừa đến không phải ai khác mà chính là Yên Tranh, người vừa mới bị nàng mắng. Hai tay Yên Tranh khoanh trước ngực, mày rậm nhíu lên, trong đôi đồng tử đen nhánh tràn đầy sự bất mãn, miệng càng không vui nói:

- Tiểu Nguyệt Nhi, xem ra ngươi vẫn chưa hiểu rõ ta nha. Sau này không được nghi ngờ ta, nếu ta đã nói sẽ dạy ngươi thì nhất định sẽ dạy, làm bạn thì phải không được nghi ngờ ta, biết không?

Sở Lưu Nguyệt thấy Yên Tranh đã sớm vui mừng, đầu quân hắn nói vớ vẩn gì, liên tục gật đầu:

- Biết rồi, ta sai rồi, không phải ngươi muốn dạy ta luyện võ sao? Bây giờ bắt đầu được chưa?

Yên Tranh gật đầu nhưng như chợt nhớ ra chuyện gì, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm ngắc, lạnh lùng, quanh thân dâng lên một tầng khí lạnh. Một Yên Tranh như vậy làm Sở Lưu Nguyệt nhận thức rõ được hắn tuyệt không phải người đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sở Lưu Nguyệt quan tâm hỏi, Yên Tranh nhìn ra phía ngoài viện:

- Biết vì sao ta đến muộn không? Bởi vì ta giải quyết hai người, không ngờ tới có người theo dõi cái viện nhỏ của ngươi, không biết đến tột cùng là người thế nào?

Yên Tranh vừa nói Sở Lưu Nguyệt ngay lập tức nghi ngờ lão Quốc Công Sở Đan Niên. Khóe môi kéo lên nụ cười lạnh, nói thẳng:

- Nếu ta đoán không sai thì người theo dõi viện của ta chính là người do ông nội ta phái tới.

- Vì sao?

Yên Tranh nghe thấy ông nội của Sở Lưu Nguyệt thì không khỏi cảm thấy kỳ lạ, hắn quay đầu nhìn Sở Lưu Nguyệt.

Sở Lưu Nguyệt cười nhàn nhai:

- Còn có thể vì chuyện gì? Chuyện hôm qua Diệp thị mời Trương chân nhân vào phủ không phải ta nhờ ngươi lan truyền ra ngoài sao? Ông nội nghi ngờ có người sai khiến sau lưng ta, ông còn hoài nghi có người lợi dụng ta đối phó Sở Quốc Công phủ. Mặc dù đến cuối cùng ông không truy cứu nhưng vẫn cử người đến theo dõi viện của ta.

Sở Lưu Nguyệt mang những chuyện đã trải qua nói ra, cuối cùng Yên Tranh cũng hiểu ra, trên ngũ quan anh tuấn hiện lên vẻ cảm thông với Sở Lưu Nguyệt, còn duỗi tay vuốt vuốt tóc nàng:

- Tiểu Nguyệt Nhi đáng thương, sao ngươi lại xui xẻo như vậy? Sinh ra trong một gia đình như vậy khó trách ngươi nếm nhiều khổ cực như vậy. Nhưng sau này có ta giúp ngươi rồi, ta sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi nữa.

Nghe thấy lời nói của Yên Tranh trong lòng Sở Lưu Nguyệt cảm thấy ấm áp. Yên Tranh quả nhiên là người bạn tốt.

- Được rồi, chúng ta luyện võ thôi, đừng phiền lòng mấy chuyện như vậy.

- Được- Yên Tranh gật đầu sau đó gọi ra hai thuộc hạ của mình- Tuyệt Trinh, Tát Nhan Đồ.

Một nam một nữ xuất hiện, cả hai người đều rất trẻ, vừa xuất hiện đã kỳ quái liếc Sở Lưu Nguyệt một cái sau đó mới cung kính nhìn chủ nhân của mình chờ lệnh.

Yên Tranh ra lệnh:

- Hai người các người quan sát xung quanh Đào Viện, nhớ là không để bất cứ kẻ nào quấy rầy chúng ta luyện võ.

- Vâng, gia.

Hai người lui ra ngoài nhưng đi được một đoạn Tuyết Trinh quay lại nhìn Sở Lưu Nguyệt một lần nữa. Thật là nghĩ mãi không ra, một cô gái nhỏ bé yếu đuối như vậy làm sao có thể được gia đề mất? Đã vậy còn tự mình dậy nường võ công. Mặc dù gia của bọn họ có chút ngang bướng nhưng dù sao cũng là người không tầm thường.

Tuyết Trinh nghĩ mãi không hiểu sau đó nhìn không được đi đến gần Tát Nhan Đồ cao lớn một chút.

- Người nói xem tại sao gia lại coi trọng cô nhóc này.

Tất nhiên Tát Nhan Đồ cũng không hiểu nhưng trước mặt một cô nương không thể để mất mặt mũi được. Vậy nên cho dù không hiểu cũng làm như hiểu nói:

- Có thể gia thấy Sở Lưu Nguyệt đáng thương nên mới vô thức coi nường như muội muội.

Tuyết Trinh nghĩ tới nghĩ lui, xem ra cũng chỉ có cách giải thích như vậy rồi gật nhẹ đầu. Khóe môi Tát Nhan Đồ kéo lên một vòng cung lớn, là nam nhân thì nhất định phải thời thời khắc khắc thể hiện khí pháp nam nhi trước mặt nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Kinh hãi.

Nhưng thừa lúc Tuyết Trinh không chú ý, Tát Nhan Đồ cũng mặt mũi hoang mang nghĩ thầm. Chẳng lẽ Gia chẳng lẽ bị động kinh? Nếu không thì sao lại đối xử với Sở nhị tiểu thư khác hẳn như vậy? Nhưng mà Gia đối với mọi chuyện chỉ có hứng thú trong vòng ba ngày, có lẽ hứng thú đối với Sở nhị tiểu thư cũng sẽ sớm qua thôi.

Hai thủ hạ nhanh chóng lách người đi ra ngoài, chia ra hai bên để bảo vệ viện nhỏ, không cho bất cứ kẻ nào tới gần.

Yến Tranh ra lệnh cho thủ hạ xong thì quay ra cười nhìn Sở Lưu Nguyệt:

- Tốt rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu. Người đem những công phu người học được từ trước diễn luyện cho ta xem một lần, sau đó ta tìm ra điểm yếu của người rồi giúp người điều chỉnh lại, như vậy người sẽ tiến bộ nhanh hơn nhiều.

- Được- Sở Lưu Nguyệt tươi cười gật đầu đồng ý sau đó lập tức mang những công phu mình học được lúc trước diễn luyện lại.

Yến Tranh đứng một bên quan sát, thỉnh thoảng còn gật đầu.

Cách đó không xa, Thạch Lựu đứng chú ý cửa ra vào để khi có người đến đột ngột thì có thể ngay lập tức báo cho tiểu thư biết, không để cho người khác phát hiện ra Thế Tử Vũ Ninh Hậu Phủ ở trong Sở Phủ. Nam nữ vốn thụ thụ bất thân, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng tới danh dự của tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt diễn luyện xong thì Yến Tranh đi tới đánh tay đôi với nường, vừa đánh hấn vừa giúp nường sửa động tác sai, dạy nường cách tránh né đòn tấn công của mình.

Thời gian rất nhanh trôi qua, ánh mặt trời xuất hiện nơi chân trời, xé mở tầng mây chiếu vào trong viện.

Sở Lưu Nguyệt luyện võ đến mức mồ hôi đầy mặt nhưng trong lòng lại rất vui mừng. Nường phát hiện ra Yến Tranh rất có thiên phú về võ thuật, nường mới được hấn chỉ dạy một chút thôi mà đã cảm giác như hoàn toàn hiểu hết bộ võ công này, khi diễn luyện cũng không gặp trở ngại nữa mà đã thuận buồm xuôi gió.

Yến Tranh đứng ở bên cạnh nường quan sát, vừa cười vừa nói:

- Người cứ tiếp tục luyện như vậy là có thể tự bảo vệ mình rồi, sau này sẽ không dễ dàng bị bắt nạt nữa.

- Được, ta sẽ chăm chỉ luyện tập

Sở Lưu Nguyệt thu tay lại thở gấp liên tục. Xem ra nường phải tăng cường luyện tập mới được, vừa mới tập luyện buổi sáng một chút thôi mà đã mệt đến muốn té xỉu.

- Ta tin người là người có tính kiên nhẫn.

Khi Yến Tranh nói đôi mắt hần như biết cười, ánh sáng mặt trời chiếu xuống làm đôi mắt ấy trở nên long lanh, tươi sáng. Sở Lư Nguyệt cười nhìn hần, không keo kiệt khen:

- Yến Tranh, người rất anh tuấn, quả là một nam nhân đẹp trai.

- Đẹp trai?

Yến Tranh nghe xong lời nói của Sở Lư Nguyệt thì hứng thú hỏi:

- Cái gì gọi là đẹp trai?

Sở Lư Nguyệt nhin cười giải thích:

- Ý câu đó là khen người rất tuấn tú.

Yến Tranh nghe xong lời giải thích của Sở Lư Nguyệt thì khoe môi bắt giắc kéo lên nụ cười tươi rồi khiến gương mặt anh tuấn sáng trở nên sáng lạn. Cả người hần tỏa ra hơi thở ấm áp giống như ánh mặt trời làm người khác muốn ở bên cạnh hần.

- Tiểu Nguyệt Nhi, nói chuyện với người rất thú vị. Đẹp trai, không tệ! Ta thích từ này, sau này ta chính là người đẹp trai.

Hần nói xong hào hứng tiếp:

- Hôm nay dừng ở đây thôi, ta đi ra ngoài hỏi người khác xem có ai biết đẹp trai chính là anh tuấn không. Thật là thú vị!

Hần nói xong thì quay người định đi nhưng như nhớ lại cái gì chợt dừng lại:

- Tiểu Nguyệt Nhi, sau này nói nhiều từ mới lạ như vậy một chút. Ta thích những từ như vậy.

Yến Tranh ném lại lời này rồi rất nhanh sau đó đã đi mất. Sở Lư Nguyệt thấy vậy vừa bực lại vừa buồn cười, tên này có những lúc thật giống như một đứa trẻ. Nàng quay về thì gặp Thạch Lự đi đến đón, Thạch Lự lấy khăn tay giúp nàng lau mặt:

- Tiểu thư, người đói bụng rồi phải không? Mau đi dùng đồ ăn sáng thôi ạ.

- Ừm

Hôm nay học được không ít nên tinh thần Sở Lư Nguyệt khoan khoái, dễ chịu. Theo như lời nói của Yến Tranh, nàng chăm chỉ tập luyện bộ võ công này thì sau này cũng đủ khả năng bảo vệ bản thân. Hơn nữa nàng còn có ám khí Tú Hoa Châm nên sẽ không đến mức chịu thiệt thòi.

Hai người trở lại Đào Viện, còn chưa đến sân nhỏ đã thấy má Đồng chạy vội tới, từ xa thấy Lư Nguyệt bà đã kêu lên:

- Tiểu thư, Đại tiểu thư cử má Hạ tới đưa bạc tháng này cho người, còn có một chút đồ trang sức, vài vốc xép ở trong phòng.

Sở Lư Nguyệt nhướn mày, Sở Lư Liên đã làm đủ mấy việc mang tính hình thức này cho người ngoài xem rồi. Xem ra nàng ta quả thật khôn khéo hơn Diệp thị rất nhiều.

- Đi!

Người ta dâng đồ đến ngu gì không lấy, huống chi có bạc vẫn là việc tốt. Còn về phần Sở Lư Liên có muốn sử dụng âm mưu gì với nàng thì nàng sẽ tiếp lấy và hung hăng đáp trả lại nàng ta.

- Bình thường được bao nhiêu bạc một tháng?- Sở Lư Nguyệt quan tâm hỏi.

Má Đồng lập tức trả lời:

- Lúc trước khi Phu Nhân quản lý thì bạc hàng tháng của đích nữ là mười lượng, thứ nữ năm lượng. Nhưng tiểu thư chưa bao giờ được mười lượng mà chỉ được năm lượng, hơn nữa bạc vừa phát xuống đã bị Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư chiếm hết, ngay cả một ít vải vóc cũng bị hai tiểu thư sai người đến lấy hết.

Sở Lư Nguyệt trợn mắt:

- Ta muốn xem hôm nay ai dám đến cướp đồ của ta.

Quanh thân Sở Lư Nguyệt dâng lên tầng tầng sát khí, trong mắt tràn đầy sự quyết tuyệt, chết chóc.

Má Đồng cùng Thạch Lự nhìn nhau cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt mà trái lại má Đồng nghĩ: "Tiểu thư trở nên kiên cường rồi, những kẻ kia có tài giỏi nữa cũng không dám trêu chọc tiểu thư, ngay cả Phu Nhân của Sở gia cũng bị nhốt trong tù đường tự sám hối rồi huống chi là hai thứ nữ nhỏ nhoi. Nếu các nàng đến gây chuyện thì căn bản chính là muốn chết."

- Tiểu thư, má nghĩ trong thời điểm này các nàng cũng không dám lộn xộn đâu.

Bạch di nương và Mai di nương sẽ không để các nàng làm bậy.

- Đó là các nàng tự hiểu lấy, nếu vẫn không sợ chết thì cứ việc tới- Sở Lưu Nguyệt lạnh lùng nói.

Ba người đi đến trước hành lang, đi vào trong thì thấy má Hạ chờ ở ngoài cửa sảnh. Má Hạ vốn là bà vú của Diệp Thị, mặc dù Diệp Thị phải vào tù đường nhưng vẫn lo lắng cho con gái nên sai má Hạ qua chỗ gái mình để giúp nàng quản lý những việc trong phủ.

Má Hạ thấy Sở Lưu Nguyệt đi tới thì dẫn mấy bà vú cùng nha hoàn đến hành lễ:

- Chúng nô tài bái kiến Nhị tiểu thư.

Đám người hành lễ, Sở Lưu Nguyệt dẫn má Đồng cùng Thạch Lựu đi đến trước mặt má Hạ. Đôi mắt nàng như mũi dao sắc lạnh đâm vào người má Hạ khiến da đầu bà ta không khỏi run lên. Nhị tiểu thư không định làm gì bà đấy chứ? Nghĩ đến đây lòng má Hạ liền lạnh đi nhưng cuối cùng bà ta vẫn trấn định khom người.

Sở Lưu Nguyệt lạnh nhạt mở miệng:

- Đứng lên đi.

Nói xong Lưu Nguyệt dẫn đầu đi vào trước, quả nhiên là trong phòng bày không ít vải vóc, đồ trang sức, trên bàn còn có một hộp gấm. Sở Lưu Nguyệt đi đến mở hộp gấm ra thì phát hiện bên trong không phải chỉ có mười lượng mà là ba mươi lượng.

Thấy bạc Lưu Nguyệt vẫn rất vui vẻ, nhưng Sở Lưu Liên làm việc này chắc chắn có dụng ý, nàng ta càng làm vậy thì nàng càng phải cẩn thận.

- Đây là chuyện gì?

Sở Lưu Nguyệt nhìn hộp gấm trong tay hỏi má Hạ đang đứng trong phòng. Má Hạ tất nhiên hiểu ý tứ trong câu hỏi của Sở Lưu Nguyệt là: Không phải nói bạc hàng tháng là mười lượng sao? Tại sao lại có ba mươi lượng?

- Nô tài vâng lệnh Đại tiểu thư đem đến cho Nhị tiểu thư ba mươi lượng. Đại tiểu thư nói trước đây Nhị tiểu thư phải chịu nhiều khổ cực rồi, giờ Đại tiểu thư quản gia nên nhất định sẽ không để Nhị tiểu thư phải sống khổ sở như trước nữa. Còn những trang sức, vải vóc này Đại tiểu thư cũng ra lệnh mang đến cho tiểu thư mỗi loại một ít, xem Nhị tiểu thư thích gì thì chọn. A đúng rồi, nô tài đã phái người đi báo cho thợ may ở Cẩm Y Phường tới để ước lượng số đo của tiểu thư, xin tiểu thư chờ một lát ạ.

Sở Lưu Nguyệt gạt nhẹ đầu sau đó bỏ hộp gấm trong tay xuống. Nếu Sở Lưu Liên đã muốn đưa thì nàng cũng không khách khí, ngân lượng đến tay mà đẩy đi thì không phải nguyên tắc làm người của nàng. Hơn nữa bây giờ nàng cần nhất chính là ngân lượng, đầu tiên nàng cần dùng một chút ngân lượng sau đó mới có thể nghĩ cách kiếm thêm.

- Được rồi, cứ để đó, người đi xuống đi, thay ta cảm ơn Đại tỷ. Đại tỷ có lòng rồi, sau này gặp ta nhất định sẽ tự mình cảm tạ.

Lời nói của Sở Lưu Nguyệt rơi vào tai má Hạ làm bà ta kinh hãi, mí mắt cũng vì thế mà nhảy lên.

Má Hạ hoảng sợ như vậy vì bà ta vẫn cho rằng bây giờ Sở Lưu Nguyệt có thể bị quỷ nhập vào người. Bằng không sao có thể giải thích được nàng đột nhiên trở thành người thông hiểu đạo lý như vậy? Vậy nên Phu Nhân mới dễ dàng bị đẩy vào tù đường như thế. Theo má Hạ thì Phu Nhân cũng là người rất khôn khéo làm sao có thể dễ bị đánh bại, vì vậy trong chuyện này nhất định có chuyện cổ quái.

Bây giờ bà đi theo Đại tiểu thư, chỉ hi vọng Đại tiểu thư đừng chịu thiệt, tốt nhất là có thể lặt lể từng trị nghiệp chương này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Thanh lâu.

Má Hạ bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, nghe nói người bị ma ám chỉ cần gọi máu chó đen lên người thì ma quỷ sẽ bị giải trừ. Chỉ cần trừ đi nghiệp chương trên người Sở Lưu Nguyệt thì các nàng sẽ không phải sợ nàng ta nữa, việc chinh đốn tiểu tiện nhân này cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Trên mặt má Hạ hiện lên vẻ suy ngẫm, thần sắc trong mắt thỉnh thoảng lại thay đổi. Làm sao Sở Lưu Nguyệt lại không biết trong lòng bà ta có ý đồ xấu, nàng lạnh lùng hỏi:

- Má Hạ nghĩ gì vậy, sao lại chuyên chú như vậy? Không phải là đang tìm cách trừ khử Lưu Nguyệt đấy chứ?

Má Hạ nghe xong thì kinh hãi, vội vàng phủ nhận:

- Nhị tiểu thư thật hay nói đùa, nô tài làm sao dám bắt kính với tiểu thư như vậy?
- Vậy là tốt rồi, các ngươì về đi.
- Vâng, nhị tiểu thư.

Má Hạ không dám trì hoãn thêm chút nào, bà ta vội đi ra ngoài như thể sau lưng có sói đuổi. Thạch Lữ cùng má Đồng nhìn nhau sau đó Thạch Lữ không nhịn được nói:

- Má Hạ này làm sao vậy ạ? Trông bà ta giống như gặp phải quỷ vậy.

Nói xong Thạch Lữ mới nhớ đến chuyện người khác đều nói tiểu thư bị quỷ nhập vào người, sắc mặt nàng trở nên trắng nhợt, cúi đầu nhận sai:

- Tiểu thư, nô tỳ nói sai rồi.

Sở Lữ Nguyệt phát phát tay, nàng không thêm đề ý mấy chuyện này.

- Không có việc gì, thu dọn những đồ này lại, ta đói bụng rồi.

Má Đồng cùng Thạch Lữ thu dọn đồ đạc, hai người hết sờ cái này lại xem cái kia, đã nhiều năm nay họ không thấy những vật như thế này nên bây giờ càng xem lại càng vui mừng

Sở Lữ Nguyệt chợt nhớ tới cái gì, nàng sai bảo:

- Lát nữa người của Cẩm Y Phường tới thì hai người mỗi người may hai bộ quần áo đi, dù sao cũng thừa không ít vải.

Má Đồng cùng Thạch Lữ nào dám nhận, cả hai vội lắc đầu:

- Tiểu thư, đây là đồ Đại tiểu thư tặng người, chúng nô tỳ làm sao dám lấy.
- Sao lại không thể lấy? Nàng ta đã đưa cho ta thì chính là đồ của ta. Còn nữa, sau này đừng bao giờ nghi ngờ lời nói của ta.

Sở Lữ Nguyệt có chút không vui về điểm này, nàng nhăn mày nhìn má Đồng và Thạch Lữ đang thu dọn đồ đạc. Má Đồng cùng Thạch Lữ lập tức cười gật đầu:

- Nô tỳ đã biết.

Tính tình tiểu thư bướng bỉnh, kiên định nên hai người cũng không dám trêu chọc tiểu thư, nhưng dù vậy tiểu thư vẫn luôn đối xử với hai người rất tốt.

Sở Lữ Nguyệt nhìn ba mươi lượng trên mặt bàn sực nhớ ra một chuyện nên vội sai bảo Thạch Lữ:

- Lát nữa người hãy đến tiệm cầm đồ kia chuộc trăm cái tóc mà lúc trước chúng ta mang đi cầm về.
- Vâng ạ, nô tỳ biết rồi.

Thạch Lữ gật đầu, mặc dù trăm cái tóc kia không có ý nghĩa gì với nàng nhưng lại có ý nghĩa rất quan trọng đối với Sở Lữ Nguyệt đời trước. Lúc trước là vì tình thế cấp bách nên nàng mới phải mang nó đi cầm, bây giờ có bạc rồi thì tất nhiên phải chuộc nó về.

Má Đồng cùng Thạch Lữ thu dọn xong đồ đạc thì chuẩn bị đồ ăn sáng mang tới cho Sở Lữ Nguyệt.

Đợi đến lúc dùng bữa sáng xong quả nhiên thấy người của Cẩm Y Phường đến, một phu nhân với gương mặt phúc hậu tên là Ngọc Nương là thợ may của Cẩm Y Phường. Đối với những tin đồn gần đây về Sở Lữ Nguyệt, Ngọc Nương vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhưng bà không xem thường Lữ Nguyệt như những người khác mà ngược lại cảm thấy vị tiểu thư này rất không tồi.

Ngọc Nương vừa đo cơ thể Sở Lữ Nguyệt vừa thở dài:

- Lữ Nguyệt tiểu thư, người gầy quá, phải ăn nhiều một chút mới được. Nữ tử quá gầy thì mặc quần áo sẽ không đẹp.
- Gần đây ta cũng cố gắng bồi bổ, tin rằng không lâu nữa sẽ mặc quần áo rộng hơn một chút.

Sở Lữ Nguyệt nhẹ nhàng nói chuyện phiếm cùng Ngọc Nương. Ngọc Nương càng cảm thấy nàng đáng mến, nàng không mang theo nét đau buồn của nữ tử luôn bị ức hiếp, cũng không cảm hận thế tục mà hiền hòa tươi tắn, tâm tính như vậy nhất định là rất tốt.

- Vậy người cũng đừng may nhiều quần áo quá, sau này mập lên rồi, nếu may nhiều quá sẽ lãng phí.

Lời này Sở Lư Nguyệt nghe rất lọt tai, bản thân nàng cũng không phải người thích lãng phí nên khi nghe xong lời của Ngọc Nương thì gật đầu ngay:

- Được, vậy may ba bộ thôi, đủ mặc là được, để tránh mặc đồ rách rưới lại bị người khác chê cười. Dù sao thì ta cũng là đích nữ của Quốc Công phủ.

- Vậy đi ạ. Tiểu thư muốn chọn màu gì?

Ngọc Nương nhìn vài vóc trên mặt đất rồi hỏi dò Sở Lư Nguyệt, ánh mắt bà dừng lại ở những tấm vải có màu sắc thanh lịch. Nhưng Sở Lư Nguyệt đã có dự định từ trước, nàng phát hiện ra gương mặt mình thuộc kiểu điển lệ nên những màu sắc thanh lịch kia không phù hợp với nàng. Hơn nữa từ khi thấy Sở Lư Liên ngày ngày mặc trang phục màu trắng đi qua đi lại nàng đã dị ứng với các loại màu sắc nhạt nhạt này.

- Chọn màu sắc tươi sáng một chút, không quá tục là được.

Sở Lư Nguyệt thuận tay chọn ba màu rồi nói Ngọc Nương may cho nàng mỗi màu một bộ. Còn về phần kiểu dáng thì nàng cũng không chú ý quá nhiều, chỉ cần làm theo kiểu đang thịnh hành hiện nay là được.

Ngọc Nương càng nhìn Sở Lư Nguyệt càng thấy thích, bà chưa từng thấy một tiểu thư không có ai chống lưng, không được sủng ái mà lại hiền hòa tựa như ánh mặt trời ấm áp làm người ta muốn đến gần như vậy.

Sở Lư Nguyệt đo xong thân thể, chọn xong đồ may thì bảo Ngọc Nương đo cho má Đồng và Thạch Lự, làm cho hai người mỗi người hai bộ.

Hai người đi theo nàng nên phải chịu khổ chung, đều phải mặc quần áo cũ nát.

Ngọc Nương cười tủm tỉm đi lên giúp má Đồng và Thạch Lự đo thân thể, bà còn không quên nói:

- Hai người nha, đi theo một chủ nhân như vậy thật hạnh phúc.

Đây là lời nói thật lòng của Ngọc Nương, nô tài đi theo chủ nhân cũng giống như đi đầu thai, đi theo chủ nhân độc ác thì coi như cả đời sẽ bị hủy hoại, nhưng đi theo chủ nhân tốt thì cả đời sẽ có phúc.

Má Đồng cùng Thạch Lự gật đầu liên tục, cả căn phòng tràn đầy không khí ôn hòa. Đến lúc Ngọc Nương giúp ba người đo thân thể xong ra về thì Sở Lư Nguyệt nhớ ra một việc mình muốn làm. Bây giờ nàng phải đi gặp ông nội, người đã cử người giám sát nàng hỏi xem việc làm của ông có dụng ý gì.

Trong sảnh chính nơi lão Quốc Công Sở Đan Niên ở, Sở Đan Niên cùng Sở Lư Nguyệt nhìn nhau, không ai mở miệng, cả hai đều rất cẩn trọng.

Sắc mặt Sở Lư Nguyệt lạnh đi, đôi đồng tử đen láy tràn đầy khí lạnh, khóe môi hơi nhếch, có thể thấy nàng đang rất tức giận.

Sở Đan Niên nhìn nàng rồi phát tay áo ý bảo người trong sảnh chính lui cả ra.

- Lư Nguyệt, có chuyện gì?

Sở Đan Niên biết rõ mà vẫn cố hỏi, hai thủ hạ ông phái đi đều bị người ta đánh cho bất tỉnh. Điều này chứng tỏ Lư Nguyệt đã phát hiện ra ông sai người giám sát nó. Giờ Lư Nguyệt mang theo sắc mặt khó coi tìm đến cửa nhất định là vì chuyện này, nhưng Sở Đan Niên vờ như không biết nói.

Sở Lư Nguyệt cũng không vòng vo, nàng dứt khoát cảnh báo:

- Ông cử người giám sát chỗ ở của ta? Lần đầu là đánh họ bất tỉnh nhưng lần thứ hai chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu.

Âm thanh của Sở Lư Nguyệt lạnh lùng, ánh mắt nàng sắc như mũi kiếm. Sở Đan Niên thấy sát khí nồng đậm trong mắt nàng thì nhất thời cứng họng không biết nói cái gì.

Lúc này Sở Lư Nguyệt đã đứng lên tiếp tục nói:

- Nếu để cho ta phát hiện ông vẫn cử người giám sát Đào Viện thì ông nhất định sẽ phải hối hận.

Lời nói của nàng vô cùng tự phụ, nói xong liền quay người đi ra ngoài, sự thanh nhã thân nhiên của nàng khiến Sở Đan Niên sinh ra một loại trực giác rằng nàng đã nói được thì chắc chắn sẽ làm được. Nếu ông tiếp tục cử người giám sát Đào Viện thì chỉ sợ Lư Nguyệt sẽ thật sự làm ra chuyện gì đó, vậy nên...?

Thấy Sở Lư Nguyệt đi ra ngoài, Sở Đan Niên vội nói:

- Người của ông sẽ được rút về.

- Vậy là tốt rồi.

Sở Lư Nguyệt nói dứt câu xong đi thẳng ra ngoài. Trong sảnh chính, Sở Đan Niên lại nhắm mắt, vì sao cháu gái của ông lại gây cho ông cảm giác không thể nắm bắt được? Rõ ràng chỉ là đứa nhỏ mười năm tuổi sao có thể ung dung bình thản như thế?

Sở Lư Nguyệt dẫn Thạch Lự về Đào Viện, Tiểu Hà tới bẩm báo:

- Tiểu thư, Vương quân gia tới.

- Hân? Cho hân vào đi.

Sở Lưu Nguyệt vừa nghe đến Vương Thường thì đã không có hảo cảm, sắc mặt ôn hòa bị quét sạch, nàng lạnh lùng sai bảo Tiểu Hà.

Vương Thường mang theo sát khí đi tới, cho tới nay hân luôn được Diệp Thị trọng dụng nhưng không ngờ Diệp Thị lại bị nhốt vào tù đường sấm hối. Nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trước, trong lòng Vương Thường tự trách, bao nhiêu thù hận hân đã ghi hết lên người Sở Lưu Nguyệt nhưng trước mắt hân vẫn nhẫn nhịn không động vào Sở Lưu Nguyệt. Bởi vì từ sáng sớm Đại tiểu thư đã gọi hân qua để nhắc nhở rằng bây giờ tốt nhất đừng gây thêm chuyện gì.

Vương Thường nén thù hận đi vào sảnh chính, cung kính nói:

- Nhị tiểu thư, người Túc Vương Phủ tới nói muốn gặp tiểu thư.

Sở Lưu Nguyệt nghe xong ba chữ Túc Vương Phủ thì gai người, bất giác nghĩ tới tên Túc Diệp lòng dạ hẹp hòi, vô si đến cực điểm kia mà sắc mặt trầm xuống.

- Cho người đó vào đi.

Sở Lưu Nguyệt vừa nói xong, Vương Thường còn chưa kịp đi ra ngoài dẫn người vào thì đã có người đi đến.

Đây đúng là Túc Tùng, thủ hạ của Túc Diệp. Túc Tùng vui vẻ nhìn Sở Lưu Nguyệt đang ngồi trong sảnh chính thì thấy trên mặt nàng tràn đầy hắc tuyến. Xem ra Lưu Nguyệt tiểu thư rất dị ứng với chủ nhân của hân, chỉ thấy hân thôi đã nổi giận như vậy rồi.

Túc Tùng hơi cúi người cố nén cười, nếu Lưu Nguyệt tiểu thư biết chủ nhân muốn nàng làm chuyện gì thì chỉ sợ sẽ thẹn quá hóa giận.

Hai người này giống như oan gia, nếu Lưu Nguyệt tiểu thư giống như những nữ tử khác thì chủ nhân đã không hứng thú với nàng rồi, nhiều nhất thì dạy dỗ nàng một lần là coi như xong. Nhưng tiếc là nàng không phải là một nữ tử bình thường nên giờ chủ nhân mới một lòng muốn chinh phục nàng. Chẳng qua Sở Lưu Nguyệt cũng không phải người dễ đối phó, hai người như kỳ phước địch thù gặp nhau, không biết cuối cùng ai thắng đây?

- Túc Tùng bái kiến Lưu Nguyệt tiểu thư.

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt u ám, khóe môi gật gật, nàng cũng không có ấn tượng tốt với tên Túc Tùng này. Đừng nhìn vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn của hân mà lầm, có một chủ nhân như vậy thì hân tuyệt đối là loại người khẩu Phật tâm xà.

- Không biết người tới tìm ta có chuyện gì?

- Là vậy ạ, chủ nhân ra lệnh cho thuộc hạ đến đưa cho Sở tiểu thư một phong thư, bây giờ Thế Tử đang ở trước cửa Hương Minh Lâu chờ tiểu thư.

- Hương Minh Lâu?

Sở Lưu Nguyệt không biết Hương Minh Lâu là nơi nào, nàng hơi nghiêng người nhìn Thạch Lự, Thạch Lự cũng không biết. Đúng lúc này Vương quân gia vẫn đứng một bên không nhịn được chột mồm miệng:

- Thanh lâu?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Đối sách

Sắc mặt Sở Lưu Nguyệt trở nên vô cùng khó coi, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau. Nam nhân kia gọi nàng đến thanh lâu, hân muốn làm gì? Dù thế nào thì nàng cũng là đích nữ phủ Quốc Công, rốt cuộc hân có ý gì?

Trong lòng Sở Lưu Nguyệt không ngừng suy nghĩ, cùng lúc đó Túc Tùng đã mang thư đưa đến tay Thạch Lự. Thạch Lự vô cùng căm giận Túc Tùng nên nhịn không được lườm hân một cái rồi mới nhận lấy thư đưa cho tiểu thư.

Túc Tùng vô tội gãi đầu, thật ra hân thấy chủ nhân nhà mình có thể vừa ý Lưu Nguyệt tiểu thư chính là một loại kỳ tích, Lưu Nguyệt tiểu thư phải thật cảm động mới đúng chứ? Trong Kinh Thành còn rất nhiều tiểu thư chỉ cầu chủ nhân nhà hân liếc mắt nhìn một cái mà chủ nhân đâu có để vào mắt mặc kệ những nữ tử kia tài giỏi, xinh đẹp cỡ nào.

Nhưng Túc Tùng không nghĩ ra vì sao chủ nhân lại tốn nhiều công sức với Lư Nguyệt tiểu thư như vậy. Có lẽ vì Lư Nguyệt tiểu thư quá thông minh hơn nữa lại vượt ra khỏi tầm khống chế của chủ nhân. Nếu nàng cũng giống như bao người bình thường khác thì khi đụng phải thể tử chỉ sợ sẽ phải chịu đau khổ, như vậy chủ nhân cũng sớm mất đi hứng thú với nàng làm sao có thể tìm nàng gây phiền phức như thế này được nữa. Nhưng hết lần này đến lần khác cả hai người đều kiêu ngạo, bướng bỉnh vô cùng nên khi gặp nhau mới cảm giác như gặp phải kỳ phùng địch thủ.

Sở Lư Nguyệt mở thư ra chỉ thấy trong thư nét chữ như rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực, văn phong quả quyết, độc đoán như thể y là người đứng trên đỉnh vạn vật.

Trong thư viết:

Không ngờ Sở Lư Nguyệt nhà ngươi dám cả gan tính kế bản thể tử, vậy thì chờ tiếp nhận trừng phạt đi. Lập tức đến Hương Minh Lâu, bản thể tử muốn xem ngươi biểu diễn. Đúng rồi, không được diễn ảo thuật, phải chọn cầm kỳ thi họa để diễn. Bản thể tử rất muốn biết ngươi và hoa khôi Tiêu Tiêu của Minh Hương Lâu ai tài giỏi hơn. À, ngươi không đến cũng được nhưng mời đưa Tuyết Sơn Xích Long Quả cho Túc Tùng mang về.

Sở Lư Nguyệt nhìn đến đây thì cả khuôn mặt xám xịt, một tay nắm chặt bức thư trong tay, một tay vỗ mạnh lên mặt bàn bên cạnh phát ra một tiếng "Bốp" thật lớn. Nếu Túc Diệp mà là bức thư trong tay nàng, nàng không bốp nát hẳn thì không còn là Sở Lư Nguyệt nữa. Tuyết Sơn Xích Long Quả đã bị Sở Lư Liên ăn hết rồi mà giờ lại bắt nàng trả lại cho hắn, rõ ràng hắn đang cố ý gây sự, thật đáng hận mà.

Trong chính sảnh, Thạch Lự thấy sắc mặt chủ nhân mình khó coi thì lo lắng hỏi:

- Tiểu thư, người không sao chứ?

Túc Tùng nhìn Sở Lư Nguyệt, tuy không biết trong thư thể tử viết gì nhưng thấy sắc mặt Sở Lư Nguyệt như vậy thì cũng biết chẳng phải chuyện tốt gì.

Vương quân gia thấy Sở Lư Nguyệt bị chọc cho tức giận không nhẹ thì trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Mặc dù Sở Lư Nguyệt vô cùng tức giận nhưng sau một lát đã điều chỉnh được cảm xúc. Nàng nhìn Thạch Lự lắc đầu, một lát sau mới mở thư ra đọc tiếp, bên dưới thư viết:

"Nếu ngươi không có Tuyết Sơn Xích Long Quả cũng không biết cầm kỳ thi họa thì có thể đứng trước cửa Hương Minh Lâu xin lỗi bản thể tử cũng được, hét ba lần: ta sai rồi."

Sở Lư Nguyệt thấy câu cuối cùng thì tròn mắt, nàng làm gì sai mà bắt nàng xin lỗi? Đồ chết tiệt xấu xa này bảo nàng nói: ta sai rồi? Hắn khinh người quá đáng, trong mắt hắn còn vương pháp sao? Nàng động tay vào Tuyết Sơn Xích Long Quả cũng là do hắn bức bách quá đáng. Chuyện đó vốn không liên quan đến nàng vậy mà hắn tìm mọi cách kéo nàng vào, nàng không động thủ mới là lạ.

Nhưng bây giờ Sở Lư Nguyệt đã nghĩ thông suốt, Túc Vương Thế Tử Túc Diệp này căn bản không thể dùng vương pháp để trừng trị ngay cả Hoàng Thượng cũng không nghĩ đến việc đắc tội với hắn. Vậy nên coi như nàng gặp xui xẻo, đang yên lành tại sao lại trêu chọc phải một ác nhân như hắn cơ chứ?

Bây giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ phải tới trước cửa Minh Hương Lâu so tài nghệ với hoa khôi Tiêu Tiêu kia? Mặc dù Hương Minh Lâu là thanh lâu nhưng bắt nàng đến trước cửa cũng không phải việc gì to tát, vấn đề là nàng không biết mấy cái cầm kỳ thi họa kia.

Còn một con đường khác chính là xin lỗi nam nhân kia, nhưng xin lỗi xong hắn sẽ không gây phiền phức cho nàng nữa sao? Trong thư cũng không thấy hắn nhắc đến việc này nên việc xin lỗi chưa chắc đã có tác dụng. Còn về phần Tuyết Sơn Xích Long Quả thì lại càng không có khả năng.

Sở Lư Nguyệt gặp vấn đề nan giải, nàng lâm vào trầm tư, một câu cũng không nói.

Trong sảnh, trên mặt Túc Tùng vẫn mang nụ cười ảm áp như gió xuân khom người.

- Lư Nguyệt tiểu thư, xe ngựa của Túc Vương phủ đợi ngay ngoài cửa rồi, xin mời tiểu thư.

Sở Lư Nguyệt ngẩng đầu nhìn về mặt giả mù sa mưa của Túc Tùng mà bức mình. Chủ nào tớ nấy, đều không phải thứ gì tốt.

- Túc Tùng, hàm răng của ngươi trắng thật đấy! Ta rất muốn xem khi bẻ từng chiếc răng của ngươi xuống ngươi còn cười vui vẻ như vậy được không? - Sở Lư Nguyệt lạnh lùng nói.

Túc Tùng lập tức ngậm miệng, trong mắt xuất hiện sự kinh ngạc. Ngay cả cách nghĩ của Lư Nguyệt tiểu thư và thể tử cũng giống nhau như vậy?

Túc Tùng chợt nghĩ đến một việc, nếu hai ác ma này ở cùng nhau thì không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ phải gặp họa. Chỉ nghĩ thôi hắn đã đổ mồ hôi nhưng đồng thời cũng rất chờ mong để xem có bao nhiêu người sẽ gặp xui xẻo.

Thạch Lự hỏi Sở Lư Nguyệt:

- Tiểu thư, Túc thể tử gọi người đi Hương Minh Lâu làm gì?

Sở Lư Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng:

- Hấn muốn ta đi Hương Minh Lâu so tài với hoa khôi tên là Tiêu Tiêu, chọn một nội dung trong cầm kỳ thi họa.

Sở Lư Nguyệt vừa nói xong Thạch Lư liền hô lên, tiểu thư đâu biết những thứ cầm kỳ thi họa kia. Túc thế tử thật quá đáng, trong ngày mừng thọ Thái Hậu thế tử đã biết chuyện này rồi mà giờ lại còn lấy nó ra để bắt tiểu thư làm, đây rõ ràng là tìm cách làm khó người khác. Nhưng bây giờ tiểu thư đã lấy đồ của Túc thế tử, hơn nữa đã đưa cho đại tiểu thư dùng hết rồi, giờ có biết người ta đang làm khó mình thì có thể làm gì khác sao? Thạch Lư nhăn nhó nghĩ.

Sở Lư Nguyệt nhăn mày nghĩ xem trong cầm kỳ thi họa mình có thể vớt vát được phần nào. Nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn thờ dài, người ta xuyên không đều tinh thông cầm kỳ thi họa, hạ bút thành văn làm quý thần đều khiếp sợ nhưng đến nàng thì lại ngược lại, cái gì cũng không biết.

Sở Lư Nguyệt đang thờ ngắn than dài thì đột nhiên nghĩ đến một thứ, mắt nàng sáng rực lên, lợi dụng nó được không?

Mặc dù không biết thắng thua thế nào nhưng trước mắt nàng chỉ có thể trông cậy vào nó thôi. Sở Lư Nguyệt nghĩ thông suốt rồi đứng lên nhìn Túc Tùng nói:

- Đi thôi.

- Mời Lư Nguyệt tiểu thư.

Túc Tùng cung kính nói, sau vài lần gặp gỡ hấn có thể khẳng định rằng Lư Nguyệt tiểu thư không phải hạng người vô năng. Đối mặt nhiều lần khiêu khích của chủ nhân mà vẫn thần nhiên chống đỡ, hết lần này đến lần khác đều yên bình rút lui, Lư Nguyệt tiểu thư quả là nữ tử lợi hại.

Đoàn người ra khỏi Đào Viện đi đến cửa Sở phủ. Vương quân gia tiễn mọi người xong thì lập tức về Liên Viện báo lại tình hình cho Sở Lư Liên biết.

Sở Lư Liên nghe thấy Túc thế tử gọi Sở Lư Nguyệt đến Hương Minh Lâu so tài nghệ cùng hoa khôi Tiêu Tiêu thì mỉa mai cười. Hoa khôi Tiêu Tiêu của Hương Minh Lâu này nàng đã từng nghe danh, nàng ta chẳng những xinh đẹp lại tinh thông cầm kỳ thi họa. Sở Lư Nguyệt so tài với Tiêu Tiêu? Đúng là không biết lượng sức! Nhưng nghĩ tới việc Túc thế tử luôn để ý Sở Lư Nguyệt thì Sở Lư Liên lại cảm thấy buồn bực. Hơn nữa nghe thấy Túc Diệp đến Hương Minh Lâu trong lòng Sở Lư Liên không khỏi ngứa ngáy, nàng rất muốn gặp nam nhân hoàn mỹ kia, chỉ cần nghĩ đến hấn là tìm nàng đã muốn loạn nhịp.

- Vương quân gia, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đến Hương Minh Lâu một chuyến.

Wương quân gia nghe Sở Lư Liên nói thì kinh ngạc nhưng đại tiểu thư đã nói thì hấn cũng không dám có ý kiến nên nhanh chóng lên tiếng:

- Vâng, nô tài đi chuẩn bị xe ngựa ngay.

Wương Thường lui ra ngoài, trong phòng lại yên tĩnh, Thủy Tiên và Thục Dục đến trước mặt Sở Lư Liên. Cả hai đều khó hiểu, không biết sao tiểu thư lại muốn đến Hương Minh Lâu? Túc thế tử bắt nhị tiểu thư đến Minh Hương Lâu so tài với hoa khôi Tiêu Tiêu là muốn làm khó nhị tiểu thư, tiểu thư đến đó làm gì? Hơn nữa tổn thương trên mặt tiểu thư còn chưa hồi phục nữa.

Thủy Tiên nhin không được mở miệng hỏi:

- Tiểu thư, người muốn thấy nhị tiểu thư bị chê cười sao?

Sở Lư Liên sững sờ, nàng chỉ một lòng muốn đến gặp Túc Diệp chứ đâu có liên quan đến Sở Lư Nguyệt, nhưng nghĩ lại bây giờ nàng không nên nói lý do như vậy. Sắc mặt Sở Lư Liên xám đi, gật gật đầu chấp nhận lý do Thủy Tiên nói:

- Đúng, ta muốn xem đường đường là đích nữ phủ Quốc Công sẽ thua hoa khôi thanh lâu như thế nào.

Sở Lư Liên nghĩ đến đâu trong lòng chợt vui vẻ, bắt đầu ra lệnh cho Thủy Tiên và Thục Dục chỉnh sửa cách ăn mặc giúp mình rồi đeo khăn che mặt lên. Sở Lư Liên có danh kinh thành đệ nhất mỹ nữ, mặc dù bị thương ở mặt nhưng dường như không hề ảnh hưởng đến khí chất cùng sự hấp dẫn vốn có. Sở Lư Liên đeo khăn che mặt lên, trên người mặc một bộ váy dài thêu hoa sen trắng càng khiến nàng có vẻ cao quý, giống như tiên nữ.

- Thật là đẹp quá!

Thủy Tiên và Thục Dục khen không ngớt miệng, Sở Lư Liên đưa tay điều chỉnh khăn che mặt, khóe môi vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, tâm trạng vô cùng tốt. Nhưng vừa nghĩ đến vết thương trên mặt thì ánh mắt ngay lập tức trở nên lạnh lẽo.

Vết thương này rốt cuộc là do ai gây ra? Sở Lư Liên suy đoán, trước đây nàng nghi ngờ Sở Lư Nguyệt nhưng Sở Lư Nguyệt là người như thế nào nàng cũng biết, Sở Lư Nguyệt làm sao có được độc được được? Nàng ta suốt ngày chỉ ở trong phủ không ló mặt ra đến ngoài, hơn nữa đêm đó Túc Vương cũng kiểm tra tay Sở Lư Nguyệt rồi. Nếu Sở Lư Nguyệt chạm vào Tuyết Sơn Xích Long Quả thì Túc Diệp sẽ chẳng có lý do gì mà không che giấu hộ nàng ta.

Nhưng nếu không phải Sở Lư Nguyệt thì còn có người nào? Sở Lư Liên ngẫm nghĩ thì nghĩ đến những người trong phủ. Nàng lớn lên xinh đẹp lại được Tĩnh Vương ưa thích nên người ghen ghét nàng trong phủ rất nhiều, không chừng có kẻ đứng sau âm thầm hạ độc nàng. Bất cứ ai nếu để nàng điều tra ra thì nàng tuyệt đối sẽ không tha cho người này.

Sở Lưu Liên cười lạnh rồi dẫn hai tỳ nữ ra khỏi phòng, ra khỏi Sở Phủ tiến thẳng đến Hương Minh Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.